LAURELL K. HAMILTONOVÁ

„Já s upíry nechodím.
Já je zabíjím."
Anita Blakeová

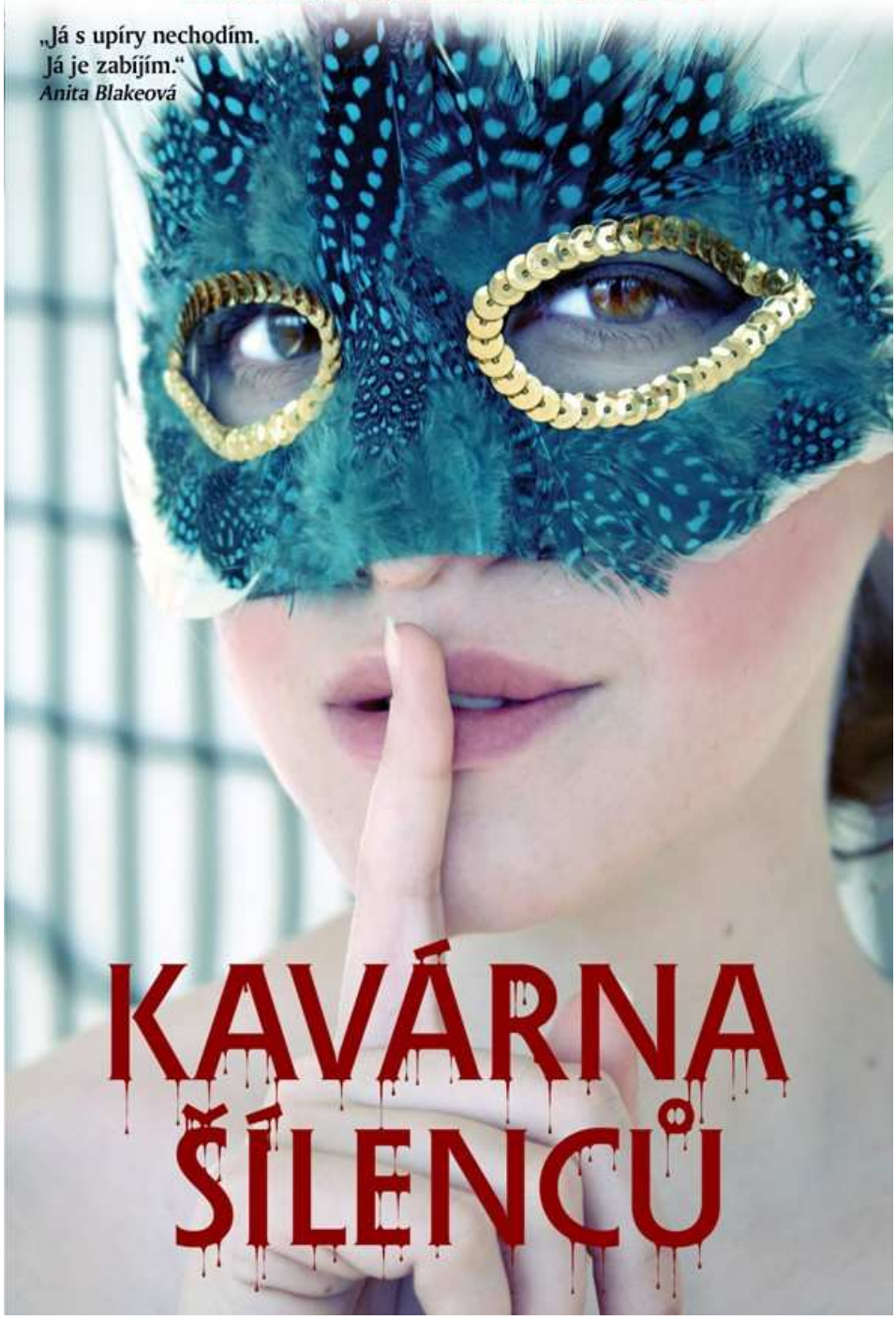

KAVÁRNA ŠÍLENCŮ

LAURELL K. HAMILTONOVÁ

KAVÁRNA ŠÍLENCŮ

TRITON

Copyright © 1996 by Laurell K. Hamilton
Translation © Pavel Toman, 2008
Cover © Alžběta Trojanová, 2008

ISBN 978-80-7387-137-6

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
http://www.triton-books.cz

Trinity Daině Hamiltonové,
která má ten nejnádhernější úsměv na světě
dokonce i ve tři hodiny ráno.

Poděkování

Garymu, mému milovanému manželovi. Bez Tebe bych poslední rok nezvládla. Doktoru Keithu Nunneleemu, který pomáhal přivést Trinity na svět. A nebyl to snadný úkol. Sáře Summerové za jídlo, podporu, povzbuzení a nouzové odvozy k doktorovi. Marku Summerovi za totéž. Nemůžu se dočkat, až bude *Range* na pultech. Johnu Summerovi za to, jaké si dělal starosti. Nikdo nemá lepší sousedy ani přátele. Deboře Millitello, která si udělala čas mezi vlastním psaním a pomáhala mi s miminkem, abych tuhle knihu mohla dokončit. Marelle Sandsová, gratuluji k tomu, jak se prodává Tvá série. S tou nabídkou na hlídání Tě vezmu za slovo.

Všem ostatním z Alternate Historians: Tomu Drennanovi, N. L. Drewovi a Rett McPhersonovi, kteří se postarali, že tahle knížka vůbec vznikla. Novým přátelům, novým autorům, kteří si nic víc nepřáli.

1

Do Vánoc zbývaly dva týdny. V komunikaci s mrtvými to je nejslabší období v roce. Můj poslední klient seděl dnešního večera naproti mně. U jeho jména nebyl žádný záznam. Žádná poznámka, zda půjde o probuzení zombie nebo zabití upíra. Nic. Což nejspíš znamená, že ať už po mně chce cokoli, bude to něco, co nebudu chtít udělat nebo to nedokážu. Před Vánoci bylo mrtvo. Bez legrace. Můj šéf Bert bral každý kšeft, který jsme mohli dostat.

George Schmitz byl vysoký muž, hodně přes metr osmdesát. Svalnatý, se širokými rameny. Nebyly to svaly, jaké vám narostou ze zdvihání činek a běhu na pohyblivém chodníku. Tohle byly svaly, jaké získáte fyzickou prací. Vsadila bych se, že pan Schmitz je stavební dělník, farmář nebo něco podobného. Byl veliký a hranatý a za nehty měl špínu, která se jenom mýdlem neodstraní.

Seděl proti mně, mačkal svůj nízký klobouk, hnětl ho svýma velikýma rukama. Káva, kterou přijal, stála na rohu mého stolu a chladla. Ani z ní neusrkl.

Já jsem tu svoji popíjela z vánočního hrnku. Můj šéf Bert trval na tom, abychom si každý nějaký přinesli. Vlastní vánoční hrneček, který by do kanceláře vnesl osobní atmosféru. Na mém hrnku byl sob v županu a bačkorách, mezi parohy měl křížem krážem pověšené elektrické lampičky a připíjel radostnému období šampaňským slovy: „Bingle Jells“.

Bertovi se můj hrnek určitě nelíbil, ale nechal to být, nejspíš proto, že měl strach, co jiného bych si mohla donést. Z mého oblečení na večer by ale měl určitě radost. Blůza se stojacím límečkem tak dokonale rudá, že jsem si musela udělat make-up, abych nevypadala moc bledá. Sukně a sako kostýmu měly tmavě zelenou barvu. Ale kvůli Bertovi jsem se neoblékala. Byla jsem oblečená na rande.

Na klopě mi zářil stříbrný obrys anděla. Vypadala jsem velice vánočně. Devítimilimetrový Browning Hi-Power vůbec vánočně nepůsobil, ale protože byl schovaný pod sakem, moc na tom nezáleželo. Pana Schmitze by možná zmátl, ale ten vypadal, že má tolik starostí, že by mu to bylo fuk. Pokud bych netrefila jeho osobně.

„Takže, pane Schmitzi, co pro vás dneska můžu udělat?“ zeptala jsem se ho.

Zíral na své ruce a teď jenom pohnul očima a pohlédl na mě. Bylo to gesto prozrazující nejistotu, gesto malého chlapce. Na tváři tak

velkého muže vypadalo podivně. „Potřebuji pomoc a nevím, kam jinam bych se měl obrátit.“

„A jakou pomoc přesně potřebujete, pane Schmitzi?“

„Jde o mou ženu.“

Čekala jsem, že bude pokračovat, ale koukal na své ruce. Klobouk měl zmuchlaný do kuličky.

„Chcete, abych vaši ženu probudila z mrtvých?“ vyptávala jsem se.

Okamžitě vzhlédl, oči rozšířené leknutím. „Ona není mrtvá. To vím určitě.“

„Tak čím bych vám mohla být nápomocná, pane Schmitzi? Komunikuji s mrtvými a jsem zákonným popravčím upírů. Co z těchto oborů by mohlo pomoci vaší ženě?“

„Pan Vaughn říkal, že víte úplně všechno o lykantropii.“ Vyslovil to, jako by to úplně všechno vysvětlovalo. Ale nevysvětlilo.

„Můj šéf říká spoustu věcí, pane Schmitzi. Co má ale lykantropie společného s vaší ženou?“ Už jsem se ho na ženu ptala podruhé. Měla jsem pocit, že mluvím anglicky, ale ve skutečnosti padly možná moje otázky svahilsky a já si to jenom neuvědomovala. Anebo možná to, co se muži stalo, bylo příliš hrozné, aby se to dalo vyjádřit slovy. To se při mé práci stává často.

Naklonil se dopředu s očima pevně upřenýma na mou tvář. I já jsem se naklonila kupředu, nedokázala jsem si pomoci. „Peggy, to je moje žena, je lykantrop.“

Mžourala jsem na něj. „No a?“

„Jestli to vyjde najevo, přijde o práci.“

Nepřela jsem se s ním. Z hlediska práva je diskriminace lykantropů nezákonná, ale často k ní dochází. „V jakém oboru Peggy pracuje?“

„Ona je řeznice.“

Lykantrop řezníkem. To je až příliš dokonalé. Ale už jsem pochopila, proč by přišla o práci. Výroba potravin a potenciálně vražedná choroba. Mám na to odlišný názor. Vím určitě, a zdravotní odbor to ví také, že lykantropie se přenáší jedině při útoku ve zvířecí podobě. Většina lidí tomu ale nevěří. Nemůžu říct, že bych jim to nějak zvlášť vyčítala. Ale současně bych chtěla, aby to bylo naprosto jasné.

„Vede speciální obchod s masem. Je to skvělý byznys. Zdědila ho po svém otci.“

„Ten byl také lykantrop?“ chtěla jsem vědět.

Zavrtěl hlavou. „Ne, Peggy byla před pár lety napadena. Přežila to…“ Pokrčil rameny. „Ale to víte.“

Bylo mi to jasné. „Takže vaše žena je lykantrop, a kdyby to vyšlo najevo, přišla by o obchod. To chápu. Ale jak vám můžu pomoci?“ Bojovala jsem s nutkáním podívat se na hodinky. Lístky mám já. Richard beze mě nemůže dovnitř.

„Peggy se ztratila.“

No jo. „Já nejsem soukromý detektiv, pane Schmitzi. Nehledám pohřešované osoby.“

„Já ale nemůžu jít na policii. Mohli by to zjistit.“

„Jak dlouho se pohřešuje?“

„Dva dni.“

„Já vám radím, abyste šel na policii.“

Tvrdohlavě zavrtěl hlavou. „Ne.“

Povzdechla jsem si. „Já o hledání pohřešovaných osob nic nevím. Já probouzím mrtvé a zabíjím upíry, to je všechno.“

„Pan Vaugh říkal, že mi pomůžete.“

„A vysvětlil jste mu svůj problém?“

Přikývl.

Kurva. Budeme si s Bertem muset důkladně promluvit. „Policie svou práci dělá dobře, pane Schmitzi. Prostě jim řekněte, že pohřešujete svoji ženu. O lykantropii se jim nezmiňujte. A uvidíte, co zjistí.“ Neříkám klientům ráda, aby před policií zatajovali informace, ale takhle to bylo mnohem lepší, než kdyby tam vůbec nešel.

„Prosím, slečno Blakeová, mám z toho strach. Máme dvě děti.“

Začala jsem vypočítávat všechny důvody, proč mu nemůžu pomoci, ale pak jsem se zarazila. Něco mě napadlo. „Společnost Animators, Inc., má smluvně zajištěné služby soukromého vyšetřovatele. Veronika Simsová se podílela na mnoha nadpřirozených případech. Ona by vám možná dokázala pomoci.“

„Můžu jí důvěřovat?“

„Já jí věřím.“

Dlouho na mě upřeně zíral, a pak přikývl. „Dobrá, a jak se s ní spojím?“

„Zavolám jí a zjistím, jestli se s vámi může sejít.“

„To by bylo skvělé, moc vám děkuji.“

„Já se vám snažím pomoci, pane Schmitzi. Ale pátrání po ztracených manželkách prostě není moje specializace.“ Během hovoru jsem začala vytáčet Ronniino číslo. Znala jsem ho zpaměti. Dvakrát týdně jsme spolu chodily cvičit, a to nemluvím o občasném kině, večeři a tak podobně. Nejlepší kámošky, to je něco, z čeho většina žen nikdy nevyroste. Zeptejte se nějakého muže, kdo je jeho nejlepší kamarád, a on si to bude muset rozmyslet. Rovnou z hlavy to prostě neví. Každá žena ano. Muž třeba ani nedokáže přijít na jediné jméno. U nejlepšího kamaráda ne. Ženy takové věci sledují. Muži ne. Neptejte se mě, proč.

Ozvalo se cvaknutí Ronniina záznamníku. „Ronnie, zvedni to, jestli tam jsi. Tady Anita.“

V telefonu to klaplo a chviličku na to jsem mluvila s volanou osobně. „Ahoj, Anito. Myslela jsem, že máš dneska rande s Richardem. Stalo se něco?“

To jsou ty nejlepší kámošky. „S tím rande ne. Mám tady klienta, který zřejmě spadá spíš do tvé branže než do mojí.“

„Povídej,“ řekla.

Tak jsem to udělala.

„Doporučila jsi mu, aby šel na policii?“

„Jo.“

„Nechce?“

„Ne.“

Povzdechla si. „Dobrá, už jsem po pohřešovaných pátrala, ale většinou až poté, co policie udělala všechno, co bylo v jejích silách. Mají určité prostředky, které já nemůžu použít.“

„Toho jsem si vědoma,“ souhlasila jsem.

„Nedá se přemluvit?“

„Myslím, že ne.“

„Takže je to na mně nebo…“

„Bert ten kšeft vzal, i když věděl, že jde o pohřešovanou osobu. Mohl by to zkusit dát Jamisonovi.“

„Jamison nepozná vlastní zadek od díry v zemi, pokud jde o něco jiného než o komunikaci s mrtvými.“

„Jo, ale vždycky dychtil po tom, aby si rozšířil repertoár.“

„Zeptej se, jestli může být u mě v kanceláři…“ odmlčela se a listovala diářem. Obchody jí musely jít dobře. „Zítra ráno v devět.“

„Pane Bože, ty jsi vždycky byla ranní ptáče.“

„To je jeden z mála mých nedostatků,“ opáčila.

Zeptala jsem se George Schmitze, jestli by mu vyhovovalo devět ráno.

„Nemohl bych se s ní sejít dneska večer?“

„Chce k tobě přijít ještě dneska.“

Chvilku o tom uvažovala. „Proč ne? Na rozdíl od některých lidí, které bych mohla jmenovat, nemám žádné zrovna vášnivé rande. Jasně, pošli ho sem. Počkám na něho. Počítám, že páteční večer s klientem je lepší než páteční noc o samotě.“

„Máš prostě období abstinence,“ řekla jsem.

„A ty máš vlhké období.“

„Moc vtipné.“

Rozesmála se. „Očekávám příchod pana Schmitze. Užij si *Frajery a saze*.“

„Určitě. Uvidíme se ráno při joggingu.“

„Jsi si jistá, že chceš, abych tam byla tak brzy, i kdyby se náhodou tvůj koráb snů chtěl zdržet?“

„Už bys mě mohla znát líp," ohradila jsem se.

„Jo, to znám. Jenom si dělám legraci. Zítra nashle."

Obě jsme zavěsily. Dala jsem panu Schmitzovi Ronniinu vizitku, vysvětlila mu cestu k její kanceláři a poslala ho vstříc jeho osudu. Ronnie byla to nejlepší, co jsem mu mohla nabídnout. Pořád mě trápilo, že nechce jít na policii, ale samozřejmě moje žena to není.

Máme dvě děti, povídal. Jeho problém. Vážně. Craig, náš noční recepční, už seděl za stolem, což znamenalo, že je po šesté. Jdu pozdě. Vážně nemám čas hádat se s Bertem o panu Schmitzovi, ale…

Rychle jsem pohlédla směrem k Bertově kanceláři. Nesvítilo se tam. „Pan šéf šel domů?"

Craig si mě změřil od klávesnice svého počítače. Měl krátké hnědé vlasy, jemné jako miminko. A kulaté brýle, které soupeřily s jeho kulatým obličejem. Je vyšší a hubenější než já, ale kdo není? Už po dvacítce má ženu a dvě děti.

„Pan Vaughn odešel asi před třiceti minutami."

„To sedí," poznamenala jsem.

„Stalo se něco?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Vyhraď mi zítra nějaký čas, abych si mohla se šéfem promluvit."

„To nevím, Anito. Má to pořádně našlapané."

„Najdi mi chvilku, Craigu. Nebo tam vrazím, i když bude mít jinou schůzku."

„Ty jsi zešílela," řekl.

„To si piš. Něco najdi. A když kvůli tomu bude řvát, řekni, že jsem na tebe vytáhla pistoli."

„Anito," řekl se širokým úsměvem, jako kdybych ho škádlila.

Nechala jsem ho listovat diářem ve snaze někam mě vecpat. Myslela jsem to vážně. Bert si se mnou zítra popovídá. Prosinec byl pro nás nejhorší měsíc na probouzení zombií. Lidi si asi myslí, že to nemůžete kolem Vánoc dělat. Jako kdyby to byla nějaká černá magie nebo co. A tak nám Bert plánoval jiné věci, abychom nevyšli z tempa. Začínala jsem mít plné zuby klientů s problémy, s nimiž nemůžu nic dělat. Schmitz nebyl za tenhle měsíc první, ale bude poslední.

S touhle radostnou představou jsem si oblékla kabát a vypadla. Richard čeká. Pokud bude doprava spolupracovat, mohla bych to stihnout přesně před úvodním kusem. V pátek večer určitě nebudou silnice ucpané.

2

Nova z roku 1978, se kterou jsem dřív jezdila, zašla smutnou a tragickou smrtí. Teď jsem měla Jeep Cherokee Country. Byl hodně, hodně tmavě zelený, takže v noci vypadal černý. Měl ale na zimu náhon na všechna čtyři kola a byl dost prostorný, aby se v něm daly vzadu vozit kozy. Na probouzení zombií jsem většinou používala kuřata, ale občas je potřeba něco většího. Vézt kozu v nově byl opruz.

Postavila jsem džíp na poslední místo na parkovišti na Grantově. Můj dlouhý černý zimník okolo mě vlál, protože jsem měla zapnuté jenom horní dva knoflíky. Kdybych zapnula všechny, nedostala bych se k pistoli.

Ruce jsem měla vražené do kapes pláště a pažemi si kabát přidržovala k tělu. Rukavice jsem neměla. Nikdy mi nebylo příjemné střílet v rukavicích. Zbraň je součást mé ruky. Žádná látka by tomu neměla překážet.

V lodičkách na vysokých podpatcích jsem pospíchala přes ulici a dávala si pozor na zledovatělou vozovku. Chodník byl popraskaný a velké kusy z něho byly vytrhané, jako kdyby na něj někdo vzal perlík. Budovy se zabedněnými okny byly stejně zchátralé jako chodník. Vyhnula jsem se hlavnímu návalu a šla jsem skoro pozdě, proto jsem měla rozpadající se ulici celou pro sebe. Byla to krátká, ale osamělá procházka prosincovou nocí. Ulice byla posetá skleněnými střepy a já si ve vysokých podpatcích musela dávat moc dobrý pozor, kam šlápnu. Fronta domů byla přerušená boční uličkou. Vypadala na místo přirozeného výskytu *Zlodějíčka amerického.* Obezřetně jsem hleděla do tmy. Nic se nepohnulo. S browningem jsem se moc neznepokojovala, ale přece jen… Na to, abyste někoho střelili do zad, nemusíte být zrovna génius.

Když jsem se blížila k rohu ulice a relativnímu bezpečí, zafoukal vítr tak studený, že jsem musela zápasit, abych se dokázala nadechnout. V zimě nosím hodně svetrů, ale dneska jsem chtěla být trochu elegantnější, a tak má drahá Anita byla celá vymrzlá, ale doufala jsem, že se ta červená blůza bude Richardovi líbit.

Za rohem byla světla, auta a uprostřed ulice policista, který řídil dopravu. V téhle části St. Louis nikdy tolik policistů nevidíte, pokud ve Fox není představení. To sem jezdí spousta bohatých lidí v kožešinách, diamantech a rolexkách. Nehodí se, aby oloupili známého někoho z městské rady. Když tu Topol reprízoval svou roli v *Šumaři na střeše,* bylo publikum crème de la crème a všude se to policajty jen hemžilo. Dneska to bylo jako obvykle. Byli hlavně před divadlem a většinou řídili dopravu, ale taky nakukovali do sešlých zadních traktů budov – pro případ, že by se někdo s penězi zatoulal z osvětleného prostoru.

Prošla jsem skleněnými dveřmi do dlouhé úzké vstupní haly. Byla jasně osvětlená a jako by rozzářená. Napravo je malá místnost, kde si můžete vyzvednout lístky. Z ní proudili lidé a pospíchali k dalším skleněným dveřím. Pokud si tolik lidí ještě pořád vyzvedává lístky, nejdu tak pozdě, jak jsem si myslela. Nebo jdou možná všichni ostatní stejně pozdě jako já.

Letmo jsem zahlédla Richarda, jak stojí ve vzdálenějším pravém rohu. S jeho stopětaosmdesáti centimetry je v přeplněné místnosti daleko lépe vidět než já s mými sto padesáti osmi. Klidně stál a očima sledoval pohyb davu. Nevypadal otráveně ani netrpělivě. Vypadal, že si pozorování lidí užívá. Jeho oči provázely starší pár, který zrovna procházel skleněnými dveřmi. Žena šla o holi. Postupovali zoufale pomalu. Richardova hlava se za nimi pomalu otáčela. Rychle jsem dav přelétla pohledem. Všichni ostatní byli mladší a pohybovali se sebevědomými nebo uspěchanými kroky. Vyhlíží si Richard oběť? Nebo kořist? Je to konec konců vlkodlak. Dostal špatnou dávku vakcíny proti lykantropii. To je jeden z důvodů, proč jsem se nikdy nedala očkovat. Jedna věc je, když náhodou dostanu chřipku, ale být jednou měsíčně porostlá srstí… Děkuju, nechci.

Uvědomuje si, že tam stojí a zkoumá zástup jako lev, který pozoruje stádo gazel? Nebo mu možná ten starší pár připomněl jeho prarodiče. Sakra, možná mu podsouvám motivy, které existují jen v mém malém podezřívavém mozečku. Aspoň doufám.

Jeho vlasy jsou hnědé. Na slunci září zlatými prameny a odlesky mědi. Já jsem věděla, že má vlasy až po ramena, ale něco s nimi provedl, nějak je stáhl dozadu a dosáhl dojmu, že jsou velice krátké a přiléhají mu k hlavě. S tak vlnitými vlasy to určitě nebylo snadné.

Jeho oblek měl skvostný zelený odstín. Většina mužů by v zeleném obleku vypadala jako Petr Pan, ale u něho to bylo naprosto v pořádku. Jak jsem se k němu blížila, všimla jsem si, že košili má světlou, jako by zlatou, a kravatu s maličkými červenými vánočními stromečky o něco tmavší než oblek. Kvůli té kravatě bych určitě něco vtipného poznamenala, ale copak si můžu stěžovat, když jsem oblečená v červené a zelené a na klopě mám vánočního anděla?

Uviděl mě a usmál se. Ten úsměv byl na pozadí jeho neustále opáleného obličeje velice zářivý. Jeho příjmení, Zeeman, je holandské, ale v jeho původu je něco neevropského. Není blonďatý, bledý ani chladný. A jeho oči jsou dokonalé, čokoládově hnědé.

Natáhl se ke mně, vzal mě za ruce a jemně mě k sobě přivinul. Jeho rty se měkce dotkly mých úst v krátkém, jakoby cudném polibku.

Ustoupila jsem a popadala dech. Dál mě držel za ruku a já mu ji nechala. Kůži měl v porovnání s mojí studenou dlaní velice teplou. Napadlo mě, že se ho zeptám, jestli přemýšlel o tom, že ten starší pár

sežere, ale neudělala jsem to. Kdybych ho obvinila z vražedných úmyslů, mohlo by to pokazit celý večer. A kromě toho si většina lykantropů není vědoma, že by dělali něco nelidského. A když je na to upozorníte, většinou to raní jejich city. A já Richardovy city ranit nechtěla.

Když jsme procházeli vnitřními dveřmi do zaplněného foyeru, zeptala jsem se: „Kde máš kabát?“

„V autě. Nechtěl jsem se s ním vláčet, tak jsem tam s ním doběhl.“

Přikývla jsem. Nebo možná lykantropům není zima. Zezadu jsem viděla, že si vlasy zapletl těsně u hlavy. Konec copu mu dosahoval k límci. Vůbec jsem si nedokázala představit, jak to udělal. Moje představa účesu je vlasy si umýt, vetřít do nich trochu tužidla a nechat je uschnout. Já na žádné důmyslné kreace na hlavě nejsem. Ale může být zábavné po představení ty vlasy ledabyle rozpustit. Pořád jsem ochotná učit se něco nového.

Hlavní foyer v divadle Fox je něco mezi vážně hezkou čínskou restaurací a hinduistickým chrámem a je okořeněné troškou secese. Barvy jsou tak oslnivé, že to vypadá, jako by rozdrtil barevné sklo, v němž zůstaly uvězněné kousky světla. Čínští lvi velikosti pitbullů se zářícíma rudýma očima hlídají strmé schodiště vedoucí k balkonu Fox klubu, kde za patnáct tisíc dolarů ročně můžete jíst v soukromé lóži skvělou krmi. My ostatní chudáci jsme se málem tlačili v hale obložené koberci, kde se nabízí popcorn, preclíky, pepsi a při některých představeních i hotdogy. To je hodně daleko od kuřecích cordon bleu, nebo co to vlastně servírují nahoře.

Divadlo Fox balancuje na té úžasně tenké hranici mezi výstředností a přeplácaností. Já si tuhle budovu zamilovala na první pohled. A od té doby tu pokaždé nad něčím žasnu. Vždycky objevím nějakou barvu, reliéf nebo sochu, kterých jsem si předtím nevšimla. Když si uvědomíte, že to původně bylo kino, dojde vám, jak moc se věci změnily. Dnešní kina mají ducha nepraných ponožek. Fox žije životem, jímž jsou obdařeny jenom ty nejlepší stavby.

Musela jsem pustit Richardovu ruku, abych si mohla rozepnout knoflíky pláště, a přitom mě zarazilo, že se nedotýkáme boky. Stála jsem v zástupu kousek od něho, nedotýkali jsme se, ale přesto jsem ho vnímala jako proud tepla na svém těle.

„Až si sundám kabát, budeme vypadat jako Bobseyovic dvojčata,“ varovala jsem ho.

Zvedl obočí.

Roztáhla jsem kabát jako nějaký exhibicionista a on se rozesmál. Byl to úžasný smích, vřelý a hustý jako vánoční pudink.

„To bude tím ročním obdobím,“ prohlásil. Rychle mě jednou rukou objal, jako když objímáte kamaráda, ale jeho paže zůstala kolem mých

ramen. Chodili jsme spolu teprve krátce, takže naše vzájemné doteky v sobě měly pořád něco nového, nečekaného a rozjařujícího. Pokoušeli jsme se, aby to vypadalo nonšalantně. Aby ten druhý nevypadal jako hlupák. Ale určitě to nebylo to hlavní. Ovinula jsem mu ruku kolem pasu a trochu se o něj opřela. Byla to má pravačka. Kdyby nás teď někdo napadl, určitě bych nedokázala včas vytáhnout pistoli. Chvilku jsem tak zůstala a napadlo mě, že by to možná stálo za to. Pak jsem ho obešla a podala mu levou ruku.

Nevím, jestli moji zbraň zahlédl nebo mu to prostě došlo, ale oči se mu rozšířily. Naklonil se ke blíž ke mně a zašeptal mi do vlasů. „Pistole tady, v divadle Fox? Myslíš, že tě uvaděči pustí dovnitř?“

„Minule to udělali.“

Na tváři se mu objevil zvláštní výraz. „Ty vždycky chodíš ozbrojená?“

Pokrčila jsem rameny. „Po setmění ano.“

V očích měl zmatek, ale nechal to být. Před rokem jsem někdy i za tmy vycházela beze zbraně, ale poslední rok byl drsný. Pokusila se mě zabít spousta nejrůznějších lidí. A já jsem malá dokonce i na ženu. Běhám, zvedám činky, mám černý pásek v judu, ale většina profesionálních grázlů mě pořád předčí. I oni obvykle chodí do posilovny, vyznají se v bojových uměních, a navíc jsou o padesát kilo nebo ještě víc těžší. V páce nad nimi nevyhraju, ale můžu je zastřelit.

Větší část tohohle roku jsem navíc proti sobě měla upíry a další nadpřirozené příšery a obludy. Jednou rukou dokážou zvednout veliký náklaďák a umějí ještě horší věci. Stříbrná kulka nemusí upíra zabít, ale stoprocentně ho zpomalí. Dost na to, abych se dala na úprk. Zdrhala pryč. Zachránila si krk.

Richard věděl, čím se živím. Dokonce znal i pár opravdu ošklivých situací. Já ale pořád čekala, že to nějak pokazí. Že začne hrát mužného ochránce a naříkat si na tu bouchačku nebo něco podobného. Břicho se mi skoro pořád svíralo, jak jsem očekávala, že tenhle chlap řekne něco hnusného. Něco, co to pokazí a rozbije, co bude bolet.

Ale zatím to šlo.

Nával se začal pohybovat ke schodům a na obou stranách se rozděloval do chodeb vedoucích do hlavního sálu. Posunovali jsme se s davem a drželi se za ruce, abychom se nevzdálili. Jasně.

Jakmile zástupy opustily foyer, proudily různými uličkami jako voda, která si hledá nejrychlejší cestu z kopce. Ale i ta nejrychlejší cesta byla pořád hodně pomalá. Vyndala jsem lístky z kapsy svého kabátu. Kabelku jsem neměla. V kapse jsem měla kartáček, rtěnku, tužku na rty, oční stíny, průkaz a klíče od auta. Pager jsem měla zatrčený vpředu za sukní, diskrétně na jedné straně. Když nejsem ve společenském, nosívám ledvinku.

Uvaděčka, starší žena v brýlích, si posvítila na naše lístky maličkou baterkou. Odvedla nás k našim sedadlům, usadila nás a pak se vrátila, aby pomohla další skupince bezradných lidí. Naše místa byla slušná, skoro uprostřed a docela blízko pódia. Dost blízko.

Richard si pospíšil, aby seděl po mé levé straně, aniž bych ho o to požádala. Učí se rychle. Je to jeden z důvodů, proč spolu ještě chodíme. A taky proto, že jeho tělo ve mně vyvolává hrozný chtíč.

Rozložila jsem kabát na sedadlo a srovnala ho, aby se nezmačkal. Jeho ruka putovala po mém opěradle a prsty se lehce dotkly mého ramene. Zápasila jsem s nutkáním položit si hlavu na jeho rameno. Sakra, to je ale nesmysl, pomyslela jsem si hned na to. Stulila jsem se mu pod krk a vdechovala vůni jeho kůže. Jeho voda po holení voněla svěže a sladce, ale pod ní byl pach jeho kůže, jeho masa. Ten byl takový, že ta voda po holení by na nikom jiném nevoněla stejně. Upřímně řečeno jsem vůni Richardova krku milovala i bez kapky vody po holení.

Narovnala jsem se a trochu se od něho odtáhla. Tázavě se na mě podíval. „Něco není v pořádku?“

„Příjemná kolínská,“ prohlásila jsem. Nemusím dodávat, že jsem cítila skoro nesnesitelné puzení mu ten krk líbat. Ale na to jsem se moc styděla.

Světla potemněla a spustila hudba. Muzikál *Frajeři a saze* jsem vlastně dřív viděla jenom ve filmu. V tom s Marlonem Brandem a Jean Simmonsovou. Richardovu představu rande naplňovalo jeskyňářství, horolezectví a podobné věci, na které byly potřeba ty nejstarší šaty a pár pořádných pohorek. Nic proti tomu. Jsem ráda venku, ale chtěla jsem zkusit rande ve společenském. Chtěla jsem Richarda vidět v obleku a ukázat se mu v něčem parádnějším než v džínách. Jsem konec konců holka, ať už jsem to ochotna připustit nebo ne.

Když jsem mu to ale navrhla, nechtěla jsem se spokojit s obvyklým tandemem večeře a kino. A tak jsem zavolala do divadla Fox a zjistila, co hrají. Pak jsem se zeptala Richarda, jestli má rád muzikály. Řekl, že ano. Další bod v jeho prospěch. Protože to byl můj nápad, koupila jsem lístky. Richard neprotestoval, ani netrval na tom, že zaplatí alespoň půlku. Já jsem mu konec konců také nenabídla, že zaplatím naši poslední večeři. Ani mě to nenapadlo. Vsadila bych se, že zaplatit za lístky Richarda napadlo, ale nechal to být. Hodný kluk.

Opona šla nahoru a před námi se otevřela úvodní pouliční scéna, vkusná a v jasných barvách, dokonalá a veselá, a já právě tohle potřebovala. Jasně osvětlené jeviště zaplnila Fuga pro hazardní hráče a odplula do bezstarostné temnoty. Výborná hudba a humor, brzy přijdou tanečníci, Richardovo tělo je hned vedle mě a pistoli mám pod paží. Co víc by si holka jako já mohla přát?

3

Před koncem muzikálu se tu a tam někdo vytratil, aby se vyhnul návalu. Já vždycky zůstávám až do úplného konce. Nepřipadá mi fér zmizet dřív, než můžu zatleskat. A kromě toho nesnáším, když u něčeho přijdu o konec. Pokaždé jsem přesvědčena, že jsem přišla o tu nejlepší část.

Nadšeně jsme se přidali k potlesku vstávajícího obecenstva. Nikdy jsem nebyla v jiném městě, kde obecenstvo tak často mohutně a vstoje aplauduje. Musím připustit, že někdy, jako třeba dneska, je představení úžasné, ale už jsem viděla lidi stát i po produkcích, které si to nezasloužily. Já nevstávám, pokud to nemyslím doopravdy.

Jakmile se světla rozsvítila, Richard se zase posadil. „Radši bych počkal, až opadne nával. Pokud proti tomu nic nemáš.“ V očích měl pohled, který naznačoval, že si nemyslí, že by mi to vadilo.

Nevadilo. Přijeli jsme každý svým autem. Až odejdeme z divadla, bude večer u konce. A ani jednomu z nás se zřejmě nechtělo pryč. Mně určitě ne.

Opřela jsem se o sedadla v řadě před námi a dívala se na něj. Usmál se na mě a v očích mu zářila touha, a možná dokonce láska. I já jsem se usmívala. Asi jsem si nedokázala pomoci.

„Uvědomuješ si, že to je velice sexistický muzikál?“ řekl.

Chvilku jsem o tom přemýšlela a pak jsem přikývla. „Jo.“

„Ale líbil se ti?“

Přikývla jsem.

Trošičku přimhouřil oči. „Myslel jsem, že tě to urazí.“

„Mě trápí jinačí věci než to, jestli *Frajeři a saze* vyjadřují objektivní pohled na svět.“

Zasmál se – byl to krátký, spokojený zvuk. „To je dobře. Chvilku jsem se obával, že se budu muset vzdát své sbírky Rodgerse a Hammersteina.“

Zkoumala jsem jeho tvář a pokoušela se zjistit, jestli si ze mě dělá legraci. Nevypadalo to tak. „Ty vážně sbíráš nahrávky Rodgerse a Hammersteina?“

Přikývl a v očích mu blýskal smích.

„Jenom Rodgerse a Hammersteina, nebo všechny muzikály?“

„Všechny je nemám, ale sbírám muzikály vůbec.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Co se děje?“

„Jsi tak romantický.“

„Říkáš to, jako kdyby na tom bylo něco špatného.“

„A byli šťastni až do smrti, to je skvělé na pódiu, ale se životem to nemá moc společného.“

Teď mou tvář zkoumal zase on. Co tam viděl, se mu evidentně nelíbilo, protože se zamračil. „Tohle rande bylo tvůj nápad. Pokud se vším tímhle veselím nesouhlasíš, tak proč jsi mě sem přivedla?“

Pokrčila jsem rameny. „Když jsem po tobě chtěla rande ve společenském, nevěděla jsem, kam tě mám vzít. Nechtěla jsem, aby to bylo něco obyčejného. A kromě toho mám muzikály ráda. Jenom si nemyslím, že odpovídají skutečnosti.“

„Nejsi zase tak drsná, jak se tváříš.“

„Ale jo,“ varovala jsem ho. „Jsem.“

„Tomu nevěřím. Myslím, že to ‚a byli šťastni až do smrti‘ máš stejně ráda jako já. Jenom už máš strach tomu věřit.“

„Nemám strach, jsem jen opatrná.“

„To ses tolikrát zklamala?“ Znělo to jako otázka.

„Asi.“ Založila jsem si ruce na břiše. Psycholog by řekl, že jsem se uzavřela a přestala komunikovat. Ať jde do háje.

„Na co myslíš?“

Pokrčila jsem rameny.

„Prosím tě, řekni mi to.“

Koukala jsem do upřímných hnědých očí a chtěla jet domů sama. Radši. „A byli šťastní až do smrti je prostě lež, Richarde, už od té doby, co mi bylo osm.“

„To umřela tvoje máma,“ poznamenal.

Zůstala jsem na něj koukat. Je mi čtyřiadvacet, a bolest z té první ztráty je pořád ještě čerstvá. Dokážu ji zvládnout, vydržet ji, ale nikdy jí neuniknu. Nikdy doopravdy neuvěřím, že existuje nějaké úžasné a laskavé místo. Nikdy doopravdy neuvěřím, že tam nevtrhne zlo a všechno nepohltí. To radši budu čelit desítkám upírů než jedné hloupé náhodě.

Uvolnil ruku svírající mou druhou paži. „Já tě neopustím, Anito. Slibuji.“

Někdo se zasmál. Bylo to slabé uchechtnutí, které mi přeběhlo po kůži jako konečky prstů. Jen jeden člověk má takový skoro hmatatelný smích – Jean-Claude. Obrátila jsem se. Byl tam, stál uprostřed uličky. Neslyšela jsem ho přicházet. Nevnímala jsem žádný pohyb. Prostě se tam objevil jako kouzlem.

„Nedělej sliby, které nedokážeš dodržet, Richarde.“

4

Zvedla jsem se z polosedu na opěradlech a vykročila, abych udělala místo, aby Richard mohl vstát. Cítila jsem ho za zády a jeho

přítomnost by mě uklidňovala, kdybych neměla větší strach o jeho bezpečí než o své vlastní.

Jean-Claude na sobě měl lesklý černý smoking. Oslnivou běl jeho košile ohraničovala bílá vesta s maličkými černými puntíky. Měl vysoký a tuhý stojací límec a vázanku z nějaké měkké černé látky ovázané kolem krku a zastrčené do vesty, jako by kravaty ještě nevynalezli. Jehlice v jeho vestě byla ze stříbra s černým onyxem. Na botách měl kamaše, jako nosíval Fred Astair, i když jsem měla dojem, že celý jeho oblek je podle daleko starší módy.

Vlasy měl elegantně zastřižené, jejich téměř černé kudrny se dotýkaly bělostného límce. Věděla jsem, jakou barvu mají jeho oči, ale teď jsem se do nich nepodívala. Odrážely půlnoční modř, tu barvu, kterou mají opravdu skvělé safíry. Upírovi se nikdy nedívejte do očí. To je pravidlo, které nesmíte za žádných okolností porušit.

Když tu přede mnou najednou stál vládce všech upírů ve městě a vyčkával, uvědomila jsem si, jak je teď divadlo prázdné. Čekali jsme, až pomine nával. Fajn. Teď jsme byli v rezonujícím tichu sami. Vzdálené šumění odcházejících lidí bylo jako bílý šum. Nic pro nás neznamenalo. Koukala jsem na zářící perleťové knoflíky na Jean-Claudeově vestě. Je těžké být drsný, když tomu druhému nemůžete pohlédnout do očí. Ale zvládla jsem to.

„Proboha, Jean-Claude, copak nikdy nenosíš nic jiného než černou a bílou?“

„Tobě se to nelíbí, *ma petite*?“ Udělal malou piruetu, abych si užila celý efekt. Ten oblek mu úžasně slušel. No samozřejmě, všechno, co měl na sobě, mělo působit spořádaně, dokonale a půvabně, tak jako on sám.

„Z nějakého důvodu mi připadalo, že *Frajeři a saze* nebudou zrovna tvůj šálek čaje, Jean-Claude.“

„Nápodobně, *ma petite*.“ Hlas měl hustý jako smetana a byla v něm ohnivost, kterou mu mohly dodat jedině dvě věci: vztek nebo žádostivost. Vsadila bych si, že žádostivost to nebyla.

Mám pistoli se stříbrnými kulkami, to ho zpomalí, ale nezabije. Jean-Claude se na nás ovšem na veřejnosti nevrhne. Na to je příliš civilizovaný. Je to upír byznysmen, podnikatel. A podnikatelé, živí ani mrtví, jen tak někomu nerozsápou hrdlo. Obvykle.

„Richarde, jsi nějak neobvykle potichu.“ Pohlédl za mě. Já se neotočila, abych se podívala, co Richard dělá. Nikdy nespouštějte oči z upíra, kterého máte před sebou, abyste se podívali na vlkodlaka za svými zády. Jedno po druhém.

„Anita dokáže mluvit sama za sebe,“ prohlásil Richard.

Jean-Claudeova pozornost okamžitě přeskočila zase na mne. „To je nepochybně pravda. Ale já jsem se vás přišel zeptat, jak se vám líbila hra.“

„A prasata umějí lítat,“ dodala jsem.

„Ty mi nevěříš?“

„Ani trochu,“ řekla jsem.

„No tak, Richarde, jak sis užil večer?“ V jeho hlase byl výsměšný odstín, ale pod ním byl pořád ten vztek. Není dobré být poblíž vládce upírů, který je rozzlobený.

„Bylo to nádherné, než ses tu objevil ty.“ V Richardově hlase byl náznak rozčilení, nastupující hněv. Nikdy jsem ho neviděla rozzlobeného.

„Jak by pouhá moje přítomnost mohla pokazit vaše… rande?“ Poslední slovo vyplivl, jako by se opařil.

„A proč jsi ty dneska tak naštvaný, Jean-Claude?“ zeptala jsem se.

„Ale *ma petite*, já nikdy nejsem… naštvaný.“

„Blbost.“

„Žárlí na nás,“ poznamenal Richard.

„Já nežárlím.“

„Pořád říkáš Anitě, že z ní cítíš, jak po tobě touží. No a já teď cítím tvůj chtíč. Chceš ji tak moc, že to je“ – Richard vydal skoro pronikavý zvuk – „až hmatatelné.“

„A vy, monsieur Zeeman, vy po ní neprahnete?“

„Přestaňte se bavit, jako kdybych tu nebyla,“ skočila jsem jim do řeči.

„Anita mě pozvala na schůzku. Souhlasil jsem.“

„Je to pravda, *ma petite?*“ Jeho hlas začal být najednou mírný. Ta mírnost byla děsivější než vztek.

Chtělo se mi říct ne, ale on by lež vycítil. „Je to pravda. A co má být?“

Ticho. Stál tam docela nehybně. Kdybych se nedívala přímo na něj, nevšimla bych si, že tam je. Mrtví nevydávají žádné zvuky.

Zabzučel mi pager. Richard i já jsme vyskočili, jako když do nás střelí. Jean-Claude zůstal nehybný, jako by nic neslyšel.

Zmáčkla jsem tlačítko, a když se rozsvítilo číslo, zasténala jsem.

„Co se děje?“ zeptal se Richard. Položil mi ruku na rameno.

„Policie. Musím najít nějaký telefon.“ Opřela jsem se o Richardovu hruď. Jeho dlaň mi svírala rameno. Zírala jsem na upíra před sebou. Neublíží mu Jean-Claude, až odejdu? Jistá jsem si nebyla.

„Máš křížek?“ S šeptáním jsem se neobtěžovala. Jean-Claude by to stejně slyšel.

„Ne.“

Skoro jsem se otočila. „Ne! Ty jsi po setmění venku bez křížku?“

Pokrčil rameny. „Jsem měňavec. Dokážu se o sebe postarat.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nechat si jednou rozsápat krk ti nestačilo?“

„Pořád jsem naživu,“ upozornil.

„Já vím, že se uzdravíš skoro z čehokoli, ale Richarde, proboha, ze všeho se nevyléčíš.“ Začala jsem zpod blůzy vytahovat stříbrný řetízek svého krucifixu. „Můžeš si půjčit můj.“

„Je to opravdu stříbro?“ zeptal se Richard.

„Ano.“

„Tak to nejde. Nezapomínej, že jsem na stříbro alergický.“

No jo. Jsem to ale pitomá. Expert na nadpřirozeno nabízí lykantropovi stříbro. Zastrčila jsem řetízek zpátky.

„On není o nic víc člověk než já, *ma petite*.“

„Aspoň nejsem mrtvý.“

„To se dá napravit.“

„Nechte toho, oba dva.“

„Už jsi viděl její ložnici, Richarde? Její sbírku plyšových tučňáků?“

Zhluboka jsem se nadechla a zase vypustila vzduch. Nebudu tady stát a vysvětlovat, jak se Jean-Claudeovi podařilo navštívit moji ložnici. Vážně musím nahlas vyslovit, že jsem s touhle chodící mrtvolou nespala?

„Pokoušíš se ve mně probudit žárlivost, ale nefunguje to,“ řekl Richard.

„Ale červík pochybnosti v tobě zůstal, Richarde. Já to vím. Ty jsi stvoření, které si můžu přivolat, jsi můj vlk, a já vím, že o ní pochybuješ.“

„Já o Anitě nepochybuju.“ Ale obranný postoj v jeho hlase se mi ani trochu nelíbil.

„A tobě nepatřím, Jean-Claude,“ prohlásil Richard. „Jsem druhý hned po vůdci smečky. Můžu jít, kam se mi zlíbí. Alfa po tom, co jsi mě málem zabil, zrušil své nařízení o poslušnosti tobě.“

„Tvůj vůdce smečky je nejvíc naštvaný, žes to přežil,“ poznamenal Jean-Claude sladce.

„Proč by měl vůdce smečky toužit po tom, aby byl Richard mrtvý?“ divila jsem se.

Jean-Claude přes mě pohlédl na Richarda. „Tys jí neřekl, že se účastníš zápasu o nástupnictví?“

„Já s Marcusem bojovat nebudu.“

„Tak budeš mrtvý.“ Pro Jean-Claudea to bylo naprosto jasné.

Můj pager zabzučel znovu. Stejné číslo. „Už jsem na cestě, Dolphe,“ zamumlala jsem.

Pohlédla jsem na Richarda. V očích mu blýskal vztek. Ruce měl sevřené do pěstí. Stála jsem dost blízko, abych cítila, jak z něho ve vlnách sálá vzrušení.

„Co se děje, Richarde?“

Maličko zavrtěl hlavou. „To je moje věc, ne tvoje.“

„Pokud tě někdo ohrožuje, je to moje věc.“

Shlédl ke mně dolů. „Ne. Nejsi jedna z nás. Nemůžu tě do toho zatahovat.“

„To zvládnu sama, Richarde.“

Jenom zavrtěl hlavou.

„Marcus chce, aby ses v tom angažovala, *ma petite*. Richard s tím nesouhlasí. Je to… jablko sváru mezi nimi. Jedno z mnoha.“

„Jak to, že ty toho tolik o tom víš?“ zeptala jsem se.

„My vůdcové nadpřirozené komunity se spolu musíme dohodnout. Kvůli bezpečí všech zúčastněných.“

Richard tam jenom stál a díval se na něj. Poprvé mě napadlo, že se dívá Jean-Claudeovi do očí. A bez jakýchkoli vedlejších účinků. „Richarde, ty mu můžeš pohlédnout do očí?“

Richardovy oči přelétly dolů ke mně a pak zase zpátky na Jean-Claudea. „Ano. Jsem přece také nestvůra. Můžu se mu dívat do očí.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Irving mu do očí pohlédnout nemůže. Nejde jen o to, že jsi vlkodlak.“

„Stejně jako já jsem pán upírů, je tady tvůj pěkný přítel vládcem vlkodlaků. I když oni si tak neříkají. Alfa samci, tak je to. Vůdcové smečky.“

„Dávám přednost označení vůdce smečky.“

„Na to bych vsadila krk,“ poznamenala jsem.

Richard vypadal dotčeně a svraštil tvář jako malé dítě. „Ty se na mě zlobíš?“

„Ty máš se svým vůdcem smečky tyhle strašné problémy a neřekneš mi o tom. Jean-Claude pořád naznačuje, že tě tvůj vůdce chce vidět mrtvého. Je to pravda?“

„Marcus mě nezabije,“ prohlásil Richard.

Jean-Claude se zasmál. V tom zvuku byl tak trpký podtón, jako by to vůbec nebyl smích. „Ty jsi blázen, Richarde.“

Můj pager znovu zapípal. Zkontrolovala jsem číslo a vypnula ho. Dolphovi nebylo podobné, aby mi volal tolikrát tak krátce po sobě. Děje se něco zlého. Musím jít. Ale…

„Teď nemám čas poslouchat celou tu historii.“ Zabodla jsem ukazovák doprostřed Richardova hrudníku. Nastavila jsem Jean-Claudeovi záda. Škodu, kterou zamýšlel, už stejně způsobil. „Ale ty mi řekneš do všech podrobností, co se děje.“

„Já ne…“

„Nech toho. Buď se se mnou o ten problém podělíš, nebo spolu už nechodíme.“

Vypadal vyděšeně. „A proč?“

„Buďto jsi mě z toho vynechal, abys mě chránil, a to nesnáším. Nebo máš nějaký jiný důvod. A raději by to měl být zatraceně dobrý důvod a ne nějaké žvásty o mužském egu.“

Jean-Claude se zase zasmál. Tentokrát se ten zvuk kolem mě ovinul jako flanel, teplý a konejšivý, silný a měkký na nahé kůži. Zavrtěla jsem hlavou. Už jenom Jean-Claudeův smích byl vpádem do soukromí.

Otočila jsem se k němu a na mé tváři muselo být něco vidět, protože ten smích umlkl, jako by nikdy nezazněl. „A pokud jde o tebe, měl bys odsud zmizet. Na jeden večer sis užil zábavy až dost.“

„A kterou myslíš, *ma petite?*“ Jeho hezká tvář byla bezelstná a prázdná jako maska.

Zavrtěla jsem hlavou a vykročila. Byla jsem na odchodu. Čekala mě práce. Richardova ruka mi sevřela rameno.

„Pusť mě, Richarde. Teď jsem na tebe naštvaná.“ Nepodívala jsem se na něj. Měla jsem strach, že bude vypadat dotčeně a já mu všechno odpustím.

„Slyšel jsi, Richarde. Nepřeje si, abys na ni sahal.“ Jean-Claude se klouzavým krokem přiblížil.

„Nech to být, Jean-Claude.“

Richardova ruka mě jemně sevřela. „Nestojí o tebe, Jean-Claude.“ V jeho hlase byla zlost, víc zlosti, než by bylo na místě. Jako kdyby se snažil přesvědčit spíš sám sebe než Jean-Claudea.

Udělala jsem krok a jeho ruku setřásla. Chtěla jsem se jí dotknout, ale neudělala jsem to. Skrývá přede mnou veliký průser. Nebezpečný průser. A to se nesmí. A co je ještě horší, v nějakém temném koutku své duše si myslí, že jsem mohla být po vůli Jean-Claudeovi. Taková pitomost!

„Běžte oba do háje,“ řekla jsem.

„Takže jsi neměl to potěšení?“ poznamenal Jean-Claude.

„Na to musí odpovědět Anita, ne já,“ odvětil Richard.

„Kdyby ano, já bych o tom věděl.“

„Lháři,“ řekla jsem já.

„Ne, *ma petite.* Cítil bych ho na tvé kůži.“

Chtělo se mi ho udeřit. Strašně moc jsem toužila uhodit do té krásné tváře. Napínala se mi ramena a ruce mě bolely. Ale měla jsem dost rozumu, abych to nezkoušela. Nikdo se dobrovolně nepustí do rvačky s upíry. Zkracuje to očekávanou délku života.

Přiblížila jsem se velice těsně k Jean-Claudeovi, takže se naše těla skoro dotkla. Koukala jsem mu na nos, což celý efekt trochu pokazilo, ale jeho oči byly zrádné tůně, v nichž jsem mohla utonout. Tak hloupá zase nejsem.

„Nenávidím tě.“ Můj hlas byl nevýrazný, jak jsem se snažila, abych nezačala ječet. V tu chvíli jsem to myslela vážně. A byla jsem si jistá, že to Jean-Claude cítí. Chtěla jsem, aby to věděl.

„*Ma petite…*“

„Ne, už jsi toho namluvil dost. Teď jsem na řadě já. Jestli Richardu Zeemanovi ublížíš, zabiju tě.“

„To pro tebe tolik znamená?“ V jeho hlase bylo překvapení. Skvělé!

„Ne, ty znamenáš tak málo.“ Ustoupila jsem a obešla ho. Ukázala jsem mu záda a kráčela pryč. Ať své tesáky zatne do téhle pravdivé věty. Dneska jsem každičké slovo myslela doopravdy.

5

Číslo na mém pageru bylo na telefon v autě detektivního seržanta Rudolfa Storra. Od jeho ženy jsem loni dostala dárek k Vánocům. Poslala jsem jí lístek s poděkováním. Z policejní vysílačky všechno zní jako v nějaké cizí řeči. Dolph to vzal při pátém zazvonění. Věděla jsem, že se nakonec k telefonu dostane.

„Anito.“

„Co kdyby to byla tvoje žena?“ zajímala jsem se.

„Pochopila by, že pracuju.“

Nechala jsem to být. Málokterá žena by byla ráda, kdyby se její manžel do telefonu hlásil jménem jiné ženy. Ale třeba je Lucille jiná.

„Co se děje, Dolphe? Dneska jsem měla mít volno.“

„Promiň, vrah o tom nevěděl. Jestli jsi příliš zaneprázdněna, nějak to dáme dohromady i bez tebe.“

„Vypadá to, jako kdyby ti u zadnice hořela koudel. Kvůli čemu?“

Odměnil mě slabý zvuk, který by mohl být smích. „Kvůli tobě to není. Jsme na výjezdu na čtyřiačtyřicítce směrem k Six Flags.“

„Kde přesně na čtyřiačtyřicítce?“

„Je to venku poblíž Audubonského přírodního centra. Jak rychle se sem můžeš dostat?“

„Problém je v tom, že vůbec nevím, kde to sakra je. Jak se dostanu k tomu přírodnímu středisku?“

„Je to přes ulici od kláštera Svatého Ambrože.“

„Ten neznám,“ upozornila jsem ho.

Povzdechl si. „Do háje, jsme tu uprostřed zatracené pustiny. Tohle jsou jediné orientační body.“

„Tak mě prostě naveď. Najdu to.“

Dal mi pokyny. Bylo jich příliš mnoho a já neměla tužku a papír. „Vydrž, musím si to na něco napsat.“ Položila jsem sluchátko a na záchodě sebrala vložku. Pero jsem vyškemrala od nějakého staršího páru. Muž měl kašmírový plášť a žena pravé diamanty. Na peru byla nějaká rytina a mohlo být zlaté. Nenutili mě, abych slíbila, že ho donesu zpátky. Buď byli tak důvěřiví, nebo povznesení nad takové malichernosti. Musím si začít nosit vlastní věci na psaní. Tohle je trapné.

„Už jsem tu, Dolphe, spusť.“

Neptal se mě, co mi tak dlouho trvalo. Dolpha na zbytečné vyptávání moc neužije. Znovu mi dal instrukce. Přečetla jsem mu je, abych se ujistila, že to mám správně. Měla jsem.

„Dolphe, jsou to aspoň tři čtvrtě hodiny jízdy.“ Obvykle bývám poslední expert, kterého pozvou. Až když je oběť vyfotografovaná, natočená na videu, prohledaná, prošťouraná atd… Když přijdu já, všichni mohou jet domů nebo aspoň opustit místo činu. Nebude se jim líbit, že musejí dvě hodiny stepovat v mrazu.

„Volal jsem ti hned, když mi došlo, že to neudělal člověk. Zabere nám to přinejmenším pětačtyřicet minut, než budeme hotovi a bude to nachystané pro tebe.“

Mohla jsem tušit, že si to Dolph dopředu naplánoval. „O. K. Budu tam co nejdřív.“

Položil to. I já jsem zavěsila. Dolph se nikdy neloučí.

Vrátila jsem tomu muži pero. Přijal je vlídně, jako by vůbec nepochyboval, že je dostane zpátky. Dobré vychování.

Vyrazila jsem ke dveřím. Ani Jean-Claude, ani Richard se zatím do foyeru nedostali. Byli na veřejnosti, a tak jsem byla přesvědčená, že na pěsti nedojde. Zlostná slova, to ano, ale násilí ne. Takže upír a vlkodlak se budou muset o sebe postarat sami. A navíc, pokud má Richard zakázáno si o mě dělat starosti, když jsem sama venku, přinejmenším tuhle laskavost mu můžu vrátit. Měla jsem dojem, že mě Jean-Claude ve skutečnosti nechtěl dohnat až tak daleko. Nejspíš ne. Jeden z nás by mohl umřít a já si začínala myslet, že snad, možná, bych to nemusela být já.

6

Přede dveřmi se do mě dala zima. Nahrbila jsem ramena a zastrčila bradu pod límec. Pár metrů přede mnou šla nějaká rozesmátá čtveřice. Byli do sebe zavěšení a choulili se k sobě, aby jim nebyla taková zima. Vysoké podpatky žen ostře dramaticky cvakaly. Jejich smích byl příliš

vysoký a příliš pronikavý. Jejich první rande ve čtyřech se vyvedlo, prozatím. Nebo se všichni hluboce milují a já začínám být protivná.

Čtveřice se rozdělila jako vody před balvanem a já teď viděla nějakou ženu. Dvojice se zase spojily a smály se, jako kdyby ji vůbec neviděly. Pravděpodobně to tak bylo.

Teď jsem ucítila jemný záchvěv v chladném vzduchu. Ten pocit neměl nic společného s větrem. Pokoušela se být neviditelná. Dokud jsem nezaregistrovala, že ji ty dvě dvojice nezaznamenaly, protože si jí ani nevšimly, ani já bych ji nepostřehla. A to znamenalo, že je dobrá. Hodně, hodně dobrá.

Stála pod poslední pouliční lampou. Vlasy měla máslově žluté a silně zvlněné. Měla je delší než já, skoro až do pasu. Její kabát, zapnutý odshora dolů, byl černý. Ta barva pro ni byla příliš výrazná. Proti ní její pleť ztrácela barvu i přes make-up.

Povýšeně stála uprostřed chodníku. Byla asi tak velká jako já a tělesně nijak impozantní. Tak proč tam stojí, jako by jí nic na světě nemohlo ublížit? Takovou sebejistotu vám dodají jenom tři věci: kulomet, pitomost, nebo to, že jste upír. Kulomet jsem neviděla a hloupě nevypadala. Teď, když mi došlo, na co se vlastně dívám, vypadala jako upírka. Ten make-up byl skvělý. Vypadala s ním skoro jako živá. Skoro.

Všimla si, že se na ni dívám. Vrátila mi pohled a snažila se mé oči zachytit svýma. Já jsem ovšem v tomhle tanečku starý mazák. Hledět někomu do obličeje a nepohlédnout mu přitom do očí, to je trik, který je při troše praxe docela snadný. Zamračila se na mě. Nelíbilo se jí, že na mne její oči nepůsobí.

Zůstala jsem stát asi dva metry od ní. S nohama od sebe a tak pevně, jak jen jsem to ve vysokých podpatcích dokázala. Ruce už jsem měla venku, připravená jít po pistoli, pokud budu muset.

Její moc proudila po mé kůži jako prsty, které se tu a tam dotknou, a pokoušela se najít nějaké slabé místo. Byla velice dobrá, ale taky jí bylo jen něco přes stovku. Ve stu letech není dost stará na to, aby zatemnila mou mysl. Všichni lidé se schopností oživovat mrtvé jsou od přírody proti upírům částečně imunní. Moje imunita je zřejmě silnější než u většiny ostatních.

Její obličej byl soustředěním bez výrazu jako tvář porcelánové panenky. Mávla rukou, jako by po mně něco hodila. Uskočila jsem, ale její síla mě zachytila jako neviditelná vlna a narazila do mého těla. Zakolísala jsem.

Vytáhla jsem pistoli. Nepokusila se vrhnout se na mě. Pokoušela se mi bránit silou vůle. Je jí aspoň dvě stě let. Podcenila jsem její věk o celé století. Takové chyby moc často nedělám. Její síla mi bušila na kůži jako maličké paličky, ale nikdy nepronikla dost blízko, aby se

dotkla mé mysli. Byla jsem skoro stejně překvapená, jako vypadala ona, když jsem na ni namířila zbraň. Bylo to příliš snadné.

„Hej," ozval se za námi nějaký hlas. „Položte tu pistoli! Hned!" Policista. Zrovna když nějakého potřebuji. Sklonila jsem zbraň k chodníku.

„Okamžitě polož pistoli na chodník," burácel jeho hlas a já se nemusela otáčet, abych věděla, že má připravenou zbraň. Poldové berou zbraně velice vážně. Držela jsem browning jednou rukou, v pravačce, levou jsem držela od těla a v dřepu jsem pistoli jemně položila na zem.

„Nestojím o tohle vyrušování," zasyčela upírka. Rychle jsem na ni pohlédla, zatímco jsem pomalu vstávala s dávala ruce s propletenými prsty za hlavu. Třeba dostanu body za to, že vím, jak mám postupovat. Koukala přese mě na blížícího se policistu. Nebyl to přátelský pohled.

„Neubližuj mu," řekla jsem.

Její oči se vrátily zpátky ke mně. „Máme zakázáno útočit na policisty." Hlas měla zastřený pohrdáním. „Já znám předpisy."

Chtěla jsem se zeptat, jaké předpisy, ale neudělala jsem to. Byl to dobrý předpis. S takovým předpisem měl ten policista šanci, že přežije. Já samozřejmě nejsem žádný polda a vsadila bych se, že tohle pravidlo na mě neplatí.

Polda vstoupil do mého zorného pole. Mířil na mne svou zbraní. Pistoli mi odkopl z dosahu. Viděla jsem, jak narazila do zdi. Rukou mi vrazil do zad a získal si tak moji pozornost. „Nemusíš vědět, kde ta pistole je."

V tuhle chvíli měl pravdu. Bleskově mě jednou rukou prohledal. Moc důkladné to nebylo a mě napadlo, kde asi má parťáka.

„Stačí," řekla upírka.

Cítila jsem, že ode mě policista ustoupil. „Co se tady děje?"

Její moc proklouzla okolo mě, jako kdyby se o mě ve tmě otřelo nějaké veliké zvíře. Slyšela jsem, jak policista vyhekl.

„Nic se tu nestalo," ujistila ho upírka. V jejím hlase byl nádech nějakého přízvuku. Asi německého nebo rakouského.

„A teď běž zase řídit dopravu," rozkázala.

Pomalu, s rukama stále za hlavou, jsem se obrátila. Polda tam stál s prázdným obličejem a rozšířenýma očima. Jeho zbraň mířila k zemi, jako kdyby zapomněl, že ji má v ruce.

„Zmiz," řekla mu.

Stál jako přimrazený. Měl v kravatě špendlík s křížkem. Měl u sebe posvěcený kříž, ale moc mu to nepomohlo.

Ustupovala jsem od nich obou. Až přestane věnovat pozornost tomu policistovi, raději bych byla ozbrojená. Jestli ho najednou přestane ovládat a já nebudu tam, kde bych měla být, mohl by mě

zastřelit. Nejspíš ne, ale možné to je. A pokud mě podruhé uvidí se zbraní v ruce, je to skoro jisté.

„Počítám, že bys mu nesundala ten křížek, abych ho mohla komandovat?“

Sjela jsem očima k upírce. Dívala se na mě. Policista se zachvěl, trhal sebou jako spáč, který trpí noční můrou. Obrátila oči zpátky k němu a cukání přestalo.

„Myslím, že ne,“ řekla jsem. Poklekla jsem a pokoušela se z nich obou nespustit oči. Dotkla jsem se browningu a sevřela ho studenými prsty. Ruce jsem měla ztuhlé zimou. Nebyla jsem si jistá, jak rychle bych v tuhle chvíli dokázala tasit. Možná bych se měla podívat po nějakých rukavicích. Třeba těch s ustřiženými prsty.

Zastrčila jsem browning do kapsy kabátu, ale pořád jsem ho držela v ruce. Ruka se mi zahřeje, a když to bude potřeba, můžu střílet skrz kabát.

„Bez toho kříže bych ho dokázala poslat pryč. Proč tebe nedokážu ovládnout taky tak?“

„Řekla bych, že mám prostě štěstí.“

Vrhla po mně rychlý pohled. Policista se zase zachvěl. Musela se na něho dívat, i když mluvila se mnou. Bylo zajímavé sledovat, kolik soustředění to vyžaduje. Měla ohromnou moc, ale všechno má své meze.

„Ty jsi Popravčí,“ řekla.

„A co má být?“

„Já jsem těm historkám nevěřila. Teď už některým těm příběhům věřím.“

„Bravo. A teď – co chceš?“

Namalované rty jí zkřivil nepatrný úsměv. „Chci, abys nechala Jean-Claudea na pokoji.“

Mžourala jsem na ni a nebyla si jistá, jestli jsem dobře slyšela. „Jak to myslíš, že ho mám nechat na pokoji?“

„Přestaň s ním chodit. Přestaň s ním flirtovat. Přestaň s ním mluvit. Nech ho být.“

„S radostí,“ odpověděla jsem.

Zaskočeně se ke mně obrátila. Dvě stě let starého upíra se vám moc často překvapit nepodaří. S rozšířenýma očima a užaslým obličejem vypadala její tvář velice lidsky.

Polda si odfrkl a bázlivě se rozhlížel kolem sebe. „Co tu zatraceně…?“ Díval se na nás dvě. Vypadaly jsme jako dvě křehké ženy, které si večer vyrazily. Sklonil hlavu ke své pistoli a připadal si trapně. Nepamatoval si, proč ji vytáhl. Schoval pistoli, mumlal omluvy a couval pryč od nás. Upírka ho nechala odejít.

„Ty Jean-Claudea jenom tak necháš na pokoji?“ divila se.

„To se můžeš vsadit.“

Zavrtěla hlavou. „Já ti nevěřím.“

„Podívej, mně je fuk, čemu věříš. Jestli máš na Jean-Claudea zálusk, klobouk dolů. Já už se pár let snažím zbavit se ho.“

Zase zavrtěla hlavou a blond vlasy se jí rozlétly kolem obličeje. Bylo to nesmírně dívčí gesto. Kdyby nebyla mrtvola, bylo by to roztomilé.

„Lžeš. Toužíš po něm. Každá ho chce.“

Na to neexistuje argument. „Máš nějaké jméno?“

„Jmenuju se Gretchen.“

„Tak teď, Gretchen, přeji ti, ať svého pána potěšíš. A kdybys potřebovala nějak pomoci, abys ho dostala do spárů, dej mi vědět. Byla bych moc ráda, kdyby si našel nějakou pěknou upírku a usadil se s ní.“

„Vysmíváš se mi.“

Pokrčila jsem rameny. „Maličko, ale jen tak ze zvyku, není to nic osobního. To, co jsem říkala, myslím vážně. Já o Jean-Claudea nestojím.“

„Tobě nepřipadá překrásný?“ Hlas měla hebký údivem.

„No jo, ale tygři mi taky připadají nádherní, a přesto s žádným, nechci spát.“

„Žádná smrtelnice mu neodolá.“

„Tahle jo,“ ujistila jsem ji.

„Drž se od něho dál nebo tě zabiju,“ řekla.

Gretchen mě vážně neposlouchala. Slyšela má slova, ale jejich význam k ní nepronikl. Tím mi připomínala Jean-Claudea.

„Podívej se, on se honí za mnou. Budu se od něj držet dál, jestli mě nechá být. Ale nevyhrožuj mi.“

„Patří mně, Anito Blakeová. Neodvažuj se mi postavit.“

Teď jsem zavrtěla hlavou já. Třeba neví, že na ni mířím pistolí. Třeba neví, že v ní mám kulky se stříbrným pláštěm. Nebo tu už pár století žije a začíná být arogantní. Jo, to bude nejspíš ono.

„Heleďse, na tohle zrovna teď nemám čas. Tak fajn, Jean-Claude je tvůj. Skvělé. Jsem nadšená, že to vím. Drž si ho dál ode mě a budu ta nejspokojenější ženská mezi živými i mrtvými.“ Nechtěla jsem se k ní obracet zády, ale musela jsem jít. Jestli se na mě hned na místě nevrhne, čeká na mě na místě činu Dolph. Musím vyrazit.

„Gretchen, o čem si to tady s Anitou povídáte?“ Kráčel k nám Jean-Claude. Na sobě měl, a nedělám si legraci, černou pláštěnku. Ve viktoriánském stylu s límcem. Celý dojem doplňoval cylindr s bílou hedvábnou stužkou.

Gretchen na něho koukala s otevřenou pusou. Existuje pro to jenom jediný výraz. Z výrazu nepokrytého zbožňování v její tváři se mi zvedal žaludek, ale současně byl velice lidský.

„Chtěla jsem se setkat se svou soupeřkou.“

Já s ní nesoupeřím, ale myslím, že by mi to neuvěřila.

„Říkal jsem ti, abys počkala venku, někde, kde bys ji nepotkala. Moc to dobře víš.“ Poslední slova vyplivl, jako by po ní házel kameny.

Trhla sebou. „Já jí dneska večer nechtěla nic udělat.“

To byla skoro lež, ale nic jsem neříkala. Mohla bych mu říct, že mi vyhrožovala, ale nechtěla jsem donášet. Kvůli tomu, aby se se mnou sešla o samotě, se dostala do pořádných potíží. Chtěla mě od něho odehnat. Její láska k němu byla tak zranitelná. Nemohla jsem proti ní využít jeho pomoc. Zní to bláznivě, ale je to pravda. A navíc nerada Jean-Claudeovi dlužím nějakou laskavost.

„Vy dva zamilovaní, tak já vás tu nechám.“

„Jaké lži ti o nás napovídala?“ Jeho slova rozpálila vzduch. Cítila se, jak se dusím jeho vztekem. Pane Bože!

Ona padla na kolena s rukama zdviženýma, ale ne aby odvrátila ránu. Úpěnlivě žadonila a natahovala se k němu. „Prosím, já se s ní jenom chtěla setkat. Chtěla jsem vidět tu smrtelnici, která mi tě chce sebrat.“

Nechtěla jsem se na to dívat, ale bylo to jako bouračka. Nějak jsem se nedokázala přimět k odchodu.

„Nic ti nebere. Nikdy jsem tě nemiloval.“

Bolest v její tváři byla tak živá, že dokonce ani s make-upem nevypadala úplně jako člověk. Obličej měla hubenější, kosti byly víc patrné, jako kdyby se jí scvrkávala kůže.

Popadl ji za ruku a hrubě ji postavil na nohy. Jeho prsty v bílých rukavičkách se jí zaťaly do ruky. Kdyby byla člověk, zůstaly by jí modřiny. „Seber se, ženská. Přestáváš se ovládat.“

Její tenčící se ret odhalil tesáky. Zasyčela na něj a trhnutím ruku uvolnila. Obličej si zakryla rukama, ze kterých teď byly skoro pařáty. Už jsem viděla upíry v jejich pravé podobě, ale nikdy to nebylo náhodou a nikdy na veřejnosti, kde by je někdo mohl vidět. „Miluju tě.“ Ta slova byla tlumená a nesrozumitelná, ale cit v nich byl velice opravdový. Velice… lidský.

„Zmiz odsud, než nás všechny zostudíš,“ řekl Jean-Claude.

Zvedla tvář, která už nebyla lidská. Její bledá pleť žhnula vnitřním světlem. Na tomhle zářícím povrchu držel make-up. Zdravíčko, oční stíny a rtěnka jako by se vznášely ve světle, jako by se její kůže vůbec nedotýkaly. Když otočila hlavu, viděla jsem pod kůží jako stíny kosti její brady. „Mezi námi to ještě není vyřízené, Anito Blakeová.“ Ta slova vypadla z otvoru mezi zuby a tesáky.

„Zmiz odsud!“ Jean-Claudeova slova zněla jako syčivá ozvěna.

Vznesla se k nebi. Nevyskočila, nebyla to levitace, prostě se vznesla vzhůru.

„Pane Bože," zašeptala jsem.

„Mrzí mě to, *ma petite.* Poslal jsem ji ven, aby k tomuhle nedošlo." Kráčel ke mně ve své elegantní pláštěnce. Kolem rohu zahvízdal závan ledového větru a on musel rychle chňapnout po svém cylindru. Bylo příjemné vidět, že alespoň jeho šaty neposlouchají každý jeho rozmar.

„Už musím jít, Jean-Claude. Čeká na mě policie."

„Nechtěl jsem, aby k tomuhle dneska došlo."

„Nikdy si nepřejeme, aby k něčemu došlo, Jean-Claude. Ale ono se to stejně děje." Zvedla jsem ruku, abych zastavila jeho další slova. Už jsem ho nechtěla poslouchat.

„Musím letět." Otočila jsem se a kráčela ke svému autu. Když jsem v pořádku překonala zledovatělou silnici, vrátila jsem pistoli zpátky do pouzdra.

„Je mi to líto, *ma petite*." Prudce jsem se otočila, abych mu řekla, ať mě sakra nechá být. Nebyl tam. Pouliční lampa zářila na prázdný chodník. Počítám, že s Gretchen asi auto nepotřebují.

7

Těsně předtím, než zabočíte na dálnici 44, na chviličku zahlédnete staré majestátní domy. Stojí za mříží z tepaného železa a branou s ochrankou. Když byly nové, představovaly spolu s celou čtvrtí vrchol elegance. Teď jsou tyhle činžáky posledním ostrůvkem v záplavě sídlištní zástavby a dětí s vyhaslým pohledem, které se navzájem střílejí kvůli ošoupaným teniskám. Ale staří boháči tu zůstávají, rozhodnuti udržet si úroveň, i kdyby je to mělo stát krk.

Ve Fentonu je pořád největším zaměstnavatelem továrna Chrysler. Vedlejší silnice vede kolem podniků s rychlým občerstvením a místních obchůdků. Ale dálnice to všechno míjí. Je to rovná čára, která vede vpřed a neohlíží se zpátky. Budova Maritz se přes dálnici rozklenula krytou lávkou, která vypadá dost velká, aby tam byly kanceláře. Přitahuje vaši pozornost jako příliš smělé rande. Název téhle firmy ale znám i já, a to o mnoha dalších budovách podél čtyřiačtyřicítky říci nemůžu. Smělost někdy zabírá.

Po obou stranách silnice se zdvihají Ozarkské hory. Jsou mírné a zaoblené. Krotké pahorky. Za slunečného podzimního dne, kdy se stromy třpytí barvami, jsou úžasně krásné. Za mrazivé prosincové noci, kdy mi dělají společnost jenom vlastní světlomety, tu hory sedí jako spící obři namačkaní u silnice. Je tu dost sněhu, aby mezi holými stromy probleskla bílá barva. Tmavé obrysy jehličnanů vrhaly v

měsíčním světle nehybné stíny. Tam, kde svah hory protínalo štěrkoviště, bíle zářila vápencová skála.

Na úpatí hor se k sobě tlačily domky. Úhledné venkovské domečky s verandami, jen se posadit. A ne už tak úhledné domy z nenatřených prken s rezavými plechovými střechami. Na holých polích stály ohrady, ale statek nikde v dohledu. Nějaký osamělý kůň postával v ledovém chladu a se skloněnou hlavou pátral po trsech zmrzlé trávy. Spousta lidí chová koně až za Eurekou – lidé, kteří si nemohou dovolit bydlet v Ladue nebo Chesterfieldu, kde dům stojí půl melounu, ale na dvorku máte stodolu, tréninkovou ohradu a výběh. Tady máte jenom boudu. Kvůli koni toho člověk hodně vydrží a musíte jet spoustu kilometrů, abyste svého koně navštívili. Ale hlavní je, že ho máte. V záři světlometů zazářila bílá plocha nějakého ukazatele. Zpomalila jsem. Do sloupu narazilo nějaké auto a přerazilo ho jako stonek květiny. Ukazatel se pod úhlem šedesáti stupňů skoro nedal přečíst. Proto mi asi Dolph říkal, že se mám koukat po zlomené ceduli a ne po názvu ulice.

Zatočila jsem na úzkou cestu. V St. Louis jsme měli asi deset centimetrů sněhu, ale tady to vypadalo spíš na dvacet. Cesta nebyla protažená. Sněhem vedly dvě koleje jako od pneumatik nějakých nákladáků. Policejní auta do toho kopce vyjela. To se svým džípem dokážu taky. Mít tu novu, brodila bych se čerstvým sněhem ve vysokých podpatcích. Ale možná mám v kufru niky. I když s běžeckými botami si zase tolik nepomůžu. Asi bych si měla koupit nějaké vysoké boty.

V St. Louis prostě tolik nesněží. Tohle jsou asi největší hromady sněhu, co jsem za čtyři roky viděla. Vysoké boty mi zatím připadaly poněkud zbytečné.

Přes cestu se kroutily stromy, holé větve narážely do předních světel. Mokré zledovatělé kmeny byly nakloněné do vozovky. V létě by tahle cesta byla jako tunel z listí, ale teď tu byly jenom černé haluze vyhřezlé z bělostného sněhu.

Na vrcholu kopce stála silná kamenná zeď. Musela být alespoň tři metry vysoká a dokonale skrývala všechno nalevo od cesty. To musí být ten klášter.

Asi o sto metrů dál byla na stěně vedle brány opatřené bodci tabulka. Vystupujícími písmeny, kov na kovu, na ní stálo Klášter svatého Ambrože. Příjezdová cesta se kroutila po zaobleném kopci, až zmizela z dohledu. A hned naproti vjezdu byla menší štěrková cesta. Stopy aut se plazily do tmy přede mnou a mizely za nejbližším kopcem. Kdybych se neorientovala podle té brány, asi bych to přejela. Teprve když jsem džíp otočila, ozářily mé světlomety stopy terénních aut vedoucí doprava.

Zajímalo by mě, proč je tady tak silný provoz. Ale to není můj problém. Vyrazila jsem pomalu po vedlejší cestě. Větve škrábaly lesklý lak jako nehty. No to je fakt skvělý.

Ještě nikdy jsem neměla nové auto. Ta první rána, když jsem přelétla přes náhrobní kámen zakrytý sněhem, byla nejhorší. Po prvním poškození se to ostatní zvládá dobře. Docela.

Po obou stranách úzké cesty se krajina otevřela. Byla jsem na veliké louce plné pomrzlého plevele skloněného pod tíží sněhu k zemi a vysokého až do pasu. Rudé a modré záblesky blikaly nad sněhem jako stroboskop a zaháněly tmu. Louka najednou končila dokonalou přímkou, jak se do ní zakusovala sekačka. Na konci cesty stál bílý venkovský dům doplněný chráněnou verandou. Všude kolem stála auta, jako když dítě rozsype hračky. Jenom jsem doufala, že cesta pod sněhem tvoří smyčku. Pokud ne, parkují auta po celém trávníku. Babička Blakeová nesnášela, když někdo zaparkoval na trávě.

Spousta aut měla spuštěný motor, dokonce i sanitka. V autech seděli lidé a čekali. Ale na co? Když se na místo činu dostanu já, je obvykle všechna práce hotová. Někdo by tady čekal, aby odvezl tělo, až se na ně podívám, ale jednotka pro zajištění místa činu by měla mít hotovo a být dávno pryč. Něco není v pořádku.

Zastavila jsem vedle auta šerifa okresu St. Gerard. V dveřích otevřených u řidiče stál nějaký muž a opíral se o střechu. Díval se na hlouček lidí kousek od farmy, ale pak obrátil pohled na mě. Nevypadal, že by ho potěšilo, co vidí. Širák mu stínil obličej, ale uši a týl mu mrzly. Byl bledý, pihatý a měl aspoň metr devadesát. V černé zimní bundě měl hodně široká ramena. Vypadal jako muž, který byl vždycky veliký, a to z něj udělalo drsňáka. Jeho vlasy měly světlý odstín, který odrážel barvy majáků, takže je měl střídavě červené a modré. A stejně na tom byl jeho obličej, sníh i všechno ostatní.

Velice opatrně jsem vystoupila z auta. Nohy mi zapadly do sněhu, a ten mi okamžitě promočil punčochy a nahrnul se do kožených lodiček. Byl studený a mokrý a já se pevně držela kliky dveří. Vysoké podpatky a sníh nejdou dohromady. To poslední, o co jsem stála, bylo upadnout na zadek před oddělením šerifa okresu St. Gerard. Měla jsem si z kufru vyndat niky! Ale teď už bylo pozdě. Šerifův zástupce velice cílevědomě kráčel ke mně. Na nohou měl vysoké boty a se sněhem neměl žádné problémy.

Zastavil se na krok ode mě. Většinou cizím mužům nedovolím, aby ke mně došli tak blízko, ale abych mohla ustoupit, musela bych se pustit dveří auta. A kromě toho to byl policista a z policie bych snad nemusela mít strach. Normálně.

„Tohle je záležitost policie, madam. Musím vás požádat, abyste odjela.“

„Jsem Anita Blakeová. Pracuji se seržantem Rudolfem Storrem.“

„Ale policistka nejste.“ Vypadal, že si tím je naprosto jistý. Jeho tón mi vadil.

„Ne, to nejsem.“

„V tom případě musíte odjet.“

„Můžete prosím říct seržantu Storrovi, že jsem tady… prosím.“ Slušnost nikdy nemůže škodit.

„Už jsem vás dvakrát velice slušně žádal, abyste jela pryč. Nenuťte mě, abych vám to řekl potřetí.“

Stačilo, aby mě popadl za ruku, strčil mě do džípu a bylo by to. Určitě jsem nechtěla vytáhnout pistoli na policistu, když je na doslech spousta dalších poldů. Nerada bych se dneska v noci nechala zastřelit.

Co jsem mohla dělat? Velice opatrně jsem dveře od auta zavřela a opřela se o ně. Když si budu dávat pozor a nebudu se moc pohybovat, třeba neupadnu. A pokud ano, možná bych si mohla stěžovat na policejní brutalitu.

„Sakra, proč jste to udělala?“

„Jela jsem tři čtvrtě hodiny a zrušila jsem rande, abych se sem dostala.“ Zkoušela jsem apelovat na jeho lepší stránky. „Dovolte mi promluvit se seržantem Storrem a jestli on řekne, že mám odjet, tak pojedu.“

„Mně je fuk, jestli jste třeba zdrhla z jiného státu. Povídám, abyste odjela. Hned teď.“

Žádnou lepší stránku neměl.

Natáhl se po mně. Ustoupila jsem dozadu mimo jeho dosah. Moje levá noha sklouzla po nějakém kusu ledu a já skončila na zadku ve sněhu.

Zástupce vypadal trochu zaraženě. Bez přemýšlení mi podal ruku, aby mi pomohl vstát. Já se vyškrábala na nohy za pomoci nárazníku svého džípu, a současně jsem se dostala od zástupce Neústupného o kousek dál. Došlo mu to. Zachmuřené vrásky na jeho čele se prohloubily.

Sníh se mi ve vlhkých chomáčích přilepil na kabát a jak tál, tekla mi po nohou ledová voda. Začínala jsem být nasraná.

Rázoval si to okolo džípu.

Já ustupovala a ruce položené na autě jsem využívala jako oporu. „Klidně si můžeme zahrát chodí pešek okolo, zástupče, ale já nikam nepojedu, dokud si nepromluvím s Dolphem.“

„Váš seržant tady nevelí.“ O krok se přiblížil.

Ustoupila jsem. „Tak zavolejte někoho, kdo ano.“

„Nepotřebujete mluvit s nikým jiným než se mnou,“ prohlásil. Udělal tři rychlé kroky směrem ke mně. Ustupovala jsem rychleji.

Jestli toho nenecháme, budeme nakonec běhat okolo auta jako ve filmu bratří Marxových nebo to bude jako v Keystone Kops?

„Vy přede mnou utíkáte.“

„V těchhle botách? To nejspíš žertujete.“

Už jsem skoro obešla zadek džípu a za chvilku budeme tam, kde jsme začali. Přes praskání policejních vysílaček byly slyšet rozzlobené hlasy. Jeden z nich zněl jako Dolphův. Nejspíš nejsem jediná, kdo má s místními poldy problémy. Ale zřejmě jsem jediná, koho honí okolo auta.

„Stát. Zůstaňte na místě,“ řekl.

„A když ne?“

Uvolnil chlopeň na svém pouzdře a jeho ruka zůstala ležet na pažbě pistole. Další slova byla zbytečná.

Ten chlápek byl šílenec.

Asi bych se dostala ke své pistoli, než by ji stačil vytáhnout, ale byl to polda. Předpokládalo by se, že to bude správný chlapík. Správné chlapíky se snažím nestřílet. A kromě toho – zkuste vysvětlovat poldům, proč jste někoho z nich zastřelili. Něco takového je strašně popudí.

Pistoli vytáhnout nemůžu. Utéct mu nedokážu. Zápas v páce zřejmě nepřichází v úvahu. Udělala jsem to jediné, co mě napadlo. Zaječela jsem. „Dolphe, Zerbrowski! Pojďte sem! A hněte zadkem!“

Pokřikování ustalo, jako když někdo zmáčkne vypínač. Ticho a praskání vysílaček bylo to jediné, co se ozývalo. Dívala jsem se ke skupině mužů. Dolph se díval mým směrem. Se svými dvěma sty pěti centimetry všechny ostatní převyšoval. Zamávala jsem na něj. Nijak zoufale, ale chtěla jsem si být jistá, že mě viděl.

Zástupce vytáhl pistoli. Musela jsem vynaložit veškeré úsilí, abych netasila svoji. Tenhle buran jenom hledá záminku. Já mu ji neposkytnu. Ale nasralo by mě, kdyby mě stejně zastřelil.

Jeho pistole byla .357 Magnum, dost velká, aby se s ní daly lovit velryby. Na všechno, co chodí po dvou nohách, byla její palebná síla několikanásobně nadsazená. To znamená i na lidi. Jak jsem koukala do hlavně toho kanónu, připadala jsem si velice lidsky. Rychle jsem mu pohlédla do obličeje. Už se nemračil. Vypadal nesmírně rozhodně a byl si sám sebou velice jistý, jako kdyby mohl zmáčknout kohoutek docela beztrestně.

Chtěla jsem znovu zaječet na Dolpha, ale neudělala jsem to. Ten blázen by mohl zmáčknout spoušť. Na tuhle vzdálenost a s touhle ráží bych byla tuhá. Mohla jsem udělat jenom jednu věc: zůstat tu stát ve sněhu. V nohách jsem ztrácela cit a rukama jsem se křečovitě držela auta. Aspoň po mně nechtěl, abych dala ruce nahoru. Nejspíš nestál o to, abych zase upadla, než se můj mozek rozstříkne po zánovním laku.

Muž, který k nám kráčel, byl detektiv Clive Perry. Jeho tmavá tvář odrážela světla jako eben. Byl vysoký, i když ne tak jako tenhle pekelný zástupce. Jeho štíhlá postava byla zahalena do světlého pláště z velbloudí srsti. Na hlavě mu seděl klobouk, který s kabátem dokonale ladil. Byl to hezký klobouk, ale nedal se stáhnout až přes uši. To se hezké klobouky většinou nedají. Aby vám bylo teplo na uši, musíte mít kulicha nebo něco pleteného, co vám zničí účes. To zase není elegantní. Já jsem samozřejmě na hlavě neměla vůbec nic. Nechtěla jsem si rozcuchat vlasy.

Dolph zase na někoho začal křičet. Nedokázala jsem přesně říci, v jaké byl ten člověk uniformě, ale měla jsem na výběr přinejmenším ze dvou odstínů. Na okamžik jsem zahlédla nějakou divoce gestikulující paži. Zbytek toho muže zakrýval hlouček. Nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by Dolphovi mával pěstí před obličejem. Když máte přes dva metry a postavu jako zápasník, většina lidí se vás trochu obává. Nejspíš je to rozumné.

„Slečno Blakeová, ještě na vás nejsme nachystaní," řekl Perry.

Vždycky každého oslovoval titulem a příjmením. Je to jeden nejzdvořilejších lidí, se kterými jsem se kdy setkala. Mluví mírně, pracuje ze všech sil, je slušný, tak co mohl udělat, že skončil v duchařské jednotce?

Plný název jednotky zní Oblastní vyšetřovací tým pro nadpřirozené události. Zabývá se v rajónu všemi zločiny souvisejícími s nadpřirozenem. Je to něco jako pohyblivá jednotka zvláštního určení. Myslím, že si nikdo nepředstavoval, že ta jednotka opravdu nějaké případy vyřeší. Ale měla tak vysokou úspěšnost, že Dolpha pozvali přednášet do Quantica. Přednášet v oddělení nadpřirozeného výzkumu FBI není špatné.

Dál jsem byla soustředěná na zástupce a jeho pistoli. Už z něho nespustím zrak? Nevěřila jsem, že by na mě vážně vystřelil, ale jistá jsem si nebyla: V jeho obličeji bylo něco, co říkalo, že to udělá, a asi to i udělat chtěl. Některým lidem dáte pistoli a stanou se z nich tyrani. Legálně vyzbrojení surovci.

„Ahoj detektive Perry. Vypadá to, že já tady se zástupcem máme trošku problém."

„Zástupče Aikensene, vy na ni míříte pistolí?" Perryho hlas byl mírný a klidný, hlas, jakým přesvědčujete sebevraha, aby ustoupil od římsy, nebo šílence, aby pustil rukojmí.

Aikensen obrátil hlavu a letmo pohlédl na Perryho. „Šerif přikázal, že na místo činu nemám pustit žádné civilisty."

„Mám za to, že šerif Titus tím nemyslel, že máte po civilistech střílet, zástupče."

Změřil si Perryho. „Děláte si ze mě legraci?"

Měla jsem spoustu času. Mohla bych vytáhnout pistoli. Toužila jsem mu ji vrazit do žeber. Moc ráda bych ho odzbrojila, ale zachovala jsem se správně. Stálo mě to víc sebeovládání, než mi bylo milé, ale netasila jsem. Nebyla jsem připravena toho zkurvysyna zabít. Když vytáhnete pistoli, vždycky je tu šance, že někdo skončí mrtvý. A pokud nechcete někoho vidět mrtvého, tak ji nechte na pokoji, takhle je to jednoduché. Ale když se zástupce zase ke mně otočil s namířenou pistolí, někde hluboko v nitru mě to ranilo. Moje ego zatím sneslo spoustu modřin, ale můžu s tím žít a zástupce Aikensen taky.

„Šerif řekl, že do perimetru nesmím pustit nikoho kromě policie.“

„Perimetr“ bylo poněkud svérázné slovo pro někoho takhle pitomého. Je to samozřejmě vojenský termín. Nejspíš už pár let umíral touhou, aby ho mohl použít v hovoru.

„Zástupce Aikensene, tohle je naše expertka na nadpřirozené jevy, Anita Blakeová.“

Zavrtěl hlavou. „Žádní civilové, pokud to šerif neschválí.“

Perry se ohlédl směrem k Dolphovi a k muži, kterého jsem teď považovala za šerifa. „Ten nám nechce ani dovolit, abychom se přiblížili k mrtvole, zástupče. Jaká si myslíte, že je šance, že šerif Titus odsouhlasí, že tělo smí vidět civilistka?“

Na to se Aikensen velice nepříjemně zazubil. „Nepatrná nebo žádná.“ Pořád držel pistoli neochvějně zamířenou doprostřed mého těla. Užíval si to.

„Odložte zbraň a slečna Blakeová odjede,“ nabízel Perry.

Otevřela jsem pusu, abych řekla, že nikam nepojedu, ale Perry nepatrně zavrtěl hlavou. Měl nějaký plán, a to bylo víc, než jsem měla já.

„Nepřijímám příkazy od negerských detektivů.“

„Žárlivost,“ poznamenala jsem.

„Cože?“

„Že on je detektiv ve velkoměstě a vy ne.“

„A nemusím ani poslouchat žádný tvoje pitomosti, čubko.“

„Slečno Blakeová, nechte mě, ať to vyřídím.“

„Ty vyřídíš akorát prd,“ prohlásil Aikensen.

„Vy i váš šerif jste hrubí a ani trochu nespolupracujete. Můžete mi nadávat podle libosti, jestli se pak budete cítit líp, ale nedovolím, abyste na jednoho z našich lidí mířil zbraní.“

Po Aikensenově tváři přelétl nějaký výraz. Viděla jsem, jak se v něm rodí nějaká myšlenka. Perry je taky polda. Pravděpodobně má nějakou pistoli a Aikensen je k němu otočený zády. Zástupce se prudce obrátil a během pohybu zvedal zbraň nahoru. Ruka se mu napjala.

Sáhla jsem po pistoli.

Perry držel holé ruce od těla a ukazoval, že je neozbrojený.

Aikensen ztěžka dýchal. Zvedl zbraň do úrovně hlavy, držel ji pevně v obou rukou a nikam nespěchal.

Někdo si nás všiml a vykřikl, „Co se to, kurva, děje?“ No ovšem.

Namířila jsem browning na Aikensenova záda. „Ani se nehni, Aikensene, nebo tě odprásknu.“

„Nejste ozbrojená.“

Natáhla jsem kohoutek. U dvojčinných zbraní to není před střelbou potřeba, ale dělá to krásně dramatický zvuk. „Neprohledal jsi mě, sráči.“

Utíkali k nám nějací lidé a něco volali. Ale nedostanou se k nám včas. Byli jsme jenom my tři na tom sněhu, zostřujícím naše vnímání.

„Aikensene, hned polož tu zbraň.“

„Ne.“

„Odhoď ji nebo tě zabiju.“

„Anito, nemusíš střílet. On mi neublíží,“ řekl Perry. Poprvé mi řekl křestním jménem.

„Nepotřebuju, aby mě bránil nějaký negr,“ zařval Aikensen a ramena se mu napjala. Neviděla jsem jeho ruce dost dobře, abych si mohla být jistá, ale byla jsem přesvědčená, že mačká kohoutek. I já začala tisknout spoušť.

Nějaký dunivý hlas zaječel, „Aikensene, odlož tu zatracenou zbraň!“

Aikensen obrátil pistoli k nebi, prostě jenom tak. Vůbec nemačkal spoušť. Byl jenom nervózní. Cítila jsem, že se neovladatelně začínám hihňat. Skoro jsem ho zastřelila za to, že je vystresovaný. Polkla jsem smích a uvolnila kohoutek. Tušil vůbec zástupce Strachy Paralyzovaný Pitomec, jak měl namále? To jediné, co ho zachránilo, byla spoušť browningu. Jde ztuha. Je spousta bouchaček, u nichž stačí jemný stisk.

Otočil se ke mně. Zbraň měl v ruce, ale nemířil. Já ho měla pořád na mušce. Pokusil se zase na mě namířit. „Jestli ta hlaveň klesne ještě o centimetr, zastřelím tě.“

„Aikensene, řekl jsem, abys odložil tu zatracenou zbraň, než s ní někoho zabiješ.“ Muž, který patřil k tomu hlasu, měl tak sto šedesát pět centimetrů a musel vážit přes sto kilo. Vypadal jako buclatý buřtík s rukama a nohama. Zimní bunda se mu napínala přes kulaté bříško. Dvojitou bradu mu zdobilo úplně šedivé strniště. Oči měl malé a skoro ztracené v těstovité tváři. Odznak se mu blýskal vpředu na bundě. Nenechal si ho pod ní na košili. Připíchl si ho zvenčí, aby si ho detektivové z velkého města nemohli nevšimnout. Trochu jako když si rozepnete zip, aby ostatní viděli, jak veliké máte vybavení.

„Tenhle negr…“

„Dobře víte, zástupče, že takovéhle řeči neschvalujeme.“

Z výrazu v Aikensenově obličeji byste měli pocit, jako by mu šerif řekl, že žádný Santa Klaus není. Vsadila bych se, že šerif byl chlapík ze staré školy v nejhorším smyslu toho slova. Ale v jeho prasečích očičkách byla inteligence, a to se o Aikensenovi říct nedalo.

„Polož to, hochu, to je rozkaz.“ Jeho jižanský přízvuk byl teď výraznější. Buďto pro efekt, nebo proto, že na Aikensena začínal být naštvaný. Přízvuk spousty lidí je silnější, když jsou ve stresu. Tenhle akcent nebyl z Missouri. Spíš odněkud víc na jih.

Aikensen konečně váhavě zastrčil pistoli. Ale chlopeň pouzdra nezapnul. Koledoval si o pořádnou lekci. A já byla jen ráda, že jsem mu ji nemusela uštědřit sama. Samozřejmě, že kdybych stiskla spoušť dřív, než Aikensen zvedl zbraň, nikdy bych se nedozvěděla, jestli i on nechtěl vystřelit. Kdybychom všichni byli poldové a Aikensen zločinec, mluvilo by se o tom jako o pěkné ráně. Pane Bože.

Šerif Titus zastrčil ruce do kapes u bundy a pohlédl na mě. „Takže teď, slečno, můžete pistoli schovat i vy. Tady Aikensen už po nikom střílet nebude.“

Koukala jsem na něho se zbraní uvolněně obrácenou k nebi. Byla jsem připravená ji schovat, dokud mi neřekl, že to mám udělat. Moc dobře nezvládám, když mi někdo něco nakazuje. Jenom jsem na něho hleděla.

Jeho tvář měla pořád přátelský výraz, ale oči ztratily svůj lesk. Zlobí se. Nelíbí se mu, že se mu někdo protiví. Super. Dneska mám vážně den.

Tři další zástupci se shlukli za zády šerifa Tituse. Všichni se tvářili zatvrzele a vypadali, že jsou připravení udělat cokoli, co po nich šerif bude chtít. Aikensen vykročil k nim, ale ruku držel kousek od zbraně, již právě zastrčil do pouzdra. Někteří lidé se nikdy nepoučí. „Anito, schovej tu pistoli.“ Dolphův obvykle veselý tenor zněl nepříjemně naštvaně. Jako kdyby chtěl říct, odpráskni toho zkurvysyna, ale těžko by to vysvětloval nadřízeným.

I když oficiálně není můj šéf, Dolpha jsem poslechla. Zaslouží si to.

Schovala jsem zbraň.

Dolph se celý skládá z tupých úhlů. Černé vlasy má ostříhané hodně nakrátko, takže mu nechrání uši před mrazem. Ruce měl vražené do kapes dlouhého černého trenčkotu. Ten vypadal na dnešní počasí příliš tenký, ale třeba má vložku. Ale Dolph byl trochu moc mohutný, než aby se vešel do kabátu s vložkou.

Kývnutím si mě s Perrym zavolal stranou a tiše řekl: „Povězte mi, co se stalo.“

Řekli jsme mu to.

„Vážně jste si mysleli, že po vás vystřelí?“

Perry chvilku koukal dolů na udupaný sníh, pak zvedl hlavu. „Nejsem si jistý, seržante.“

„Anito?“

„Já si myslela, že jo, Dolphe.“

„Teď už to neříkáš moc jistě.“

„To jediné, čím si jsem jistá, je, že jsem ho málem zastřelila. Už jsem mačkala spoušť, Dolphe. Co se tu sakra děje? Jestli mám dneska nakonec zabít poldu, ráda bych věděla, kvůli čemu.“

„Nenapadlo mě, že by někdo byl tak pitomý, aby vytáhl zbraň,“ prohlásil Dolph. Ohnul ramena a látka jeho kabátu se napjala a zabránila mu v dalším pohybu.

„No, teď se tam nedívej,“ upozornila jsem ho, „ale zástupce Aikensen má pořád pravačku na zbrani. Je celý žhavý, aby ji znovu vytáhl.“

Dolph se zhluboka nadechl nosem a pak vzduch prudce vypustil pusou jako oblak bílé páry. „Pojďme si promluvit se šerifem Titusem.“

„Vybavujeme se s ním už přes hodinu,“ upozornil ho Perry. „Vůbec neposlouchá.“

„Já vím, detektive, já vím.“ Dolph pokračoval v chůzi k čekajícímu šerifovi a jeho zástupcům. Já s Perrym jsme ho následovali. Co jiného jsme mohli dělat? A kromě toho mě zajímalo, proč tu celá jednotka pro zajištění místa činu jen tak postává a dloube se v nose.

Zaujali jsme s Perrym místo každý na jedné straně od Dolpha jako jeho strážci. Bez uvažování jsme oba ustoupili o krok dozadu. Je to koneckonců náš velitel. Ale tohle automatické uspořádání mi šlo na nervy. Chtělo se mi vystoupit kupředu a postavit se jim naroveň. Ale jsem jenom civil. Bez ohledu na to, jak moc se mě to týká nebo kolik práce udělám, nejsem polda. V tom byl ten rozdíl.

Aikensenova ruka pevně svírala pažbu pistole. Vážně ji vytasí na nás všechny? Tak pitomý není určitě ani on. Probodával mě pohledem a v očích měl jen čirý vztek. Možná tak stupidní je.

„Titusi, řekněte tomu svému muži, ať drží ruce od své pistole dál,“ požádal Dolph.

Titus pohlédl na Aikensena. Povzdechl si. „Aikensene, dej tu zatracenou ruku od té zatracené pistole.“

„Je to civilistka. Vytáhla na policistu zbraň.“

„Máš štěstí, že ti neustřelila prdel,“ poznamenal Titus. „A teď si zapni pouzdro a koukej se uklidnit nebo tě budu muset poslat domů.“

Aikensenovi se ve tváři objevil ještě vzdorovitější výraz. Pouzdro si ale zapnul a vrazil ruce do kapes kabátu. Pokud v kapse nemá derringer, jsme v bezpečí. Samozřejmě je to ale přesně ten typ hulváta, co bude nosit záložní zbraň. Po pravdě řečeno to někdy dělám i já, ale jen když je riziko napadení vysoké. Až po krk, ne jenom po zadek.

Ve sněhu za našimi zády křupal pod něčími kroky sníh. Napůl jsem se otočila, abych mohla sledovat Aikensena a viděla i nově příchozí.

Na straně od nás se zastavili tři lidé v tmavě modrých uniformách. Vysoký muž vpředu měl na klobouku odznak, na němž stálo policejní náčelník. Jeden z jeho zástupců byl vysoký a hubený, skoro až vyzáblý, a moc mladý, aby se už holil. Druhý zástupce byla žena. Samá překvapení. Většinou jsem jediná žena na místě činu. Byla malá, jen o maličko vyšší než já, drobná, a měla vlasy ostříhané na ježka a zakryté kloboukem. To jediné, co jsem v blikajících světlech viděla, bylo, že je na ní všechno světlé: od očí až po vlasy. Byla hezká takovým tím šibalským způsobem, prostě roztomilá. Stála tam s nohama od sebe a s rukama zaháknutýma za opasek. Měla pistoli, která pro její ruce byla trochu moc veliká. Vsadila bych se, že nemá ráda, když jí někdo říká, že je roztomilá.

Buď to bude další osina v zadku jako Aikensen, nebo spřízněná duše.

Policejní náčelník byl aspoň o dvacet let starší než kterýkoli z jeho zástupců. Byl vysoký, ne sice tak vysoký jako Dolph, ale to je málokdo. Měl knír barvy pepř a sůl, světlé oči a byl ošuntěle hezký. Byl to jeden z těch mužů, kteří nejsou přitažliví v mládí, ale věk jeho tváři dodal charakter a hloubku. Jako Sean Connery, který vypadá líp v šedesáti, než vypadal ve dvaceti.

„Titusi, proč tyhle dobré lidi nenecháš, aby se pustili do práce? Všem je nám zima, jsme unavení a chceme jet domů.“

Titusova malá očička zazářila novou energií. Byla v nich spousta zloby. „Tohle je záležitost okresu, Garrowayi, ne záležitost města. Nespadá to jurisdikce vaší ani vašich lidí.“

„Tady Holmesová a Lind byli na cestě do práce, když vysílačkou přišla hláška, že někdo našel mrtvolu. Váš člověk, tady Aikensen, tvrdil, že něco má, a že se k tělu dostane přinejlepším za hodinu. Holmesová se nabídla, že bude tělo hlídat a dohlédne, aby místo činu zůstalo nedotčené. Moji zástupci se ničeho nedotkli ani tu nic nedělali. Jenom místo činu pohlídali pro vaše lidi. Co je na tom špatného,“ chtěl vědět Garroway.

„Garrowayi, tu vraždu objevili na našem písečku. Je to naše mrtvola a bylo na nás, abychom se o ni postarali. Nepotřebovali jsme s tím pomoct. A vůbec jsi neměl právo zatahovat do toho duchařské komando, než sis to vyříkal se mnou,“ prohlásil Titus.

Policejní náčelník Garroway zvedl ruce, jako by někoho odstrkoval. „Holmesová viděla tělo. Nahlásila to. Domnívala se, že toho muže nezabilo nic podobného člověku. Protokol říká, že vždycky, když máme podezření na něco nadpřirozeného, máme zavolat oblastní vyšetřovací tým pro nadpřirozené události.“

„Dobrá, ale tady Aikensen a Troy se nedomnívají, že by to bylo něco nadpřirozeného. Nějakého lovce sežral medvěd a tady tvoje slečinka se trochu unáhlila.“

Holmesová otevřela pusu, ale náčelník zvedl ruku. „To je v pořádku, Holmesová.“ Zase se uklidnila, ale nelíbilo se jí to.

„Proč se nezeptáme tady seržanta Storra na to, co podle něho toho muže zabilo?“ navrhl Garroway.

Stála jsem dost blízko, abych zaslechla Dolphův povzdech.

„Neměla nejmenší právo pouštět někoho k mrtvole, aniž bychom na to dohlíželi my,“ zlobil se Titus.

Dolph prohlásil: „Vážení pánové, v lese tu máme mrtvé tělo. Místo činu už čerstvější nebude. Zatímco tu stojíme a hádáme se, přicházíme o cenné důkazy.“

„Útok medvěda neznamená místo činu, seržante,“ upozornil Titus.

„Slečna Blakeová je náš expert na nadpřirozené jevy. Jestliže řekne, že to bylo napadení medvědem, pojedeme všichni domů. Pokud řekne, že to bylo něco nadpřirozeného, necháte nás dělat naši práci a chovat se jako na místě činu. Souhlasíte?“

„Slečna Blakeová, slečna Anita Blakeová?“

Dolph přikývl.

Titus na mě šilhal, jako by se snažil na mě zaostřit. „Vy jste Popravčí?“

„No, někteří lidé mi tak říkají.“

„Tahle slečinka že má na svém kontě přes deset zabitých upírů?“ V jeho hlase byl výsměch a nedůvěra.

Pokrčila jsem rameny. To číslo už bylo o dost vyšší, ale hodně z těch zabití nebylo schválených. Nestála jsem o to, aby se o tom policie dozvěděla. I upíři mají svá práva a zabíjet je bez soudního příkazu znamená vraždu. „Jsem zákonný zabíječ upírů pro tuto oblast. Máte s tím nějaký problém?“

„Anito,“ řekl Dolph.

Pohlédla jsem na něj a pak znovu na šerifa. Už jsem nechtěla nic dalšího říkat, vážně, ale on ano.

„Já prostě nevěřím, že někdo tak drobný, jako vy, by mohl dokázat všechny ty věci, které jsem slyšel.“

„Podívejte, je zima a už je pozdě, nechte mě prohlédnout tělo a všichni můžeme jet domů.“

„Nestojím o to, aby mi nějaká civilistka vysvětlovala moji práci.“

„V tom to právě je,“ odsekla jsem.

„Anito?“ řekl Dolph. To jediné slovo znamenalo, že to nemám říkat ani dělat, ať už mám v úmyslu cokoli.

„Na jednu noc jsme mu kvůli jurisdikci lezli do zadku dost dlouho, Dolphe.“

Objevil se nějaký muž a z tácu nám nabízel kouřící hrnky. Vůně kávy se mísila s odérem sněhu. Ten muž byl vysoký. Takových se tu dneska pohybuje hodně. Jedno oko mu zakrýval pramen skoro bílých blond vlasů. Měl kulaté brýle v kovových obroučkách, které dělaly jeho obličej ještě mladší, než ve skutečnosti byl. Tmavého kulicha měl naraženého hluboko přes uši. Celkový obraz doplňovaly silné rukavice, maskovací parka a pohorky. Nepůsobil elegantně, ale byl oblečený do tohohle počasí. Já už ve sněhu necítila nohy.

Vděčně jsem si vzala hrnek kávy. Jestli tu budeme stát a hádat se, je cokoli horkého evidentně skvělý nápad. „Díky."

Ten muž se usmál. „Nemáte zač." Hrnek si vzali všichni, ale ne všichni poděkovali. Kam se poděly jejich způsoby?

„Byl jsem šerifem tohohle okresu, ještě než jste se vy narodila, slečno Blakeová. Je to můj okres. Od takových, jako jste vy, žádnou pomoc nepotřebuju." Usrkával kávu. On poděkoval.

„Takových, jako já? Co jste tím myslel?"

„Nech toho, Anito."

Vzhlédla jsem k Dolphovi. Nechtěla jsem to nechat být. Napila jsem se kávy. Už jenom ta vůně způsobila, že jsem se méně zlobila a trochu se uvolnila. Pohlédla jsem do maličkých prasečích oček šerifa Tituse a usmála se.

„Co je tu tak legračního?" zeptal se.

Otevřela jsem pusu, abych mu to řekla, ale muž s kávou mě přerušil. „Jsem Samuel Williams. Mám to tady na starosti. Bydlím v tom domku za přírodním centrem. Já jsem objevil tělo." Svůj teď už prázdný tác držel skloněný u nohy.

„Já jsem seržant Storr, pane Williamsi. Tohle jsou moji kolegové, detektiv Perry a slečna Blakeová."

Williams sklonil hlavu, že to vzal na vědomí.

„Nás všechny znáš, Samueli," dodal Titus.

„Jo, to znám," prohlásil Williams. Nevypadal moc nadšený, že je všechny zná.

Pokývl k náčelníku Garrowayovi a jeho zástupcům. Říkal jsem zástupkyni Holmesové, že si nemyslím, že to bylo obyčejné zvíře. Stále si to nemyslím, ale jestli to medvěd byl, tak toho člověka rozsápal. A každé zvíře, které to udělalo jednou, to udělá znovu." Upřel pohled do sněhu a pak zase nahoru jako někdo, kdo leze z hluboké vody. „Některé části toho muže sežral. Plížil se za ním a choval se k němu jako ke své kořisti. Jestli to je opravdu medvěd, je nutné ho chytit, než zabije někoho dalšího."

„Tady Samuel má doktorát z biologie," prohlásil Titus.

„To já taky," upozornila jsem ho. Já mám ovšem doktorát z nadpřirozené biologie, ale biologie je přece jen pořád jen biologie, že jo.

„Pracuji na disertaci," poznamenal Williams.

„Jo, zkoumá soví hovna," dodal Aikensen.

Nejsem si jistá, ale myslím, že se Williams začervenal. „Studuji stravovací návyky puštíka vousatého."

Mám titul z biologie. Vím, co to znamená. Sbírá trus a vývržky puštíků a zkoumá je. Takže Aikensen má pravdu. Tak trochu.

„Bude vaše disertace z ornitologie, nebo zaměřená jen na řád Strigiformes?" zajímala jsem se. Byla jsem na sebe pyšná, že jsem nezapomněla latinský výraz.

Williams na mě pohlédl a v očích se mu zračila určitá spřízněnost. „Z ornitologie."

Titus koukal, jako by spolkl červa. „Na to, abych poznal útok medvěda, když se s ním setkám, žádný titul nepotřebuju."

„Poslední záznam o tom, že byl v okrese St. Gerard spatřen medvěd, je z roku 1941," poznamenal Williams. „Myslím, že žádné napadení medvědem tu není doloženo." Důsledek toho zůstal viset ve vzduchu. Jak vůbec Titus pozná napadení medvědem, když žádné nikdy neviděl?

Titus vychrstl zbytek kávy do sněhu. „Poslouchej, ty vzdělanče –"

„Možná je to medvěd," řekl Dolph.

Všichni jsme se k němu obrátili. Titus přikývl. „To přece povídám."

„Tak to byste měl rychle přivolat helikoptéru a sehnat nějaké psy."

„O čem to mluvíte?"

„Zvíře, které rozsápe člověka a sežere ho, by se mohlo dostat někomu do domu. A to vůbec nemluvím o tom, kolik lidí by mohl takový medvěd zabít." Dolphova tvář byla nečitelná a docela vážná, jako kdyby tomu, co říká, úplně věřil.

„Heleďte, já tu žádné psy nechci. Kdyby si lidi mysleli, že nám tu pobíhá divoký medvěd, vypukla by panika. Vzpomeňte si, jak všichni šíleli, když před pěti lety někomu utekla ochočená puma. Lidi stříleli po každém stínu."

Dolph si ho jenom změřil pohledem. My všichni jsme na něho hleděli. Jestli je to medvěd, bude se muset zachovat podle toho. A pokud není…

Titus svými těžkými botami trapně přešlapoval ve sněhu. „Možná by se slečna Blakeová přece jen měla podívat." Třel si zmrzlou špičku nosu. „Nechtěl bych zbytečně rozpoutat paniku."

Nestál o to, aby si lidi mysleli, že v okolí pobíhá rozzuřený medvěd. Ale nevadí mu, když se dozví, že tu je na svobodě nějaká příšera. Nebo šerif Titus možná na příšery nevěří. Možná.

Tak či tak jsme měli cestu na místo vraždy volnou. Tedy na místo možné vraždy. Všichni na mě čekali, než jsem si obula niky a oblékla kombinézu, v níž chodím na místa činu a pátrat po upírech. Nesnáším, když mám šaty od krve. A kromě toho dneska byla kombinéza teplejší než punčochy.

Titus nechal Aikensena u aut. Snad nikoho nezastřelí, zatímco budeme pryč.

8

Nejdřív jsem mrtvolu vůbec neviděla. Viděla jsem jenom sníh. Tělo leželo ukryté v jedné z těch hlubokých prohlubní, které se v lese vyskytují. Ty díry se na jaře zaplní dešťovou vodou a bahnem. Na podzim v nich bývají hromady listí. A v zimě je tam nejhlubší sníh. Měsíční světlo jasně vykreslovalo ostré kontrasty v každé stopě, v každém hrábnutí do sněhu. Každý otisk se jako šálek naplnil modravým světlem.

Stála jsem na okraji mýtiny a koukala na ten mišmaš otisků. Někde v tomhle zmatku byly stopy vraha nebo medvěda. Pokud to ale nebylo zvíře, nebylo mi jasné, jak by kdokoli dokázal rozlišit, které stopy jsou důležité. Možná je místo činu pokaždé takhle zašlapané, ale ve sněhu to bylo dobře patrné. Nebo možná tohle místo činu někdo zničil. Ach jo.

Všechny stopy, poldů i těch ostatních, směřovaly k jedinému místu – k mrtvole. Dolph říkal, že toho muže něco rozsápalo a sežralo. Netoužila jsem se na to koukat. S Richardem mi bylo moc fajn. Byl to příjemný večer. Nebylo fér, aby tahle noc skončila tím, že si budu prohlížet napůl sežrané mrtvoly. Ten mrtvý si ovšem nejspíš myslel, že být sežraný asi taky není moc velká zábava.

Zhluboka jsem se nadechla studeného vzduchu. Při výdechu se srážel v bílou páru. Mrtvolu jsem necítila. Kdyby to bylo v létě, mrtvý už by byl pěkně uleželý. Ještě že je taková zima.

„Máte v plánu tu mrtvolu zkoumat odsud?“ zeptal se Titus.

„Ne,“ ujistila jsem ho.

„Vypadá to, že vaše expertka ztrácí nervy, seržante.“

Obrátila jsem se k Titusovi. Jeho kulatý obličej se dvěma bradami byl namyšlený. Měl sám ze sebe radost.

Nechtěla jsem to tělo vidět, ale ztratit nervy, to tedy ne. „Radši doufejte, že tohle není místo činu, šerife… protože se tu někdo procházel sem a tam.“

„Tímhle ničemu nepomůžeš, Anito,“ řekl Dolph tiše.

Měl pravdu, ale já si nebyla jistá, jestli mi na tom záleží. „Máte nějaké instrukce k zajištění místa činu, nebo tam můžu prostě jít, tak jako těch padesát milionů lidí přede mnou?“

„Když jsem dostala rozkaz místo činu opustit, byly tu jenom dvoje stopy,“ hlásila policistka Holmesová.

Titus se na ni zamračil. „Když jsem usoudil, že šlo o útok nějakého zvířete, nebyl důvod to tu zajišťovat.“ Jeho jižanský přízvuk byl zase výraznější.

„Tak dobře,“ řekla jsem s pohlédla na Dolpha. „Co navrhuješ?“

„Prostě tam běž, myslím, že teď už tam není co zachraňovat.“

„Chcete kritizovat moje muže?“ zeptal se Titus.

„Ne,“ opáčil Dolph. „Kritizuji vás osobně.“

Odvrátila jsem se, aby Titus neviděl, že se usmívám. Dolph hlupáky nesnáší. Vydrží to s nimi o trochu déle než já, ale jakmile to překročí určitou mez, udělají nejlíp, když mu zmizí z očí. To pak neušetří žádnou byrokratickou krysu.

Vkročila jsem do té prohlubně. Dolph nepotřebuje, abych mu Titusovu hlavu naservírovala na tácu. Na kraji díry se sníh bořil. Noha mi uklouzla a svezla se na listí pod ním. Podruhé za tuhle noc jsem skončila na zadku. Ale tentokrát to bylo z kopce. Klouzala jsem skoro celou cestu k mrtvole. Za mnou zabublal smích.

Seděla jsem ve sněhu na zadnici a zírala na mrtvolu. Můžou se smát, jak chtějí; bylo to legrační. Ta mrtvola ale ne.

Mrtvý ležel ve sněhu na zádech. Měsíc zářil přímo na tělo, odrážel se od sněhu a předměty dole byly vidět jasně jako v poledne. V jedné z kapes kombinézy jsem měla baterku, ale nepotřebovala jsem ji. Nebo jsem ji možná nechtěla použít. Prozatím jsem toho viděla dost.

Po pravé straně jeho obličeje se táhly zubaté rýhy. Jeden dráp proťal oko a po tváři rozstříkl krev a husté kapky sklivce. Spodní čelist byla rozdrcená, jako by ho za ni popadla nějaká veliká ruka a stiskla. Jeho obličej díky tomu vypadal nedokončený, jako by ho tu byla jenom půlka. Muselo to strašlivě bolet, ale nezabilo ho to. Další smůla.

Hrdlo bylo rozervané; tohle ho nejspíš zabilo. Maso bylo prostě pryč. Páteř zářila mdle bílou barvou, jako kdyby spolkl nějaké strašidlo a to už nezmizelo. Jeho maskovací kombinéza byla na břiše rozpáraná. Nějaký přelud měsíce vrhal dovnitř té roztržené látky temný stín. Škodu napáchanou uvnitř jsem neviděla. Ale bylo to nutné.

Mrtvoly raději prohlížím v noci. Tma pohlcuje barvy. V noci to prostě není tak reálné. Posviťte na to nějakým světlem a barvy

vybuchnou: krev je purpurová; kosti se třpytí; tekutiny nejsou prostě tmavé, ale zelené, žluté a hnědé. Světlo vám umožňuje rozlišovat. A to není vždycky výhoda.

Natáhla jsem si chirurgické rukavice. Byly jako chladivá druhá kůže. Přestože byly uložené ve vnitřní kapse, byly studenější než moje tělo. Baterka se s cvaknutím rozsvítila. Její tenký žlutavý paprsek vypadal ve světle měsíce slabší, ale stín prořízl jako nůž. Oblečení bylo z toho muže sloupané jako slupky z cibule; kombinéza, kalhoty a košile, teplé prádlo. Maso bylo stržené. Světlo baterky se odráželo od zmrzlé krve a hrudek ledového masa. Většina vnitřních orgánů byla pryč. Posvítila jsem si na okolní sníh, ale tam nebylo nic vidět. Maso i vnitřnosti zmizely. Ze střev vytekla do celé dutiny tmavá tekutina, ale teď z ní byl kus ledu. Když jsem se nad ni naklonila, neucítila jsem žádný pach. Zima je úžasná věc. Okraje rány byly zubaté. Tohle neudělal žádný nůž. A pokud ano, pak se nepodobal žádné čepeli, kterou jsem kdy viděla. Patolog to dokáže určit s jistotou. Jedno žebro bylo zlomené. Směřovalo vzhůru jako vykřičník. Obrátila jsem světlo baterky na kost. Byla rozštípnutá, ale ne drápy ani rukama… zuby. Vsadila bych svou týdenní mzdu, že před sebou mám stopy zubů.

Rána na krku byla pokrytá škraloupem zmrzlého sněhu. K obličeji mrtvého přimrzly narudlé ledové krystaly. Druhé oko pokrývala skořápka krvavého ledu. Na obou stranách rány na hrdle byly stopy zubů, ne drápů. Na rozdrcené čelisti byl jejich jasný otisk. Tohle určitě nejsou lidské zuby. Což znamená, že to nebyl ghoul, upír, zombie ani jiný nemrtvý člověk. Hrabala jsem se v kabátě, abych z kapsy kombinézy vylovila svinovací metr. Líp by bývalo vypadalo, kdybych si dala na čas a kabát si rozepnula, ale když je sakra taková zima.

Stopy zubů na obličeji byly hluboké a daleko od sebe. Dál než u medvědích čelistí nebo kteréhokoli normálního zvířete. Byly nestvůrně obrovské. Na každé straně čelisti byl skoro dokonalý otisk zubu. Jako by ta stvůra tvrdě skousla, ale nepokoušela se trhat. Jako by kousla, aby rozmačkala, zakousla se, aby… umlčela křik. Když máte rozdrcenou celou spodní čelist, moc hluku nenaděláte. V tom kousnutí bylo něco velice cílevědomého. Krk byl rozervaný, ale zase ne tak, jak by to mělo být. Přesně tak, aby ho to zabilo. Teprve když se dostalo na břicho, přestalo se to stvoření ovládat. Ten muž byl mrtvý, ještě než měl rozpárané břicho. To se klidně vsadím. Ale ten tvor si dal na čas, aby mu celé břicho sežral. Aby se nakrmil. Proč?

Kousek od těla byl ve sněhu nějaký otisk. Naznačoval, kde si lidé k tělu klekli, mě nevyjímaje. Světlo tu ale zachytilo krev vyteklou do sněhu. Než ho někdo obrátil, ležel obličejem dolů.

Otisky bot tu podupaly skoro každý čtverečný centimetr kromě těch krvavých cákanců. Pokud mají lidé na vybranou, do krve nestoupnou.

Bez ohledu na to, jestli jde o místo činu nebo ne. Nebylo tu ani zdaleka tolik krve, kolik byste očekávali. Podříznutý krk je špinavá záležitost. Ale tenhle krk samozřejmě nebyl podříznutý. Rozervaly ho zuby. Krev stříkala do tlamy, ne do sněhu.

Krev se mu vsákla do oblečení. Pokud naše stvoření dokážeme najít, bude taky celé od krve. Na to, jaké to bylo krveprolití, byl sníh překvapivě čistý. Po jedné straně, aspoň metr od mrtvoly, ale hned vedle otisku odpovídajícího tělu, byla pořádná kaluž krve. Mrtvý vedle té skvrny ležel dost dlouho na to, aby z něho nějaká krev vytekla, pak byl převrácen na břicho a tak ležel dost dlouho, aby jeho kůže stačila přimrznout ke sněhu. Zatímco ležel tváří k zemi, pod tělem se utvořila další krvavá kaluž. Teď tu tělo leží tváří vzhůru, ale žádné stopy čerstvé krve tu nejsou. Tělo bylo naposledy převráceno, až když bylo opravdu mrtvé.

Zavolala jsem, „Kdo to tělo převrátil?“

„Když jsem přišel na místo činu, leželo právě takhle,“ prohlásil Titus.

„Holmesová?“ Náčelník Garroway její jméno vyslovil jako otázku.

„Když jsme sem dorazili, ležel tváří vzhůru.“

„Hýbal Williams s tělem?“

„Neptala jsem se,“ odpověděla.

Skvěle. „Někdo s ním pohnul. Bylo by dobré vědět, jestli to byl Williams.“

„Dojdu se ho zeptat,“ nabídla se Holmesová.

„Pattersone, ty běž s ní,“ nakázal Titus.

„Nepotřebuju…“

„Prostě běž, Holmesová,“ řekl Garroway.

Oba zástupci odešli.

Vrátila jsem se k prohlídce těla. Musím na ně myslet jako na mrtvolu, nesmím mu říkat „on.“ Když to udělám, začnu uvažovat o tom, jestli měl ženu a děti. To vědět nemusím. Je to prostě tělo, hromada masa. Není o co stát.

Svítila jsem si baterkou na podupaný sníh. Zůstala jsem klečet, málem jsem se plazila ve sněhu. Úplně jako Sherlock Holmes. Jestli se ta příšera přiblížila zezadu, měly by tu být ve sněhu nějaké stopy. Třeba ne úplný otisk, ale aspoň něco. Všechny stopy, které jsem objevila, byly od obutých nohou. A to, co tohle udělalo, na sobě boty nemělo. I když to tu celé podupala banda pohádaných poldů, měly by tu být nějaké zvířecí stopy. Já žádné nenašla. Technici třeba budou mít větší štěstí. Aspoň doufám.

Jestli tu žádné stopy nebudou, nemohlo to sem přiletět? Třeba gargoyle? To je jediný velký okřídlený predátor, který napadá člověka. Kromě draků, ale ti v téhle zemi nezdomácněli, a taky by to bylo

zatraceně ošklivější. Nebo spíš daleko čistší. Drak by prostě člověka spolkl vcelku.

Gargoylové napadají a zabíjejí lidi, ale je to vzácné. A navíc jejich nejbližší hejno žije v Kelly v Kentucky. Gargoylové z Kelly patří k menšímu poddruhu, který lidi napadá, ale nikdy nezabíjí. Živí se hlavně mršinami. Ve Francii žijí tři druhy gargoylů, které jsou veliké jako člověk nebo ještě větší. Ty vás sežerou. Ale v Americe nikdy nic tak velkého nebylo.

Co jiného by to mohlo být? V Ozarkských horách je pár menších východních trollů, ale nežijí takhle blízko u St. Louis. A mimo to jsem viděla fotky trollích obětí, a tohle nebylo ono. Tyhle zuby jsou příliš zahnuté a dlouhé. Břicho navíc vypadalo, jako by ho vyžralo něco s čumákem. Trollové jsou až děsivě podobní lidem, konec konců jsou to primáti.

Menší troll na člověka neútočí, pokud má na výběr. Velcí horští trollové by mohli, ale už víc než před dvaceti lety vyhynuli. Kromě toho obvykle popadli nějaký strom, člověka jím umlátili, a potom ho snědli.

Byla jsem přesvědčená, že to nebylo nic tak exotického jako trollové nebo gargoylové. Kdyby tu byly nějaké stopy vedoucí k mrtvole, byla bych si jistá, že jde o oběť lykantropa. O trollech se ví, že nosí odložené šaty. Takže troll by sem mohl dojít sněhem a gargoyle přiletět, ale lykantrop… ten by musel přijít po tlapách, na které by žádné lidské boty neobul. Takže jak?

Skoro jsem se plácla do čela, ale neudělala jsem to. Když něco takového uděláte na místě vraždy, budete mít vlasy od krve. Zvedla jsem hlavu. Lidé skoro nikdy hlavu nezvedají. Miliony let evoluce nás uzpůsobily tak, abychom si nebe nevšímali. Nic není tak veliké, aby nás to mohlo popadnout shora. To ale neznamená, že na nás nic nemůže skočit.

Nad prohlubní se kroutila větev nějakého stromu. Baterka na černé kůře odhalila čerstvé bílé škrábance. Nějaký měňavec se přikrčil na větvi a počkal, až pod ním člověk přejde. Napadení. Předem promyšlené. Vražda.

„Dolphe, mohl bys sem na chvilku jít?“

Dolph opatrně kráčel po zasněženém srázu. Počítám, že nechtěl zopakovat to moje představení. „Už víš, co to je?“

„Měňavec,“ prohlásila jsem.

„Vysvětli mi to.“ Svůj věrný notes už měl venku a pero připravené. Vysvětlila jsem mu, na co jsem přišla i co mě napadlo.

„Samotářského lykantropa jsme tu neměli, co byla jednotka založena. Jsi si tím jistá?“

„Určitě je to nějaký měňavec, ale netvrdím, že je to lykantrop.“

„Vyjádři se jasně.“

„Všichni lykantropové jsou z definice měňavci, ale ne všichni měňavci jsou lykantropové. Lykantropie je nemoc, kterou dostaneš, když přežiješ útok lykantropa nebo ze špatné dávky očkování.“

Zůstal na mě koukat. „Můžeš to chytit z očkování?“

„Stává se to.“

„To je dobré vědět,“ poznamenal. „A jak můžeš být měňavec, a ne lykantrop?“

„Nejčastěji je to dědičné. Rodinný hlídací pes, nějaká šelma, veliká kočka. Většinou z Evropy. Jeden člověk za generaci má patřičné geny a proměňuje se.“

„Souvisí to s měsícem jako běžná lykantropie?“

„Ne. Ochránce rodiny přichází, když to rodina potřebuje. Jako za války nebo při nějakém fyzickém ohrožení. A pak jsou tu bělohříví. Ti jsou spojeni s měsícem, ale přesto je to dědičné.“

„Což je?“

„Můžeš být prokletý, ale to je doopravdy vzácné.“

„Proč?“

Pokrčila jsem rameny. „Musel bys najít nějakou čarodějnici nebo něco jiného s dostatečně mocnou magií, aby někoho proklela, takže by se musel proměňovat. Lektvary jsou tak nacpané narkotiky, že bys klidně uvěřil, že jsi nějaké zvíře. Taky bys možná věřil, že jsi budova Chrysleru, nebo rovnou umřel. Skutečná kouzla na něco takového jsou daleko složitější a obvykle je při tom nezbytná lidská oběť. Prokletí je ještě o kousek dál. Vlastně to vůbec žádné kouzlo není.“

Snažila jsem se přijít na to, jak mu to vysvětlit. V tomhle oboru byl civil Dolph. Ani neznal odborný žargon. „Kletba je jako nejkrajnější projev vůle. Prostě sebereš všechnu svou moc, celou svoji magii nebo co ještě, a soustředíš je na jediného člověka. Toužíš po tom, aby byl prokletý. Vždycky to děláš osobně, takže ví, že k tomu došlo. Některé teorie se domnívají, že k tomu, aby kletba fungovala, je zapotřebí, aby tomu oběť uvěřila. Já o tomhle přesvědčená nejsem.“

„A člověka mohou zaklít jenom čarodějnice?“

„Občas někoho vyděsí nějaká víla. Někdo ze starobylého rodu Daoineských elfů, ale to bys musel být v Evropě. Anglie, Irsko a některé části Skotska. V téhle zemi to musí být čarodějka.“

„Takže to je nějaký měňavec, ale my nevíme, jakého druhu, ani jak se z něho měňavec stal.“

„Ne, z těch pár stop a znaků se to nedá říct.“

„Kdybys toho měňavce viděla tváří v tvář, dokázala bys určit, jakého je druhu?“

„Jako zvířete?“ zeptala jsem se.

„Jo.“

„Ani náhodou.“

„A dokážeš říct, jestli je zakletý, nebo jestli je to nemoc?“

„Ne.“

Jenom se na mě díval. „Obvykle býváš daleko lepší.“

„Já jsem lepší, pokud jde o mrtvé, Dolphe. Přiveď mi upíra nebo zombii a já ti řeknu i číslo jejich sociálního pojištění. Něco z toho je přirozené nadání, ale hodně z toho je cvik. S měňavci tolik zkušeností nemám.“

„A na jaké otázky dokážeš odpovědět?“

„Ptej se a uvidíš,“ poradila jsem mu.

„Myslíš si, že je to úplně čerstvý měňavec?“ chtěl vědět Dolph.

„Ne.“

„Proč ne?“

„Poprvé se proměníš za noci, kdy je Měsíc v úplňku. Pro úplně nového měňavce ještě Měsíc dost nedorostl. Ale mohl by to být jeho druhý nebo třetí měsíc, i když…“

„I když co?“

„Pokud je to lykantrop, který se ještě nedokáže ovládat a nevybírá si, koho zabije, ještě by tu mohl být. A lovit nás.“

Dolph pohlédl do tmy. Zápisník a tužku držel v jedné ruce a pravou měl volnou, aby mohl sáhnout po zbrani. Ten pohyb byl naprosto automatický.

„Neměj strach, Dolphe. Kdyby to chtělo sežrat víc lidí, napadlo by to Williamse nebo zástupce.“

Jeho zrak prohledával temnotu a pak se zase obrátil ke mně. „Takže ten měňavec se dokáže ovládat?“

„Myslím, že ano.“

„Tak proč toho muže zabil?“

Pokrčila jsem rameny. „Proč se zabíjí? Chtíč, závist, vztek.“

„Takže tu zvířecí podobu použil jako vražednou zbraň,“ prohlásil Dolph.

„Jo.“

„Je pořád ještě ve zvířecí podobě?“

„Tohle udělal proměněný tak na padesát procent, asi jako vlčí muž.“

„Takže vlkodlak.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nedokážu říct, jaký druh zvířete to je. Ten vlčí muž byl jenom příklad. Mohl to být jakýkoli savec.“

„Jen savec?“

„Ano, podle těch zranění. Vím, že existují létající měňavci, ale nenadělají takovou škodu.“

„Takže ptákodlaci?“

„Jo, ale to tohle neudělalo.“

„Máš nějaký tip?“

Přisedla jsem vedle těla a prohlížela je. Přála jsem si, aby mi prozradilo svá tajemství. Ode dneška za tři noci, až duše definitivně odletí daleko odsud, bych se mohla pokusit o komunikaci s tím mrtvým a zeptat se ho, co mu to udělalo. Ale on nemá krk. Ani mrtví nemůžou mluvit bez náležitého vybavení.

„Proč si Titus myslí, že to byl útok medvěda?“ chtěla jsem vědět.

Dolph o tom chvilku přemýšlel. „To nevím.“

„Pojďme se ho zeptat.“

Dolph přikývl. „Poslouž si.“ Znělo to jen maličko sarkasticky. Kdybych se já se šerifem už několik hodin hádala, byla bych daleko sarkastičtější.

„No tak, Dolphe. Míň, než toho víme teď, už toho vědět nemůžeme.“

„Pokud Titus do toho bude mít co mluvit, tak můžeme.“

„Chceš, abych se ho zeptala, nebo ne?“

„Zeptej se.“

Zavolala jsem na čekající muže. „Šerife Titusi.“

Koukal se na mě svrchu. Vyndal si cigaretu, ale ještě si ji nezapálil. Zastavil se se zapalovačem na půli cesty k ústům. „Přejete si něco, slečno Blakeová?“ Při řeči mu cigareta v puse poskakovala.

„Proč si myslíte, že to byl útok medvěda?“

Zaklapl víčko zapalovače a stejnou rukou si vyndal cigáro z pusy. „A proč to chcete vědět?“

Chtěla jsem říct – prostě odpověz na tu zatracenou otázku, ale neudělala jsem to. Bod za snahu. „Jenom mě to zajímá.“

„Horský lev to nebyl. Kočka by víc používala tlapy. Trochu by ho podrápala.“

„A proč ne vlk?“

„To je smečkové zvíře. Tohle mi připadalo, že udělalo jediné zvíře.“

Se vším, co řekl, jsem musela souhlasit. „Mám pocit, že nám něco tajíte, šerife. Zřejmě toho spoustu víte o zvířatech, která v téhle oblasti nežijí.“

„Tu a tam jezdím na lov, slečno Blakeová. Pokud chcete něco skolit, musíte znát zvyky své kořisti.“

„Takže vám medvěd vyšel vylučovací metodou?“ pokračovala jsem.

„Dalo by se to tak říct.“ Cigaretu si dal zase zpátky do pusy. Vyšlehl plamen a mihotal se na jeho obličeji. Když zapalovač zaklapl, vypadala tma ještě hustší.

„A co vy si myslíte, že to bylo, slečno expertko?“ Vůně cigarety se šířila mrazivým vzduchem.

„Měňavec.“

Dokonce i ve tmě jsem na sobě cítila jeho upřené oči. Směrem k měsíci vyfoukl přízračný oblak dýmu. „To si myslíte.“

„Já to vím,“ prohlásila jsem.

Hlasitě si odfrkl. „Jste si sebou nějak zatraceně jistá.“

„Pojďte sem dolů, šerife. Ukážu vám, co jsem objevila.“

Zaváhal a pak pokrčil rameny. „Proč ne?“ Valil se ze svahu jako buldozer, jeho těžké boty za sebou ve sněhu zanechaly hluboké brázdy. „Fajn, paní expertko, tak mě oslňte.“

„Ty jsi vážně osina v prdeli, Titusi.“

Dolph vyfoukl oblak bílé páry.

Titusovi to zřejmě přišlo legrační, rozesmál se a v předklonu se plácal do stehen. „Vy jste někdy hrozně k smíchu, slečno Blakeová. A teď mi řekněte, co tu máte.“

Udělala jsem to.

Dlouze potáhl ze svého cigára. Jeho konec ve tmě jasně žhnul. „Počítám, že to přece jen nebyl medvěd.“

Nebudeme se hádat. Naštěstí. „Ne, to nebyl.“

„Puma?“ navrhl s mírnou nadějí v hlase.

Ostražitě jsem vyčkávala. „Sám víte, že ne.“

„Měňavec,“ prohlásil.

„Jo.“

„V tomhle okrese nebyl toulavý měňavec už deset let.“

„Kolik zabil lidí?“ zeptala jsem se.

Naplnil si plíce kouřem a pomalu ho vyfoukl. „Pět.“

Přikývla jsem. „Ten případ mi unikl. Na mě to je moc dávno.“

„To jste byla na nižší střední, když k tomu došlo?“

„Jo.“

Odhodil cigaretu do sněhu a rozmačkal ji botou. „Byl bych raději, kdyby to byl medvěd.“

„To já taky,“ ujistila jsem ho.

9

Noc byla jen nepříjemná mrazivá temnota. Dvě hodiny ráno jsou nejopuštěnější denní doba bez ohledu na roční období. Uprostřed prosince jsou dvě hodiny ráno ledová podstata věčné noci. Nebo jsem možná jenom malomyslná. Světlo nad schody vedoucími k mému bytu svítilo jako polapený měsíc. Všechna světla byla jakoby ojíněná a závratná. Tak trochu neskutečná. Ve vzduchu byl opar jako nedospělá mlha.

Titus mě požádal, abych se zdržela pro případ, že by v okolí někoho našli. Představovala jsem pro ně nejlepší možnost jak zjistit, jestli je takový člověk lykantrop nebo nějaký nevinný pobuda. Stokrát lepší než mu uříznout ruku, abyste zjistili, jestli zevnitř nemá chlupy. A kdybyste se spletli, co uděláte pak? Omluvíte se?

K místu činu vedly nějaké vlkodlačí stopy. Udělali jejich sádrové odlitky a kopie na můj návrh poslali na katedru biologie Washingtonské univerzity. Málem jsem to adresovala dr. Louisi Faneovi. Učí tam biologii a je to jeden z Richardových nejlepších kamarádů. Milý chlapík. Krysodlak. Je to jeho nejskrytější tajemství, které by mohlo být ohroženo, kdybych začala lykantropí otisky posílat jemu. Když je zašlu na adresu celé katedry, je téměř zaručeno, že je Louis uvidí.

To byl můj největší příspěvek za celou noc. Když jsem odjížděla, ještě pořád prohledávali okolí. Pager jsem měla zapnutý. Kdyby ve sněhu objevili nějakého nahého člověka, mohou mě zavolat. I když – kdyby pager spustil, než se trochu vyspím, asi bych byla nasraná.

Když jsem zabouchla dveře svého auta, ozvala se nějaká ozvěna. Přibouchly se i dveře dalšího auta. Byla jsem unavená, ale automaticky jsem na malém parkovišti zapátrala po tom druhém autě. O čtyři auta dál stál Irving Griswold zachumlaný v jasně oranžové parce a kolem krku mu plandala pruhovaná šála. Jeho hnědé vlasy tvořily okolo jeho pleše kadeřavou svatozář. Na nose jako knoflík mu balancovaly maličké kulaté brýle. Vypadal žoviálně a neškodně, ale i on je vlkodlak. Vypadá to, že na ně mám dneska noc.

Irving je reportér v *St. Louis Post-Dispatch.* Všechny články o mně a Animators, Inc., většinou nesou jeho podpis. Kráčel ke mně a usmíval se. Je to jenom přátelský reportér, který bydlí vedle. Jo právě.

„Co chceš, Irvingu?“

„To není zrovna přivítání pro někoho, kdo na tebe poslední tři hodiny čekal v autě.“

„Co chceš, Irvingu?“ Možná když budu tuhle otázku opakovat pořád dokola, přestane ho to bavit.

Z jeho kulaté tvářičky se vytratil úsměv. Teď vypadal vážně a ustaraně. „Musíme si promluvit, Anito.“

„Bude to dlouhé povídání?“

Vypadal, že o tom chvilku přemýšlí, a pak přikývl. „Možná jo.“

„Tak pojď nahoru. Udělám nám oběma opravdovské kafe.“

„Opravdovské jako na rozdíl od falešného?“ zeptal se.

Vykročila jsem ke schodům. „Udělám ti hrnek kávy, ze které ti narostou chlupy na prsou.“

Rozesmál se.

Uvědomila jsem si, že jsem udělala vtip, který jsem ani nezamýšlela. Dobře vím, že Irving je měňavec. Dokonce jsem ho i viděla v jeho vlčí podobě. Ale zapomněla jsem na to. Je to kamarád a nejspíš to nebude poslední nadpřirozené stvoření v lidské podobě.

Seděli jsme u stolu v malé kuchyňce a usrkávali kávu s oříškovým vanilkovým krémem. Sako od mého kostýmu bylo přehozené přes opěradlo kuchyňské židle. Pistoli ani podpažní pouzdro jsem nijak nezakrývala. „Myslel jsem, že jsi dneska byla na rande, Blakeová."

„To jsem byla."

„To tedy muselo být rande."

„Děvče nemůže být nikdy dost opatrné."

Irving foukal do svého hrnku a opatrně z něho usrkával. Těkal očima ze strany na stranu a všechno registroval. Ještě za několik dní dokáže celý pokoj popsat i včetně bot Nike Air s běžeckými ponožkami před gaučem.

„O co jde, Irvingu?"

„Skvělé kafe." Vyhýbal se mému pohledu. To nebylo dobré znamení.

„Co se děje?"

„Říkal ti Richard něco o Marcusovi?"

„To je vůdce tvé smečky, že jo?"

Irving vypadal překvapeně. „On ti to řekl?"

„Dneska jsem přišla na to, že váš alfa se jmenuje Marcus. A že probíhá boj o nástupnictví. Marcus by rád viděl Richarda mrtvého. Richard tvrdí, že s ním bojovat nebude."

„No, on už s ním bojoval," oznámil mi Irving.

Teď jsem byla překvapená zase já. „Tak proč není vůdcem smečky Richard?"

„Richard na to neměl žaludek. Už ho měl, Blakeová, měl tesáky na Marcusově hrdle." Irving zavrtěl hlavou. „Myslel si, že až se Marcus vzpamatuje, můžou se domluvit a dojít ke kompromisu." Vydal ostrý zvuk. „Tvůj chlapec je idealista."

Idealista. To je skoro totéž jako blázen. V tom se Jean-Claude a Irving shodli. Obvykle na věci nemají stejný názor.

„Vysvětli mi to."

„Soubojem se můžeš posunout v hierarchii smečky. Vyhraješ a o stupeň postoupíš. Prohraješ a zůstaneš, kde jsi." Zhluboka se napil, oči měl zavřené, jako by vychutnával teplo. „Pokud nebojuješ o vůdcovství smečky."

„Nech mě hádat. To je boj na život a na smrt."

„Nezabiješ, nejsi nový vůdce," souhlasil.

Zavrtěla jsem hlavou, moje káva stála nedotčená přede mnou. „Proč mi tohle všechno povídáš, Irvingu? A proč teď?"

„Marcus se s tebou chce sejít.“

„Proč mi to Richard neřekl sám?“

„Richard tě do toho nechce zatahovat.“

„Proč ne?“ Irving odpovídal na moje otázky, ale jeho odpovědi mi moc nepomáhaly.

Irving pokrčil rameny. „Richard nechce Marcusovi ustoupit ani o píď. Když Marcus řekne černá, řekne Richard bílá.“

„Proč mě chce Marcus vidět?“

„To nevím,“ řekl Irving.

„To akorát.“

„Vážně, Blakeová, vůbec nevím, co se děje. Něco se chystá, ale nikdo se mnou nemluví.“

„Proč ne? Jsi přece měňavec.“

„Ale jsem taky reportér. Před lety jsem udělal chybu, že jsem dal do tisku jeden článek. Lykantrop, se kterým jsem mluvil, lhal a tvrdil, že mi nikdy nedal svolení ho citovat. Přišel o práci. Někteří jiní chtěli odrovnat i mě, chtěli mě připravit o zaměstnání.“ Hrál si s hrnkem. Oči měl zasněné a plné vzpomínek. „Marcus to zarazil. Říkal, že jsem pro ně cennější jako reportér. Od té doby mi nikdo doopravdy nevěří.“

„Nejste zrovna smířlivá parta,“ poznamenala jsem. Napila jsem se kávy a zjistila, že stydne. Pokud ji vypiju dost rychle, mohla by být ještě skoro k pití.

„Nikdy neodpouštějí a nikdy nezapomínají,“ prohlásil Irving.

Zní to jako charakterový nedostatek, ale je to jeden z mých základních principů, a tak si nemůžu moc stěžovat. „Takže Marcus tě poslal za mnou, abys se mnou promluvil. O čem?“

„Chce se s tebou sejít. Probrat nějakou záležitost.“

Vstala jsem a dolila si hrnek. Tentokrát trošku míň cukru. Začínala jsem se probírat z té strnulosti. „Ať si domluví schůzku a přijde za mnou do kanceláře.“

Irving zavrtěl hlavou. „Marcus je chirurgické eso. Víš, co by se stalo, kdyby vyšel najevo jenom náznak, co je zač?“

To jsem chápala. V některých povoláních můžete mít úspěch, i když jste měňavec. To doktorské k nim nepatří. Jako ten zubař v Texasu, kterého pacientka zažalovala kvůli tomu, že od něho chytila lykantropii. Nesmysl. Tu nedostanete z toho, že máte něčí ruce ve své puse. Ten případ ale nebyl zamítnut. Lidé nemají příliš sympatií pro chlupatá stvoření, která se mají starat o bělostné zoubky jejich dětí.

„O. K., tak ať do kanceláře pošle někoho jiného. Marcus přece musí někomu důvěřovat.“

„Richard všem zakázal, aby tě kontaktovali.“

Koukala jsem na něj. „Zakázal?“

Irving přikývl. „Každý, kdo má ve smečce nižší postavení, riskuje, když se s tebou setká.“

Začala jsem se usmívat, ale pak jsem toho nechala. On byl vážný. „Ty si neděláš legraci.“

Zvedl ruku se třemi zdviženými prsty. „Čestné skautské.“

„Tak jak to, že jsi tady? Chceš ve smečce povýšit?“

Zbledl. Přisámbohu, úplně ztratil barvu. „Já? Bojovat s Richardem? Bože, to ne!“

„Takže Richardovi nebude vadit, že se mnou mluvíš ty?“

„Ale jo, bude.“

Zamračila jsem se. „Ochrání tě Marcus?“

„Richard vydal konkrétní příkaz. Marcus do toho nemůže zasahovat.“

„Ale přikázal ti, abys mě navštívil,“ divila jsem se.

„Jo.“

„A co Richardovi zabrání, aby ti kvůli tomu nezpřerážel hnáty?“

Irving se zašklebil. „Myslel jsem, že mě ochráníš ty.“

Rozesmála jsem se. „Ty jsi zmetek.“

„Možná, ale znám tě, Blakeová. Nesnášíš, když před tebou Richard něco skrývá. A už vůbec ne, aby tě chránil. A kromě toho jsem tvůj kamarád už spoustu let. Myslím, že nebudeš jen tak přihlížet, když ze mě tvůj přítel bude chtít vymlátit duši.“

Irving mě znal líp než Richard. To není moc potěšující představa. Nechala jsem se oklamat hezkou tváří a milým smyslem pro humor? A opravdového Richarda jsem přes ně neviděla? Zavrtěla jsem hlavou. Nechala bych se oklamat tak dokonale? Doufám, že ne.

„Takže mám tvoji ochranu?“ Pořád se usmíval, ale v očích měl podivný výraz. Možná strach.

„Potřebuješ, abych to vyslovila nahlas, aby to bylo oficiální?“

„Jo.“

„To je nějaké pravidlo lykantropího podsvětí?“

„Jedno z nich,“ přitakal.

„Máš moji ochranu, ale výměnou chci nějaké informace.“

„Říkal jsem ti, že nic nevím, Blakeová.“

„Pověz mi, jaké je to být lykantrop, Irvingu. Richard se zřejmě rozhodl, že mě nechá tápat. A já nerada tápu.“

Irving se usmál. „O tom už jsem slyšel.“

„Budeš můj průvodce chlupatým světem a já se postarám, aby ti dal Richard pokoj.“

„Ujednáno.“

„Kdy se chce Marcus sejít?“

„Dneska v noci.“ Irving měl tolik slušnosti, že aspoň vypadal zahanbeně.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ani náhodou. Jdu do postele. Sejdu se s Marcusem zítra, ale dnes v noci ne.“

Hleděl dolů do kávy a prsty se dotkl hrnku. „On žádá, aby to bylo dneska.“ Pohlédl na mě. „Proč myslíš, že jsem se utábořil venku v autě?“

„Netancuju, když kterákoli příšera ve městě pískne. A dokonce ani nevím, proč se ten chlupáč chce sejít.“ Opřela jsem se dozadu a založila ruce. „Dneska v noci si v žádném případě s měňavci hrát nepůjdu.“

Irving se zavrtěl na židli a pomalu otáčel po stole svým hrnkem. Už zase neměl odvahu se mi podívat do očí.

„Co se zase děje teď?“

„Marcus mi nakázal, abych mu s tebou domluvil schůzku. Kdybych odmítl, nechá mě… potrestat. Kvůli tomu, že jsem sem šel, bude naštvaný Richard. Jsem v pasti mezi dvěma alfa samci a nestačím na to.“

„Chceš po mně, abych tě ochránila i před Marcusem stejně jako před Richardem?“

„Ne,“ prohlásil a zavrtěl hlavou. „Ne. Jsi dobrá, Blakeová, ale nejsi v Marcusově lize.“

„To moc ráda slyším,“ řekla jsem.

„Sejdeš se dneska v noci s Marcusem?“

„Když to odmítnu, budeš mít problémy?“

Koukal do hrnku. „Budeš mi věřit, když řeknu ne?“

„Ani trochu.“

Podíval se na mě a hnědé oči měl nesmírně vážné. „Rozzuří se, ale přežiju to.“

„Ale ublíží ti.“ To nebyla otázka.

„Jo.“ Jediné slovo. Tak mírné a nezávazné. To se Irvingovi vůbec nepodobalo.

„Sejdu se s ním, ale mám jednu podmínku. Že u té schůzky budeš ty.“

Jeho tvář se rozzářila v úsměvu od ucha k uchu. „Ty jsi opravdová kamarádka, Blakeová.“ Všechen smutek byl pryč. Zahnala ho růžová vyhlídka, že se dozví, co se děje. I když riskoval zadek mezi aligátory, Irving byl reportér. Tím byl ze všeho nejvíc, daleko víc než lykantropem.

Už sám ten úsměv stál za to setkání. A kromě toho jsem chtěla vědět, jestli je Richard opravdu v nebezpečí. Setkání s mužem, který ho ohrožuje, byla jediná reálná možnost to zjistit. A taky mi doopravdy vadí, když někdo vyhrožuje jednomu z mých kamarádů. Upíra kulka se stříbrným pláštěm zpomalí, pokud nezasáhnete hlavu nebo srdce.

Vlkodlaka stříbrná kulka zabije, není tu žádné kdyby ani žádné uzdravování. Je prostě mrtvý.

Na to by Marcus neměl zapomínat. Když bude otravovat, mohla bych mu to dokonce připomenout.

10

Irving Marcusovi zavolal ode mě z bytu. Zase nevěděl, proč to má udělat. Věděl jenom, že mu Marcus přikázal, aby se ozval, než přijedeme. Odešla jsem do ložnice. Pověsila jsem svůj nemačkavý kostým a převlékla se. Černé džíny, červené tričko s límečkem, černé niky s modrým emblémem a vysoké ponožky. Běžecké ponožky jsem na každodenní nošení přestala používat, jakmile přišla zima.

Natáhla jsem se pro tlustý zelený svetr, který jsem si odložila na postel. Váhala jsem. Nešlo o to, že ten svetr byl ozdobený vánočními stromky a že to nebyla zrovna ta nejúžasnější věc, kterou jsem si na sebe mohla vzít. To mi bylo úplně fuk. Uvažovala jsem, jestli si nemám vzít další zbraň. Módní doplněk bližší a dražší mému srdci víc než jakýkoli kus oblečení.

Žádný lykantrop mě zatím neohrozil, ale zkušená upírka Gretchen ano. Sice nebyla vládkyně upírů, ale neměla k tomu daleko. A kromě toho vzpomínka na to, jak mě ten policista připravil o browning, byla příliš čerstvá. Mám příliš mnoho nadpřirozených nepřátel, abych chodila neozbrojená. Vytáhla jsem si náhradní pouzdro. Mám ho pro strýčka příhodu a nosí se zevnitř kalhot. Sedí pohodlně a nenarušuje jim tvar, pokud se po něm někdo doopravdy nekouká.

Moje hlavní záložní zbraň je 9mm firestar. Je malá, lehká, pěkná na pohled, můžu ji mít za pasem, a přesto se posadit. Svetr mi sahá do půli stehen. Zbraň nebude vidět, pokud mě neprohledáte. Měla jsem ji vpředu, abych ji mohla křížem rychle vytáhnout. Pravděpodobně to nebude potřeba. Pravděpodobně.

Svetr se mi shrnul kolem popruhů podpažního pouzdra. Viděla jsem lidi, kteří měli zbraň v podpaží pod vytahaným svetrem nebo teplákovou bundou, ale hledáním pod látkou ztratíte několik vteřin. Radši nevypadám elegantně, a zůstanu naživu.

Svetr byl příliš dlouhý pod koženou bundu, a tak jsem si zase vzala černý trenčkot. Úplně jako Phillip Marlowe. Náhradní munici jsem si nebrala. Říkala jsem si, že jedenadvacet ran je na jednu noc až až. Dokonce jsem nechala doma i nůž. A skoro jsem si rozmyslela i firestar. Obvykle si druhou zbraň beru teprve, když se mě někdo pokusí zabít. Ale pak jsem pokrčila rameny. Proč čekat? Pokud ji nebudu

potřebovat, budu si zítra připadat jako blbec. Pokud ji potřebovat budu, nemusela bych si připadat nijak.

Irving už na mě čekal. Seděl na gauči jako hodný chlapec. Vypadal jako školák, kterého učitel postavil do kouta.

„Co se děje?“

„Marcus chtěl, abych ti jenom předal instrukce. Nestojí o to, abych u té schůzky byl. Řekl jsem mu, že beze mne nepřijdeš. Že mu nevěříš.“ Zvedl ke mně pohled. „Byl pěkně naštvaný.“

„Ale ty sis stál na svém,“ zadoufala jsem.

„Jo.“

„Tak proč to říkáš tak smutně?“

Pokrčil rameny. „Když má Marcus špatnou náladu, není to příjemný zážitek, Blakeová.“

„Já budu řídit, ty mě naviguj.“

„Marcus nakázal, že máme jet každý svým autem. Tvrdil, že se tam budu muset zdržet, až ty odejdeš. Prý abychom si trochu promluvili.“

„No tak, Irvingu. Já budu řídit, ty budeš navigovat, a až půjdu já, odejdeš se mnou.“

„Vážím si tvé nabídky, Blakeová, ale nechtěl bych, aby se na tebe Marcus rozzuřil.“

„Když už tě budu chránit před Richardem, můžu k tomu klidně přidat i Marcuse.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, pojedeš za mnou.“ Zvedl ruku. „A už nediskutuj, Blakeová. Já jsem vlkodlak. Já v té komunitě musím žít. Nemůžu si dovolit postavit se Marcusovi. A už vůbec ne kvůli jednomu hloupému rozhovoru.“

Chtěla jsem ještě něco namítnout, ale neudělala jsem to. Irving své situaci rozumí mnohem líp než já. Jestli by to hádka s Marcusem kvůli něčemu takovému ještě zhoršila, nechám to být. Ale nelíbí se mi to.

Potřeštěná kavárna je v univerzitním kampusu. Jako emblém má zářivý srpek měsíce s názvem restaurace vyvedeným příjemně modrým neonem. Až na ten název a ten parádní neon se to tu ničím nelišilo od ostatních obchodů a restaurací v univerzitní čtvrti.

Byl pátek a nebylo tu žádné místo k parkování. Už jsem si začínala myslet, že bude Marcus muset přijít za mnou do auta, když najednou tmavě vínová impala uvolnila dvě místa, která bezohledně zabírala. Můj džíp tam vklouzl a na jedné straně ještě zůstalo volné místo.

Irving na mě čekal před vchodem. Ruce měl vražené hluboko do kapes. Tu směšnou šálu málem coural po zemi. Vypadal duchem nepřítomně a vůbec ne spokojeně.

Kráčela jsem k němu a trenčkot kolem mě plandal jako pelerína. Ani takhle si většina lidí pistole nevšimne. Uvidí před sebou nějakou malou ženu s veselým vánočním svetrem. Lidé obvykle vidí to, co

očekávají, že uvidí. Ti, kvůli kterým mám zbraň, si jí všimnou a budou vědět, že nejsem bezbranná.

Irving beze slova strčil do dveří. Irving – a je potichu? Nelíbilo se mi, že ho vidím tak pokořeného, skoro jako zmláceného a nakopnutého psa. Kvůli tomu jsem Marcuse nesnášela, a to jsem se s ním ještě nesetkala.

Hned za dveřmi se kolem nás rozlil halas. Bzučení tolika hlasů, že to bylo jako šumění moře. Zacinkalo stříbro a někdo se zasmál tak vysokým a jasným hlasem, že to bylo, jako kdyby se z toho šumění vynořila ruka, aby se znovu nechala pohltit a zmizela nadobro. Podél jedné stěny stál bar z tmavého leštěného dřeva. Byl starý, ale starali se o něj s láskou. Ve zbytku místnosti byly malé kulaté stolky, u kterých mohli pohodlně sedět čtyři lidé. Všechny židle byly plné, ale to ještě nestačilo. Vedly sem troje dveře; jedny vedle baru, jedny napravo a jedny uprostřed. V menších místnostech byly vidět další stolky.

Tahle kavárna začínala jako něčí byt. Teď jsme stáli v obýváku. Za dveřmi vedoucími do dalších místností byly další dveřní oblouky. Přesto celý prostor působil klaustrofobně.

U baru čekali lidé ve třech řadách, než se uvolní nějaký stůl. Celý podnik byl k prasknutí naplněný spokojenými a usměvavými hosty.

Přišla k nám jedna z žen za barem a ruce si utírala do ručníku zastrčeného za tkanicí zástěry. Uvítala nás širokým úsměvem. V jedné ruce měla několik jídelních lístků.

Už jsem měla na jazyku, že nepotřebujeme… když mi Irving sevřel ruku. Jeho dlaní vibrovala nervozita. Držel mě za pravou ruku. Obrátila jsem se, abych mu řekla, ať toho nechá, ale výraz v jeho obličeji mě umlčel. Zíral na tu usměvavou ženu, jako kdyby jí narostla druhá hlava. Otočila jsem a podívala se na ni. Doopravdy jsem si ji prohlédla.

Byla vysoká a štíhlá, s dlouhými rovnými vlasy. Byly sytě narudle kaštanové a odrážely záři světel. Tvář měla jemně trojúhelníkovou, snad s trochu výraznou bradou, ale celkově byla krásná. Její oči měly zvláštní jantarově hnědý odstín, který dokonale ladil s jejími vlasy.

Její úsměv se rozšířil, jen maličko pozvedla koutky rtů. Věděla jsem, koho mám před sebou. Lykantropku. Takovou, která by mohla být pokládána za člověka. Stejně jako Richard.

Rozhlédla jsem se po místnosti a uvědomila jsem si, proč mi připadala tak těsná. Nebylo to jenom tou spoustou lidí. Většina těch šťastných a usměvavých lidí byli měňavci. Jejich energie žhnula ve vzduchu jako blížící se bouřka. Myslela jsem si, že místní návštěvníci něco bouřlivě oslavují a jsou hodně nahlas, ale bylo to těmi měňavci. Jejich energie překypovala a zaplňovala celou místnost a maskovala se jako sálání normální party. Zatímco jsem stála u dveří, tu a tam se

zvedla nějaká tvář. Hleděly na mě lidské oči, ale ty pohledy lidské nebyly.

Byly oceňující a zkoumavé. Jak jsem ostrá? Jak dobře bych chutnala? Připomnělo mi to, jak Richard sledoval proud lidí v divadle Fox. Cítila jsem se jako kuře na konferenci kojotů. Najednou jsem byla ráda, že mám i druhou zbraň.

„Vítejte v Potřeštěné kavárně, slečno Blakeová," řekla ta žena. „Já jsem Raina Wallisová, majitelka. Buďte tak laskavá a následujte mě. Vaše společnost už na vás čeká." Všechno to říkala s úsměvem a srdečným potěšením v očích. Irving mi ruku svíral až skoro bolestivě.

Naklonila jsem se k němu a zašeptala: „To je moje pravačka."

Mrknul na mě. Přejel očima po browningu, pustil mě a zamumlal: „Promiň."

Raina se naklonila blíž. Irving sebou trhl. „Já tě neukousnu, Irvingu, zatím ještě ne." Zasmála se sytým klokotavým smíchem. Tím druhem smíchu, který je určen pro ložnice a soukromé vtipy. Ten smích propůjčil jejím očím i tělu docela odlišný výraz. Najednou působila daleko smyslněji a víc rozkošnicky než před pouhým okamžikem. Dost divné.

„Nesmíme Marcuse nechat čekat." Obrátila se a začala se proplétat mezi stoly.

Podívala jsem se na Irvinga. „Chceš mi něco říct?"

„Raina je naše alfa fena. Jestli mé potrestání bude doopravdy přísné, vykoná ho ona. Je daleko nápaditější než Marcus."

Raina nás vedla k průchodu nedaleko baru. Její krásná tvář se mračila a vypadala trošku míň hezky a daleko víc protivně.

Poklepala jsem mu na rameno. „Nedovolím jí, aby ti ublížila."

„Ty tomu nemůžeš zabránit."

„To se uvidí," prohlásila jsem.

Přikývl, ale zřejmě jsem ho nepřesvědčila. Vyrazil mezi stoly. Já za ním. Nějaká žena mu pohladila ruku, když jsme ji míjeli. Usmála se na něj. Byla asi tak velká jako já, elegantní, s černými vlasy ostříhanými zvláštně, tak, že její obličej lemovaly jako černá krajka. Irving jí sevřel prsty a šel dál. Její veliké tmavé oči se setkaly s mýma. Její oči mi nic neříkaly. Na Irvinga se usmívaly; na mě hleděly neutrálně. Jako oči vlka, kterého jsem jednou viděla v Kalifornii. Vyšla jsem zpoza stromu a najednou tam stál. Až do té chvíle jsem doopravdy nechápala, co to znamená nepředpojatost. Ty světlé oči na mě vyčkávavě hleděly. Pokud ho ohrozím, zaútočí. Když ho nechám na pokoji, uteče. Záleží jen na mé volbě. Tomu vlkovi ani trošku nezáleželo na tom, jak to dopadne.

Pokračovala jsem v chůzi, ale na zádech mezi lopatkami mě svědilo. Byla jsem si jistá, že kdybych se obrátila, budou skoro

všechny oči upřené a na nás. Tíže jejich pohledu byla skoro hmatatelná.

Měla jsem nutkání se prudce otočit a vybafnout na ně, ale překonala jsem to. Cítila jsem, že se na mě všichni dívají těma neutrálníma nelidskýma očima, a to jsem vidět netoužila.

Raina nás vedla k zavřeným dveřím na konci jídelny. Otevřela je a uvedla nás do nich dramatickým pokynutím paže. Irving prostě prošel dovnitř. Když jsem vcházela já, nespouštěla jsem z ní oči. Byla jsem skoro tak blízko, aby mě mohla obejmout. A dost blízko na to, aby mě se svými reflexy dokázala zabít.

Lykantropové jsou prostě rychlejší než normální lidé. A není to sugesce jako u upírů. Jsou prostě lepší. I když nevím, o kolik lepší jsou v lidské podobě. Ale jak jsem se dívala do Raininy usměvavé tváře, nebyla jsem si jistá, jestli to chci zjistit.

Stáli jsme v úzké chodbě. Na obou koncích byly dveře. Jedny skleněným okénkem vyhlížely do mrazivé noci a druhé byly zavřené, zosobněný otazník.

Raina za námi zavřela a opřela se o dveře. Vypadalo to, jako by se na ně sesula, hlavu měla svěšenou a vlasy se jí nahrnuly dopředu.

„Jste v pořádku?“ zeptala jsem se jí.

Zhluboka se nadechla, otřásla se a pohlédla na mě. Zalapala jsem po dechu. Nedokázala jsem si pomoci.

Byla nádherná. Lícní kosti měla vysoko posazené a úžasně tvarované. Oči měla větší a víc uprostřed. Vypadala, jako by byla třeba svoje sestra. Nesla v sobě rodinnou podobu, ale nebyla to táž osoba.

„Co jste to teď udělala?“

Znova se zasmála tím sytým budoárovým smíchem. „Jsem alfa, slečno Blakeová. Můžu dělat ohromnou spoustu věcí, které většina měňavců nedokáže.“

To bych se klidně vsadila. „Záměrně jste si posunula kosti, něco jako – udělejte si sami kosmetickou operaci.“

„Výborně, slečno Blakeová, moc dobře.“ Šlehla svýma jantarově hnědýma očima po Irvingovi. Úsměv z tváře jí zmizel. „Pořád trváte na tom, aby tenhle tvor byl na té schůzce?“

„Ano, trvám.“

Našpulila rty, jako kdyby ochutnala něco kyselého. „Marcus řekl, že se mám zeptat a pak vás uvést dál.“ Pokrčila rameny a ustoupila ode dveří. Byla asi o deset centimetrů vyšší než já. Mrzelo mě, že jsem nevěnovala větší pozornost jejím rukám. Také se proměnily?

„K čemu ta plastika?“ zajímala jsem se.

„Ta druhá podoba je mé denní tělo. Tohle je skutečné.“

„A proč ten převlek?“

„Pro případ, že bych musela udělat něco nezákonného," vysvětlovala.

Nezákonného?

Kráčela chodbou k těm zavřeným dveřím. Její chůze, to byl klouzavý atletický pohyb, jako když jde nějaká veliká kočka. A nebo snad veliký vlk?

Zaklepala na dveře. Já nic neslyšela, ale ona otevřela. Stála tam s ruka založenýma na břiše, takže jí podepíraly prsa, a usmívala se na nás. Raininy úsměvy se mi přestávaly líbit.

Ta místnost byl banketový sál se stoly pokrytými ubrusy a srovnanými do podkovy. U jejího otevřeného konce bylo vyvýšené pódium se čtyřmi židlemi a řečnickým pultem. Na stupínku stáli dva muži. Jeden z nich byl aspoň sto devadesát centimetrů vysoký, štíhlý, ale svalnatý, jako nějaký basketbalista. Měl černé vlasy ostříhané nakrátko a stejně krátký knír a bradku. Stál tam a jednou rukou se držel za zápěstí druhé. Byla to pozice atleta. Nebo tělesného strážce.

Na sobě měl vypasované černé džíny a černý vzorovaný svetr mu napínala široká ramena. U krku nad svetrem mu vykukovaly chomáče černých chlupů. Image tvrdého hocha doplňovaly ručně šité kovbojské boty a velké hranaté hodinky.

Ten druhý muž neměl víc než metr osmdesát. Jeho vlasy měly ten zvláštní blonďatý odstín, který má v sobě hnědé prameny, ale pořád ještě zůstává blond. Vlasy měl krátké, ale vyčesané a vyfoukané. Kdyby byly o trošku delší, byly by moc hezké. Tvář měl hladce oholenou, s hranatou čelistí a důlkem na bradě. Ten důlek by mohl působit komicky, ale v téhle tváři tomu tak nebylo. Byl to obličej panovníka. Úzké rty byly stvořené kvůli tomu, aby říkaly – bude to podle mého, nebo jinak…

Na sobě měl světle modré plátěné sako a černé kalhoty. Jeho oděv doplňoval rolák, který dokonale ladil se sakem. Boty měl černé a naleštěné, že se blýskaly.

To musí být Marcus. „Alfréde." Padlo jen jediné slovo, ale byl to rozkaz. Větší muž jedním krokem seskočil ze stupínku. Byl to ladný a kontrolovaný pohyb. Pohyboval se v oblaku své vlastní vitality. Vlnila se, sálala z něho skoro jako horko z chodníku. Pouhým okem to nebylo vidět, ale stoprocentně jste to cítili.

Alfréd se ke mně blížil, jako by měl nějaký úkol. Otočila jsem se zády ke stěně tak, abych měla v zorném poli Rainu i všechny ostatní. Irving ustoupil společně se mnou. Stál ode všech kousek stranou, ale blíž ke mně než ke komukoli jinému.

Odhrnula jsem trenčkot stranou, takže byla jasně vidět pistole. „Radši se chovej přátelsky, Alfréde."

„Alfréde,“ řekl ten druhý muž. Zase to jediné slovo, I když mně jeho tón připadal stejný, tentokrát se Alfi zastavil na místě. Stál tam a koukal na mě. Jeho oči nebyly neutrální, byly nepřátelské. Nebývá obvyklé, že by mě lidé na první pohled nenáviděli. No, já z něj ale taky nejsem dvakrát nadšená.

„My vám nevyhrožujeme násilím, slečno Blakeová,“ prohlásil Marcus.

„No právě. Tady Alfi je chodící kontrolované nepřátelství. Jenom chci vědět, co má v úmyslu, než se ke mně přiblíží.“

Marcus se na mě díval, jako bych udělala něco moc zajímavého. „To je velice výstižný popis, slečno Blakeová. Takže vy vidíte naše aury?“

„Jestli tomu tak chcete říkat,“ připustila jsem.

„Alfrédovy úmysly nejsou nepřátelské. Jenom vás prohledá, jestli nemáte zbraň. Pro neměňavce je to standardní postup. Ujišťuji vás, že to není nic osobního.“

Už sama skutečnost, že nechtějí, abych měla zbraně, způsobila, že jsem si je chtěla ponechat. Tvrdohlavost, nebo jen silný pud sebezáchovy?

„Možná se nechám prohledat, pokud mi nejdřív vysvětlíte, kvůli čemu tady jsem.“ Patová situace, dokud se nerozhodnu, co mám dělat.

„My své záležitosti neprobíráme před novináři, slečno Blakeová.“

„Já se s vámi bez něho nebudu bavit.“

„Ale já nás všechny neohrozím, abych ukojil zbytečnou zvědavost.“ Stále stál na pódiu jako generál, který přehlíží své šiky.

„Jediný důvod, proč tady vůbec jsem, je, že Irving je náš kamarád. Tím, že mu budete nadávat, si moji přízeň nezískáte.“

„Já si nechci získat vaši přízeň, slečno Blakeová. Potřebuji vaši pomoc.“

„Vy chcete moji pomoc?“ nesnažila jsem se skrýt své překvapení.

Maličko přikývl.

„O jakou pomoc jde?“

„Nejdřív musí jít pryč.“

„Ne,“ trvala jsem na svém.

Raina se přestala opírat o stěnu a kráčela okolo nás. Držela se sice mimo dosah, ale kroužila jako žralok. „Irving teď může nastoupit svůj trest.“ Hlas měla hluboký a maličko předla.

„Nevěděla jsem, že vlci předou,“ divila jsem se.

Zasmála se. „Určitě moc dobře víte, že vlci dokážou spoustu věcí.“

„Nechápu, jak to myslíte.“

„Ale no tak, mezi námi ženami.“ Jedním ramenem se opřela o stěnu, ruce měla založené a tvář přátelskou. Vsadila bych se, že by mi klidně ukousla prst a ani na chvilku by se nepřestala takhle usmívat.

Naklonila se blíž, jako bychom měly nějaké společné tajemství. „Je Richard vážně tak dobrý, jak vypadá?“

Dívala jsem se do jejích pobavených očí. „Nezveřejňuji podrobnosti o svém sexuálním životě.“

„Když mi řeknete něco šťavnatého, taky vám svěřím nějakou pikantnost.“

„To stačí, Raino.“ Marcus došel až k okraji stupínku. Moc šťastně nevypadal.

Věnovala mu lenivý úsměv. Jeho škádlila víc než mě a moc si to užívala.

„Irving půjde pryč a Alfréd vás prohledá, jestli nemáte zbraň. O těchhle dvou věcech nebudeme diskutovat.“

„Uděláme kšeft,“ navrhla jsem. „Irving teď odejde, ale půjde domů. A nebude potrestán.“

Marcus zavrtěl hlavou. „Nařídil jsem, že bude potrestán. A moje slovo je zákon.“

„Kdo umřel a udělal vás králem?“

„Simon,“ prozradila Raina.

Mrkla jsem na ni.

„Bojoval se Simonem a zabil ho. Simonova smrt z něho udělala vůdce smečky.“

Na blbou otázku… „Jestli stojíte o mou pomoc, Irving odsud odejde volně a nedotčený. Nebude potrestán.“

„Nedělej to, Anito,“ řekl Irving. „Jenom to zhoršuješ.“

Raina se dál vedle mě opírala o stěnu. Jako když si povídají malé holky. „Heleďte se, on má pravdu. V tuhle chvíli ho dostanu na hraní já, ale jestli Marcuse doopravdy rozzlobíte, dá ho Alfrédovi. Já ho budu trápit na těle i na duši. Alfréd ho zlomí.“

„Irving klidně odejde a nebude potrestán. Já tu zůstanu a nechám Alfréda, aby mě prohledal. Jinak jdeme pryč.“

„Ne my, slečno Blakeová. Vy si můžete jít, ale Irving patří mně. Zůstane tady a s vámi nebo bez vás dostane lekci.“

„A co udělal špatného?“ chtěla jsem vědět.

„To je naše věc a vám do toho nic není.“

„Nehnu pro vás ani prstem.“

„Tak si běžte,“ ladně seskočil z pódia, kráčel k nám a pokračoval, „ale Irving tu zůstane. Vy jste mezi námi jenom na tuhle noc. On s námi musí žít, slečno Blakeová. On si vaše chvástání nemůže dovolit.“

Při poslední větě se dostal jen malý kousek za Alfréda. Zblízka byly vidět jemné vrásky okolo jeho očí a úst a povolená kůže na krku a čelistech. Přidala jsem k jeho věku deset let. Přes padesát.

„Když teď vím, co s ním uděláte, nemůžu ho tady nechat.“

„Vy si vůbec nedokážete představit, co mu uděláme," upozornila mě Raina. „My se tak dobře hojíme." Odtáhla se od stěny a přešla k Irvingovi. Obcházela okolo něho v těsném kruhu a tu a tam se o něho otřela ramenem nebo boky. „I ti nejslabší z nás přežijí velice vážná zranění."

„Co mám udělat, abyste Irvingovi zaručili bezpečí?" zeptala jsem se.

Marcus na mě pohlédl s opatrným a neutrálním výrazem. „Slíbíte, že nám pomůžete, a necháte Alfréda, aby vás prohledal. Je to můj bodyguard. Nesmíte mu bránit v jeho práci."

„Nemůžu vám slíbit pomoc, když nevím, o co jde."

„Pak se nedohodneme."

„Anito, ať už si vymyslí cokoli, já to vydržím. Snesu to. Už jsem to zvládl."

„Chtěl jsi po mně ochranu před Richardem, tak to prostě považuj za kumulovanou transakci," usadila jsem ho.

„Tys ji žádal o ochranu?" Raina udělala několik kroků od něho a v její hezké tváři bylo jasně patrné překvapení.

„Jenom před Richardem," řekl Irving.

„To je mazané," poznamenala Raina, „ale má to určité důsledky."

„Ona není členem smečky. Na Richarda to funguje jenom proto, že spolu chodí," bránil se Irving. Vypadal maličko ustrašeně.

„Jaké důsledky?" chtěla jsem vědět.

Marcus mi odpověděl, „Požádat někoho z lidí o ochranu znamená uznat bez boje jeho nadřazenost. Pokud vám svoji ochranu poskytne, je to závazek pomoci vybojovat jeho bitvy. Pokud jej někdo napadne, jste svou ctí vázáni pomoci."

Podívala jsem se na Irvinga. Nevypadal dobře. „Ona není z nás. Nemůžete na ni uplatnit zákon."

„Jaký zákon?" zeptala jsem se.

„Zákon smečky," prohlásil Marcus.

„Vzdávám se její ochrany," řekl Irving.

„Příliš pozdě," posmívala se Raina.

„Uvedla jste nás do rozpaků, slečno Blakeová. Příslušník smečky uznal vaši nadřazenost. Připustil vaši dominanci. Podle našich zákonů to musíme považovat za závazné."

„Já nemůžu být členem smečky," řekla jsem.

„To ne, ale můžete být dominantní."

Chápala jsem, co to slovo znamená v běžném světě. Marcus je ale používal, jako by znamenalo daleko víc. „Co to znamená být dominantní?"

„Znamená to, že budete ochotna Irvinga chránit proti každému ohrožení."

„Ne," bránil se Irving. Otřel se o Rainu a postavil se před Marcuse. Vypadal vyšší a díval se mu do očí. To nebyl projev submisivity.

„Nedovolím, abyste mě takhle zneužívali. Přesně takhle sis to od začátku plánoval. Věděl jsi, že ji požádám o ochranu před Richardem. Ty jsi s tím počítal, ty nafintěný zmetku, že jo."

Mezi Marcusovými dokonale bílými zuby se ozvalo hluboké zavrčení. „Na tvém místě bych si dával pozor na jazyk, mladíku."

Začínalo se mi to vymykat z rukou. „Irving je pod mou ochranou, Alfréde. Jestli správně chápu zákon, budeš si nejdřív muset poradit se mnou, abys mohl ublížit Irvingovi. Je to tak?"

Alfréd obrátil své chladné tmavé oči ke mně. Přikývl.

„Jestli mě zabiješ, nebudu moct pomoci Marcusovi."

To toho ohromného chlápka nejspíš vyvedlo z míry. Výborně, konečně zmatek v řadách mých nepřátel.

Marcus se usmál. „Objevila jste v mojí logice trhlinu, slečno Blakeová. Pokud máte skutečně v úmyslu chránit Irvinga podle litery zákona, pak ovšem zemřete. Nikdo z lidí nemůže vzdorovat nikomu z nás. I ten nejnižší by vás mohl zabít."

Pominula jsem to bez poznámky. Proč se hádat, když stejně vyhrávám?

„Poněvadž nemůžete přijímat výzvy a nedovolíte, abychom Irvingovi ublížili, je v bezpečí."

„Super, a co teď?"

„Irving může jít a nikdo mu neublíží. Vy tady zůstanete a poslechnete si naši žádost. Rozhodnete se, jestli nám pomůžete nebo nikoli a Irving neponese žádné následky za vaše rozhodnutí."

„To je od vás nesmírně velkorysé."

„Ano, slečno Blakeová, to je." V očích měl velice vážný výraz. Raina si možná libuje v sadistických hrátkách. Alfréd vám klidně ublíží v návalu nadšení. Ale pro Marcuse je to všechno jenom obchod. Pod srstí je to mafiánský boss.

„Nech nás o samotě, Irvingu."

„Já ji neopustím."

Marcus se k němu otočil a zavrčel. „Moje trpělivost není nekonečná!"

Irving padl na kolena, hlavu sklopenou a páteř ohnutou do oblouku. Tohle byl projev podřízenosti. Chytila jsem Irvinga za ruku a pomohla mu na nohy. „Vstávej, Irvingu. Tenhle hodný vlkodlak ti neublíží."

„A pročpak ne, slečno Blakeová?"

„Protože Irving je pod mou ochranou. A jestli se mnou nemůže bojovat Alfréd, pak vy už vůbec ne."

Marcus zaklonil hlavu a ostře a štěkavě se rozesmál. „Jste chytrá a odvážná. My tyhle vlastnosti obdivujeme." Úsměv v jeho tváři

odumřel a v jeho očích setrval jako příjemný sen. „Nenapadejte mě veřejně, slečno Blakeová. To by pro vás nemuselo být zdravé.“

Zbytky smíchu v jeho očích pohasly. Dál jsem se hleděla do lidských očí, ale za nimi nebyl nikdo, s kým bych mohla promluvit. Vypadal jako člověk, mluvil jako člověk, ale nebyl jím.

Zaťala jsem prsty to Irvingova ramene. „No tak, Irvingu. Vypadni odsud.“

Pohladil mě po ruce. „Nikdy bych tě neopustil v nesnázích.“

„Já jsem pro dnešek v bezpečí, ale ty ne. A teď, Irvingu, prosím tě, běž.“

Pozorovala jsem boj v jeho tváři. Ale nakonec po dalším Marcusově nenávistném pohledu odešel. Dveře se za ním zavřely a já zůstala sama se třemi vlkodlaky. Místo čtyř. Čím dál líp.

„Teď vás Alfréd musí prohledat.“

Tak to jsem si moc nepolepšila. „Tak do toho,“ pobídla jsem ho. A jenom tak jsem tam stála. Neroztáhla jsem ruce. Neopřela jsem se o zeď. Nebudu mu pomáhat, pokud mě o to nepožádá.

Sebral mi browning a pak mi osahal paže, nohy, a dokonce i pas a bedra. Dopředu na břicho mi nesáhl. Možná proto, že byl gentleman, možná byl jenom nedbalý. Tak či tak, firestar mu unikl. Mám osm stříbrných kulek a oni o tom nevědí. Moje dnešní vyhlídky se přece jen začínají vyjasňovat.

11

Marcus se posadil na stupínku. Alfréd stál hned za ním jako správný bodyguard. „Připojte se k nám, slečno Blakeová. Může to být dost dlouhá schůzka na to, abyste celou dobu stála.“

Nestála jsem o to, abych měla vsedě za zády Alfréda, a tak jsem se posunula na poslední židli. Prázdná židle mezi námi působila nespolečensky, ale byla jsem z jeho dosahu. Bezpečnost je nad dobré způsoby.

Raina seděla po Marcusově pravici s rukou na jeho koleni. Marcus seděl stejně, jako dělal všecko ostatní – strnule. Při té pozici by se moje tetička Mattie rozzářila pýchou. Ale Raininu ruku neodsunul. A dokonce ji přikryl svou vlastní. Láska? Solidarita? Nepřipadali mi jako pár, který by se k sobě nějak úžasně hodil.

Do dveří vešla nějaká žena. Krátké blond vlasy měla vyčesané a natužené gelem. Její kostýmek byl červený, ale prosvítala v něm růžová jako u růžových okvětních plátků. K bílé blůze měla takovou tu

špatně padnoucí vázanku, díky níž její oblečení vypadalo žensky a trošku hloupě.

„Christine, je od tebe pěkné, že jsi přišla," vítal ji Marcus.

Žena přikývla a posadila se na jednom konci podkovy stolů, co nejblíž ke stupínku. „Copak jsem měla na výběr? Copak jsi dal komukoli z nás na výběr?" zeptala se ho.

„V tomhle musíme postupovat jednotně, Christine."

„Pokud ty budeš rozhodovat, že jo?"

Marcus začal říkat něco dalšího, ale lidí pořád přibývalo. Lidé dovnitř proudili dveřmi po jednom, po dvojicích i po trojicích. Nechal ten spor být. Můžou se pohádat potom a já bych se vsadila, že k tomu dojde. To, co ta žena říkala, znělo, jako kdyby si nestěžovala poprvé.

Jednoho člověka jsem poznala. Byl to Rafael Krysí král. Byl vysoký a hezký, měl tmavou pleť a krátce ostříhané vlasy, výrazné mexické rysy a arogantní výraz. Nebýt jeho rtů, vypadal by stejně přísně jako Marcus. Měl je ale jemné a smyslné, a to celý efekt trošku kazilo.

Rafael mi pokývl. Já mu kývnutí vrátila. Měl s sebou dva krysodlaky v lidské podobě. Ani jednoho z nich jsem neznala.

U stolů už sedělo asi tak dvanáct lidí, když Marcus vstal a přešel k pultíku. „Přátelé, pozval jsem vás dnes, abychom se setkali s Anitou Blakeovou. Upíři jí říkají Popravčí. Doufám, že by nám mohla pomoci."

„Co pro nás může udělat lovec upírů?" To se ozval vysoký muž, který seděl sám, chráněný prázdnými židlemi po obou stranách. Měl krátké bílé vlasy, střižené jako Mia Farrow v šedesátých letech, ale víc krotce. Na sobě měl bílou košili, světle růžovou kravatu, bílé sportovní sako a krémové kalhoty. Vypadal jako nějaký dobře naladěný boháč. A měl pravdu.

„Nepotřebujeme, aby nám pomáhal nějaký člověk." Tohle byl muž, který seděl se svou průvodkyní. Vlasy měl ustřižené těsně nad límcem a tak kudrnaté, že vypadaly jako srst, nebo možná… Ne. Nad tmavýma očima měl husté obočí a měl těžké smyslné rysy. Rty Krysího krále byste možná byli ochotni políbit, ale tyhle byly zřejmě stvořené k odporným věcem prováděným na temných místech.

Jeho oblečení odpovídalo jeho tváři. Vysoké boty měl z měkké sametové kůže. Kalhoty měl z lesklé černé kůže. Tričko, které měl oblečené, byl kulturistický dres a nechával jeho tělo od pasu nahoru skoro holé. Jeho pravou paži pokrývaly od lokte k prstům pruhy černé kůže. Na kloubech byly osazeny hroty. Chlupy na hrudi měl stejně černé a kudrnaté jako vlasy. Přes stůl vedle něho ležel dlouhý černý kožený kabát.

Žena napravo od něj se mu třela tváří o rameno jako mrouskající kočka. Dlouhé tmavé vlasy se jí vlnily po ramenou. To, co jsem viděla z jejího oděvu, vypadalo těsně, bylo to černé a většinou z kůže.

„My všichni tady jsme lidé, Gabrieli," prohlásil Marcus.

Gabriel vydal nějaký primitivní zvuk. „Ty si věř, čemu chceš, Marcusi. Ale my víme, co jsme, a co ona není." Namířil na mě ruku v rukavici. A nevypadalo to jako moc přátelské gesto.

Rafael vstal. To gesto přerušilo jejich hádku. V tom, jak tam stál ve svých obyčejných každodenních šatech, bylo něco, co vás nutilo na něho zírat, jako by měl na hlavě korunu. Jeho vystupování bylo daleko impozantnější než toho metráku černé kůže. Marcus hodně hluboce zavrčel. Příliš mnoho králů v jediné místnosti.

„Mluví Marcus za Anitu Blakeovou stejně jako za vlky?"

„Ano," řekl Marcus. „Mluvím za slečnu Blakeovou."

Postavila jsem se. „Nevím, o co tu jde, ale dokážu mluvit sama za sebe."

Marcus se obrátil jako malý blonďatý zuřivec. „Já jsem vůdce smečky. Já jsem zákon."

Alfréd se pohnul, otočil se ke mně a veliké ruce měl sevřené v pěst.

„Zklidni se, huňáči. Nejsi můj vůdce a já nejsem člen smečky."

Alfréd vykročil kupředu. Seskočila jsem ze stupínku. Měla jsem zbraň, ale později bych ji mohla potřebovat víc. Když ji vytáhnu teď, mohla by mi potom chybět. Skočil z pódia s mohutným odrazem, jako by se odrážel z trampolíny. Vrhla jsem se k zemi a převalila se. Cítila jsem, jak rozráží vzduch. Narazila jsem na stupínek. Sáhla jsem po pistoli, ale on už mě měl. Byl rychlejší než letící kulka, rychlejší než cokoli, co jsem kdy viděla.

Jeho ruce mi sevřely krk a stiskly. Vycenil zuby a hluboce klokotavě zavrčel, asi jako rotvajler.

Ruku jsem měla na zbrani, ale ještě bych ji měla zvednout, zamířit a zmáčknout spoušť. To nikdy nedokážu. Rozsápe mi hrdlo dřív, než se mi to podaří.

Postavil mě na nohy aniž by pustil můj krk. Jeho prsty se do mě zatínaly jen tolik, abych cítila sílu jeho rukou. Zbývalo mu jenom sevřít pěsti a zlomí mi vaz. Ruku jsem dál měla na svém firestaru. Budu se ho držet, až budu umírat.

„Alfréd se teďka bije místo tebe?" To byla Christine s tou hroznou vázankou. „Vůdce smečky musí vybojovat všechny souboje kvůli své dominanci osobně nebo se vzdát vůdcovství. To je jeden z tvých vlastních zákonů, Marcusi."

„Nebudeš mi citovat mé vlastní zákony, ženská."

„Ona zpochybnila tvoji autoritu, ne Alfrédovu. Jestli ji zabije, bude novým vůdcem smečky?" V jejím hlase byl jemný posměch.

„Pusť ji, Alfréde.“

Alfrédovy oči přeskočily k Marcusovi a zase zpátky ke mně. Jeho prsty se napjaly, zaryly se hlouběji a zvedaly mě na špičky.

„Povídám, nech ji být!“

Pustil mě. Klopýtala jsem zpátky ke stupínku a zamířila jsem firestar. Nebylo to hezké, ale pistole už byla venku a mířila na Alfréda. Jestli to zkusí znovu, zabiju ho a užiju si to.

„Myslel jsem, že jsi ji prohledal, jestli u sebe nemá zbraň,“ poznamenal Marcus.

„To jsem udělal,“ Alfréd ustupoval a ruce držel před sebou, jako by chtěl odvrátit výstřel.

Pospíchala jsem podél pódia, abych viděla na Marcuse. Zahlédla jsem Rainu; zůstala sedět a tvářila se pobaveně.

Ustoupila jsem ode všech, abych měla za zády zeď. Jestli je Marcus rychlejší než Alfréd, potřebuji odstup asi tak dvě stě kilometrů, ale budu se muset spokojit se vzdálenější stěnou.

„Ať ji odzbrojí,“ navrhla Raina. Seděla tam s překříženýma nohama a rukama položenýma na kolenou a umívala se. „Byla to Alfrédova chyba. Ať ji napraví.“

Marcus přikývl. Alfréd upřel oči zase na mne.

Přitiskla jsem se zády těsněji ke zdi, jako kdybych si tam mohla prorazit dveře, když zatlačím dost silně. Alfréd vykročil směrem ke mně. Pomalu jako maniak v nějakém filmu. Namířila jsem pistoli na jeho hrudník. „Zabiju ho,“ řekla jsem.

„Ty tvoje kuličky mi neublíží,“ holedbal se Alfréd.

„Glaserovy obranné střely se stříbrným pláštěm,“ upřesnila jsem. „Prostřelí ti do hrudníku díru dost velkou na to, abys jí prostrčil pěst.“

Zaváhal. „Uzdravím se z každého poranění, i stříbrem.“

„Ne, když to je smrtelný zásah,“ prohlásila jsem. „Zasáhnu srdce a jsi mrtvý.“

Ohlédl se zpátky na Marcuse. Marcusův obličej byl zkřivený vztekem. „Dovolil jsi jí, aby mezi nás přinesla zbraň.“

„Když máš z té pistole takový strach, Marcusi, tak jí ji seber sám.“ Zase Christine. Tentokrát jsem si nebyla jistá, jestli mi tím pomáhá.

„Nemáme v úmyslu vám ublížit, slečno Blakeová. Ale slíbil jsem ostatním, že mezi nás nevezmete žádné zbraně. Dal jsem své slovo. Když Alfrédovi odevzdáte svou zbraň, můžeme to smazat.“

„Ani mě nenapadne.“

„Vy se mi stavíte na odpor, slečno Blakeová. A já nikomu nemůžu dovolit, aby zpochybňoval moji autoritu.“ Postavil se na kraj stupínku, co nejblíž ke mně. Měl ke mně blíž než Alfréd. Nebyla jsem si jistá, jestli je to lepší.

„Uděláte krok z pódia a já vystřelím.“

„Alfréde.“ Zase jenom to jméno, ale stačilo to. Alfréd se posunul s očima upřenýma na Marcusovu tvář. „Pane?“

„Seber jí to. Nesmí nám vzdorovat.“

„Posíláte ho na smrt, Marcusi.“

„O tom pochybuji.“

Alfréd udělal krok kupředu, takže stál před Marcusem. V obličeji měl neutrální výraz a oči nečitelné. „Je pitomost umřít kvůli tomuhle, Alfi.“

„On dává příkazy a já poslouchám. Tak je to zařízené.“

„Nedělej to,“ opakovala jsem.

Alfréd udělal další krok.

Pomalu a rovnoměrně jsem se nadechla. Periferně jsem vnímala všechny ostatní, ale koukala jsem se jenom na Alfréda. Na místo uprostřed jeho hrudníku. „Já neblufuji.“

Cítila jsem, jak se napjal, už se rozhodl, že to udělá. Věřil, že se dokáže pohybovat rychleji, než já stihnu stisknout spoušť. Nic není tak rychlé. Doufám.

Vyrazil se stejným širokým nahrbeným zhoupnutím. Klesla jsem na jedno koleno a přitom mířila. Kulka ho zasáhla v letu. Trhl sebou a padl na podlahu.

Výstřel doznával v tiché místnosti. Postavila jsem se a pistolí pořád mířila na něj. Naklonila jsem se k němu. Už se ani nepohnul, a jestli dýchal, já jsem to neviděla. Poklekla jsem a pistoli mu vrazila do týla. Nehýbal se. Zkontrolovala jsem mu puls na krku. Nic. Levačkou jsem mu vytáhla browning zpoza opasku. Firestarem jsem dál mířila na ostatní. Levou rukou moc dobře nestřílím a nechtěla jsem se zdržovat tím, že bych si přehazovala zbraň.

Marcus sestoupil ze stupínku. „Ne,“ varovala jsem ho. Ztuhl na místě a zíral na mě. Vypadal otřeseně, jako by nevěřil, že to udělám.

Mezi stoly se zvedl Rafael. „Můžu se na něj podívat?“

„Jasně.“ Ale ustoupila jsem dozadu. Teoreticky z dosahu.

Rafael ho obrátil. Z díry v Alfrédově hrudi proudila na podlahu krev. Jasně rudé pramínky mu vytékaly z úst a ztrácely se v jeho vousech. Nakonec nebyl rychlejší než letící kulka.

Marcus se na mě díval přes mrtvé tělo. Očekávala bych, že uvidím hněv, ale viděla jsem jenom bolest. Naříkal nad Alfrédovou smrtí. Já možná stiskla spoušť, ale on Alfréda poslal proti kulce. On si to uvědomoval, i já si to uvědomovala. Věděli jsme to všichni.

„Nemusela jste ho zabíjet,“ řekl tiše.

„Nedal jste mi na vybranou,“ odpověděla jsem mu.

Pohlédl na zem na Alfrédovo mrtvé tělo a pak zase na mne. „Ne, to asi ne. Zabili jsme ho společně, vy i já.“

„Propříště, aby mezi námi nedošlo k dalšímu nedorozumění, Marcusi, já nikdy neblufuji.“

„To už jste říkala.“

„Ale vy jste mi nevěřil.“

Sledoval, jak se krev rozlévá po podlaze. „Už vám věřím.“

12

Měli jsme na podlaze mrtvé tělo. Ve vzduchu se vznášela odvěká otázka. Co s ním? Existuje jeden tradiční přístup. „Zavolám poldy,“ navrhla jsem.

„Ne,“ řekl Marcus. V tom jediném slově bylo víc energie než v čemkoli, co řekl od chvíle, kdy Alfréd dopadl na zem.

„Je mrtvý. Kdybych ho zasáhla obyčejnou kulkou, uzdravil by se, ale tohle bylo stříbro. Musíme zavolat policii.“

„To tolik toužíš po tom jít do vězení?“ To byl Rafael.

„Do vězení jít nechci, ale zabila jsem ho.“

„Myslím, že ti s tím někdo trochu pomáhal.“ Christine se přesunula vedle nás. Stála tam ve svém kostýmku z růžových plátků a praktických černých teniskách a dívala se na mrtvolu. Krvavá kaluž se blížila k jejím botám. Musela vidět, jak se k ní stáčí. Neuhnula jí z cesty. Krev jí zalila špičku boty a pokračovala dál.

Raina zezadu přistoupila k Marcusovi. Položila mu ruce kolem ramen a naklonila se tváří k jeho krku, dost blízko, aby mu mohla něco pošeptat do ucha. Její rty se skoro nepohnuly, ale právě její pichlavá poznámka to celé způsobila. Jediná maličká poznámka.

Marcus jí přejel rukou po paži a sklonil tvář, aby ji políbil na zápěstí.

Rozhlédla jsem se kolem. Rafael pořád klečel vedle mrtvého. Potůček krve se mu blížil ke kolenu. Rychle vstal a konečky prstů přejel po zakrvácené podlaze. Zvedl ty prsty k ústům. Chtěla jsem mu říct, aby to nedělal, ale pak jsem se zarazila. Prsty čistě olízal.

Rychle na mě pohlédl svýma tmavýma očima. Sklonil ruku, jako by mu to bylo trapné, jako bych ho přistihla při nějakém intimním tělesném úkonu. Možná, že jo.

Oba měňavci odění v kůži se za stoly posunuli, jako by mě chtěli obklíčit. Ustoupila jsem. Pořád jsem měla v rukou připravené zbraně. Ten s ostnatou rukavicí na mě pohlédl a v koutcích úst mu pohrával úsměv. Jeho oči měly podivný průzračně šedivý odstín. Zvlněné černé vlasy mu přes ně neuspořádaně padaly a zpoza těch černých pramenů

hleděly až děsivě jasně. Vůbec se nepokusil si je odhrnout z očí. Já bych z toho zešílela. Ale možná jenom nejsem zvyklá koukat skrz srst.

Postoupil blíž k mrtvole, a to znamenalo i blíž ke mně. Na tuhle vzdálenost vážně nebylo potřeba mířit. Ale ani s pistolí v každé ruce jsem si nepřipadala jistější. Vlastně jsem si připadala hloupě, ale nechtěla jsem ztrácet čas tím, že bych jednu z nich dávala do pouzdra. Abych mohla schovat firestar, musela bych si vyhrnout svetr a zasunout zbraň do pouzdra uvnitř kalhot. Nejspíš bych to dokázala i bez toho, že bych sklopila oči, ale jistá jsem si nebyla. Zvyk by byl možná silnější. Jako když řídíte auto. Neuvědomujete si, jak dlouho jste se dívali dolů, dokud se v zorném poli neobjeví ten náklaďák. A jestli je Gabriel tak rychlý jako Alfréd, stačil by mu zlomek sekundy.

Jeho úsměv se rozšířil a špičkou jazyka si přejel po plných rtech. V očích měl vášeň. Nebylo to nic magického, jen ten druh žáru, který do svého pohledu dokáže dát každý muž. Ten pohled, který říká, že by ho moc zajímalo, jak byste vypadala nahá a jestli umíte dobře vykouřit péro. Bez obalu, ale přesně tak. Ten pohled v sobě neměl chuť se s kýmkoli milovat. Bylo v něm prostě šoustání. Dokonce i sex je příliš mírný výraz.

Bojovala jsem s nutkáním se odvrátit. Neodvažovala jsem se spustit z něho oči. Ale moc ráda bych to byla udělala. Z toho pohledu jsem cítila mravenčení. Byla jsem si jistá, že se mi do tváře vkrádá ruměnec. Nedokázala jsem vydržet ten pohled a nezačervenat se. Na to mě táta moc slušně vychoval.

Udělal další krůček kupředu. Byl to jen nepatrný pohyb, ale dostal se tak skoro na dosah. Alfrédovo tělo ještě nevychladlo a on si se mnou zahrával. Sevřela jsem zbraně trošku pevněji a namířila je na něho. „Nebudeme to zkoušet znovu," řekla jsem.

„Gabrieli, nech ji na pokoji," zasáhla Christine.

„Otočil se k ní. „Tygr, tygr! Nápadně žhne/ v noční džungli./ Které nesmrtelné oko či ruka/ mohly stvořit tvou děsivou souměrnost?"

„Dost, Gabrieli," zarazila ho. Celá zrudla. Jedna sloka z Blakea ji přivede do rozpaků? Proč tahle báseň? Je snad tygrodlak? Ale kdo je to koťátko? Možná oba.

Obrátil se zase ke mně. Všimla jsem si, že se v jeho očích něco pohnulo. Problesklo tam perverzní přání, které ho pudilo udělat další krok.

„Zkus to na mě a přidáš se ke svému kamarádovi tady na zemi."

Zasmál se s široce otevřenými ústy a ukázal mi ostré špičáky, nahoře i dole, jako mají kočky. Nebyly to tesáky, ale ani lidské zuby.

„Slečna Blakeová je pod mou ochranou," prohlásil Marcus. „Neubližuj jí."

„Nejdřív necháte Alfréda, aby mě skoro uškrtil, a pak ho doženete k tomu, aby na mě zaútočil. O vaší ochraně nemám valné mínění, Marcusi. Myslím, že si docela dobře vystačím se svou vlastní.“

„Bez těch svých pistolek bys nebyla tak drsná.“ To se ozvala nějaká bruneta v motorkářském. Odvážná slova, ale stála na opačném konci hloučku.

„Nenabízím vám zápas v páce. Dobře vím, že bez zbraně nemám šanci. Proto jsem si je vzala.“

„Odmítáte mou ochranu?“ chtěl vědět Marcus.

„Jo,“ odpověděla jsem mu.

„Jste šílenec,“ prohlásila Raina.

„Možná, ale pořád jsem ten, kdo má v rukou pistole.“

Gabriel se zase zasmál. „Ona nevěří, že bys ji dokázal ochránit, Marcusi, a má pravdu.“

„Zpochybňuješ mou dominanci?“

Gabriel se ke mně otočil zády a koukal se na Marcuse. „Ovšem.“

Marcus se pohnul směrem k němu, ale Raina ho sevřela pevněji. „Myslím, že na jednu noc jsme už před slečnou Blakeovou proprali až dost špinavého prádla. Nemyslíš?“

Zaváhal. Gabriel na něho jenom koukal. Konečně Marcus přikývl.

Gabriel se zasmál, jako by předl, a klekl si vedle mrtvého těla. Projel prsty kaluží krve. „Tak rychle chladne.“ Otřel si ruku do Alfrédova svetru a sáhl do otevřené rány na jeho hrudi. Přejel prsty po jejím okraji, jako by stíral cukrový okraj z koktailové sklenice. Vytáhl ruku celou rudou. Zvedl ji k ústům a po ruce mu stékala krev. Jazykem olizoval zkrvavené prsty.

„Nech toho,“ řekl Marcus.

Ta žena si klekla na opačné straně mrtvého těla. Klečela se skloněným tělem a zadkem ve vzduchu, jako když lvi pijí z kaluže. Chlemtala krev z podlahy rychlými jistými pohyby svého jazyka.

„Ježíši,“ zašeptala jsem.

V místnosti to zašumělo, jako když polem obilí proběhne vítr. Všichni se zvedli ze svých židlí. A všichni se blížili k tělu.

Ustoupila jsem pozadu až ke stěně a začala jsem si hledat cestu ke dveřím. Jestli se tu schyluje k šílené žranici, nechtěla jsem být v místnosti jediný člověk mezi měňavci. To mi nepřipadalo zdravé.

„Ne!“ zahřměl místností Marcusův hlas. Došel až k tělu a svým gestem všechny odehnal. Dokonce i Gabriel se převalil na levý bok a zůstal sedět v kaluži krve opřený o jednu ruku. Ta žena se odplazila z dosahu. Gabriel zůstal na dosah vládce vlkodlaků. Vzhlížel k Marcusovi, ale v očích neměl strach.

„Nejsme zvířata, abychom požírali své mrtvé.“

„My jsme zvířata," odpověděl Gabriel a zvedl svoji zkrvavenou ruku k Marcusovi. „Čichni, jak ta krev voní, a řekni, že o ni nestojíš."

Marcus trhavě uhnul hlavou a polkl dost hlasitě, abych to slyšela i já. Gabriel se zvedl na kolena a posunul ruku blíž k Marcusovu obličeji.

Ten jeho ruku srazil stranou, ale přitom ustoupil dál od těla. „Cítím tu krev." Když to říkal, měl hlas velice chraplavý a každé jeho slovo se vynořovalo z hlubokého vrčení. „Ale jsem lidská bytost. To znamená, že nedávám průchod svým pudům." Obrátil se k mrtvému zády, prorazil si cestu zástupem, ale aby našel trochu volného místa, musel vystoupit na stupínek. Dýchal rychle a ztěžka, jako kdyby někam ze všech sil běžel.

Byla jsem asi vpůli cesty za pultíkem. Viděla jsem jeho obličej. Na kůži měl krůpěje potu. Musím se odtud dostat.

Ten bělovlasý muž, který promluvil první a chtěl vědět, k čemu jim bude zabíječ upírů, stál stranou od ostatních. Se založenýma rukama se opíral o stůl. Pozoroval mě. Ze svého místa na opačném konci místnosti se mohl dívat, na co chtěl. Měla jsem zbraně připravené a mířila jimi do místnosti. Nebyl tu nikdo, s kým bych chtěla být beze zbraně.

Byla jsem už skoro u dveří. Na jejich otevření budu potřebovat volnou ruku. Zavřenými dveřmi se dál nedostanu. Zastrčila jsem firestar do pouzdra. Browning jsem si přendala do pravé ruky. Levou ruku jsem sunula po zdi, dokud jsem se nedotkla knoflíku na dveřích. Otočila jsem jím a kousíček je otevřela. Ode všech jsem byla dost daleko, a tak jsem ustoupila do místnosti a otevřela dveře dokořán. A zůstala jsem stát.

V chodbě stáli ve čtyřech řadách lykantropové. Všichni na mě zírali široce otevřenýma děsivýma očima. Přitiskla jsem browning k hrudi nejbližšího z nich. „Ustup."

Jenom na mě koukal, jako by nerozuměl, co říkám. Oči měl hnědé a dokonale lidské, ale připomínaly mi pohled v očích psa, který se pokouší porozumět svému pánovi. Chtěl by rozumět, ale tak docela se mu to nedaří.

Za mnou se něco pohnulo. Přitiskla jsem se zády ke stěně a přejela pistolí po místnosti. Jestli měňavci v chodbě vyrazí kupředu, je po mně. Některé z nich bych mohla zastřelit, ale ne všechny.

Byl to ten muž, který se před chvílí opíral o stůl. Vztáhl ke mně ruce, aby mi ukázal, že není ozbrojený, ale to mi moc nepomohlo. Lepší bylo, že se nepotil. A neměl ten skelný pohled jako ti v chodbě. Vypadal velice… lidsky.

„Jmenuji se Kaspar Gunderson. Nepotřebujete trochu pomoci?"

Pohlédla jsem na čekající smečku a pak zase na něho. „Jistě."

Kaspar se usmál. „Moji pomoc přijmete, ale Marcusovu nikoli?“ Vypadal, že ho to pobavilo.

„Marcus nenabízí pomoc. Dává příkazy.“

„To je naprostá pravda.“

Přidal se k nám Rafael. „Nikdo z nás od Marcuse nepřijímá rozkazy. I když by si to přál.“

Ze shluku v chodbě se ozvalo něco mezi zasténáním a zavytím. Posunula jsem se kousek dál podél zdi a mířila na ten zástup pistolí. Bylo tu příliš mnoho možných nepřátel a já si musela vybrat někoho, komu bych mohla důvěřovat. Rafael s tímhle mužem mi připadali jako lepší volba než dav na chodbě.

Uvnitř místnosti se ozvalo vysoké trhané ječení. Přitiskla jsem se zády ke stěně a otočila se zase do místnosti. Co teď?

Zahlédla jsem v hloučku lykantropů něčí škubající se končetiny. Žena s tmavými vlasy zvrátila hlavu a zavyla.

„Bojuje s tím,“ poznamenal ten bledý muž.

„Ano, ale nezvítězí, pokud někdo dominantní nezasáhne a nepomůže jí,“ řekl Rafael.

„Gabriel jí nepomůže?“

„Ne,“ řekl Rafael, „on si to užívá.“

„Ještě není úplněk, tak co se tu sakra děje?“ Chtěla jsem vědět.

„Nastartoval to pach krve. Gabriel to ještě přiživil. On a Elizabeth. A teď, jestli je Marcus nedokáže zvládnout, se všichni asi promění a nažerou se,“ vysvětloval Rafael.

„A to je zlé?“ zeptala jsem se.

Rafael se na mě jenom podíval. Rukama si svíral předloktí tak silně, že mu kůže zbledla. Nakrátko ostříhané nehty zatínal do kůže a pod nimi se mu objevily malé krvavé půlměsíčky. Zhluboka se nadechl, jako by se chtěl od něčeho očistit, a přikývl. Uvolnil sevření svých prstů. Ranky naplnila krev, ale jen z několika jí trochu vytrysklo. Malé rány, slabá bolest. Bolest někdy pomůže zabránit upírovi, aby ovládl vaši mysl.

Pak se ozval jeho hlas, přiškrcený, ale jasný. Každé slovo vyslovoval s nesmírnou péčí, jako by ho i mluvení stálo ohromné úsilí. „Jedny z babských povídaček, které jsou pravdivé, říkají, že když se měňavec promění, musí se nakrmit.“ Díval se na mě závratně hlubokýma očima. Černé panenky pohltily celé bělmo. Jeho oči se třpytily jako knoflíky z černého jantaru.

„Vy všichni se chystáte vrhnout se na mě?“

Zavrtěl hlavou. „Mě zvíře neovládá. Já jsem svým pánem.“

Ten druhý tam klidně stál.

„Jak to, že vy nemáte žádné problémy?“

„Já nejsem predátor. Mě krev netrápí.“

Z chodby se ozvalo nějaké kňučení. Nějaký mladík, kterému nemohlo být víc než dvacet, lezl po čtyřech do místnosti. Z jeho rtů se jako nějaká mantra ozývalo tiché kňučení.

Zvedl hlavu a zavětřil. Jeho hlava se prudce otočila a oči měl upřené na mne. Lezl po čtyřech ke mně. Jeho oči měly barvu jarního nebe a byly nevinné jako dubnové ráno. Pohled v nich nebyl. Koukal se na mě, jako kdyby přemýšlel, jak asi chutnám. U člověka bych si myslela, že myslí na sex, ale teď… třeba jenom myslel na jídlo.

Namířila jsem mu pistoli na čelo. Jeho oči hleděly přes ni na mě. Nebyla jsem si jistá, jestli tu zbraň vůbec vidí. Dotkl se mé nohy. Nezastřelila jsem ho. Zatím mě neohrozil. Nebyla jsem si jistá, co se s ním děje, ale nemohla jsem ho zastřelit kvůli tomu, že se mě dotkl. Jenom kvůli tomu ne. Musel by udělat něco, za co by zasloužil kulku do hlavy. Dokonce i ode mne.

Trošku jsem pistolí před jeho očima pohybovala ze strany na stranu. Nesledoval ji.

Rukama svíral moje džíny a vytáhl se do kleku. Hlavu měl o trochu výš než já pas a modrýma očima se mi díval do obličeje. Rukama mě objal okolo pasu. Přitiskl tvář k mému břichu, jako by se ke mně přitulil.

Klepla jsem ho hlavní pistole do hlavy. „Ještě tě neznám dost dobře, aby ses ke mně tiskl, kámo. Vstávej.“

Jeho hlava se ponořila pod svetr. Jemně mě kousal do boku. Ztuhl a ruce mu ztěžkly. Najednou trhaně dýchal.

A já rázem dostala strach. Co je pro jednoho předehra, může být pro druhého předkrm. „Dostaňte ho ode mě, než mu ublížím.“

Rafael vykřikl. Jeho hlas zahřměl nad stále narůstajícím chaosem, „Marcusi!“ Zaznělo jediné slovo a najednou bylo ticho. Obracely se k němu tváře zamazané krví. Elizabeth, tu tmavovlasou ženu, nebylo nikde vidět. Jenom Marcus byl pořád čistý. Stál toporně na stupínku a chvěl se, jako když uhodíte do ladičky. Tvář měl zrůzněnou nějakým ohromným úsilím. Hleděl na nás očima tonoucího, který je rozhodnutý na své poslední cestě ke dnu nevykřiknout.

„Jason má trochu problémy se ovládnout,“ řekl mu Rafael. „Je to tvůj vlk. Zavolej si ho.“

Gabriel vstal s tváří pokrytou krví. V úsměvu odhalil své třpytivé zuby. „Překvapuje mě, že ho slečna Blakeová ještě nezabila.“

Raina se zvedla od mrtvého těla. Na bradě měla krvavou skvrnu. „Slečna Blakeová Marcusovu ochranu odmítla. To ona je dominantní. Ať přijde na to, co to znamená odmítnout naši pomoc.“

Jason se mě pořád strnule držel. Rukama mě pevně svíral a tvář mi tiskl na břicho. Skrz košili jsem cítila jeho dech, horký a příliš těžký na to, k čemu došlo.

„Pozval jste mě sem, abych vám pomohla, Marcusi. Vašeho pohostinství už mám plné zuby.“

Upřeně na mě pohlédl. Ale dokonce i přes celou místnost jsem viděla v jeho tváři nervózní tik. Takové škubání, jako by se něco živého snažilo proniknout na povrch.

„Na obchodní záležitosti je už dneska příliš pozdě, slečno Blakeová. Věci se nám nějak vymkly z ruky.“

„Tohle není legrace. Dostaň ho ze mě, Marcusi. Jeden mrtvý by mohl stačit.“

Raina k němu přistoupila. „Ať uzná tvoji dominanci. Ať přizná, že potřebuje tvoji pomoc.“

Marcus na mě zíral. „Uznejte moji dominanci a já Jasona odvolám.“

„Jestli se začne proměňovat, zabiju ho. Víš moc dobře, že to udělám, Marcusi. Zavolej si ho.“

„Pokud vám mám poskytnout svoji ochranu, musíte uznat moje postavení.“

„Běž do háje, Marcusi. Já tě nežádám, abys chránil mne. Chci, abys zachránil jeho. Nebo ti na členech tvé smečky nezáleží?“

„Rafael je král,“ prohlásila Raina, „ať ji zachrání on.“

Ten mladík se roztřásl. Jeho stisk až bolestivě zesílil. Vstal s rukama stále spojenýma za mými zády. Kdyby mě k sobě přitiskl trošku víc, vystoupila bych z něho druhou stranou. Byl asi stejně vysoký jako já, takže naše obličeje byly velice blízko. Oči měl plné nesmírného hladu, nějaké ohromné potřeby. Sklonil hlavu, jako by mě chtěl políbit, ale proběhlo jím další zachvění. Zabořil mi tvář do vlasů, jeho rty se dotýkaly mého krku.

Hlaveň browningu jsem přitiskla k jeho hrudi. Jestli se pokusí do mě kousnout, je z něho mrtvola. Jestli byl ale Alfréd surovec, tenhle ten Jason jako kdyby si nedokázal pomoci, jako by ho něco pudilo. Jestli ale budu moc dlouho čekat, budu stejně mrtvá. Dokud mi ale neublížil, nechtělo se mi ubližovat jemu. A kromě toho jsem maličko cítila pistolnickou pýchu, že jsem zabila Alfréda. Ne moc, ale trošku ano. Díky tomu jsem Jasona neposuzovala moc přísně.

Přejel mi zuby po krku a do pusy si vzal kousíček mé kůže. Moje trpělivost už byla skoro u konce, i když ještě nebyl chlupatý.

Po kůži mi přeběhlo hluboké dunivé zavrčení. Srdce mi vyskočilo do krku. Přitáhla jsem kohoutek. Nemůžu čekat, až mi prokousne hrdlo.

Zaslechla jsem, jak Kaspar říká, „Ne, Rafaeli!“

Jason trhl hlavou a v očích měl šílenství. Rafael stál vedle nás a držel Jasonovi před obličejem svou paži. Z hlubokých škrábanců stékala krev.

„Čerstvá krev, můj vlku," říkal Rafael.

Jason se ode mě odtrhl tak rychle, že mě odhodil na zeď. Hlava mi narazila do zdi až potom, co na ni dopadla moje ramena, a to jediné mě zachránilo, že jsem neztratila vědomí. Skončila jsem na zadku na podlaze a pistoli jsem v ruce udržela jenom instinktivně. Ze síly toho jediného pohybu se mi žaludek svíral strachy. Nechala jsem ho, aby se mazlil s mým krkem, jako by to byl člověk. Svýma lidskýma rukama by mě dokázal roztrhat na kusy. Možná bych ho předtím stačila zabít, ale stejně bych byla mrtvá.

Jason se krčil před Rafaelem. Po zádech mu přeběhla nějaká vlna jako na hladině vody zčeřené větrem. Jason se schoulil do klubíčka. A jeho tělo pod košilí pulzovalo.

Rafael stál nad ním a krev mu kapala na podlahu. „Doufám, že si uvědomuješ, co jsem pro tebe udělal," řekl.

Dokázala jsem nabrat dost vzduchu, abych mu mohla odpovědět. „Chceš, abych ho zastřelila?"

Po tváři mu přeběhl podivný výraz a černé knoflíky jeho očí byly najednou bez života. „Nabízíš mi svou ochranu?"

„Ochranu, ochranu! Pomohl jsi mi a já pomůžu tobě."

„Děkuji, ale já jsem to začal a já to musím dokončit. Myslím si ovšem, že bys raději měla jít, než ti dojdou stříbrné kulky."

Kaspar mi podal ruku, aby mi pomohl na nohy; přijala jsem ji. Jeho kůže byla neobvykle teplá, ale nic víc. Nezdálo se, že by ho lákalo se mě dotýkat nebo mě sežrat. Příjemná změna.

Zástup z chodby se valil do dveří po dvojicích, trojicích i desítkách. Někteří se k mrtvému tělu na vzdálenější straně místnosti blížili jako náměsíčníci. To bylo prima. Někteří se obrátili k Rafaelovi se svíjejícím se Jasonem. Ale asi šest z nich se otočilo ke mně a Kasparovi.

Sledovali nás hladovýma očima. Nějaká dívka klesla na všechny čtyři a vyrazila ke mně. „Nemůžete s tím něco udělat?" zeptala jsem se.

„Já jsem labuť, považují mě za svou potravu."

Stálo mě každičký kousíček sebeovládání, abych se na něho podívala. Koukala jsem na to, jak ke mně po čtyřech leze ta lykantropka, a pak jsem řekla, „Labuť, výborně. Napadá vás něco?"

„Poraňte někoho z nich. K bolesti mají respekt."

Ta dívka se ke mně natáhla. Dívala jsem se na její štíhlé paže, ale nevystřelila. Glazerovy obranné střely dokážou utrhnout ruku. A já si nebyla jistá, jak dobře se lykantropům hojí amputace. Přes její hlavu jsem zamířila na velkého muže za ní. Střelila jsem ho do břicha. S křikem padl k zemi a mezi prsty se mu řinula krev. Dívka se otočila k

němu a zabořila mu tvář do břicha. Plácnutím ji odehnal. Ostatní se posunuli blíž.

„Pojďme odsud, dokud to jde," řekl Kaspar. Vyrazil ke dveřím.

Nemusel mi to říkat dvakrát. Najednou tady stál Marcus. Neviděla jsem ho přicházet, byla jsem příliš zaměstnaná bezprostředním ohrožením. Odtrhl dva muže od toho zraněného a odhodil je stranou jako hračky. Ze svého modrého plátěného saka vytáhl manilové desky na spisy a podal mi je. Hlasem, který byl nejvíc ze všeho vrčením, řekl, „Vaše dotazy může zodpovědět Kaspar."

S prsknutím se otočil a vrhl se mezi lykantropy na obranu zraněného. Kaspar mě strkal ke dveřím a já ho nechala.

Naposledy jsem se podívala na Jasona. Zbyla z něj hromádka vyrvaných chlupů a obnažených krvavých kostí. Rafael byl zase ten lesklý černý krysák, se nímž jsem se setkala před několika měsíci. Spálenina ve tvaru korunky na jeho předloktí, pro krysy symbol královské moci, byla jasně patrná. Už nekrvácel. Proměna ho uzdravila.

Dveře se zabouchly. Nebyla jsem si jistá, kdo to udělal. Stáli jsme s Kasparem v chodbě úplně sami. Zpoza dveří se neozývaly žádné zvuky. Ticho bylo tak tíživé, že mi drnčelo v hlavě.

„Já je neslyším?"

„Zvukotěsná místnost," vysvětloval.

Logicky. Koukla jsem se na složku. Byly na ní krvavé otisky. Opatrně jsem ji držela za kraj a čekala, až krev oschne.

„Očekává od nás, že se posadíme a budeme probírat obchodní záležitosti?"

„Jak znám Marcuse, budou ty informace kompletní. Je to velice schopný byrokrat."

„Ale ne moc dobrý vůdce smečky."

Pohlédl ke dveřím. „Na vašem místě bych to tady neříkal."

Na tom něco bylo. Prohlížela jsem si ho. Jeho dětsky jemňoučké vlasy byly skoro bílé jako chmýří. Zavrtěla jsem hlavou. To není možné.

Široce se na mě usmál. „Jen do toho. Sáhněte si."

Udělala jsem to. Přejela jsem prsty po jeho vlasech. Byly na dotek měkké a hebké jako spodní peří nějakého ptáka. Jeho hlava žhnula jako v horečce. „Ježíši."

Do dveří narazilo něco těžkého. Skrz podlahu jsem cítila otřesy. Ustoupila jsem a váhala, jestli už mám browning uklidit. Rozhodla jsem se pro kompromis a vsunula ruku do kapsy trenčkotu i s ním. Je to jediný můj kabát, který má dost hluboké kapsy, aby se tam vešla tahle zbraň.

Kaspar otevřel dveře k jídelnám. Ještě tu někdo jedl. Lidé na tahu po městě. Krájeli steaky a kousali zeleninu a nic netušili o potenciální zkáze jen o dvoje dveře dál.

Strašně se mi chtělo zaječet, Utíkejte, zachraňte se. Oni by to ale nechápali. Potřeštěná kavárna tu navíc funguje už řadu let a já nikdy neslyšela, že by tu došlo k nějakému incidentu. Já tu ovšem zabila jednoho muže nebo vlkodlaka, či co to bylo. Ale myslím, že nebude dostatek důkazů, abych se mohla obrátit na policii. Možná pár dobře ohlodaných kostí.

Kdo ví, jaké strašné věci se tu potají dějí?

Kaspar mi podal navštívenku. Byla bílá, lesklá a gotickým písmem na ní stálo, Kaspar Gunderson, starožitnosti a sběratelské předměty.

„Pokud budete mít jakékoli otázky, pokusím se vám je zodpovědět.“

„Dokonce i když se budou týkat toho, kdo sakra jste?“

„Dokonce i takové,“ řekl.

Během řeči jsme pokračovali v chůzi. U baru ve vnější jídelně mi nabídl rámě. Odtud už byly vidět dveře ven, a pro dnešek je tedy skoro po legraci. Díky Bohu.

Úsměv mi zmrzl na rtech. Jednoho z mužů u baru jsem znala. Seděl tam Edward a upíjel z vysoké sklenice nějaký studený nápoj. Vůbec se ke mně nepodíval, ale byla jsem si jistá, že mě viděl. Kaspar naklonil hlavu ke straně. „Něco není v pořádku?“

„Ne,“ řekla jsem, „ne.“ Řekla jsem ta slova příliš rychle, sama bych si nevěřila. Pokusila jsem se o svůj nejlepší profesionální úsměv. „Jenom to byla dlouhá noc.“

Nevěřil mi, ale mně to bylo fuk. Vymýšlet si lži na fleku mi nikdy moc nešlo. Kaspar to přešel, ale jeho oči cestou ven zkoumaly všechny přítomné. Snažil se zjistit, kdo nebo co mi dělá starosti.

Edward vypadal jako milý obyčejný muž. Byl vysoký skoro metr osmdesát, štíhlý a měl krátké světlé vlasy. Na sobě měl nějakou neurčitou černou zimní bundu, džíny a boty s měkkou podrážkou. Vypadal trošičku jako Marcus a svým způsobem byl úplně stejně nebezpečný.

Nenuceně si mě nevšímal, a to znamenalo, že si asi nepřeje, abych si ho všimla. Když jsem ho míjela, moc ráda bych se ho zeptala, co tady sakra dělá, ale nechtěla jsem prozradit jeho utajení. Edward je nájemný vrah a specializuje se na upíry, lykantropy a další nadpřirozené humanoidy. Začínal tím, že zabíjel lidi, ale to bylo příliš snadné. Edward miluje výzvy.

Stála jsem v ledové tmě a přemýšlela, co mám dělat. V jedné ruce jsem měla ty zatracené desky. Ve druhé jsem stále ještě držela browning. Teď, když se adrenalin začínal vyplavovat, jsem měla ruku

kolem pistole křečovitě sevřenou. Držela jsem ji moc dlouho a nestřílela z ní. Přidržela jsem si desky loktem a pistoli schovala. Všichni měňavci jsou příliš zaměstnáni tím, že se požírají navzájem. Nejspíš dokážu dojít ke svému autu i bez pistole připravené v ruce.

Edward nevyšel. Napůl jsem ho čekala. Po někom jde, ale po kom? Po tom, co jsem dneska v noci viděla, jsem si nebyla jistá, že lovit tyhle tvory je tak špatný nápad.

Samozřejmě, Richard je jeden z nich. Nepřála bych si, aby někdo lovil jeho. Mohla bych se Edwarda zeptat, na čem dělá, ale dneska v noci ne. Richard uvnitř není. A ti ostatní mají osud ve svých rukou. Na okamžik jsem pomyslela na Rafaela, ale pak jsem to nechala být. Ten ví, jak Edward vypadá, a možná dokonce i to, čím si vydělává na živobytí.

Zastavila jsem se uprostřed chodníku. Neměla bych Edwarda varovat, že by ho Rafael mohl poznat a říci o tom ostatním? Bolí mě hlava. Dneska v noci ať se o něho postará sama smrt. Mně upíři říkají Popravčí, ale Edwardovi Smrt. Konec konců, já jsem na ně nikdy nepoužila plamenomet.

Pokračovala jsem v chůzi. Edward je velký kluk a má hroznou pověst. Dokáže se o sebe postarat sám. A nikdo jiný v zadní místnosti určitě moji pomoc potřebovat nebude.

A i kdyby potřeboval, nejsem si jistá, jestli bych mu ji chtěla poskytnout. Čímž se dostávám zpátky k těm deskám. K čemu by potřebovali moji pomoc? Dokážu něco, co oni nedokážou? Skoro jsem netoužila se to dozvědět. Ale tu složku jsem do nejbližší popelnice nezahodila. Nedá se popřít, že kdybych si ji nepřečetla, pořád by mi to vrtalo hlavou. Zvědavost už zabila nejednu kočku. Nezbývá mi než doufat, že se mnou neudělá totéž.

13

V 5:35 ráno už jsem byla zavrtaná v posteli s tou složkou. Vedle mě seděl můj nejoblíbenější plyšový tučňák Sigmund. Byly doby, kdy jsem Sigmunda používala jenom tehdy, když se mě někdo pokoušel zabít. Poslední dobou jsem s ním spávala skoro pořád. Byl to krušný rok.

Browning Hi-Power byl ve svém druhém bytečku, v pouzdře v čele postele. Někdy jsem spala i bez tučňáka, ale bez pistole nikdy.

Složka obsahovala asi šest listů papíru. Všechny byly úhledně napsané na stroji s dvojitým řádkováním. Na prvním z nich byl seznam osmi jmen a vedle nich určení zvířecího druhu. Další dva byly

vysvětlení těch jmen. Osm lykantropů se ztratilo. Zmizeli. Žádné mrtvoly, žádné známky násilí. Nic. Jejich rodiny o ničem nevědí. Nic neví ani žádný z lykantropů.

Znovu jsem si prošla ta jména. Margaret Smitzová byla číslo sedm. Popis vlk. Mohla by to být žena George Smitze? Přezdívka Margaret je Peggy. Neptejte se mě, jak z Margaret dostanete Peggy, ale možné to je.

Poslední dvě stránky byly návrhy toho, s kým bych si podle Marcuse měla promluvit. Ten manipulativní zmetek. Poskytl mi jedno vysvětlení, proč o pomoc žádá mě. Měl pocit, že ostatní měňavci ke mně budou otevřenější než k němu nebo k některému z jeho vlků. Nedělám si legraci. Byl to určitý kompromis. A na koho jiného se může takový postižený náměsíčností obrátit? No přece na svého milého animátora odvedle.

Vůbec jsem si nebyla jistá, co pro něj budu schopna udělat. George Smitze jsem za Ronnie poslala z dobrého důvodu. Já nejsem detektiv. V životě jsem nevyřešila případ pohřešované osoby. Až se zítra ráno, vlastně znovu, dneska ráno, s Ronnie uvidím, musím jí to vysvětlit. Pohřešování Georgeovy ženy je jedna věc, ale osm zmizelých lykantropů, to už je určitý vzorec. Měli by jít na policii, ale nedůvěřují lidským zákonům. Až do šedesátých let dvacátého století byli lykantropové lynčováni a upalováni na hranici. Nemůžete se divit, že se mají na pozoru.

Uložila jsem složku do zásuvky nočního stolku a vytáhla z něho obyčejnou bílou navštívenku. Bylo na ní jen telefonní číslo. Edward mi tu vizitku dal teprve před dvěma měsíci. Tehdy jsem se s ním poprvé spojila. Dřív, než se prostě objevil. Obvykle jsem o něho vůbec nestála.

To číslo byla záznamová služba s nepřetržitým provozem. Mechanický hlas řekl: „Po zaznění tónu zanechte zprávu.“ Ozvalo se dlouhé slavnostní pípnutí. „Tady Anita. Co zatraceně děláš tady ve městě? Brzy mi zavolej.“ Když nechávám zprávu na záznamníku, obvykle nebývám takhle strohá, ale tady jde o Edwarda. Zná mě. A kromě toho si nelibuje ve společenských jemnůstkách.

Nastavila jsem si budík, zhasla světlo a zachumlala se do peřin se svým věrným tučňákem po boku. Ještě než jsem se zahřála, zazvonil telefon. Čekala jsem, až to vezme záznamník. Po osmém zazvonění jsem to vzdala. Zapomněla jsem ho zapnout. Super.

„Doufám, že je to důležité,“ řekla jsem.

„Říkala jsi, abych zavolal brzy.“ Byl to Edward.

Přitáhla jsem si sluchátko pod peřinu. „Ahoj, Edwarde.“

„Ahoj.“

„Kvůli čemu jsi ve městě? A proč jsi byl v Potřeštěné kavárně?“

„A proč ty?“

„Sakra, za chvíli bude šest ráno a já ještě nespala. Nemám čas si s tebou hrát.“

„Co bylo v těch deskách, co jsi nesla? Byla na nich čerstvá krev? Čí krev to byla?“

Vzdychla jsem. Nevěděla jsem, co mu říct. Může mi hodně pomoci nebo taky může zabít ty, kteří čekají, že jim pomůžu já. Jak se rozhodnout?

„Nemůžu ti říct ani ťuk, dokud nebudu vědět, že tím neohrozím některé lidi.“

„Moc dobře víš, že lidi nelovím.“

„Takže po někom jdeš.“

„Ano.“

„Co je to tentokrát?“

„Měňavci.“

Množné číslo. „Kdo přesně?“

„Zatím nemám žádná jména.“

„Tak jak víš, koho máš zabít?“

„Mám film.“

„Film?“

„Přijď zítra za mnou do hotelu a já ti ho ukážu. A povím ti všechno, co vím.“

„Obvykle nebýváš takhle vstřícný. V čem je háček?“

„Žádný háček v tom není. Jenom bys je třeba dokázala identifikovat.“

„Já toho o měňavcích moc nevím,“ řekla jsem.

„Nevadí, prostě přijď a podíváš se na to.“

Mluvil nesmírně sebejistě, ale to konec konců vždycky.

„O. K, kde bydlíš?“

„Adams Mark. Chceš vědět, kde to je?“

„Ne, trefím tam. V kolik?“

„Jdeš do práce?“

„Jo.“

„Pak samozřejmě podle toho, jak to bude vyhovovat tobě.“

Proč je sakra tak ušlechtilý. „Jak dlouho ta tvoje prezentace bude trvat?“

„Dvě hodiny, možná ani ne.“

Zavrtěla jsem hlavou, uvědomila si, že to nevidí, a pak jsem řekla: „Musí to být až po mé poslední schůzce se zombií. Do té doby to mám plné.“

„Řekni si v kolik.“

„Mělo by to být mezi půl jednou a jednou hodinou.“ Už jenom z toho, že jsem to říkala, jsem se cítila unavená. Zase se vůbec nevyspím.

„Budu tě očekávat.“

„Tak fajn. Pod jakým jménem ses zapsal?“

„Pokoj 212, prostě zaklepej.“

„Máš přece nějaké příjmení?“

„Samozřejmě. Dobrou noc Anito.“ Zavěsil a sluchátko v mé ruce bzučelo jako nepokojný duch. Tápavě jsem ho položila do vidlice a zapnula záznamník. Hlasitost jsem ztlumila, co nejvíc to šlo, a zase jsem se schoulila pod přikrývku.

Edward se nikdy o informace nedělí, pokud nemusí. Je až příliš ochotný. Něco se děje. Jak znám Edwarda, nebude to nic příjemného. Lykantropové mizí beze stopy. To mi připadá jako hra, která by Edwarda bavila. Ale z nějakého důvodu se mi nezdá, že by to byl on. Rád si zásluhy za svou práci ponechával, aspoň pokud ho policie nedokázala přímo obvinit z vraždy.

Někdo to ale dělá. Existují lovci odměn, kteří se specializují na divoké lykantropy. Edward by je mohl znát a mohl by vědět, jestli by se dopustili vraždy. Protože jestli je všech osm mrtvých, pak to jsou vraždy. Pokud vím, nebyl na nikoho z nich vydán zatykač. Policie to bude vědět, ale já ji do toho nechtěla zatahovat. I když Dolph by měl vědět, že v jeho rajónu se ztrácejí lykantropové.

Cítila jsem, že spánek už začíná pohlcovat okraje mého světa. Letmo jsem zahlédla oběť dnešní vraždy. Viděla jsem obličej zamrzlý ve sněhu, jedno oko prasklé jako zrnko vína. Rozdrcená čelist se snažila pohnout a něco říci. Jeho rozbitá ústa sípala jediné slovo: „Anito.“ Pořád dokola moje jméno. Probudila jsem se dost na to, abych se převalila na druhý bok, a spánek se přes mne převalil jako těžká černá vlna. Jestli se mi zdálo ještě něco dalšího, to už si nevzpomenu.

14

Každý rok znovu nevím, co mám k Vánocům koupit Judith, své nevlastní matce. Řekli byste, že to po čtrnácti letech překonám. A samozřejmě byste řekli, že si ona poradí s nakupováním pro mě. Vždycky to skončí tím, že na sebe s Judith koukáme přes tuhle propast nedorozumění. Ona po mně chce, abych byla taková ta naprosto ženská dcera, a já po ní chci, aby byla jako bývala moje mrtvá matka. A protože já nemůžu dostat to, po čem toužím, postarala jsem se, že to nedostane ani Judith. A kromě toho má Andrii, a ta dokonalá je. Jedno dokonalé dítě v rodině je až dost.

Šla jsem s Ronnií nakupovat vánoční dárky. V devět ráno jsme se byly proběhnout po kluzkých zimních ulicích. Nakonec se mi podařilo

spát celé tři hodiny. Ten běh mi pomohl. Mrazivý vítr mi ještě silněji narážel do tváří. Když jsme dorazily do nákupní pasáže, měla jsem vlasy ještě mokré ze sprchy, byla jsem naprosto vzhůru a dočasně nabitá energií.

Ronnie má metr šedesát pět. Krátké blond vlasy má ostříhané trochu jako páže. Je to stejný sestřih, který nosí od té doby, co jsme se poznaly, ale ani můj účes se nezměnil. Na sobě měla džíny, kovbojské boty s rudými ozdobami a krátký zimní kabátek přes šeříkový svetr. Neměla zbraň. Myslí si, že skřítci v pasáži až takové vylomeniny dělat nedokážou.

Já jsem byla oblečená do kanceláře, protože tam hned z nákupů budu muset jít. Sukni jsem měla v barvě standardní námořnické modři s černým páskem, k němuž jsem měla upevněné podpažní pouzdro. Byla asi o pět centimetrů kratší, než by mi bylo příjemné, ale Ronnie na tom trvala. Sleduje módu mnohem víc než já. Kdo taky ne? Sako mělo odstín syté půlnoční modři, stejný jako Jean-Claudeovy oči. Ještě tmavší modrý vzor, skoro černý, se vzdáleně inspiroval Orientem. Modrá blůza s výstřihem měla stejnou barvu jako sako. V lodičkách na vysokých podpatcích jsem byla prudce elegantní. I to sako mi vybírala Ronnie. Mělo jedinou chybu, moc dobře nezakrývalo browning. Když jsem se pohybovala, dal se letmo zahlédnout. Zatím se nikdo nerozběhl s ječením za ochrankou. Kdyby ale věděl, že pod tím hezkým kabátkem mám navíc na každém předloktí nůž, asi by to udělal.

Ronnie si u Krigle's prohlížela vitrínu se šperky a já pozorovala její oči. Měla je šedivé. Stejně šedivé, jako je měl včera v noci Gabriel, ale v těchhle bylo vidět něco jiného. Byly lidské. Dokonce ani v lidské podobě neměl Gabriel lidské oči.

„Co se děje?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Vzpomněla jsem si na včerejší noc."

„Jaký máš ze svého miláčka po včerejšku pocit?" V klenotnictví stáli lidé ve třech řadách. Protlačili jsme se k vitríně, ale já věděla, že tady nic kupovat nebudu, a tak jsem jen stála vedle Ronnie a pozorovala lidi v davu. Všechny tváře měly nepřátelský výraz, ale nebylo to nic osobního. I oni nakupují na Vánoce a do toho velkého dne zbývá už jenom čtrnáct dní. Ho, ho, ho.

Obchod byl přeplněný lidmi, kteří do sebe navzájem neustále naráželi. Začínala na mě jít klaustrofobie. „Budeš tu něco kupovat?"

Ronnie ke mně zvedla oči. „Nikdy mi neodpovíš na otázku."

„Dostaň mě z tohohle zmatku a možná to udělám."

Chytila se mě a šly jsme rovnou kupředu. Já jsem razila cestu do volné pasáže. Jsem malá na to, abych vzbuzovala strach, ale byla jsem oblečená moc hezky, a tak nám lidé ustupovali z cesty. Třeba viděli pistoli. Jakmile jsme byli v hlavním otevřeném prostoru, zhluboka

jsem se nadechla. Bylo tu dost lidí, ale v porovnání s obchody to nebylo nic. Tady aspoň do mě nikdo nestrká. Kdyby to zkusil, zařvala bych na něj.

„Chceš se posadit?“ Jako zázrakem tu na lavičce byla dvě volná místa. Ronnie mi to nabídla, protože jsem byla oblečená do kanceláře, což znamená vysoké podpatky. Ona ve svých kovbojských botách sedět nepotřebuje. Mě ale ještě nohy nebolí. Třeba si na vysoké podpatky zvyknu. No nazdar!

Zavrtěla jsem hlavou. „Půjdeme do Nature Company. Třeba tam něco vyberu Joshovi.“

„Kolik je mu teď roků, třináct?“ zajímala se Ronnie.

„Patnáct,“ odpověděla jsem. „Můj bratříček byl loni stejně vysoký jako já. Letos je obrovský. Judith říká, že vyrůstá z džínů rychleji, než mu je stačí kupovat.“

„Chtěla tím naznačit, abys mu koupila džíny?“ zeptala se Ronnie.

„Jestli ano, stejně se tím nebudu řídit. Koupím Joshovi něco pro zábavu, ne oblečení.“

„Spousta puberťáků chce spíš oblečení,“ upozornila mě Ronnie.

„Josh ne, nebo aspoň zatím ne. Vypadá to, že bude po mně.“

„A co budeš dělat s Richardem?“ zeptala se. „Nechceš to náhodou jen tak přejít?“

„Ani náhodou. Jenom nevím, co mám dělat po tom, co jsem včera v noci viděla. A po tom, co mi řekl Jean-Claude. Prostě to nevím.“

„Uvědomuješ si, že to Jean-Claude udělal schválně?“ chtěla vědět. „Snažil se vás postavit proti sobě.“

„Já vím a zabralo to. Mám pocit, že Richarda vůbec neznám. Jako bych se líbala s nějakým cizím mužem.“

„Nedovol tomu zubatci, aby vás rozdělil.“

To pojmenování mě rozesmálo. Jean-Claudeovi by se líbilo, že mu říká zubatec. „Nedovolím.“

Mírně mě plácla do ramene. „Já ti nevěřím.“

„Jean-Claude nebude ten, kdo nás rozdělí. Jestli mi Richard celé měsíce lhal…“ Nedokončila jsem větu. Nebylo to potřeba.

Stály jsme před Nature Company. Obchod překypoval lidmi jako zavařovačka plná světlušek v pilné práci, ale zdaleka tolik nezářil.

„O čem přesně ti Richard lhal?“

„Neřekl mi o souboji, který měl s Marcusem.“

„Zato ty mu říkáš všecko,“ poznamenala.

„No, to ne.“

„On ti nelhal, Anito. On ti o tom jenom neřekl. Nech ho, ať ti to vysvětlí. Třeba pro to měl nějaký dobrý důvod.“

Otočila jsem se a zpříma na ni pohlédla. Obličej měla celý zněžnělý starostí. Musela jsem pohledem uhnout. „Celé měsíce byl v nebezpečí a neřekl mi o tom. Něco takového musím vědět."

„Třeba ti to nesmí říct. To se nedozvíš, pokud se ho na to nezeptáš."

„Včera v noci jsem lykantropy viděla, Ronnie." Zavrtěla jsem hlavou. „To, co jsem včera viděla, nebylo ani trošku lidské. Dokonce se to tomu ani neblížilo."

„No tak není člověk. Nikdo není dokonalý."

Zase jsem se na ni podívala. Smála se na mě. Nedokázala jsem jí ten úsměv nevrátit. „Promluvím s ním."

„Zavolej mu, než půjdeme odtud, a domluv si na dnešek večeři."

„Ty jsi ale neodbytná," upozornila jsem ji.

Pokrčila rameny. „Učila jsem se u těch nejlepších."

„Díky," řekla jsem na to. „Co jsi zjistila od George Smitze?"

„Nic, co by už nebylo ve složce, kterou jsi mi ukázala. Až na to, že zřejmě neví, že jeho žena je jedním z osmi pohřešovaných měňavců. Myslí si, že se ztratila jenom ona. Mám její fotku. Ty budeš potřebovat fotky těch ostatních. V případě pohřešované osoby potřebuješ ze všeho nejdřív fotku. Bez fotky může jít vedle tebe na ulici, a ty ho nepoznáš."

„Poprosím o fotografie Kaspara."

„Proč ne Richarda?"

„Jsem na něho trochu naštvaná. Nechci ho žádat o pomoc."

„Jsi pěkně malicherná."

„To je jedna z mých lepších vlastností."

„Prověřím obvyklé zdroje, které používám u pohřešovaných, ale poněvadž jde o lykantropy, vsadím se, že to není ten případ."

„Myslíš, že jsou mrtví?"

„A ty ne?"

„Jo."

„Co by ale dokázalo měňavce odstranit beze stopy?" zajímala se.

„To mně taky dělá starosti." Pohladila jsem ji po ruce. „Ode dneška budeš nosit zbraň."

Usmála se. „Slibuju, mami."

Zavrtěla jsem hlavou. „Odvážíme se ještě do jednoho obchodu. Když se mi podaří sehnat dárek Joshovi, už budu mít půlku za sebou."

„Uvědomuješ si, že musíš koupit nějaký dárek Richardovi?"

„Cože?"

„Svému stálému partnerovi musíš koupit nějaký dárek. Je to taková tradice."

„A kurva." Napůl jsem byla naštvaná na něj, ale ona měla pravdu. Ať chci nebo ne, musím mu něco koupit. Co kdyby on koupil něco mně a já pro něho nic neměla. Cítila bych se provinile. Pokud mu

koupím něco já a on mně ne, můžu mít pocit, že mám navrch. Nebo být naštvaná. Skoro bych začala doufat, že mi nic nekoupí.

Nehledám nějakou záminku, abych Richarda mohla pustit k vodě? Možná. Samozřejmě, že až si spolu promluvíme, nabídne mi sám nějakou dobrou záminku na stříbrném, pardon, na zlatém podnose. Byla jsem připravená na tvrdý a dlouhý boj. To nevěstí nic dobrého.

15

Moje první schůzka v jednu hodinu byla s Elvírou Drewovou. Usrkávala kávu a její elegantní prstíky se točily kolem šálku. Používala bezbarvý lak na nehty, takže se špičky jejích prstů třpytily jako lastury; byly bezbarvé, jen dokud na ně nedopadlo světlo. Oblečená byla také velice vkusně. Její šaty měly tu zajímavou barvu, která jednu chvíli vypadá modrá a za okamžik zelená. Říkají jí modrozelená, ale není to přesné. Tyhle šaty byly skoro zelené. Aby v látce bylo tohle chvění, skoro jako by žila svým vlastním životem, musí být hodně drahá. Tyhle šaty nejspíš stály víc než celý můj šatník.

Dlouhé blond vlasy jí padaly po zádech v elegantní křivce. Byla to ta jediná věc, která se k ní nehodila. S těmito šaty, manikúrou a botami do barvy i skoro neznatelným make-upem by víc ladil nějaký vkusný a komplikovaný účes. Mně se ale líbila víc s vlasy rozpuštěnými a jako by nedotčenými.

Když zvedla zrak, aby mi pohlédla do očí, pochopila jsem, proč za ty šaty utratila tolik peněz. Její oči měly stejný modrozelený odstín. Z té kombinace se tajil dech.

Seděla jsem naproti ní, upíjela kávu a byla jsem ráda, že jsem se tak vyfikla. Většinou bych si vedle ní připadala jako venkovská příbuzná. Dneska jsem s ní mohla držet krok.

„Co pro vás dnes můžu udělat, slečno Drewová?“

Usmála se a ten úsměv měl všechno, co má správný úsměv mít. Usmívala se, jako by věděla, jak její úsměv na většinu lidí působí. Skoro bych měla strach ji pustit k nějakému muži. Jestli se dokáže takhle rozzářit kvůli mně, představa, co by dokázala vedle Jamisona nebo Mannyho, byla skoro děsivá.

„Jsem spisovatelka. Pracuji na knížce o měňavcích.“

Můj úsměv trošičku povadl. „Nepovídejte. A co vás přivádí do kanceláře Animators, Inc.?“

„Tak kniha je sestavena tak, že se v každé kapitole věnuje jinému zvířeti. Zabývám se minulostí, uvádím všechny známé měňavce tohoto druhu v dějinách, a pak medailon nějakého měňavce ze současnosti.“

Začínal mě bolet obličej a moc dobře jsem si uvědomovala, že můj úsměv jsou už skoro jenom vyceněné zuby. „To zní jako moc zajímavé kniha. A jak vám tedy můžu pomoci já?“

Zamrkala na mě těma svýma oslnivýma očima a zatvářila se udiveně. Šlo jí to moc dobře. Ještě před chviličkou jsem v jejích očích viděla inteligenci. Tuhle pitomou blondýnu jenom hrála. Zabralo by to, kdybych byla muž? Doufám, že ne.

„Schází mi jeden rozhovor. Potřebovala bych najít krysodlaka. To interview by mohlo zůstat naprosto důvěrné.“ Ta pitomá blondýna zmizela stejně rychle, jako se objevila. Všimla si, že jí to nežeru.

To interview by mohlo zůstat – nikoli zůstane – naprosto důvěrné. Vzdychla jsem a vzdala snahu o úsměv. „A proč si myslíte, že bych vám nějakého krysodlaka mohla najít já?“

„Pan Vaughn mě ujistil, že jestli mi tady v okolí může někdo pomoci, pak jste to rozhodně vy.“

„To vážně řekl?“

Usmála se a oči jí zazářily. „Připadalo mi, že si je naprosto jistý, že mi dokážete pomoci.“

„Můj šéf slibuje spoustu věcí, slečno Drewová. Většinou ty, které nemusí vyřizovat sám.“ Vstala jsem. „Kdybyste tu mohla chviličku počkat, chtěla bych se s panem Vaughnem poradit.“

„Klidně tu na vás počkám.“ Její úsměv byl pořád stejně roztomilý, ale něco v jejím pohledu mi prozradilo, že naprosto přesně ví, jaký druh porady mám na mysli.

Recepce byla celá zařízena ve světle zelené. Od tapet s jemným orientálním vzorem až po pěnový koberec. V každém volném koutku bujely květiny. Bert se domníval, že rostliny kanceláři dodávají domáckou atmosféru. Mně to spíš připadalo jako levné kulisy, které mají představovat džungli.

Mary, naše denní sekretářka, zvedla s úsměvem hlavu od klávesnice svého počítače. Je jí přes padesát a její blond vlasy jsou trochu příliš žluté, než aby to byl jejich přirozený odstín. „Potřebuješ něco, Anito?“ Má milý úsměv. Skoro nikdy nevidím, že by měla špatnou náladu. To je u recepční moc dobrá vlastnost.

„Jo, zajít za šéfem.“

Naklonila hlavu na stranu a v očích měla najednou ostražitost. „Proč?“

„Stejně bych měla mít dneska s Bertem domluvenou schůzku. Říkala jsem Craigovi, aby mě tam napsal.“

Mrkla se do diáře. „Craig to udělal, a Bert to zrušil.“ Úsměv byl ten tam. „Dneska je vážně strašně zaměstnaný.“

No právě. Vyrazila jsem k Bertovým dveřím.

„Zrovna tam má nějakého klienta,“ upozornila mě Mary.

„Skvělé," řekla jsem. Zaklepala jsem na dveře a otevřela je, aniž bych čekala na svolení.

Bertův stůl zabírá většinu bleděmodré kanceláře. Je to ta nejmenší ze všech tří kanceláří, ale vždycky byla jenom jeho. My ostatní jsme se museli přesunovat. Na vysoké hrával fotbal a pořád to na něm je vidět. Široká ramena, silné ruce, výška sto devadesát pět a on si byl vědomý každého centimetru. V zimním počasí jeho opálení z jachty trochu vybledlo. Proti světlejší kůži nepůsobil jeho bílý ježek tak dramaticky.

Jeho oči mají barvu špinavého skla, jsou skoro šedivé. A tyhle oči si mě teď přísně měřily. „Mám tady klienta, Anito."

Věnovala jsem rychlý pohled muži, který seděl naproti němu. Byl to Kaspar Gunderson. Dneska byl oblečený celý v bílém, a všechno tak bylo mnohem nápadnější. Nedokázala jsem pochopit, že jsem ho někdy mohla považovat za člověka. Usmál se. „Domnívám se, že jste slečna Blakeová." Podal mi ruku.

Potřásla jsem jí. „Kdybyste byl tak laskavý a počkal chviličku venku, pane…"

„Gunderson," doplnil.

„Pane Gundersone, musím mluvit s panem Vaughnem."

„Myslím, že to může počkat, Anito," zasáhl Bert.

„Ne," ujistila jsem ho, „nemůže."

„Ale ano," prohlásil, „může."

„Vážně chceš, aby zrovna tenhle rozhovor probíhal v přítomnosti klienta, Berte?"

Zíral na mě a jeho malá šedá očička vypadala ještě menší, jak je mhouřil. Tohle je jeho rozhněvaný pohled. Na mě to nikdy nezabíralo. Nervózně se usmál. „Trváš na tom?"

„Konečně ti to došlo."

Dlouze a zhluboka se nadechl a pak vypouštěl vzduch, jako kdyby počítal do desíti. Blýskl po Kasparovi svým nejlepším profesionálním úsměvem. „Kdybyste nás na pár minut omluvil, pane Gundersone. Nebude to trvat dlouho."

Kaspar vstal, pokývl mi a odešel. Zavřela jsem za ním dveře.

„Jak si to sakra představuješ, přijít mi sem, když jednám s klientem?" Vstal a jeho široká ramena sahala skoro ode zdi ke zdi.

Už mohl vědět, že pokoušet se mě zastrašit svou velikostí je úplně marné. Co mi paměť sahá, byla jsem nejmenší dítě v celém bloku. Už hodně dlouho na mě velikost nedělá dojem.

„Už jsem ti říkala, že nevezmu žádné další klienty, kteří budou chtít něco, co nemám v popisu práce."

„V popisu práce máš to, co řeknu já. Nezapomínej, že jsem tvůj šéf." Naklonil se nad stůl a opřel se o něj dlaněmi.

Naklonila jsem se na stůl na opačně straně. „Včera jsi mi poslal nějaký případ pohřešované osoby. Já o pohřešovaných nevím ani prd.“

„Jeho žena je lykantropka.“

„A to znamená, že si můžeme vzít jeho peníze?“

„Pokud mu dokážeš pomoci, tak ano.“

„No, já jsem to dala Ronnie.“

Bert se narovnal. „Heleďse, ty jsi mu pomohla. Bez tvé pomoci by na slečnu Simsovou nikdy nenarazil.“

Zase to všechno bere racionálně. Nelíbí se mi, když je racionální. „A teď mám v kanceláři Elvíru Drewovou. Co sakra čekáš, že udělám s ní?“

„Znáš nějaké krysodlaky?“ Posadil se a ruce zkřížil na svém maličko vybouleném bříšku.

„To s tím nesouvisí.“

„Ale znáš, že jo.“

„A jestli jo?“

„Domluv jí schůzku. Někdo z nich určitě touží být slavný.“

„Většina lykantropů podstupuje nejrůznější nepříjemnosti, aby zakryli, kdo vlastně jsou. Pokud se to prozradí, může to ohrozit jejich práci nebo rodinu. Minulý rok došlo v Indianě k případu, kdy po pěti letech odebrali otci děti a dali je jeho bývalé ženě, protože přišla na to, že je měňavec. Nikdo nechce riskovat něco takového.“

„Viděl jsem živé rozhovory s měňavci v televizi,“ namítl.

„To jsou výjimky, Berte, ne pravidlo.“

„Takže slečně Drewové nepomůžeš?“

„Ne, nepomůžu.“

„Nebudu apelovat na tvou hrabivost, i když nám nabídla spoustu peněz. Ale jsem přesvědčený, že nějaká pozitivní kniha o lykantropii by tvým přátelům měňavcům hodně pomohla. Příznivý postoj tisku je vždycky k něčemu. Než ji odmítneš, promluv si se svými přáteli. Uvidíš, co ti řeknou.“

„Tebe ani trošku nezajímá příznivý postoj veřejnosti ke komunitě lyklantropů. Jsi nadšený vyhlídkou na peníze.“

„To je pravda.“

Bert je zmetek beze všech skrupulí a nezáleží mu na tom, kdo to o něm ví. Je těžké zvítězit v hádce, když někoho nemůžete urazit. Posadila jsem se naproti němu. Vypadal spokojený sám se sebou, jako by už věděl, že má vyhráno. To se ale plete.

„Nelíbí se mi, když sedím proti klientovi a vůbec netuším, co sakra chce. Už žádná překvapení. Všechny klienty se mnou nejdřív probereš.“

„Jak si přeješ.“

„Jsi nějak rozumný. Co se děje?“

Úsměv se mu rozšířil a očička rozzářila. „Pan Gunderson nám nabídl za tvé služby spoustu peněz. Dvojnásobek normální sazby.“

„To je hodně. Co bych měla udělat?“

„Probudit z mrtvých nějakého jeho předka. Lpí na něm rodinná kletba. Nějaká čarodějnice mu řekla, že kdyby se mu podařila promluvit s tím prapředkem, u něhož to prokletí začalo, možná by ho dokázala osvobodit.“

„A proč ta dvojnásobná sazba?“

„Ta kletba začala u jednoho ze dvou bratrů. On neví u kterého.“

„Takže je budu muset probudit oba.“

„Když budeme mít štěstí, tak jenom jednoho.“

„Ale ten druhý honorář si stejně necháš,“ dodala jsem.

Bert energicky a spokojeně přikývl jako starý lakomec. „Konec konců je to tvoje práce, a dokonce ani ty bys přece nechtěla nechat svého bližního kráčet životem s peřím na hlavě, když mu můžeš pomoci, nebo jo?“

„Jsi samolibý zmetek,“ řekla jsem, ale můj hlas připadal unaveně dokonce i mně samé.

Bert se usmál. Věděl, že vyhrál.

„Budeš se mnou probírat všechny klienty, u nichž nepůjde o probouzení zombií nebo zabíjení upírů?“ ujišťovala jsem se.

„Jestli budeš mít čas důkladně zkoumat každého klienta, se kterým se sejdu, pak já si určitě udělám čas, abych ti napsal zprávu.“

„Já si nepotřebuju číst o všech klientech, jenom o těch, které pošleš mně.“

„Přece dobře víš, Anito, že to je naprostá náhoda, kdo z vás bude mít daný den službu.“

„Běž do háje, Berte.“

„Nemyslíš, že jsme nechali slečnu Drewovou čekat dost dlouho?“

Vstala jsem. Tohle není k ničemu. Prohrála jsem. On to ví a já to vím taky. Teď mi už zbývá jenom důstojný odchod.

„Tvá schůzka ve dvě je zrušena. Řeknu Mary, aby ti tam poslala Gundersona.“

„Existuje někdo, koho bys mi neposlal jako klienta, Berte?“

Vypadal, jako by o tom chviličku uvažoval, ale pak zavrtěl hlavou. „Jestliže může zaplatit honorář, tak ne.“

„Jsi nenasytný hajzlík.“

„Já vím.“

Není to na nic. Tentokrát nevyhraju. Vykročila jsem ke dveřím.

„Ty máš zbraň.“ Vypadal dotčeně.

„Jo, a co má být?“

„Mám za to, že by ses mohla s klienty ve vlastní kanceláři a za denního světla scházet neozbrojená.“

„Já si to nemyslím.“

„Tak si prostě dej pistoli do šuplíku ve stole, jako jsi to dělávala dřív.“

„Ani nápad.“ Otevřela jsem dveře.

„Nepřeji si, abys na schůzkách s klienty byla ozbrojená, Anito.“

„To je tvůj problém, ne můj.“

„Ale mohl by být i tvůj,“ prohlásil. Tvář měl rudou a hlas napjatý vzteky. Možná, že se nakonec přece jen pohádáme.

Zase jsem dveře zavřela. „Chceš mě vyrazit?“

„Jsem tvůj šéf.“

„O klientech se můžeme přít, ale o pistoli nebudu diskutovat.“

„Ta pistole klienty děsí.“

„Ty háklivější můžeš dát Jamisonovi,“ opáčila jsem.

„Anito“ – stál tam jako navztekaný fakan – „Nechci, abys v kanceláři nosila zbraň.“

Roztomile jsem se usmála. „Polib si, Berte.“ To byl důstojný odchod.

16

Zavřela jsem dveře a došlo mi, že jsem nedosáhla ničeho jiného, než že jsem Berta naštvala. Za hodinu práce to není špatný výsledek. Chystala jsem se říct slečně Drewové, že bych jí možná mohla pomoci. Bert má s tím pozitivním postojem tisku pravdu. Když jsem míjela Gundersona, pokývla jsem mu. Odpověděl mi úsměvem. Z nějakého důvodu jsem neměla pocit, že mu půjde o komunikaci s mrtvými. Ale to se za chvíli dozvím.

Slečna Drewová seděla s překříženýma nohama a rukama složenýma v klíně. Zosobněná uhlazená trpělivost.

„Třeba bych vám mohla pomoci, slečno Drewová. Nejsem si jistá, ale možná znám někoho, kdo by pro vás mohl něco udělat.“

Vstala a podala mi upravenou ruku. „To by bylo úžasné, slečno Blakeová. Vaší pomoci si velice vážím.“

„Má Mary nějaké číslo, na kterém bych se s vámi mohla spojit?“

„Ano.“ Usmívala se.

I já jsem se usmála. Otevřela jsem dveře a ona kolem mě prošla v oblaku drahého parfému. „Pane Gundersone, pojďte dál.“

Zvedl se, časopis, ve kterém listoval, odložil na stolek vedle *Ficusu benjamin.* Nepohyboval se se stejnou taneční grácií jako ostatní měňavci. Labutě na souši ale nijak zvlášť elegantní nejsou.

„Posaďte se, pane Gundersone.“

„Říkejte mi prosím Kaspare.“

Opřela jsem se o okraj stolu a měřila si ho pohledem. „Co tady děláš, Kaspare?“

Usmál se. „Marcus se vám chce omluvit za včerejší noc.“

„Tak to měl přijít osobně.“

Jeho úsměv se rozšířil. „Domníval se, že nabídka přiměřené peněžní kompenzace by mohla včerejší nedostatek naší pohostinnosti odčinit.“

„Tak to se mýlil.“

„Vy tedy neustoupíte ani o centimetr?“

„Ne.“

„Takže nám nepomůžete?“

Povzdychla jsem si. „Pracuji na tom. Ale nevím, co budu moci udělat. Co, nebo kdo, by mohlo bez boje odstranit osm měňavců?“

„Nemám nejmenší představu. Ani kdo jiný. Proto jsme přišli za vámi.“

Výborně. Vědí toho ještě míň, než já. To mě moc nepotěšilo. „Marcus mi dal seznam lidí, které bych měla vyslechnout.“ Podala jsem mu ho. „Nenapadá tě něco, nechceš k tomu něco dodat?“

Zamračil se, obočí se mu spojila nad kořenem nosu. Ta bílá obočí, to nejsou chlupy. Mžourala jsem a snažila se soustředit. Fakt, že je porostlý peřím, mě zřejmě trápí víc, než by bylo zdrávo.

„Všichni jsou to konkurenti, s nimiž Marcus soupeří o moc. S většinou z nich jste se setkala v kavárně.“

„Myslíš si, že je doopravdy podezírá, nebo jenom chce svým sokům způsobit potíže?“ zeptala jsem se ho.

„To nevím.“

„Marcus říkal, že můžeš zodpovědět všechny mé otázky. Vážně víš něco, co bych sama nevěděla?“

„Domnívám se, že o komunitě měňavců toho vím daleko víc než vy,“ prohlásil. Jeho hlas zněl maličko uraženě.

„Promiň, já myslím, že si Marcus jenom zbožně přeje, aby jeho konkurenti byli darebáci. Ty nemůžeš za to, že nehraje na rovinu.“

„Marcus se často snaží všechno řídit. Viděla jste to včera v noci.“

„Jeho manažerské schopnosti mě zatím nijak neohromily.“

„Je přesvědčený, že kdyby všichni měňavci měli jediného vládce, stali bychom se silou, která by mohla soupeřit s upíry.“

V tom by mohl mít pravdu. „A tím vládcem chce být on,“ poznamenala jsem.

„Samozřejmě.“

Zabzučel interkom. „Omluv mě na chviličku.“ Zmáčkla jsem tlačítko. „Co se děje, Mary?“

„Na lince dva mám Richarda Zeemana. Tvrdí, jsi mu nechávala zprávu.“

Zaváhala jsem, a pak jsem řekla: „Vezmu si to.“ Zvedla jsem sluchátko a velice intenzivně si uvědomovala, že proti mně sedí Kaspar a poslouchá. Mohla bych ho požádat, aby šel ven, ale už mě unavovalo dirigovat klienty.

„Ahoj, Richarde.“

„Na záznamníku jsem měl od tebe zprávu,“ řekl. Hlas měl velice obezřetný, jako kdyby balancoval se sklenicí vody naplněnou po okraj.

„Myslím, že si musíme promluvit,“ řekla jsem.

„Souhlasím.“

Propána, že si ale dneska dává pozor. „Počítám, že naštvaná bych měla být já. Proč mluvíš tak divně?“

„Slyšel jsem o včerejší noci.“

Přála jsem si, aby mi toho řekl víc, ale ticho se protahovalo víc a víc. Vyplnila jsem je. „Podívej, zrovna tady mám klienta. Chceš se sejít a promluvit si?“

„Hrozně rád.“ Řekl to, jako by se na to ve skutečnosti vůbec netěšil.

„Kolem šesté mám pauzu na večeři. Sejdeme se v tom čínském podniku na Olive?“

„Nepřipadá mi, že bychom tam měli dost soukromí.“

„Napadá tě něco jiného?“

„U mě doma.“

„Mám jenom hodinu, Richarde. Nemám čas jezdit tak daleko.“

„Tak tedy u tebe.“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Prostě ne.“

„To, co si potřebujeme říct, se nám nebude na veřejnosti probírat nijak snadno. To dobře víš.“

Uvědomovala jsem si to. Do háje. „Tak fajn, sejdeme se u mě chvíli po šesté. Mám něco koupit?“

„Ty jsi v práci. Jednodušší bude, když něco koupím já. Dala by sis vepřové mu-šu a krabí nudle?“

„Ano.“ Už jsme spolu chodili dost dlouho, aby jídlo dokázal koupit i bez ptaní. Ale stejně se zeptal. Bod za snahu.

„Takže se uvidíme kolem čtvrt na sedm,“ řekl.

„Platí.“

„Ahoj, Anito.“

„Ahoj.“ Zavěsili jsme. Mé břicho bylo jediný tvrdý chuchvalec hrůzy. Jestli má dojít k „té“ hádce, k hádce, po níž se rozejdeme, nestála jsem o to, aby k ní došlo v mém bytě, ale Richard měl pravdu.

Ani jeden z nás nestojí o to, abychom na sebe ječeli něco o lykantropech a vraždění lidí ve veřejné restauraci. Ale stejně to nebude nic příjemného.

„Richard se zlobí kvůli včerejšku?“ zeptal se Kaspar.

„Jo.“

„Můžu vám v něčem pomoci?“

„Potřebovala bych kompletní popisy těch zmizení: nějaké spory, kdo je viděl jako poslední a tak podobně.“

„Marcus mi přikázal, že na všechny otázky, které se budou bezprostředně týkat těch zmizení, chce odpovídat sám.“

„Vždycky děláte, co vám řekne?“

„Vždycky ne, ale v tomhle je neústupný, Anito. Já nejsem dravec. Nemůžu se Marcusovi postavit, kdyby došlo na nejhorší.“

„Vážně by tě zabil za to, že jsi nesplnil jeho přání?“

„Možná ne úplně zabil, ale poranil by mě na hodně, hodně dlouhou dobu.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Mně nepřipadá o nic lepší než většina upířích vládců, které znám.“

„Já osobně neznám žádné vládce upírů, takže jsem nucen věřit vašemu slovu.“

Musela jsem se usmát. Znám víc netvorů než oni sami. „Věděl by to Richard?“

„Asi ano, a pokud ne, mohl by vám to pomoci zjistit.“

Chtěla jsem se ho zeptat, jestli je Richard stejně hrozný jako Marcus. Potřebovala jsem vědět, jestli můj drahoušek je ve svém nitru doopravdy nestvůra. Ale nezeptala jsem se. Když potřebuji něco vědět o Richardovi, musím se zeptat Richarda.

„Pokud pro mě nemáš nějaké další informace, Kaspare, mám jinou práci.“ To znělo nevrle dokonce i mně. Usmála jsem se, abych se to pokusila zmírnit, ale zpátky jsem to nevzala. Přála jsem si, aby celý tenhle zmatek někam zmizel, a on mi ho připomínal.

Zvedl se. „Kdybyste potřebovala s něčím pomoci, tak mi prosím zavolejte.“

„Ty mi ale budeš schopný pomoci, jenom pokud to Marcus odsouhlasí, je to tak?“

Jemný ruměnec zbarvil jeho světlou pleť, růžový odstín jako u barevného cukru. „Obávám se, že ano.“

„Myslím, že asi nezavolám,“ uklidňovala jsem ho.

„Vy Marcusovi nedůvěřujete?“

Zasmála jsem se, ale spíš drsně, ne pobaveně. „A ty jo?“

Usmál se a trochu přikývl. „Myslím, že ne.“

Vykročil ke dveřím.

Ruku jsem měla na klice, ale ještě jsem se otočila a zeptala se, „Je to doopravdy rodinné prokletí?“

„Moje choroba?“

„Jo.“

„Ne rodinné, ale prokletí to je.“

„Jako v té pohádce?“ chtěla jsem vědět.

„V pohádce to zní velice krotce. Původní příběhy jsou často dost příšerné.“

„Já jsem některé z nich četla.“

„Četla jste *Labutí princeznu* v norském originálu?“

„To ne.“

„V původním jazyce je to dokonce ještě horší.“

„To mě mrzí.“

„Mě taky.“ Přistoupil blíž ke dveřím a já je musela otevřít a pustit ho ven. Strašně jsem si přála ten příběh slyšet z jeho rtů, ale v očích měl bolest tak krutou, že by prořízla kůži. Při takovém utrpení na něho nemůžu naléhat.

Prošel kolem mě. Nechala jsem ho jít. Vážně si budu muset najít tu učebnici o pravdivých pohádkách z přednášek srovnávací literatury. Od té doby, kdy jsem naposledy četla *Labutí princeznu*, uplynula už spousta času.

17

Když jsem kráčela chodbou ke svému bytu, bylo už spíš půl sedmé. Skoro jsem čekala, že Richarda najdu, jak sedí na chodbě, ale nebyl tam. Napětí v mém břiše trochu povolilo. Odklad, i když jen o pár minut, je přece jen odklad.

Klíče jsem měla v zámku, když se dveře za mými zády otevřely. Pustila jsem klíče a nechala je tam viset. Má pravačka sáhla po browningu. Byl to instinkt, vůbec jsem o tom nepřemýšlela. Ruku jsem měla na pažbě, ale pistoli jsem nevytáhla, protože ve dveřích se objevila paní Pringleová. Spustila jsem ruku z pistole a usmála se. Nejsem si jistá, že si všimla, co dělám, protože její úsměv ani na chvilku nepolevil.

Je vysoká a vyhublá stářím. Bílé vlasy má v týle stažené do drdolu. Paní Pringleová nikdy nepoužívá make-up a nikdy se nevymlouvá na to, že jí je přes šedesát. Vypadala, že si stáří užívá.

„Anito, dneska v noci ses nám někde dlouho toulala,“ řekla. Vedle ní štěkal Puding, její trpasličí špic, jako přeskakující gramofonová deska.

Zamračila jsem se na ni. Půl sedmé je na mě spíš brzy. Než jsem stačila cokoli odpovědět, objevil se za ní ve dveřích Richard. Vlasy mu padaly kolem obličeje jako záplava temně hnědých kadeří. Na sobě měl jeden z mých oblíbených svetrů. Měl sytý lesní odstín a na dotek byl heboučce měkký. Puding na něj štěkal jen pár centimetrů od jeho lýtka, jako by sbíral odvahu k rychlému rafnutí.

„Pudingu, nech toho," okřikla ho paní Pringleová. Zvedla oči k Richardovi. „Ještě jsem nezažila, že by se k někomu takhle choval. Anita vám potvrdí, že má rád skoro každého." Pohledem u mě hledala podporu, bylo jí trapné, že její pes je k návštěvě hrubý.

Přikývla jsem. „To máte pravdu. Ještě jsem neviděla, že by takhle vyváděl." Pohlédla jsem na Richarda. Jeho tvář byla stejně důvěrná a pozorná jako vždycky.

„Někdy se takhle chová k jiným psům, chtěl by jim šéfovat," řekla. „Nemáte psa, pane Zeemane? Možná ho z vás Puding cítí."

„Ne," řekl Richard, „já psa nemám."

„Našla jsem vašeho fešáka, jak sedí na chodbě s tím svým sáčkem s jídlem. Myslela jsem, že by mohl počkat uvnitř. Mrzí mě, že mu Puding návštěvu takhle znepříjemnil."

„Vždycky si rád popovídám s kolegou učitelem," řekl.

„Jste tak laskavý," odpověděla. Její tvář ozdobil nádherný úsměv. Potkala Richarda jenom párkrát na chodbě, ale měla ho ráda. A to ještě dřív, než zjistila, že je učitel. Unáhlený úsudek.

Richard se blížil chodbou okolo ní. Puding ho následoval a zuřivě kňučel. Vypadal jako strašně ambiciózní pampeliška. Ale byla to nasraná pampeliška. Poskakoval dopředu na svých maličkých nožičkách a při každém štěknutí trošku poposkočil.

Otevřela jsem Richardovi dveře. V rukou měl kabát a bílý sáček s jídlem. Pes se s rozběhem odrazil a vrhl se po jeho kotníku. Richard k němu sklopil zrak. Puding se zastavil na délku čumáku od nohavice jeho kalhot. Obrátil oči vzhůru a v těch psích očkách měl výraz, který jsem nikdy předtím neviděla. Byl to zvažující pohled, jako by odhadoval, jestli ho Richard chce doopravdy sníst.

Richard se protáhl dveřmi. Puding zůstal stát na chodbě tak krotce, jak jsem ho ještě neviděla. „Děkuji vám, že jste se postarala o Richarda, paní Pringleová."

„Bylo mi potěšením. Je to milý mladík," odpověděla. Tón jejího hlasu říkal víc než slova. „Milý mladík" znamenalo „vdej se za něj". Má nevlastní matka, Judith, by s ní souhlasila. Až na to, že Judith by to řekla nahlas, žádné náznaky.

Usmála jsem se a zavřela dveře. Puding na ně začal štěkat. Ze zvyku jsem zamkla a otočila se, připravená na ten rachot.

Richard svůj kožený kabát přehodil přes opěradlo pohovky. Sáček s jídlem stál na stole v kuchyňce. Vyndával z něho krabičky s jídlem. Já jsem svůj kabát položila na pohovku vedle jeho a zula si boty s vysokými podpatky. Najednou jsem byla o pět centimetrů menší, ale cítila jsem se daleko líp.

„Hezké sako," řekl. Hlas měl pořád ještě neutrální.

„Díky." Chystala jsem se si to sako sundat, ale jemu se líbí, a tak jsem si ho nechala. Je to hloupost, ale je to tak. Oba jsme tak strašně opatrní. Napětí v místnosti by se dalo krájet.

Vytáhla jsem z příborníku talíře. Pro sebe jsem z lednice vyndala láhev studené coca-coly a Richardovi nalila sklenici vody. Nemá rád nápoje s bublinkami. Zvykla jsem si kvůli němu dávat do lednice džbán vody. Když jsem stavěla pití na stůl, hrdlo se mi svíralo.

On nachystal příbory. Pohybovali jsme se vždycky po mé miniaturní kuchyňce jako tanečníci, uvědomovali jsme si, kde bude ten druhý, a pokud jsme do sebe vrazili, bylo to záměrné. Dneska žádné doteky. Světla nechal zhasnutá. Jediné světlo sem proudilo z obýváku a kuchyně tonula v polotmě jako nějaká jeskyně. Skoro jako by ani jeden z nás nechtěl vidět jasně.

Konečně jsme se posadili. Dívali jsme se na sebe přes jídlo na talířích: vepřové mu-šu pro mě a pro něj kuře s kešu oříšky. Vůně horké číny zaplnila celý byt. Většinou mi připadala vřelá a uklidňující. Dneska se mi z ní zvedal žaludek. Na talíři byla dvojitá porce krabích nudlí. Sladkokyselou omáčku přelil do omáčníku. Takhle jsme čínu jedli vždycky. Dělili jsme se o misku omáčky.

Kurva.

Díval se na mě svýma čokoládově hnědýma očima. Já jsem odvrátila pohled první. Ale nebylo to z mé vůle. „Takhle na tebe reagují všichni psi?"

„Ne, jenom ti dominantní."

To mě přimělo zdvihnout zrak. „Puding je ti nadřazený?"

„On si to myslí."

„To není rozumné," poznamenala jsem.

Usmál se. „Já psy nejím."

„Nechtěla jsem říct… do háje." Když už tohle musíme podstoupit, tak to můžeme udělat pořádně. „Proč jsi mi nic neřekl o Marcusovi?"

„Nechtěl jsem tě do toho zatahovat."

„A proč ne?"

„Jean-Claude tě zatáhl do té věci s Nikolaosem. Říkala jsi mi, jak ti to bylo protivné. Že jsi měla vztek. Kdybych se na tebe obrátil, abys mi pomohla s Marcusem, jaký by v tom byl rozdíl?"

„To není totéž," řekla jsem.

„Jak to, že ne? Já tě nechci využívat jako Jean-Claude. To neudělám.“

„Když se ti nabídnu, tak mě nezneužíváš.“

„A co bys udělala? Zabila ho?“ V hlase měl trpkost a vztek.

„Co má tohle znamenat?“

„Klidně si můžeš to sako sundat. Vím o té pistoli.“

Otevřela jsem pusu, abych se ohradila, ale zase jsem ji zavřela. Vysvětlovat mu uprostřed hádky, že jsem kvůli němu chtěla vypadat hezky, mi připadlo pitomé. Vstala jsem a sako si sundala. Opatrně jsem je srovnala na opěradle židle a dala si s tím pořádně na čas. „Tak. Už jsi spokojený?“

„Je ta pistole tvoje odpověď na všechno?“

„Proč máš najednou problém s tím, že nosím pistoli?“

„Alfréd byl můj kamarád.“

To mě zarazilo. Nikdy by mě ani nenapadlo, že by Richard mohl mít Alfréda rád. „Nevěděla jsem, že to je tvůj kamarád.“

„A změnilo by to něco?“

Chvilku jsem o tom přemýšlela. „Možná.“

„Nemusela jsi ho zabíjet.“

„Tohle už jsem si včera v noci odbyla s Marcusem. Nedali mi na výběr. Varovala jsem ho, a ne jen jednou.“

„Slyšel jsem o tom. Celá smečka o ničem jiném nemluví. O tom, jak ses odmítla podrobit. Odmítla jsi Marcusovu ochranu. Postřelila jsi dalšího z nás.“ Zavrtěl hlavou. „To na všechny doopravdy zapůsobilo.“

„Nedělala jsem to, abych je ohromila.“

Zhluboka se nadechl. „Já vím a to mě právě děsí.“

„Tak já tě děsím?“

„Kvůli tobě,“ odpověděl. Vztek z jeho očí zmizel a nahradil ho strach.

„Vyřídím si to sama, Richarde.“

„Ty nechápeš, co jsi včera v noci udělala.“

„Mrzí mě, že Alfréd byl tvůj přítel. Vážně mi nepřipadal jako někdo, na kom by ti záleželo.“

„Já vím, že to byl surovec a Marcuse poslouchal na slovo, ale byl to můj chráněnec.“

„Marcus včera v noci nikoho moc nechránil, Richarde. Víc ho zajímaly jeho vlastní mocenské šarvátky, než aby chránil Alfréda.“

„Dneska ráno jsem se stavil u Irvinga doma.“ Nechal tu větu viset mezi námi jen tak ve vzduchu.

Teď jsem byla na řadě já, abych se naštvala. „Udělal jsi mu něco?“

„A i kdyby, je to moje právo jako beta samce.“

Vstala jsem a opřela se dlaněmi o stůl. „Jestli jsi mu ublížil, tak mezi námi nebudou lítat jenom slova.“

„Chceš na mě taky vystřelit?“

Podívala jsem se na něj. S těmi svými nádhernými vlasy a ve svetru vypadal báječně. Přikývla jsem. „Když budu muset.“

„Klidně mě můžeš zabít.“

„Ne, zabít ne, ale klidně tě poraním.“

„Abys Irvingovi zajistila bezpečí, vytáhla bys pistoli na mne!“ Opíral se dozadu s rukama založenýma na hrudi. V obličeji měl užaslý a nazlobený výraz.

„Irving mě požádal o ochranu. Já mu ji slíbila.“

„To mi ráno řekl.“

„Ublížil jsi mu?“

Dlouho se na mě díval a nakonec řekl, „Ne, neublížil jsem mu.“

Oddechla jsem si; ani jsem si neuvědomovala, že jsem zadržovala dech, a opřela se na své židli.

„Ty bys se mnou doopravdy bojovala, abys ho ochránila. Vážně.“

„Nebuď tak překvapený. Irving byl v pasti mezi vámi dvěma. Marcus by mu ublížil, kdyby se se mnou nesešel, a tys říkal, že mu ublížíš, když to udělá. To mi nepřipadá moc fér.“

„Spousta věcí ve smečce není fér, Anito.“

„To ani v životě, Richarde. A co má být?“

„Když mi Irving řekl, že je pod tvou ochranou, neublížil jsem mu, ale nevěřil jsem, že bys mi dokázala ublížit.“

„Irvinga znám daleko déle než tebe.“

Naklonil se dopředu a položil ruce na desku stolu. „On ale s tebou nechodí.“

Pokrčila jsem rameny. Nevěděla jsem, co bych měla říct. Nic mi nepřipadalo stoprocentní.

„Jsem ještě pořád tvůj milý, nebo ten tvůj křest ohněm včera v noci způsobil, že už se mnou chodit nechceš?“

„Bojuješ na život a na smrt a neřekneš mi o tom. Když přede mnou skrýváš takovéhle věci, jak spolu můžeme mít nějaký vztah?“

„Marcus by mě nezabil,“ prohlásil.

Zůstala jsem na něho zírat. Vypadal, že to myslí vážně. Zatraceně. „Ty tomu doopravdy věříš, že jo?“

„Ano.“

Chtělo se mi říci mu, že se zbláznil, ale zavřela jsem pusu a snažila se přijít na něco jiného. Nic mě nenapadalo. „Setkala jsem se s Marcusem a setkala jsem se s Rainou.“ Zavrtěla jsem hlavou. „A jestli si doopravdy myslíš, že Marcus netouží po tvé smrti, tak se pleteš.“

„Jeden večer a už jsi odborník,“ řekl.

„No, v tomhle tedy opravdu ano.“

„Právě proto jsem ti o tom neřekl. Ty bys ho určitě zabila, že jo? Prostě bys ho zabila.“

„Pokud by se pokusil zabít on mě, tak ano.“

„Tohle si musím vyřídit sám, Anito.“

„Tak si to vyřiď, Richarde. Zabij toho sráče.“

„Nebo to za mě uděláš ty.“

Opřela jsem se dozadu. „Kurva, Richarde, co po mně chceš?“

„Chtěl bych vědět, jestli si myslíš, že jsem netvor.“

Tenhle rozhovor je na mě příliš rychlý. „Ty mě obviňuješ, že jsem vražedkyně. Neměla to být moje otázka?“

„Já jsem věděl, kdo jsi, už když jsme se poprvé setkali. Ty sis o mně myslela, že jsem člověk. Pořád si myslíš, že jsem člověk?“

Podívala jsem se na něj. Vypadal tak nejistě. Můj mozek ví, že není člověk. Ale pořád jsem ho neviděla udělat nic nadpřirozeného. Dívala jsem se na něj, jak tu sedí v mé kuchyni, oči mu přetékají upřímností a vůbec mi nepřipadá nebezpečný. Věří, že by ho Marcus nezabil. To je tak naivní, že se to nedá vyjádřit slovy. Nejvíc ze všeho jsem ho chtěla ochraňovat. Nějak se postarat, aby mu nikdo neublížil.

„Ty nejsi netvor, Richarde.“

„Tak proč ses mě dneska ani nedotkla, dokonce mi ani nedala pusu na pozdrav?“

„Myslela jsem, že se na sebe zlobíme,“ řekla jsem. „Já lidi, na které se zlobím, nelíbám.“

„A jsme na sebe naštvaní?“ Hlas měl mírný a nejistý.

„Já nevím. Slib mi něco.“

„Co?“

„Už žádné hraní na schovávanou. Žádné lži, dokonce ani z nedbalosti. Ty mi povíš pravdu a já ti řeknu pravdu.“

„Souhlasím, pokud mi slíbíš, že nezabiješ Marcuse.“

Úkosem jsem ho sledovala. Jak může být někdo vládce vlkodlaků a chovat se jako Mirek Dušín? Bylo to rozkošné, ale bylo pravděpodobné, že by přišel o život. „To ti slíbit nemůžu.“

„Anito…“

Zvedla jsem ruku. „Můžu ti slíbit, že ho nezabiju, pokud nezaútočí na mě, na tebe nebo na nějakého civilistu.“

Teď zase Richard zíral na mne. „Ty bys ho mohla jenom tak zabít?“

„Docela klidně.“

Zavrtěl hlavou. „To nechápu.“

„Jak se tobě daří být vlkodlak a zatím jsi nikoho nezabil?“

„Dávám si pozor.“

„A já ne?“

„Ty to bereš skoro ležérně. Včera v noci jsi zabila Alfréda a zřejmě tě to nemrzí.“

„A mělo by?“

„Mne by to mrzelo.“

Pokrčila jsem rameny. Je pravda, že mě to trošku štve. Možná existovala nějaká cesta, při níž by Alfréd neskončil v pytli na mrtvoly. Ani v žaludcích svých kamarádů. Ale já ho zabila. Už se stalo. Nemá cenu se vracet. Nelze to změnit. Žádné omluvy tu nepomůžou.

„Já jsem taková, Richarde. Musíš s tím žít nebo se se mnou rozejít. Já se nezměním.“

„Jeden z důvodů, proč jsem s tebou chtěl ze začátku chodit, byl, že mi připadalo, že se o sebe dokážeš postarat. Teď jsi je viděla. Myslím, že já bych se z toho dokázal dostat živý, ale obyčejný člověk – normální lidská bytost – jakou by měla šanci?“

Jenom jsem na něho hleděla. Zahlédla jsem ho v duchu s rozsápaným hrdlem. Mrtvého. On ale nebyl mrtvý. Uzdraví se. Bude žít. Mohl by to být i jiný muž. Jiný člověk, který se už neuzdraví. Nikdy jsem netoužila nikoho milovat a takhle o něho přijít.

„Takže máš, co jsi chtěl, tak kde je problém?“

„Já po tobě pořád toužím. Pořád tě chci objímat. Hladit tě. Dokážeš po tom, co jsi viděla včera v noci, vstát a dotknout se mě?“ Nedokázal se mi podívat do očí. Vlasy mu padaly dopředu a zakrývaly mu obličej.

Vstala jsem a udělala ten krok, který zbýval, abych se na něj dívala shora. Zvedl ke mně obličej a v očích se mu třpytily slzy. Strach v jeho tváři byl syrový. Myslela jsem si, že to, co jsem včera v noci viděla, mezi nás postaví nějakou hranici. Před očima se mi mihla Jasonova nadpřirozená síla, pot na Marcusově tváři, Gabriel s pusou od krve. Ale když se Richardovi dívám do obličeje a mám ho tak blízko, že se ho můžu dotknout, nic z toho není skutečné. Richardovi věřím. A kromě toho jsem ozbrojená.

Sklonila jsem se k němu, sehnula se, abych ho mohla políbit na rty. První polibek byl něžný a cudný. Neudělal jediný pohyb, aby se mě dotkl, ruce měl na klíně. Líbala jsem ho na čelo a česala rukama jeho dlouhé vlasy, takže jsem prsty cítila jeho teplo. Políbila jsem ho na oční víčka, na špičku nosu, na obě tváře a nakonec zase na ústa, vzdech, jeho dech proudil do mých úst a já tiskla svoje rty na jeho, jako kdybych ho chtěla celého sníst.

Jeho ruce mě chytily kolem zad, dlaně zaváhaly v pase a prsty měl trochu níž. Přeskočil rukama na stehna, a vyhnul se tak všem problematickým oblastem. Obstoupila jsem nohama jeho kolena a konečně jsem přišla na to, k čemu ty krátké sukně jsou. Posadila jsem se mu na klín a nemusela jsem si sukni ani trošku povytáhnout. Richard vydal tichý překvapený zvuk. Díval na mě a hluboko se vpíjel očima do mých.

Vytáhla jsem mu svetr na břiše a přejížděla rukama po nahé kůži. „Svlékni to,“ požádala jsem ho.

Jediným pohybem si přetáhl svetr přes hlavu a upustil ho na podlahu. Seděla jsem mu na klíně a dívala se na jeho nahou hruď. Tady bych měla skončit, ale nechtělo se mi.

Přitiskla jsem tvář k ohbí jeho krku, vdechovala vůni jeho kůže a jeho vlasy mi zakrývaly tvář jako závoj. Sjela jsem špičkou jazyka dolů po jeho krku a přes klíční kost. Zůstávala tam tenká vlhká čára.

Jeho ruce mi hnětly boky, pak se jeho prsty se roztančily na mém zadku, nakonec se vrátily na záda. Bod pro něho. Neosahává mě.

„Ta pistole, nemohla by sis ji sundat?“ zeptal se s tváří zabořenou do mých vlasů.

Přikývla jsem a stáhla si popruhy pouzdra, dál to nešlo bez toho, že bych sundala pásek u sukně. Ale ruce mě nějak neposlouchaly.

Richard mě vzal za ruce a jemně je odsunul stranou. Otevřel sponu a pomalu pásek vytahoval. Při každém zatažení mnou trošičku pohnul. Držela jsem pouzdro s pistolí, dokud pásek úplně neuvolnil. Upustil ho na podlahu. Já jsem ho zvedla a opatrně složila na stůl za námi.

Obrátila jsem se zpátky k němu. Jeho tvář byla překvapivě blízko. Rty měl měkké a plné. Dotkla jsem se okraje jeho úst. Tenhle polibek byl rychlý a kvapný. Chtěla jsem přejíždět rty po jiných věcech. Dolů po hrudi. Ještě nikdy jsme se nedostali takhle daleko. Ani zdaleka ne.

Vytáhl mi blůzu ze sukně a přejížděl mi rukama po nahých zádech. Z pocitu jeho holé kůže na místech, kterých jsem se nikdy předtím nedotýkala, jsem se roztřásla.

„Musíme s tím přestat,“ zašeptala jsem rty přisátými na jeho těle, takže to nebylo úplně přesvědčivé.

„Cože?“

„Dost.“ Trošku jsem se od něho odtáhla, ale jen abych mu viděla do obličeje. Jen abych se nadechla. Moje ruce si pořád hrály s jeho vlasy a hladily ho po ramenou. Spustila jsem ruce dolů. Přinutila jsem se toho nechat. Byl tak horký. Zvedla jsem ruce ke svému obličeji a cítila ho na své kůži. Nechtělo se mi přestávat. A podle výrazu v jeho tváři a doteků jeho těla ani jemu ne. „Měli bychom přestat.“

„Proč?“ Skoro šeptal.

„Protože jestli nepřestaneme teď, nemuseli bychom přestat vůbec.“

„A to by bylo tak strašné?“

Jak jsem se koukala do jeho krásných očí ze vzdálenosti pár centimetrů, skoro jsem řekla ne. „Možná, že jo.“

„Jak to?“

„Protože jediná noc nikdy nestačí. Buď to máš pravidelně, nebo dostaneš absťák.“

„Můžeš to mít každou noc,“ prohlásil.

„To má být nabídka?“ zeptala jsem se.

Mžoural na mě a snažil se trošku stáhnout. Přemýšlet. Sledovala jsem jeho boj a zápasila sama se sebou. Nebylo snadné uvažovat, když jsem mu seděla na klíně. Vstala jsem. Jeho ruce jsem pořád měla pod sukní na nahých bocích.

„Anito, co se děje?“

Stála jsem nad ním a opírala se o jeho ramena, abych neztratila rovnováhu, ale na střízlivé přemýšlení to bylo pořád moc blízko. Udělala jsem krok dozadu a on mě pustil. Opřela jsem se o kuchyňskou linku a pokusila se myslet tak, aby to mělo hlavu a patu.

Pokoušela jsem se přijít na to, jak do jedné věty shrnout několik let bolesti. „Vždycky jsem byla slušná holka. Nespala jsem s různými kluky. Na vysoké jsem někoho potkala, zasnoubili jsme se, stanovili datum svatby, milovali jsme se. Nechal mě.“

„On to všechno dělal, jenom aby tě dostal do postele?“

Zavrtěla jsem hlavou, otočila se a pohlédla na něj. Pořád tam seděl do pasu nahý a vypadal k nakousnutí. „Jeho rodině jsem se nelíbila.“

„Proč?“

„Jeho matka nebyla spokojená s tím, že moje máma byla Mexičanka.“ Opřela jsem se zády o příborník a se zkříženýma rukama se objala okolo ramen. „Nemiloval mě dost, aby se postavil proti své rodině. Postrádala jsem ho v mnoha směrech, ale postrádalo ho i mé tělo. Slíbila jsem si, že už to nikdy nedopustím.“

„Takže čekáš na svatbu,“ řekl.

Přikývla jsem. „Strašně tě chci, Richarde, ale nemůžu. Slíbila jsem si, že už nikdy si nenechám takhle ublížit.“

Vstal a postavil se proti mně. Stál velice blízko, ale nedotýkal se mě. „Tak se za mě vdej.“

Zvedla jsem k němu oči. „Tak jo.“

„Ne, já to myslím vážně.“ Něžně mi položil ruce na ramena. „O tom, že tě požádám o ruku, jsem uvažoval už dřív, ale měl jsem strach. Nevěděla jsi, co takový lykantrop dokáže, jací dovedeme být. Uvědomoval jsem si, že to musíš zjistit dřív, než tě budu moci požádat, ale bál jsem se, až to uvidíš.“

„Pořád ještě jsem tě neviděla se proměnit,“ upozornila jsem ho.

„A potřebuješ to vidět?“

„Když tady takhle stojíme, řekla bych, že ne, ale fakticky, pokud mám mluvit vážně, tak nejspíš ano.“

„Hned?“

Koukala jsem ve skoro úplné tmě nahoru do jeho tváře a objala ho. Přitiskla jsem se k němu a zavrtěla hlavou. Tvářemi jsem přejížděla po jeho nahém hrudníku. „Ne, teď ne.“

Políbil mě na temeno hlavy. „Znamená to ano?“

Zvedla jsem hlavu a podívala se na něj. „Měla bych říct ne.“

„A proč?“

„Protože život je na to až moc komplikovaný.“

„Život je vždycky komplikovaný, Anito. Řekni ano.“

„Ano.“ Ve stejný okamžik, kdy jsem to vyslovila, jsem to chtěla vzít zpátky. Strašně po něm toužím. Dokonce ho i možná víc než trošku miluji. Copak čekám, že Červenou Karkulku sežere? Sakra, vždyť se nedokáže ani přinutit, aby zabil Velkého Zlého Vlka. Z nás dvou zabíjím lidi spíš já.

Políbil mě a přitiskl mi ruce na boky. Odtáhla jsem se dost na to, abych se dokázala nadechnout, a řekla jsem: „Dneska žádný sex. To pravidlo pořád platí.“

Sklonil hlavu a promluvil, zatímco naše rty se skoro dotýkaly. „Já vím.“

18

Na první schůzku se zombií jsem přišla pozdě. Jak překvapivé. Protože jsem nestihla první schůzku, opozdila jsem se i na další dvě. Když jsem se dostala k Edwardovu pokoji, bylo 2:03.

Zaklepala jsem. Otevřel dveře a ustoupil stranou. „Jdeš pozdě.“

„Jo.“ přikývla jsem. Jeho pokoj byl hezký i když standardní. Jediná veliká postel, noční stolek, dvě lampy, u protější stěny stůl. Přes okno, které sahalo skoro ode zdi ke zdi, byly zatažené závěsy. V koupelně se svítilo a dveře byly otevřené. Dveře šatníku byly otevřené napůl a prozrazovaly, že si rozvěsil šaty. Měl v plánu se tu nějakou dobu zdržet.

Televize byla puštěná, ale zvuk byl vypnutý. To mě překvapilo. Edward se na televizi nedívá. Nahoře na televizi stálo video. Nebyl to obvyklý hotelový model.

„Nechceš něco od pokojové služby, ještě než začneme?“

„Cola by byla super.“

Usmál se. „Vždycky ti chutnalo šampaňské, Anito.“ Došel k telefonu a objednal krvavý steak a láhev burgundského.

Svlékla jsem si kabát položila ho na židli u stolu. „Nepiju,“ vysvětlovala jsem.

„Já vím,“ prohlásil. „Nechceš se trošku osvěžit, než přinesou jídlo?“

Zvedla jsem oči a na dálku se zahlédla v zrcadle v koupelně. Kuřecí krev mi na tváři zaschla do lepivého povlaku cihlové barvy. „Chápu.“

Zavřela jsem dveře koupelny a podívala se na sebe do zrcadla. Světlo tu bylo ta tvrdá bílá záře, kterou mívá tolik hotelových

koupelen. Je tak neoblomná, že by v ní nevypadala dobře ani Miss Amerika.

Krev se na mé bledé pleti rýsovala jako červená křída. Měla jsem na sobě bílou vánoční mikinu s obrázkem Maxine z reklam Shoebox Hallmark. Pila kávu, v ruce měla čokoládovou tyčinku a říkala: „Takhle jsem nejveselejší.“ Bert po nás chtěl, abychom tenhle měsíc nosili vánoční věci. Možná tahle mikina není přesně to, co měl na mysli, ale je určitě mnohem lepší než spousta těch, které mám doma. Na bílé látce byla krev. Kdo by to řekl.

Svlékla jsem si mikinu a odhodila ji do vany. Celá hruď byla pocákaná krví. Trochu se jí dostalo dokonce i na můj stříbrný křížek. Musela se tam dostat spolu s tou, co mám na obličeji a na rukou. Dneska v noci jsem zabila tři kuřata. Probouzení zombií je špinavá práce.

Vzala jsem si jednu z bílých žínek z malého stojanu na ručníky. Zajímalo by mě, jak Edward pokojské vysvětlí ty krvavé skvrny. Není to můj problém, a navíc je to docela zábavná představa.

Pustila jsem vodu do umyvadla a začala se drhnout. Pozorovala jsem, jak mi krev teče po tváři ve vodových čůrcích. Zarazila jsem se koukala na sebe. Můj obličej vypadal čerstvě vymydlený jako by překvapeně.

Opravdu mě Richard požádal o ruku? Vážně jsem řekla ano? To určitě ne. Souhlasila jsem. Zatraceně. Otírala jsem si krev na hrudi. Pořád si hraju s příšerami. Tak teď jsem s jednou zasnoubená. To mě zarazilo. Posadila jsem se na víko mísy a zkrvavenou žínku svírala v rukou. Jsem zasnoubená. Už zase.

Ten první byl takový fajnový, že se dokonce líbil i Judith. Byl to pan Idol celé Ameriky, a já podle jeho příbuzných nebyla pro něj dost dobrá. A nejvíc mě ranilo, že mě dost nemiloval. Ani zdaleka tolik, jako já milovala jeho. Já bych se kvůli němu vzdala všeho na světě. Tuhle chybu už podruhé neudělám.

Richard ale není takový. Tím si jsem jistá. Ale přesto je tu červík pochybnosti. Strach, že to nějak pokazí.

A strach, že to nepokazí. Tak ani tak to nemůže dopadnout dobře.

Sklonila jsem hlavu a uvědomila si, že mi krvavá voda kape na linoleum. Klekla jsem si a otřela je. Už jsem tak vydrhnutá, že čistší nebudu, dokud se doma nepostavím pod sprchu. Kdybych si přinesla čisté šaty, mohla bych se vysprchovat tady, ale to mě nenapadlo.

Edward zaklepal na dveře. „Jídlo už je tady.“

Oblékla jsem se, položila žínku do umyvadla a pustila na ni studenou vodu. Ujistila jsem se, že neucpe odtok, a otevřela dveře. Zachytila jsem vůni steaku. Voněl úžasně. Nejedla jsem víc než osm

hodin, a vlastně ani tehdy jsem toho moc nesnědla. Richard mě rozptyloval.

„Myslíš, že nás pokojová služba zastřelí, když si objednáme ještě něco?“

Maličko pokynul k vozíku s jídlem. Byly tam dvě porce.

„Jak jsi věděl, že budu mít hlad?“

„Vždycky se zapomínáš najíst,“ odpověděl.

„Ale ale, nechceš se náhodou stát matkou roku?“

„Přinejmenším tě můžu nakrmit.“

Podívala jsem se na něho. „Co se děje Edwarde? Jsi nějak hrozně pozorný.“

„Znám tě dost dobře na to, abych věděl, že se ti to nebude líbit. Považuj to jídlo za dárek na usmířenou.“

„Co se mi nebude líbit?“

„Najíme se, podíváme se na film a všechno bude jasné.“

Začíná dělat tajnosti. To mu vůbec není podobné. Klidně vás zastřelí, ale nebude kolem toho chytračit. „O co ti jde, Edwarde?“

„Na nic se neptej, dokud neuvidíš ten film.“

„A proč ne?“

„Protože pak se budeš ptát daleko líp.“ S touhle nezpochybnitelnou odpovědí se posadil na kraj postele a nalil si sklenici červeného vína. Zakrojil do svého masa, a to bylo uprostřed úplně krvavé.

„Prosím tě, řekni, že můj steak není krvavý.“

„Není krvavý. Ty máš ráda maso dobře propečené.“

„Ha, ha, ha.“ Ale posadila jsem se. Připadalo mi zvláštní společně večeřet v Edwardově hotelovém pokoji, jako bychom byli nějací obchodníci na obyčejné pracovní večeři. Steak byl dost propečený. Silné domácí hranolky byly dost kořeněné a zabíraly skoro tolik místa jako steak. Jako obloha tu byla brokolice, ale ta se dá odsunout stranou a nevšímat si jí.

Colu donesli ve vychlazené vinné skleničce, což bylo trošičku přehnané, ale vypadalo to hezky.

„Ten film začne někde před koncem. Myslím, že ti nebude dělat problémy, abys pochopila děj.“ Stiskl tlačítko dálkového ovládání, obrazovka blikla a soutěžní pořad vystřídal záběr z ložnice.

Na kulaté posteli ležela na zádech nějaká žena s dlouhými hnědými vlasy. Byla nahá, nebo přinejmenším to, co jsem z ní viděla, bylo nahé. Od pasu dolů byla zakryta zuřivě přirážejícími hýžděmi nějakého tmavovlasého muže.

„To je porno.“ Ani jsem se nepokoušela skrývat pochybnosti.

„To jistě je.“

Podívala jsem se na Edwarda. Krájel svůj steak úhlednými a precizními pohyby. Žvýkal kousek steaku, usrkával víno a sledoval obrazovku.

Znovu jsem se podívala na ten film. Ke dvojici na posteli se připojil další muž. Byl vyšší než ten první, měl kratší vlasy, ale kromě toho těžko něco říct, hlavně proto, že jsem se snažila nekoukat se.

Seděli jsme s Edwardem na kraji postele, jedli k večeři skvělé steaky a já si s ním poprvé připadala trapně. Nikdy mezi námi nebylo žádné sexuální napětí. Jeden z nás by možná jednou mohl toho druhého zabít, ale políbit, to nikdy. A já přesto jsem v hotelovém pokoji s cizím mužem a dívám se na pornografický film. To hodné holky prostě nedělají.

„Edwarde, o co tu sakra jde?“

Stiskl knoflík. „Tady je záběr na obličej.“

Otočila jsem se k obrazovce. Z ní na mě shlížel obličej. Byl to ten druhý muž. Byl to Alfréd.

„Pane Bože,“ vypravila jsem ze sebe.

„Ty ho znáš?“ zeptal se Edward.

„Jo.“ Nemá cenu to zapírat. Alfréd je mrtvý, Edward už mu nemůže nijak ublížit.

„Jméno?“

„Alfréd. Příjmení neznám.“

Pustil rychlé přetáčení vpřed. Obrazy se pohybovaly divokým tempem a prováděly věci, které by byly obscénní při jakékoli rychlosti. Při rychlém přetáčení to bylo ještě smutnější. Směšné, a ještě degradující.

Znovu stiskl pauzu. Obličej té ženy byl naplno obrácený ke kameře. Ústa měla otevřená a v očích těžký povlak sexuální otupělosti. Vlasy byly rafinovaně naaranžované na hedvábném polštáři. Zřejmě to mělo být provokativní. Nějak se to nepovedlo.

„Znáš ji?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“

Znovu zmáčkl knoflík. „Už jsme skoro na konci.“

„A co ten druhý muž?“

„Celou dobu má na obličeji masku.“

Ten maskovaný muž na ženu vylezl zezadu. Boky se přimkl k jejímu zadku, svými stehny se tiskl k jejím. Tělo sklonil nad její nahé torzo a rukama jí masíroval svaly na ramenou. Nejvíc ze všeho to vypadalo, že je přes ni přehozený. Zdálo se, že tu už nejde o sex.

Na všech čtyřech nesla celou jeho váhu. Sípavě dýchala. Místností zadrnčelo hluboké zavrčení. Kamera zblízka zabrala mužova záda. Kůže se zvrásnila, jako kdyby pod ní přejela nějaká ruka a pak

zmizela. Objevily se další záhyby, jako kdyby se něco malého pokoušelo prodrat se ven.

Širší záběr ukazoval muže stále ještě ležícího na ženě. Záhyby na jeho zádech se prohlubovaly. Bylo vidět, jak do jeho kůže něco naráží; byly to dost velké pohyby, aby byly zřetelné, i kdyby byl oblečený. Jako ty, které jsem včera v noci viděla na Jasonovi.

Musím připustit, že tahle pasáž byla fascinující. Už jsem viděla, jak se lidé proměňují, ale takhle ještě nikdy. Ne do všech podrobností, ne před supercitlivým zrakem kamery.

Kůže na zádech mu praskla, on se vztyčil, objímal ji rukama v pase a kňučel. Po zádech mu tekla čirá tekutina a promočila postel i ženu pod ním.

Žena ho trochu pobídla. Pohybovala boky proti němu, přirážela s hlavou skloněnou k posteli.

Na zádech se mu objevila černá srst. Rukama křečovitě škubl ke svým bokům. Pak se nad ní znovu naklonil a zaťal ruce do postele. Jeho ruce byly pořád ruce, ale pak se ty lidské prsty zasekly do postele a ohromnými drápy vytrhávaly v širokých brázdách vycpávku.

Muž vypadal, že se scvrkává. Srst rostla rychleji a rychleji. Maska spadla stranou. Jeho tvář pro ni teď neměla ten správný tvar. Kamera zblízka zabrala ležící masku. Ještě trochu umění do toho všeho… do prdele! Pro to už nemám slova.

Ten muž zmizel. Nad ženou se tyčil černý leopard a vypadal, že je s tímto stavem velice spokojený. Skláněl se nad ženou s roztaženou tlamou, která odhalovala jeho třpytivé zuby. Kousl ženu do zad, takže se objevila troška krve. Slabě zasténala a tělem jí proběhlo zachvění.

Do záběru se vrátil Alfréd. Byl stále ještě v lidské podobě. Po čtyřech se přiblížil k posteli a políbil tu ženu. Byl to dlouhý důkladný polibek, bylo vidět, jak se pohybují jejich jazyky. Zvedl se na kolena a dál ji líbal a kýval svým tělem do rytmu jejích pohybů. Vypadal nesmírně vzrušený, že ji vidí.

Záda se mu zbrázdila, on se od ní odtrhl a rukama sevřel polštáře. Zdálo se, že jeho proměna postupuje daleko rychleji. Kamera zblízka zabrala jednu z jeho rukou. Kosti vyjely z kůže s vlhkými mlaskavými zvuky. Svaly a šlachy se míhaly pod kůží a pak se usadily v novém uspořádání. Kůže se roztrhla a vytekla z ní také čirá tekutina. Jeho ruka se proměnila v holou tlapu, teprve pak se na ní objevila srst.

Stál na ohnutých nohou, napůl vlk a napůl člověk, ale rozhodně samec. Zaklonil hlavu a zavyl. V tom zvuku byla vibrující sytost, která vyplnila celou místnost.

Žena na něho hleděla s rozšířenýma očima. Leopard z ní seskočil a převalil se na postel jako nějaké veliké kotě. Zamotal se do hedvábné deky, až ven koukal jenom tmavý chlupatý obličej.

Žena se položila na záda s nohama široce rozevřenýma. Ruce napřáhla vstříc vlčímu muži a jazykem si olizovala rty, jako by ji to doopravdy bavilo. Třeba vážně jo.

Vlkodlak do ní pronikl a nechoval se nijak jemně. Těžce sténala, jako by to bylo to nejlepší, co kdy zažila.

Žena začala křičet. Buď to byla moc dobrá herečka, nebo se blížila k vyvrcholení. Nebyla jsem si jistá, čemu bych dala přednost. Asi té dobré herečce.

Udělala se s hlasitým zvukem někde mezi ječením a radostným výkřikem. Ležela na zádech na posteli, lapala po dechu a tělo měla vláčné. Vlkodlak ještě jednou přirazil a přejel drápy po celé délce jejího nahého těla.

Teď ječela a nic přitom nehrála. Krev jí po těle prýštila v rudých pramíncích, Leopard překvapeně zakňučel a vyskočil z postele. Žena si rukama chránila tvář, ale tlapa jí srazila paže. Krev vystříkla a na okamžik bylo vidět kost tam, kde drápy servaly maso.

Neustále pronikavě ječela, jeden trhaný výkřik za druhým, tak rychle, jak se jen stačila nadechovat. Vlkodlakův špičatý čumák se sklonil k jejímu obličeji. Před očima se mi mihl obraz oběti té vraždy s rozdrcenou čelistí. On jí ale šel po krku. Prokousl jí hrdlo a vystříkl ohromný gejzír krve.

Její oči slepě zíraly do kamery, rozšířené a lesklé, ale prázdné a mrtvé. Její obličej nějakým zázrakem nebyl zkrvavený. Vlkodlak couvl a z tlamy mu kapala krev. Veliká kapka krve jí padla na překvapenou tvář a roztekla se mezi jejíma očima.

Leopard vyskočil zpátky na postel. Obličej jí dočista olízal dlouhými jistými pohyby svého jazyka. Vlkodlak olizoval krev z jejího těla a zastavil se u břicha. Zaváhal a jeho žluté oko se podívalo do kamery. Začal žrát. Leopard se připojil k hostině.

Zavřela jsem oči, ale i zvuky byly dostatečně výmluvné. Místnost naplnily těžké, vlhké zvuky, jako když se něco trhá. Slyšela jsem se, jak říkám, „Vypni to.“ Zvuky ustaly, ale i když jsem byla přesvědčená, že Edward kazetu vypnul, nechtěla jsem otevřít oči, abych se přesvědčila. Nepodívala jsem se, dokud jsem neslyšela šustění přetáčené pásky.

Edward si ukrojil kousek steaku.

„Jestli to teď budeš jíst, tak se pozvracím.“

Usmál se, ale příbor odložil. Jeho výraz byl naprosto neutrální, stejně jako většinu času. Nedokázala jsem říct, jestli se mu ten film líbil nebo jestli je z něho znechucený. „Tak teď se mě můžeš ptát,“ řekl. Hlas měl stejný jako vždycky, příjemný a nedotčený žádnými vnějšími podněty.

„Pane Bože, odkud to máš?“

„Od jednoho klienta.“

„A proč ti to dal?“

„Ta žena byla jeho dcera.“

„Proboha, prosím tě, řekni, že se na to nedíval.“

„Dobře víš, že to viděl. Určitě se díval až do konce. Proč by si mě jinak najímal? Muži si většinou nenajímají lidi, aby zabili milence jejich dcery.“

„On si tě najal, abys zabil ty dva muže?“

Edward přikývl.

„A proč jsi to ukázal mně?“

„Protože si jsem jistý, že mi pomůžeš.“

„Já nejsem nájemný vrah, Edwarde.“

„Jenom mi pomoz je identifikovat. Zbytek udělám sám. Nebude ti vadit, když se trochu napiju vína?“

Přikývla jsem.

Usrkl vína. Tmavá tekutina se převalovala ve sklenici a vypadala daleko tmavší než před tím filmem. Těžce jsem polkla a odvrátila oči. Nebudu zvracet. Nebudu zvracet.

„Kde bych mohl najít Alfréda?“

„Nikde,“ odpověděla jsem mu.

Postavil sklenici opatrně na tác. „Zklamala jsi mě, Anito. Myslel jsem si, že mi pomůžeš, když uvidíš, co té dívce udělali.“

„Já spolupracuji. Ten film je jedna z nejhorších věcí, které jsem kdy viděla, a že jsem toho viděla sakra hodně. Na to, abys hledal Alfréda, je už pozdě.“

„Jak to, pozdě?“

„Včera v noci jsem ho zabila.“

Úsměv na tváři se mu rozšířil. Byl to hezký pohled. „Ty mi vždycky usnadníš práci, Anito.“

„To nebylo záměrně.“

Pokrčil rameny. „Chceš půlku honoráře? Udělala jsi polovinu práce.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Neudělala jsem to kvůli penězům.“

„Řekni mi, co se stalo.“

„Ne.“

„Proč ne?“

Pohlédla jsem na něho. „Protože lovíš lykantropy a já bych ti nechtěla nedopatřením nějakého nahnat do rány.“

„Ten leopardodlak si zaslouží zemřít, Anito.“

„O to se nepřu. I když technicky vzato tu dívku nezabil.“

„Její otec je chce oba. Máš mu to za zlé?“

„Ne, myslím, že ne.“

„Takže mi pomůžeš toho druhého muže identifikovat?“

„Možná.“ Vstala jsem. „Potřebuju někomu zavolat. Potřebuju, aby se na ten film ještě někdo podíval. Možná by ti mohl pomoci víc než já.“

„Kdo to je?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nejdřív raději zjistím, jestli sem přijde.“

Edward dlouze přikývl. Jako by se jenom uklonil. „Jak je libo.“

Po paměti jsem vytočila Richardovo číslo. Vzal to jeho záznamník. „Tady Anita. Zvedni to Richarde, jestli tam jsi. Zvedni to, je to důležité.“ Telefon nikdo nezvedal.

„Zatraceně,“ zaklela jsem.

„Není doma?“ chtěl vědět Edward.

„Nemáš číslo do Ztřeštěné kavárny?“

„Mám.“

„Dej mi ho.“

Pomalu to číslo zopakoval a já ho vytáčela. Telefon zvedla nějaká žena. Raina to nebyla a já byla moc ráda. „Ztřeštěná kavárna, u aparátu Polly. Jak vám mohu pomoci?“

„Potřebuji mluvit s Richardem.“

„Omlouvám se, ale žádný takový číšník tady nepracuje.“

„Podívejte, včera v noci jsem byla Marcusovým hostem. Musím mluvit s Richardem. Je to velice důležité.“

„Já nevím, tedy, všichni mají vzadu nějakou práci.“

„Heleďte, sežeňte mi hned Richarda k telefonu.“

„Marcus nemá rád, když ho někdo vyrušuje.“

„Polly, jmenujete se tak? Už jsem na nohou víc než třináct hodin. Jestli mi hned teď nedáte Richarda k telefonu, dojedu si tam osobně a nakopu vám zadek. Vyjádřila jsem se jasně?“

„Kdo je tam?“ Řekla to naštvaně, ale ani trochu vystrašeně.

„Anita Blakeová.“

„Aha,“ řekla. „Hned vám Richarda seženu, Anito, hned.“ V jejím hlase byl vyděšený tón, který tam předtím nebyl. Položila sluchátko vedle aparátu. Hudbu v pozadí vybíral někdo se zvráceným smyslem pro humor. Růže ve světle měsíce, Modrý měsíc, Měsíční sonáta. Všechny písničky měly v názvu měsíc. Asi v polovině Měsíce nad Miami se v telefonu zase ozval hlas.

„Anito, to jsem já. Stalo se něco?“

„Já jsem v pořádku, ale mám tu něco, na co se musíš podívat.“

„Můžeš mi říct, co to je?“

„Já vím, že to zní otřepaně, ale po telefonu ne.“

„Určitě to není nějaká záminka, aby ses se mnou mohla zase sejít?“ Jeho hlas naznačoval, že si mě trošičku dobírá.

Byla to hodně dlouhá noc. „Můžeš se se mnou sejít?“

„Samozřejmě. O co jde? Máš příšerný hlas.“

Potřebuju tě obejmout a vymazat poslední hodinu svého života. O to první se můžeš postarat, až sem dorazíš, a bez toho druhého prostě budu muset žít.“

„Jsi doma?“

„Ne.“ Podívala jsem se na Edwarda a zakryla sluchátko dlaní. „Můžu mu dát číslo pokoje?“

Přikývl.

Dala jsem Richard číslo hotelového pokoje a instrukce, jak se sem dostane. „Budu tam co nejdřív.“ Chvilku zaváhal a pak řekl, „Co jsi řekla Polly? Je skoro hysterická.“

„Nechtěla mi tě dát k telefonu.“

„Vyhrožovala jsi jí,“ došlo mu.

„Jo.“

„Byla to planá výhrůžka?“

„V podstatě ano.“

„Dominantní členové smečky nevyhrožují podřízeným zbytečně.“

„Já nejsem člen smečky.“

„Po včerejší noci jsi dominantní. Považují tě za potulného dominantního lykantropa.“

„Co to znamená?“

„To znamená, že když řekneš, že někomu nakopeš zadek, věří ti.“

„Ach, to je mi líto.“

„Mně se neomlouvej, omluv se Polly. Budu tam, než ji uklidníš.“

„Nedávej mi ji, Richarde.“

„To máš za tu svou pistolnickou pýchu. Lidi z tebe mají strach.“

„Richarde…“ V telefonu se ozval vzlykající ženský hlas. Příštích patnáct minut jsem strávila tím, že jsem brečící vlkodlačici vysvětlovala, že jsem neměla v úmyslu jí nic udělat. Můj život začínal být příliš nepochopitelný dokonce i pro mě.

19

Richard se spletl. Dokud jsem telefonovala a uklidňovala Polly, na dveře nezaklepal. Byla mi tak vděčná, že jsem jí odpustila její nezdvořilost, že to bylo až trapné. Z telefonu se řinuly vlny submisivity. Zavěsila jsem.

Edward se na mě křenil. Přesunul se do jednoho z křesel. „Vážně jsi posledních dvacet minut přesvědčovala vlkodlačici, žes jí nechtěla ublížit?“

„Ano.“

Zasmál se zeširoka překotným smíchem. Pak úsměv zmizel a zanechal mu na tváři jakousi mihotavou záři. V očích mu zasvítilo něco mnohem temnějšího než humor. Nebyla jsem si jistá, na co myslí, ale nebylo to nic příjemného.

Posunul se v křesle dolů, hlavou se opíral o opěradlo, ruce si založil na břiše a překřížil kotníky. Vypadal naprosto spokojeně. „Jak je možné, že jsi děs pro všechny ty nebohé vlkodlaky?“

„Myslím, že nejsou zvyklí na to, aby je lidi stříleli a zabíjeli. Alespoň ne při prvním setkání.“

V očích mu zazářila nějaká temná legrace. „Ty jsi tam byla a hned první noc jsi někoho zabila? Sakra, Anito, já už jsem tam byl třikrát, a ještě jsem nikoho nezabil.“

„Jak dlouho jsi ve městě?“

Dlouze si mě změřil. „Ptáš se jenom tak, nebo to chceš vědět?“

Napadlo mě, že Edward by dokázal sejmout osm lykantropů a nezanechat žádné stopy. Jestli by to svedl některý člověk, pak je to on.

„Chci to vědět,“ řekla jsem.

„Zítra to bude týden.“ Oči měl najednou prázdné. Byly tak chladné a netečné jako u těch měňavců včera v noci. Je víc způsobů, jak se stát dravcem. „Ale samozřejmě musíš věřit mému slovu. Můžeš si to ověřit v hotelové knize, ale mohl jsem změnit hotel.“

„Proč bys mi lhal?“

„Protože mě to baví,“ odpověděl.

„Tebe nebaví lhaní.“

„A co mě baví?“

„Že víš něco, co já nevím.“

Maličko pokrčil rameny. Jak tam ležel v křesle, určitě to nebylo nic snadného. Podařilo se mu, že to vypadalo elegantně. „Jsi samolibá.“

„Nejde jenom o mě. Pěstuješ si tajemství jen pro čiré pobavení.“

On se usmál pomalým lenivým úsměvem. „Moc dobře mě znáš.“

Začala jsem si říkat, že jsme přece přátelé, ale pohled v jeho očích mě zarazil. Měřil si mě trošku moc intenzivně. Připadalo mi, že mě zkoumá, jako by mě nikdy předtím doopravdy neviděl.

„Na co myslíš, Edwarde?“

„Že vyhrát nad tebou by možná nebylo snadné.“

„Co má tohle znamenat?“

„Dobře víš, jak miluju výzvy.“

Koukala jsem na něho. „Mluvíš o tom, že by ses postavil proti mně, abys viděl, kdo z nás je lepší?“ Řekla jsem to jako otázku. Neodpověděl mi tak, jak jsem si přála.

„Ano.“

„Proč?“

„Neudělám to. Znáš mě – nejsou peníze, není zabíjení – ale bylo by to… zajímavé.“

„Neděs mě, Edwarde.“

„Dneska mě prostě poprvé napadlo, zda bys nemohla vyhrát.“

Vystrašil mě. Já měla zbraň, on nevypadal, že je ozbrojený, ale Edward má zbraň vždycky. „Nedělej to, Edwarde.“

Jediným plynulým pohybem se posadil. Má ruka sáhla po zbrani. Měla jsem pistoli napůl venku z pouzdra, když jsem si uvědomila, že se jenom posadil. Roztřeseně jsem vydechla a pustila pistoli zpátky. „Nehraj si se mnou, Edwarde. Jeden z nás by na to mohl doplatit.“

Široce rozpřáhl paže. „Už žádné hraní. Moc rád bych věděl, kdo z nás je lepší, Anito, ale ne dost na to, abych tě kvůli tomu zabil.“

Spustila jsem ruku. Jestliže Edward říká, že mě dneska nezabije, myslí to vážně. Kdyby mu o to někdy šlo doopravdy, nejdřív by mi to řekl. Edward byl v těchhle věcech sportovec. Když svou oběť překvapíte, je to příliš snadné.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Vyskočila jsem. Kdo je tu nervózní – já? Edward tam dál seděl, jako by neslyšel, a díval se na mě těma svýma strašidelnýma očima. Šla jsem ke dveřím. Byl to Richard. Objal mě a já ho nechala. Přitiskla jsem se k jeho hrudníku a velice živě si uvědomovala, že přitulená k Richardovu tělu nedokážu dost rychle vytáhnout pistoli.

Odtáhla jsem se jako první a vedla ho do pokoje. Tázavě se na mě podíval. Zavrtěla jsem hlavou. „Vzpomínáš si na Edwarda?“

„Anito, neřekla jsi mi, že s Richardem pořád ještě chodíš.“ Edwardův hlas byl milý jako obvykle. Jako by právě neuvažoval, jaké by to bylo mě zabít. Tvář měl upřímnou a přátelskou. S napřaženou rukou přešel k Richardovi. Je úžasný herec.

Richard mu trochu udiveně potřásl rukou. Podíval se na mě. „Co se děje, Anito?“

„Můžeš znovu pustit ten film?“

„Jestli mě při tom necháš najíst. I když můj steak je bohužel už úplně ledový,“ vymínil si Edward.

Těžce jsem polkla. „Ty jsi ten film předtím viděl, a přece jsi objednal steaky. Proč?“

„Třeba abych zjistil, jestli dokážeš jíst, až se na něj dokoukáš.“

„Jsi soutěživý zmetek.“

Jenom se usmál.

„Jaký film?“ chtěl vědět Richard.

„Sněz si steak, Edwarde. Podíváme se na to, až dojíš.“

„To ti to tolik vadilo?“

„Zmlkni a jez.“

Posadil se na kraj postele a začal krájet maso. To bylo celé rudé a vytékala z něj krvavá šťáva. Vykročila jsem ke koupelně. Nebylo mi zle, ale jestli se budu dívat, jak jí to maso, tak se mi zle udělá.

„Schovám se v koupelně. Jestli to chceš vysvětlit, můžeš se ke mně připojit," řekla jsem.

Richard pohlédl na Edwarda a pak zase na mne. „Co se to tu děje?"

Vtáhla jsem ho do koupelny a zavřela za námi dveře. Pustila jsem do umyvadla studenou vodu a postříkala si obličej.

Sevřel mi ramena a masíroval mi je. „Jsi v pořádku?"

Zavrtěla jsem hlavou a z obličeje mi kapala voda. Poslepu jsem popadla ručník, přitiskla si ho na obličej a chvilku ho tam nechala. Edward mě nevaroval, protože rád lidi šokuje. A varování by zmenšilo účinek. Jaký účinek by podle mě měl vydržet Richard?

Obrátila jsem se k němu s ručníkem pořád ještě sevřeným v ruce. Vypadal ustaraně, zosobnění láskyplných obav. Nelíbilo se mi, že se takhle tváří. Doopravdy jsem teprve před osmi hodinami řekla ano? Připadalo mi to míň a míň skutečné.

„Ten film je porno," řekla jsem.

Vypadal vyděšeně. Výborně. „Porno? Neděláš si legraci?"

„Ne, jsem smrtelně vážná," odpověděla jsem.

„A proč se na něj mám dívat?" Zdálo se, že ho něco napadlo. „Proč ses na to dívala s ním?" V jeho hlase byl nepatrný kousíček zlosti.

Vtom jsem se rozesmála. Smála jsem se, až mi po tvářích tekly slzy a nedokázala jsem popadnout dech a promluvit.

„Co je tu tak legračního?" Znělo to trochu dotčeně.

Když jsem dokázala promluvit bez zalykání, řekla jsem, „Z Edwarda měj strach, ale nikdy na něj nežárli."

Ten smích mi pomohl. Cítila jsem se líp, už ne tak pošpiněná, trošku míň rozpačitá, a dokonce i maličko míň vyděšená. Zdvihla jsem hlavu. Pořád ještě měl na sobě ten zelený svetr, který nedávno skončil v kuchyni na podlaze. Vypadal nádherně. Uvědomila jsem si, že já ne. Ve své vytahané mikině celé od krve, džínách a teniskách jsem v soutěži o nejsladší dívku ztrácela několik bodů. Potřásla jsem hlavou. Záleží na tom? Ne, jenom to odkládám. Nechci se tam ještě vrátit. Nechci ještě jednou vidět ten film. A určitě nechci sedět v jedné místnosti s mužem, za kterého bych se mohla vdát, a sledovat, jak se kouká na porno. Neměla bych zničit ten konec?

Bude ho to vzrušovat, než se to zvrhne? Dívala jsem se na jeho velice lidskou tvář a vůbec si nebyl jistá.

„Na tom filmu jsou lykantropové a lidská žena."

„Takže už se prodávají?"

Teď jsem byla s překvapeným výrazem na řadě já. „Ty o tom filmu víš? A řekl jsi ‚prodávají', To je jich víc?"

„Bohužel," řekl. Opřel se o dveře, sklouzl na zem a posadil se na zemi jako Indové. Kdyby natáhl nohy, nebylo by tu pro nás oba dost místa.

„Vysvětli mi to, Richarde."

„Byl to Rainin nápad," řekl. „Přesvědčila Marcuse, aby některým z nás přikázal, že se toho musíme účastnit."

„Ty jsi…" Nedokázala jsem to ani vyslovit.

Zavrtěl hlavou. Něco sevřeného v mém hrudníku se uvolnilo. „Raina se mě pokoušela dostat před kameru. U těch, kteří potřebovali utajit svou totožnost, použili masky. Já jsem to neudělal."

„Ale Marcus ti to nakázal?"

„Ano. Ty zatracené filmy jsou jeden z hlavních důvodů, proč jsem ve smečce začal postupovat nahoru. Kdokoli výše postavený mi mohl rozkazovat. Pokud to schválí Marcus, můžou ti přikázat skoro cokoli, pokud to není ilegální."

„Počkej. Ty filmy nejsou ilegální?"

„Sodomie je protizákonná v některých státech, ale my jsme využili trhliny v zákonech."

„A v těch filmech se jinak neděje nic ilegálního?" zeptala jsem se.

Zíral nahoru na mě. „Co je na tom filmu, že vypadáš tak vyděšeně?"

„Je to snuff."

Jenom na mě koukal, vůbec nezměnil výraz, jako by čekal, že budu pokračovat. Když jsem nic neříkala, prohlásil. „To nemůžeš myslet vážně."

„To bych byla sama ráda."

Zavrtěl hlavou. „To by neudělala dokonce ani Raina."

„Pokud jsem viděla, tak v tom filmu Raina nebyla."

„Ale Marcus by to neschválil, tohle ne." Vstal jenom za pomoci opory o stěnu. Rázoval ke kraji vany a zase zpátky. Otřel se o mě a uhodil dlaní do zdi. Ozvalo se dunivé prásknutí.

Obrátil se ke mně. Ještě nikdy jsem ho neviděla takhle rozzlobeného. „V celé zemi jsou další smečky. Nemuseli jsme to být my."

„Byl tam Alfréd."

Opřel se zády o protější zeď a znovu uhodil dlaněmi do stěny. „Tomu nevěřím."

Edward zaklepal na dveře. „Film je připravený."

Richard rozrazil dveře a vtrhl do pokoje jako bouře. Poprvé jsem cítila, že z něho vyzařuje ta nadpřirozená energie.

Edwardovi se rozšířily oči. „Poskytla jsi mu úvod?"

Přikývla jsem.

V celém pokoji byla až na televizní obrazovku tma. „Postel přenechám vám zamilovaným. Já si sednu tamhle.“ Znovu se usadil v křesle, tentokrát vzpřímeně, a pozoroval nás. „Mě si nevšímejte, kdyby jste třeba taky dostali chuť.“

„Sklapni a pusť ten film,“ řekla jsem.

Richard se posadil na kraj postele. Vozík pokojové služby byl pryč i s tím odporným masem. Skvělé, o jeden důvod ke zvracení míň. Vypadalo to, že se Richard uklidnil. Jak tu seděl, připadal mi docela normální. Ta záplava energie se ztratila tak úplně, že jsem si nebyla jistá, jestli jsem si ji jenom nepředstavovala. Podívala jsem se na Edwarda. Pozoroval Richarda, jako by udělal něco ohromně zajímavého. Takže nepředstavovala.

Napadlo mě, že rozsvítím, ale neudělala jsem to. Tma mi pro tohle připadala vhodnější.

„Edwarde.“

„Show začíná,“ prohlásil. Stiskl knoflík a začalo to znovu.

Při prvním obraze Richard ztuhl. Poznal toho druhého muže? Nezeptám se, ještě ne. Ať se nejdřív podívá, otázky přijdou potom.

Nechtělo se mi sedět na posteli vedle mého drahouška a dívat se s ním na tohle svinstvo. Vlastně jsem asi ani nepřemýšlela o tom, co by pro Richarda mohlo znamenat slovo sex. Znamená to proměňování? Sodomii? Doufám, že ne, ale nevím, jak to zjistit bez ptaní, a ptát se ho nechci. Kdyby na sodomii řekl ano, bylo by po svatbě.

Nakonec jsem přešla kolem obrazovky a posadila se do druhého křesla vedle Edwarda. Nechtěla jsem ten film vidět znovu. Edward zřejmě taky ne. Oba jsme sledovali, jak se dívá Richard. Nevím, co jsem čekala, že uvidím, ani co bych chtěla vidět. Edwardův obličej nic neprozrazoval. Oči měl napůl přivřené. Zase se v křesle sesunul dolů. Vypadalo to, že spí, ale já věděla, že ne. Vnímal všechno, co se v místnosti dělo. Nebyla jsem si jistá, jestli Edward někdy skutečně spí.

Richard se díval sám. Seděl na úplném krajíčku postele se sepnutýma rukama, ramena shrbená. Oči mu zářily a odráželo se v nich světlo televizní obrazovky. Na jeho obličeji jsem skoro mohla sledovat, co se na ní odehrává. Na jeho horním rtu se třpytil pot. Otřel si ho a všiml si, že ho pozoruji. Nejdřív vypadal zmateně, pak naštvaně.

„Nedívej se na mě, Anito,“ jeho hlas se zadrhával něčím víc než citem. Anebo míň.

Nedokázala jsem jako Edward předstírat, že spím. Co mám sakra podle něho dělat? Zvedla jsem se a odešla do koupelny. Záměrně jsem se nepodívala na obrazovku, ale musela jsem přejít před ním. Cítila jsem, jak mě sleduje. Pod jeho pohledem mě na zádech svědělа kůže. Najednou jsem si otřela zpocené dlaně o džíny. Pomalu jsem se otočila a pohlédla na něj.

Koukal se na mě, ne na film. V jeho tváři byla zuřivost – hněv je příliš mírné slovo – a nenávist. Měla jsem pocit, že se nezlobí na mě. Ale na koho tedy? Na Rainu, Marcuse… na sebe samého?

Ženský jekot otočil jeho hlavu zpátky k filmu. Pozorovala jsem jeho obličej, zatímco jeho kamarád zabíjel. Zuřivost v jeho tváři se stupňovala, a pak mu v neartikulovaném výkřiku vytryskla ze rtů. Sklouzl z postele na kolena a zakryl si rukama obličej.

Edward byl na nohou. Zachytila jsem jeho pohyb periferním viděním a uvědomila si, že drží pistoli, která se mu jako kouzlem objevila v rukou. Já jsem měla v ruce browning. Dívali jsme se na sebe přes Richardovo klečící tělo.

Richard se schoulil skoro do pozice plodu v děloze a pomalu se na kolenou houpal sem a tam. Z obrazovky se ozýval zvuk trhaného masa: Zvedl šokovaný obličej, ještě jednou se podíval na obrazovku a lezl po čtyřech směrem ke mně. Ustoupila jsem mu z cesty a on mě nechal být. Mířil do koupelny.

Dveře se zabouchly a za chviličku se ozval zvuk dávení.

Edward a já jsme stáli v místnosti a dívali se na sebe. Pořád jsme měli v rukou zbraně. „Vytáhneš pistoli stejně rychle jako já. To jsi před dvěma lety nedokázala."

„Ty dva roky byly drsné," poznamenala jsem.

Usmál se. „Většina lidí by si ani nevšimla, že se ve tmě pohybuji."

„Mám výborné noční vidění," prohlásila jsem.

„Budu si to pamatovat."

„Pojďme pro dnešek vyhlásit příměří, Edwarde. Dneska jsem příliš unavená na to, abych se srala ještě s tímhle."

Přikývl a zastrčil pistoli vzadu za pas. „Tam jsi ji předtím neměl," upozornila jsem ho.

„Ne," řekl. „To neměl."

Zasunula jsem browning do pouzdra a zaklepala na dveře koupelny. Musím připustit, že jsem se tak docela neotočila. V tu chvíli jsem se s Edwardem za zády cítila poněkud nervózně.

„Richarde, jsi v pořádku?"

„Ne." Měl hlubší a chraplavější hlas.

„Můžu jít dál?"

Následovala dlouhá odmlka a pak řekl, „Možná radši jo."

Dveře jsem otevírala opatrně, nechtěla jsem ho jimi uhodit. Stále ještě klečel nad toaletou, hlavu měl skloněnou a dlouhé vlasy mu zakrývaly obličej. V ruce měl zmuchlaný chomáč toaletního papíru. Ve vzduchu visel ostrý pach jeho zvratků.

Zavřela jsem dveře a opřela se o ně. „Můžu ti nějak pomoci?"

Zavrtěl hlavou.

Pohladila jsem ho po vlasech. Ucukl, jako kdybych ho spálila. Zůstal schoulený v koutě mezi zdí a vanou. Ve tváři měl plachý, vyděšený výraz.

Klekla jsem si k němu.

„Prosím tě, nesahej na mě!“

„Fajn, ani se tě nedotknu. A teď mi řekni, co se děje.“

Nepodíval se na mě. Jeho oči přejížděly po místnůstce, na ničem se nezastavily, ale nepochybně se mi vyhýbaly.

„Řekni mi to, Richarde:“

„Nemůžu věřit, že by o tom Marcus věděl. Určitě to neví. Nedovolil by to.“

„Mohla by to Raina udělat bez jeho vědomí?“

Přikývl. „Je to pořádná mrcha.“

„To jsem si všimla.“

„Musím o tom říct Marcusovi. Nebude mi to věřit. Možná by chtěl vidět ten film.“ Jeho slova už byla skoro normální, ale hlas měl ještě zadýchaný sevřený a vyděšený. Pokud to vydrží, začne hyperventilovat.

„Pomalu a zhluboka se nadechni, Richarde. Zase to bude dobré.“

Zavrtěl hlavou. „Ale nebude. Myslel jsem si, žes už viděla to nejhorší, co dokážeme.“ Dlouze a nuceně se zasmál. „Pane Bože, teď jsi to ale vážně viděla.“

Natáhla jsem se k němu, abych ho utěšila, abych udělala alespoň něco. „Nesahej na mě,“ vykřikl. Ucukla jsem a zůstala jsem sedět opřená zády o protější stěnu. Dál jsem ustoupit nemohla, pokud jsem nechtěla odejít z místnosti.

„Co to sakra s tebou je?“

„Po tom, co jsem to viděl, tě chci, hned tady a teď.“

„Vzrušilo tě to?“ vyslovila jsem to jako otázku.

„Bože, pomoz mi,“ odpověděl.

„Takže sex pro tebe znamená tohle? Ne to zabíjení, ale to před tím?“

„Může to tak být, ale není to bezpečné. Ve své zvířecí podobě jsme nakažliví. To sama víš.“

„Ale je to pokušení,“ dodala jsem.

„Ano.“ Popolezl po čtyřech ke mně a já cítila, jak se stahuji. Posadil se na paty a jenom se na mě díval. „Já nejsem jenom člověk, Anito. Jsem tím, čím jsem. Nežádám po tobě, abys tu druhou půlku hned milovala, ale musíš se na ni podívat. Jestli to má mezi námi fungovat, musíš vědět, co to je.“ Zkoumavě si prohlížel můj obličej. „Nebo jsi změnila názor?“

Nevěděla jsem, co říct. Jeho oči už nebyly plaché. Byly temné a hluboké. V jeho pohledu i v jeho tváři byl žár, který neměl se strachem

nic společného. Zvedl se na všechny čtyři a tenhle jediný pohyb stačil, aby se ke mně přiblížil. Dívala jsem se mu do obličeje z několika centimetrů. Dlouze si povzdechl a zachvěl se. Na kůži mi zasršela energie. Zalapala jsem po dechu. Jeho druhá stránka mi narážela na kůži. Ta záplava mě přitiskla ke stěně jako neviditelná vlna.

Naklonil se ke mně, skoro se mě dotkl rty, a pak uhnul stranou. Jeho dech mě pálil na tváři. „Představ si, jaké by to mohlo být. Takhle se milovat, cítit, jak ti po kůži běhá energie, zatímco já bych byl v tobě."

Chtěla jsem se ho dotknout, ale měla jsem z toho strach. Couvl natolik, aby se mi mohl podívat do obličeje. Byl dost blízko, aby mě mohl políbit. „Bylo by to tak krásné." Přejel rty po mých. Další slova zašeptal do mých úst jako nějaké tajemství. „A všechna tahle vášeň vzniká z toho, že vidím krev a smrt a představuju si strach."

Najednou stál na nohou, jako by ho někdo vytáhl. Bylo to jako kouzelnický trik. V porovnání s tím se mi zdálo, že se včera Alfréd pohyboval pomalu. „Tak takový jsem, Anito. Nemůžu předstírat, že jsem člověk. Jde mi to líp než Marcusovi, ale je to jenom hra."

„Ne." Můj hlas byl jenom šepot.

Polkl dost hlasitě, abych to slyšela. „Už musím jít." Podal mi ruku. Uvědomila jsem si, že když tam sedím, nemůže otevřít dveře, aniž by mě jimi uhodil.

Věděla jsem, že když tu ruku odmítnu, tak to bude stačit. Už nikdy mě o nic nepožádá a já nebudu muset říkat ano. Chytila jsem se té ruky. Zhluboka si oddechl. Jeho kůže byla na dotek horká, skoro rozpálená. Jeho pokožka do mé ruky vysílala slabé impulsy energie. Dotýkat se ho v přítomnosti vší té energie v místnosti bylo tak úžasné, že se to nedalo popsat slovy.

Zvedl mou ruku ke svým rtům. Nepolíbil ji, spíš se o ni otřel, přejel jí po svých rtech a jazykem mi olízl zápěstí. Pak ji pustil tak prudce, až jsem zakolísala. „Musím odtud hned pryč." Zase už měl v obličeji pot.

Vyšel ven do pokoje. Tentokrát byla světla rozsvícená. Edward seděl v křesle a ruce měl volně položené v klíně. Nikde v dohledu žádná zbraň. Stála jsem ve dveřích koupelny a cítila, jak okolo mě víří Richardova energie a vyplňuje vedlejší pokoj jako voda, která byla příliš dlouho přehrazená. Na Edwardovi bylo vidět, jak moc se přemáhá, aby nesáhl po zbrani.

Richard došel ke dveřím a já ve vzduchu skoro cítila vlny způsobené jeho pohybem. Zastavil se s rukou na klice. „Řeknu to Marcusovi, pokud ho zastihnu o samotě. Jestli do toho vstoupí Raina, budeme muset vymyslet něco jiného." Naposledy na mě pohlédl a byl pryč. Skoro jsem čekala, že se po chodbě rozběhne, ale neudělal to. Skvělá ukázka sebeovládání.

Edward stál ve dveřích a sledoval, jak Richard mizí za rohem. Otočil se ke mně. „A s tímhle chodíš.“

Ještě před chvílí bych byla uražená, ale teď mi kůže vibrovala zbytky Richardovy energie. Už nedokážu nic předstírat. Požádal mě, abych si ho vzala, a já souhlasila. Ale nic jsem nechápala, skutečně nechápala. On není člověk. Doopravdy a skutečně není.

Zůstává otázka, co všechno se tím mění. Odpověď: Nemám ani nejmenší představu.

20

Nedělní dopoledne jsem prospala a zameškala kostel. Domů jsem se dostala skoro až v sedm hodin ráno. Mši v deset bych nedokázal stihnout ani náhodou. Bůh určitě chápe potřebu spánku, i když sám ho nepotřebuje.

V podvečer byste mě zastihli na washingtonské univerzitě. Seděla jsem v pracovně doktora Louise Fanea, pro přátele Louieho. Časný zimní soumrak naplnil oblohu jemnými purpurovými obláčky. Jediným oknem pracovny byly vidět pruhy nebe jako osvětlené kulisy pro oblaka. Louie už to dotáhl aspoň na jedno okno. Většina doktorandů nemá ani to. Doktorandi jsou v univerzitním kampusu laciné zboží.

Louie seděl zády k oknu. Rozsvítil stolní lampu. Vytvořila kolo teplé zlaté záře, která vzdorovala blížící se noci. Seděli jsme v posledních paprscích světla a vypadalo to intimněji, než by mělo. Poslední bašta odporu proti temnotě. Pane Bože, to jsem ale dneska melancholická.

V Louieho kanceláři panoval útulný nepořádek. Celou jednu stěnu zabírala knihovna zaplněná učebnicemi biologie, přírodovědnými články a úplným vydáním knih Jamese Herriota. Ve skleněné vitríně na zdi vedle jeho diplomu byla kostra malého netopýra hnědého. Na dveřích byl plakát s tříděním netopýrů, podobný těm, jaké si kupuji milovníci ptáků. Znáte to, Nejběžnější ptáci na východ od Missouri. Louieho doktorská práce byla o přizpůsobení netopýra hnědého lidskému osídlení.

Police byly poseté suvenýry: mušlemi, kusy zkamenělého dřeva, borovými šiškami, kusy kůry s uschlým lišejníkem. Byly tu všechny ty tretky, které sbírají studenti biologie.

Louie má asi metr šedesát pět a oči černé stejně jako já. Vlasy má rovné a jemné a nechává si je trochu delší než na ramena. U něho to nebyl výraz osobnosti jako u Richarda. U Louieho to trochu vypadalo, jako by se nějakou dobu prostě nedostal k holiči. Má hranatý obličej,

štíhlou postavu a vypadá neškodně. Když si ale hrál s prsty a díval se na mě, rýsovaly se mu na předloktích svaly. Dokonce ani kdyby nebyl krysodlak, nechtěla bych si s ním dávat páku.

Přišel v neděli jenom kvůli našemu rozhovoru. I já jsem měla volno. Byla to první neděle za několik měsíců, kdy jsme spolu s Richardem aspoň nemluvili. Richard mi zavolal a schůzku zrušil, že prý má něco ve smečce. Nemohla jsem se ho na nic zeptat, protože se záznamníkem se nedá diskutovat. Nezavolala jsem mu zpátky. Po včerejší noci jsem na rozhovor s ním nebyla připravená.

Ráno jsem si připadala jako blázen. Souhlasila jsem s nabídkou k sňatku od někoho, koho vůbec neznám. Uvědomila jsem si, že to, co mi Richard ukazoval, byla jeho vnější tvář, ale že uvnitř má docela jiný svět, do kterého jsem jenom nahlédla.

„Co si ty a ostatní profesoři myslíte o odlitcích stop, které vám poslala policie?“

„Myslíme, že je to vlk.“

„Vlk? A proč?“

„Nepochybně je to velká psovitá šelma. Pes to není, takže nezbývá nic jiného než vlk.“

„Dokonce i když připustíte, že psí tlapa je tu smíšená s lidskou nohou?“

„I za tohoto předpokladu.“

„Mohla by to být Peggy Smitzová?“

„Peggy se dokáže moc dobře ovládat. Proč by někoho zabíjela?“

„To nevím. A proč by neměla?“

Opřel se dozadu. Židle pod jeho váhou zasténala. „To je dobrá otázka. Peggy je natolik pacifistka, nakolik jí to smečka umožňuje.“

„Ona nebojuje?“

„Ne, pokud k tomu není přinucena.“

„Jak vysoko je postavená v hierarchii smečky?“

„Nemohla by ses na tohle zeptat Richarda? Je takříkajíc následníkem trůnu.“

Prostě jsem na něho pohlédla. Nebudu uhýbat očima, jako kdybych se něčím provinila.

„Cítím v ráji nějaké potíže,“ poznamenal.

Nevšímala jsem si ho. Jsem tu pracovně, budeme probírat pracovní záležitosti. „Přišel za mnou Peggyin manžel. Přál si, abych se po ní podívala. O těch ostatních pohřešovaných lykantropech nevěděl. Proč by mu o tom Peggy neřekla?“

„Spousta z nás žije v nějakém vztahu jen díky tomu, že ze všech sil předstíráme, že nejsme to, co jsme. Vsadil bych se, že Peggy se svým manželem záležitosti smečky neprobírala.“

„Jak těžké je to předstírat?“

„Čím lépe se ovládáš, tím je to jednodušší.“

„Takže možné to je.“

„Chtěla bys žít svůj život s tím, že bys předstírala, že neprobouzíš zombie? Nesmět o tom nikdy promluvit? Nesmět se o to podělit? S manželem, kterému by to bylo trapné nebo se mu z toho zdvíhal žaludek?“

Cítila jsem, jak mi hoří tvář. Chtěla jsem to popřít. Já se za Richarda nestydím, ani mi z něj není zle, ale ani mi to není příjemné. Ani tak málo příjemné, abych dokázala protestovat. „Připadá mi, že to není moc dobrý způsob života,“ řekla jsem.

„To není.“

V místnosti se rozhostilo velice napjaté ticho. Jestli si myslí, že mu něco vyklopím, tak se spletl. Když je všechno ostatní v háji, soustřeď se na práci. „Policie dneska prohledala celou oblast, kde bylo to tělo nalezeno. Seržant Storr tvrdil, že našli jenom pár dalších stop a maličko krve.“ Ve skutečnosti našli na stromech v okolí místa zabití čerstvé stopy po střelbě z pušky, ale já si nebyla jistá, jestli tu informaci můžu pustit komunitě lykantropů. Je to věc policie. Lžu oběma stranám. Mám pocit, že to není ten nejlepší způsob, jak vést vyšetřování vraždy ani jak hledat pohřešované.

„Pokud by si policie a smečka předaly informace, možná bychom dokázali tenhle případ vyřešit.“

Pokrčil rameny. „To není moje věc, Anito. Já jsem obyčejný indián, žádný náčelník.“

„Richard je náčelník,“ upozornila jsem ho.

„Ne, dokud jsou Marcus s Rainou naživu.“

„Myslela jsem, že Richard o vládu nad smečkou nebude muset bojovat s ní. Myslela jsem, že to je Marcusův zápas.“

Louie se rozesmál. „Jestli si myslíš, že by Raina nechala Marcuse prohrát a nepokusila se mu pomoci, tak jsi se s ní asi ještě nesetkala.“

„Už jsme se setkaly. Jenom jsem si myslela, že to, aby někdo Marcusovi pomáhal, odporuje zákonům smečky.“

Ještě jednou pokrčil rameny. „Já neznám zákony smečky, ale znám Rainu. Kdyby s ní Richard začal flirtovat, možná by mu dokonce pomohla porazit Marcuse, ale on dal velice jasně najevo, že ji nemá rád.“

„Richard povídal, že s těmi lykantropími pornofilmy to byl její nápad.“

Louieho oči se rozšířily. „Richard ti o tom řekl?“

Přikývla jsem.

„To mě překvapuje. Celý ten nápad mu připadal trapný. Raina byla celá žhavá, aby z něho udělala svého partnera. Myslím, že se ho

pokoušela svést, ale špatně ho odhadla. Richard je příliš stydlivý na to, aby se někdy nechal při sexu filmovat.“

„Raina v některém z těch filmů hrála?“

„Tak jsem to slyšel.“

„Objevili se v těch filmech někteří krysodlaci?“

Zavrtěl hlavou. „Rafael to zakázal. Jsme jedna z mála skupin, které to naprosto odmítly.“

„Rafael je dobrý člověk.“

„A dobrý krysák,“ poznamenal Louie.

Zasmála jsem se. „Jo.“

„Co se děje mezi tebou a Richardem?“

„Jak to myslíš?“

„Nechal mi zprávu na záznamníku. Říkal, že má ohromnou novinu, která se tě týká. A když jsme se viděli osobně, říkal, že to nic není. Co se stalo?“

Nevěděla jsem, co říct. V poslední době se nic nezměnilo. „Myslím, že to má být Richardova zpráva.“

„On říkal něco o tom, že to záleží a tobě a že o tom nemůže mluvit, ty říkáš, že to je jeho věc a že o tom nebudeš mluvit. Byl bych rád, aby mi to jeden z vás řekl.“

Otevřela jsem pusu, zase ji zavřela a vzdychla si. Mám určité otázky, na které potřebuji znát odpovědi, ale Louie byl Richardův kamarád dřív než můj. Loajalita a podobné věci: Ale koho bych se sakra mohla zeptat? Irvinga? Už takhle má s Richardem dost problémů.

„Slyšela jsem, jak Richard a Rafael mluví o ovládání svých netvorů. To znamená proměnu?“

Přikývl. „Ano.“ Podíval se na mě a přimhouřil oči. „Jestli jsi slyšela Richarda mluvit o ovládání jeho bestie, musela jsi ho vidět, když neměl daleko k proměně. Co se včera v noci stalo?“

„Jestli ti to neřekl Richard, Louie, mám pocit, že ti to já říct nemůžu.“

„Šíří se zvěsti, že jsi zabila Alfréda. Je to pravda?“

„Ano.“

Podíval se na mě, jako by čekal, že k tomu něco dodám, ale pak pokrčil rameny. „To se Raině nebude líbit.“

„Marcus taky nevypadal zrovna potěšeně.“

„Ale ten tě nepřepadne v nějaké temné uličce. Ona jo.“

„Proč mi to Richard neřekl?“

„Richard je jeden z nejlepších přátel, které mám. Je věrný, upřímný, laskavý, trochu jako nejchlupatější skaut na světě. Jestli má nějakou chybu, pak je to to, že očekává, že i ostatní budou věrní, upřímní a laskaví.“

„Po tom, co zažil s Marcusem a Rainou, si přece nemůže myslet, že jsou to hodní lidé?“

„On si uvědomuje, že nejsou hodní, ale má problém si přiznat, že jsou zlí. Konec konců, Anito, Marcus je jeho alfa samec. Richard respektuje autority. Už celé měsíce se snaží dojít s Marcusem k nějakému kompromisu. Richard ho nechce zabít. Marcus podobnou slabostí vůči Richardovi netrpí.“

„Irving mi říkal, že Richard Marcuse porazil, že ho mohl zabít, ale neudělal to. Je to pravda?“

„Obávám se, že ano.“

„A kurva.“

„Jo, říkal jsem Richardovi, že to měl udělat, ale on nikdy nikoho nezabil. Je přesvědčený, že veškerý život je nesmírně vzácný.“

„Veškerý život je nesmírně vzácný.“

„Jenomže něčí život je o něco vzácnější než ty ostatní,“ poznamenal Louie.

Přikývla jsem. „Jo.“

„Proměnil se Richard kvůli tobě včera v noci?“

„Sakra, ty jsi ale neodbytný.“

„Říkala jsi, že je to jedna z mých lepších vlastností.“

„Obvykle je.“ To je jako když si mě dobírá Ronnie. Ani ona nikdy nepřestane.

„Tak proměnil se kvůli tobě?“

„Tak trochu,“ připustila jsem.

„A ty si s tím nedokážeš poradit.“ Bylo to prosté konstatování.

„Nejsem si jistá, Louie. Jenom si nejsem jistá.“

„Tak by sis to nejspíš měla v hlavě srovnat,“ řekl.

„Počítám, že jo.“

„Miluješ ho?“

„Do toho ti sakra nic není.“

„Mám Richarda rád jako svého bratra. Jestli máš v plánu jeho srdce nakrájet na plátky a podávat ho na talíři, rád bych to věděl. Jestli ho necháš, já budu ten, kdo mu bude pomáhat sesbírat kousky.“

„Nechci Richardovi ublížit,“ ujistila jsem ho.

„To ti věřím.“ Jenom se na mě díval. V jeho výraze byla ohromná trpělivost, jako kdyby mohl čekat celou noc, až mu odpovím. Louie má mnohem víc trpělivosti než já.

„Ano, miluju ho. Už jsi spokojený?“

„A miluješ ho dost, abys dokázala přijmout i jeho chlupatou stránku?“ Jeho oči si mě měřily, jako kdyby chtěly propálit díru do mého srdce.

„Já nevím. Kdyby byl člověk… zatraceně.“

„Kdyby byl člověk, asi by ses za něho provdala?“ Byl tak hodný, že to vyslovil jako otázku.

„Možná,“ řekla jsem. Ale nebylo tu žádné možná. Kdyby byl Richard člověk, byla bych teď velice šťastně zasnoubená žena. Byl tu ovšem ještě jeden muž, který taky není člověk a nějakou dobu se mě pokoušel přesvědčit, abych s ním chodila. Jean-Claude říkal, že Richard není o nic víc člověk, než on. A já mu nevěřila. Teď jsem mu začínala věřit. Vypadá to, že dlužím Jean-Claudeovi omluvu. Ne že bych to před ním někdy přiznala.

„Včera za mnou přišla do kanceláře jedna spisovatelka, Elvíra Drewová. Chystá knížku o měňavcích. Je to zřejmě celé oficiální a mohlo by to mít dobré ohlasy v tisku.“ Vysvětlila jsem mu, jak by ta kniha měla vypadat.

„To opravdu nezní špatně,“ souhlasil. „A jak to souvisí se mnou?“

„Hádej.“

„Chybí jí rozhovor s krysodlakem.“

„Bingo!“

„Já si nemůžu prozrazení dovolit, Anito. To moc dobře víš.“

„Nemusel bys to být ty. Není mezi vámi někdo, kdo by byl ochotný se s ní sejít?“

„Poptám se,“ slíbil.

„Díky, Louie.“ Zvedla jsem se.

Také vstal a podal mi ruku. Jeho stisk byl pevný, ale ne moc silný, tak akorát. Napadlo mě, jak rychlý je ve skutečnosti a jak snadné by pro něho bylo rozdrtit mi ruku na kaši. Muselo to na mně být vidět, protože řekl: „Asi bys měla přestat s Richardem chodit. Než si to rozmyslíš.“

Přikývla jsem. „Možná, že jo.“

Na okamžik jsme tam jen potichu stáli. Měla jsem dojem, že už nemám, co bych dodala, a tak jsem odešla. Došly mi všechny pohotové odpovědi, a dokonce i dobré vtipy. Už byla skoro tma a já byla unavená. Akorát tak unavená, abych dojela domů, vlezla si do postele a schovala se pod peřinu. Ale místo toho jsem jela do Ztřeštěné kavárny. Pokusím se přesvědčit Marcuse, aby mě nechal promluvit s policií. Osm pohřešovaných a jeden mrtvý člověk. Nemusí to spolu souviset. Ale jestli to udělal vlkodlak, pak by Marcus měl vědět, kdo vraždil. Anebo Raina. Ale řeknou mi to? Možná ano, možná ne, ale zeptat se musím. Pravdu spíš řeknou mně nežli policii. Je legrační, jak všichni netvoři mluví se mnou, ale s policií ne. Až mi začínalo být divné, proč se v mé společnosti všichni cítí tak dobře.

Probouzím zombie a zabíjím upíry. Kdo jsem, abych hodila kamenem?

21

Kráčela jsem po chodníku kampusu ke svému autu. Pohybovala jsem se od jednoho osvětleného místa k dalšímu. Dech se mi ve světle pouličních lamp srážel v páru. Měla jsem volno, takže jsem byla oblečena celá v černém. Bert by mi nedovolil, abych se do práce oblékala černě. Tvrdí, že to vytváří mylný dojem – trochu ukvapený – spojovaný se zlou magií. Kdyby si to trochu nastudoval, zjistil by, že v rituálech zla se používá červená, bílá a spousta dalších barev. Závisí to na konkrétním náboženství. To, že mimo zákon postavil pouze černou, bylo od něho velice anglosaské.

Černé džíny, černé tenisky Nike Air s modrým emblémem, černý svetr a černý trenčkot. Dokonce i mé zbraně a pouzdra byly černé. Dneska jsem naprosto jednobarevná. Mám sice u sebe stříbro, ale to je ukryté pod svetrem; křížek na krku a nůž na obou předloktích. Měla jsem namířeno do Ztřeštěné kavárny. Chci se pokusit Marcuse přesvědčit, aby sdělil některé informace policii. Pohřešovaným lykantropům, a dokonce i takovým jako Peggy Smitzová, kteří si nepřejí, aby se jejich tajemství prozradilo, už žádná nežádoucí publicita nehrozí. Jsou mrtví. Musejí být. Neexistuje způsob, jak takhle dlouho držet osm měňavců proti jejich vůli. Naživu ne.

Neublíží jim, když to řekneme poldům, a mohlo by to zabránit tomu, aby mizeli další měňavci. Musím si promluvit s lidmi, kteří ty pohřešované viděli poslední. Proč se nikdo z nich nebránil? To musí být vodítko. Ronnie je v tomhle zkušenější než já. Možná bychom mohly jít zítra společně vyšetřovat.

Bude tam Richard? A jestli ano, co bych mu měla říct? Až jsem se z toho zastavila. Stála jsem v ledové tmě mezi dvěma pouličními lampami. Nebyla jsem připravená se sejít s Richardem. Ale máme tu mrtvolu a možná ne jenom jednu. Nemůžu z toho vycouvat jenom proto, že se nechci vidět s Richardem. To by byla naprostá zbabělost.

Pravda je, že bych raději čelila smečce upírů než jednomu rádoby snoubenci.

Vítr mi foukl do zad, jako by se za mnou přehnal blizard. Vlasy mi poletovaly kolem obličeje. Ale stromy byly pořád nehybné, jako by nezafoukal ani vánek. Prudce jsem se otočila s browningem v ruce. Něco mi narazilo do zad, až jsem odletěla na chodník. Snažila jsem se chránit a narazila do betonu nejdřív rukama. Nemohla jsem jimi hýbat a píchalo mě v nich. Dlaně jsem vůbec necítila. Hlava mi bouchla o zem.

Po opravdu dobrém úderu do hlavy následuje okamžik, kdy nedokážete reagovat. Chvíle nehybnosti, kdy uvažujete o tom, jestli se vůbec někdy dokážete pohnout.

Někdo mi seděl na zádech. Na levé straně mi škubal za kabát. Slyšela jsem, jak se látka trhá. Do rukou se mi vracel cit. Browning jsem upustila. Pokusila jsem se převalit na bok a vytáhnout firestar. Nějaká ruka mi znovu uhodila hlavou o chodník. V hlavě mi vybuchlo světlo. Pak je vystřídala tma, a když jsem zase byla schopna vnímat, viděla jsem, jak se nade mnou sklání Gretchen.

V ruce držela pramen mých vlasů a bolestivě za ně tahala. Svetr jsem měla na rameni roztržený. Gretchen měla roztaženou pusu a tesáky se jí ve tmě třpytily. Zaječela jsem. Firestar byl zakrytý mým tělem. Vytáhla bych jeden z nožů, ale ty jsou pod rukávem kabátu a ještě pod rukávem svetru. To nestihnu.

Ozvalo se vysoké zaječení, ale já to nebyla. Na konci chodníku stála nějaká žena a křičela. Gretchen zvedla hlavu a zasyčela na ni. Muž, který ji doprovázel, ji chytil za rameno a odstrčil ji z cesty. Dali se na útěk. Rozumné.

Vytáhla jsem nůž a vrazila jsem jí ho do hrdla. Nebyla to smrtící rána a já si toho byla vědoma, ale doufala jsem, že couvne. Že mi dá šanci vytáhnout firestar. Neudělala to. Zarazila jsem do ní nůž až po rukojeť; krev mi tekla po ruce a stříkala mi do obličeje. Rychle jako blesk mířila dolů a šla mi po krku. Nůž už svou službu splnil. Nemám čas vytahovat druhý. Pořád mě držela zalehnutou na mé pistoli. Můžu už jenom sledovat, jak se ke mně blíží její zuby a uvědomovat si, že umřu.

Něco temného do ní silně narazilo a srazilo ji to ze mne dolů. Ležela jsem na chodníku, lapala po dechu a moc toho neviděla. V ruce jsem držela firestar. Nevzpomínám si, že bych ho vytahovala. Cvičit, cvičit, cvičit.

Na Gretchen ležel nějaký krysodlak. Jeho tmavý čumák se mihl směrem k ní a zablýskaly se zuby. Gretchen ho popadla za tlamu a držela si ty cvakající zuby od krku. Chlupatá tlapa ji udeřila do bledé tváře. Vytryskla krev. Zaječela a jednou rukou ho uhodila do břicha. To ho nadzvedlo do vzduchu, dost na to, aby pod něj dostala nohy. Napjala je a odhodila ho pryč. Krysodlak se odkutálel jako zahozený míč.

Gretchen stála okamžitě na nohou. Pořád na zemi jsem na ni zamířila hlaveň pistole. Ale zmizela mi mezi keři a vrhla se za krysodlakem. Propásla jsem příležitost.

Ze tmy se ozývalo vrčení a praskání větví. To musí být Louie. Nevím, kolik krysodlaků by mi přišlo na pomoc.

Vstala jsem a svět se zatočil. Zapotácela jsem se a chytala se všeho možného, abych se udržela na nohou. Poprvé mě napadlo, jak těžce jsem asi zraněná. Byla jsem si jista, že jsem trochu odřená, protože jsem cítila tu ostrou bodavou bolest, kterou vám způsobí, když si

poškodíte svrchní vrstvu kůže. Dotkla jsem se rukou hlavy a měla jsem ji od krve. Část z ní určitě byla moje.

Pokusila jsem se o krok a zvládla jsem to. Možná jsem se jenom snažila vstát příliš rychle. Doufám. Nevím, jestli krysodlak může skolit upíra, ale nebudu tu stát a čekat, až se to dozvím.

Byla jsem na kraji stromů, když se vyřítili ze tmy přímo na mě. Už podruhé jsem ležela na betonu, ale neměla jsem čas se z toho zotavovat. Převalila jsem se doprava a paži namířila za zvukem. Ty pohyby byly příliš prudké a mně se zatmívalo před očima. Když jsem dokázala zase zaostřit, zatínala Gretchen tesáky Louiemu do krku. Zakňučel vysokým zděšeným hlasem. Vleže jsem nemohla střílet. To jediné, co jsem ze svého místa viděla, bylo krysí tělo, které svírají její ruce a nohy. Ale jediný výstřel, který by ji mohl zabít, by byl do její blonďaté hlavy. To jsem se neodvážila riskovat. Mohla bych zabít i Louieho. Dokonce i kdybych měla hlavu v pořádku, byla by to ošemetná rána.

Zvedla jsem se na kolena. Svět se zakymácel a v krku se mi vzedmula vlna nevolnosti. Když se svět zase uklidnil, pořád jsem neměla na co zamířit. Na krvi řinoucí se z jeho krku se objevil odlesk nějaké vzdálené pouliční lucerny. Jestli má Gretchen zuby aspoň jako Louie, tak to kamarád nepřežije.

Vystřelila jsem do země kousek od nich a doufala, že ji to vystraší. Nepovedlo se to. Zamířila jsem na strom těsně nad její hlavou. Bylo to tak blízko Louiemu, jak jsem se odvážila. Kulka ve dřevě vybuchla. Hledělo na mě jedno modré oko, zatímco ona se krmila. Zabije ho a já se na to mám dívat.

„Zastřel ji," byl to Louieho hlas zdeformovaný chlupatou tlamou, ale přece jen jeho hlas. Jeho oči ztratily výraz a zavřely se a já to sledovala. Byla to jeho poslední slova.

Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila. Obouruč jsem zamířila, jednou rukou jsem objímala druhou jako čajový šálek. Mířila jsem na to bleděmodré oko. Před očima se mi zatmělo. Čekala jsem vkleče, až se mi rozjasní zrak a budu moci zmáčknout kohoutek. Kdybych přestala vidět při střelbě, zasáhla bych Louieho. Už mi nezbývá žádná možnost.

Nebo možná ano. „Richard mě požádal, abych se za něho provdala, a já souhlasila. Může ti to připadat jako lež, ale já dala své slovo někomu jinému. Tohleto je zbytečné."

Zaváhala. Dívala jsem se do jejího oka. Viděla jsem jasně a ruku měla pevnou, zmáčkla jsem kohoutek. Pustila jeho krk a sklouzla hlavou do srsti na jeho krku. Schovávala se. Její hlas zněl přidušeně, ale dostatečně jasně: „Odlož tu pistolku a já ho nechám."

Nadechla jsem se a zvedla pistoli k nebi. „Pusť ho."

„Nejdřív tu pistoli," prohlásila.

Nechtěla jsem se vzdát své jediné zbraně. To mi připadalo jako opravdu špatný nápad. Ale copak mám na výběr? Kdybych já byla Gretchen, taky bych nechtěla, abych byla ozbrojená. Ještě mám druhý nůž, ale na tuhle vzdálenost je mi k ničemu. Dokonce i kdybych ho dokázala hodit tak přesně, abych ji zasáhla do srdce, musela by to být pořádná rána. Je příliš stará na to, aby jí letmé škrábnutí nějak uškodilo. Vrazila jsem jí nůž do krku až po rukojeť, a ji to ani nezpomalilo. To na mě udělalo dojem.

Položila jsem firestar na chodník a zvedla ruce, abych ukázala, že nemám zbraň. Gretchen se pomalu zvedla zpoza Louieho bezvládného těla. Kdyby ho nepodepírala, převalil by se na záda. Jeho pohyby byly tak uvolněné, že mě to znervózňovalo. Není už příliš pozdě? Mohlo by upíří kousnutí zabíjet stejně jako stříbro?

Zíraly jsme s upírkou na sebe. Můj nůž jí trčel z krku jako vykřičník. Ani se neobtěžovala ho vyndat. Ježíši. Musela jsem minout její hlasivky, jinak by nebyla schopna mluvit. Dokonce i upírství má své meze. Dívala jsem se jí do očí. Nic se nedělo. Bylo to jako dívat se do očí komukoli jinému. To nebylo v pořádku. Třeba svoji moc ovládá? To ne.

„Je ještě naživu?"

„Pojď blíž a podívej se sama."

„Ne, díky." Jestli je Louie mrtvý, to, že budu mrtvá i já, mu nepomůže."

Usmála se. „Pověz mi znovu tu svou novinu."

„Richard mě požádal, abych se za něho provdala, a já řekla ano."

„Ty toho Richarda miluješ?"

„Ano." Teď není čas váhat. Přijala to kývnutím. Připadalo mi opravdové. Ale… Ale…!

„Řekni to Jean-Claudeovi a budu spokojená."

„Mám v plánu mu to říct."

„Dneska v noci."

„Fajn, dneska v noci."

„Lžeš. Až tě opustím, budeš se starat o svoje a o jeho zranění, a Jean-Claudeovi to neřekneš."

Do prdele, už mi neprojde ani maličká lež. „Co tedy chceš?"

„Dneska v noci je v Trestuhodných slastech. Běž tam a řekni mu to. Počkám tam na tebe."

„Nejdřív ze všeho mu musím ošetřit zranění," odpověděla jsem.

„Ošetři mu rány, ale přijď před úsvitem do Trestuhodných slastí nebo je naše příměří u konce."

„Proč to Jean-Claudeovi neřekneš sama?"

„Nevěřil by mi."

„Pozná, jestli mu říkáš pravdu," upozornila jsem ji.

„Jenom to, že jsem uvěřila, že to je pravda, z toho ještě pravdu neudělá. Ale z tebe on pravdu vycítí. Jestli tam nebudu, počkej na mě. Chci být u toho, až mu řekneš, že miluješ jiného. Chci vidět, jak mu spadne čelist."

„Fajn, do svítání tam budu."

Překročila Louieho tělo. V pravé ruce držela browning hlavní do země a pažbou do dlaně. Ne aby z něho střílela, ale abych se k němu nedostala. Pružně došla až ke mně, sebrala firestar a vůbec ze mě nespustila oči.

Z rukojeti nože v jejím krku kapala krev. Stékala v těžkých vlhkých chuchvalcích. Usmála se mému údivu. Věděla jsem, že je to nezabije, ale myslela jsem, že jim to aspoň ublíží. Možná, že si nože vyndávají jenom tak ze zvyku. Každopádně se nezdálo, že by to Gretchen nějak obtěžovalo.

„Až mu to povíš, můžeš zbraně dostat zpátky," prohlásila.

„Doufáš, že mě zabije," řekla jsem.

„Neronila bych slzy."

Skvěle. Gretchen ustoupila dozadu a pak o další krok. Na kraji lesíka se zastavila, vypadala jako světlejší postava ve tmě. „Budu tě očekávat, Anito Blakeová. Dneska bys mě neměla zklamat."

„Budu tam," slíbila jsem.

Usmála se, blýskla krvavými zuby, ještě trochu couvla a byla pryč. Myslela jsem, že to je sugesce, ale cítila jsem závan vzduchu. Stromy se zatřásly, jako by se jimi prohnala bouře. Zvedla jsem hlavu a něco zahlédla. Nemělo to křídla, nebyl to netopýr, ale… prostě něco. Něco, co mé oči nedokázaly nebo nechtěly rozeznat.

Vítr ustal a zimní temnota byla tichá a klidná jako hrob. V dálce kvílely sirény. Počítám, že vysokoškoláci zavolali poldy. Nemůžu říct, že bych jim to měla za zlé.

22

Opatrně jsem vstala. Svět se netočil. Super. Došla jsem k Louiemu. Jeho krysí tělo leželo na trávě a bylo docela nehybné a tmavé. Klekla jsem si a zasáhla mě další vlna nevolnosti. Na všech čtyřech jsem čekala, až to přejde. Když se svět zase zastavil, položila jsem mu ruku na hruď porostlou chlupy. Oddechla jsem si, když jsem cítila, jak se pod mou dlaní pohybuje nahoru a dolů. Je naživu a dýchá. To je fantastické.

Kdyby byl ve své lidské podobě, prohlédla bych mu poranění na krku. Byla jsem si sice skoro jistá, že jenom z toho, že se dotknu jeho krve, se lykantropií nenakazím, ale stoprocentní to nebylo. Už takhle mám dost problémů i bez toho, že bych se jednou za měsíc měnila v chlupáče. A kromě toho, kdybych si musela vybrat nějaké zvíře, krysa by to nebyla.

Sirény se blížily a já nevěděla, co mám dělat. Je těžce zraněný, ale viděla jsem Richarda poraněného ještě hůř a uzdravil se. Nepotřeboval ale k vyléčení nějakou lékařskou pomoc? To nevím. Mohla bych Louieho schovat do křoví, ale co když tam umře? A jestli ho poldové najdou takhle, bude jeho tajemství prozrazeno. Jeho život bude v troskách jenom kvůli tomu, že mi pomohl. To mi nepřipadalo fér.

Z jeho čumáku se ozvalo dlouhé zakňučení. Celé jeho tělo se zachvělo. Srst začala mizet, jako když nastupuje odliv. Neohrabané krysí končetiny se začaly protahovat. Nohy se mu narovnávaly. Sledovala jsem, jak se ze srsti vynořuje jeho lidská podoba jako postava zamrzlá v ledu.

Louie tu ležel na tmavé trávě nahý a bledý a docela lidský. Nikdy předtím jsem tuhle obrácenou proměnu neviděla. Bylo to stejně efektní jako proměna do zvířecí podoby, ale díky výsledku to nebylo tak děsivé.

Rána na jeho krku byla spíš jako kousnutí od nějakého zvířete než od upíra, kůže byla potrhaná, ale otisky dvojice zubů byly hlubší, od tesáků. V ráně teď nebyla žádná krev. Před mýma očima začala znovu téct. Ve tmě jsem si tím nebyla úplně jistá, ale vypadalo to, že už se poranění začalo hojit. Nahmátla jsem mu puls. Byl silný a pravidelný, ale co já vím. Nejsem doktor.

Siréna utichla, ale maják blikal ve tmě hned za stromy jako barevné blesky. Poldové se blížili k nám a já se musela rozhodnout, co udělám. Hlava už mě tolik nebolela. Viděla jsem jasněji. Závratě zřejmě zmizely. Samozřejmě jsem se ještě nepokusila vstát. Dokázala bych ho odnést přes rameno. Ne moc daleko a ne moc rychle, ale zvládla bych to. Stopy po kousnutí se zmenšovaly. Sakra, do rána se to zahojí. Nemůžu dovolit, aby ho viděli poldové, ani ho tady nemůžu nechat. Nedokážu říct, jestli měňavec může umrznout, ale mám pocit, že dneska nemám štěstí.

Přehodila jsem přes něho svůj kabát a jak jsem ho zvedala, tak jsem ho do něj zabalila. Moc by mu neprospělo, kdyby na choulostivých partiích omrzl. O prst přijdete, ani nevíte jak.

Zhluboka jsem se nadechla a naložila si ho na ramena. Mým kolenům se nelíbilo, že ho zvedám. Ale postavila jsem se na nohy a před očima se mi objevily mžitky. Stála jsem tam a vzdorovala

najednou roztočenému světu. Padla jsem na kolena. S tou další zátěží to bolelo.

Policie se blížila. Jestli odtud hned nevypadnu, můžu to klidně vzdát. Vzdávat se, to není zrovna moje silná stránka. Zvedla jsem se na jedno koleno a ještě jednou zabrala. Kolena na mě ječela, ale stála jsem. Před očima se mi míhaly černé vlny. Jenom jsem stála a sledovala, jak se všechno kolem mě houpá. Závrať tentokrát nebyla tak zlá. Horší byla nevolnost. Za chvíli budu zvracet.

Zůstala jsem na chodníku. Nevěřila jsem si dost na to, abych se odvážila do sněhu. A kromě toho dokonce i městští poldové dokážou sledovat stopy ve sněhu. Před blikajícími světly mě chránilo několik řad stromů. Chodník zahýbal okolo budovy. Když ji obejdu, mohla bych se dostat ke svému autu. Myšlenka na to, že řídím, zatímco mi zrak takhle vynechává, mi nepřipadala jako nejlepší nápad, ale pokud se mi nepodaří se těm poldům trochu vzdálit, byla veškerá námaha marná. Musím se dostat k autu. Musím Louieho dostat z dohledu.

Neotočila jsem se, abych zjistila, jestli už celou oblast nepročesávají reflektory. To, že se ohlédnu, mi nijak nepomůže, a s Louiem na zádech by mě otočení stálo velikou námahu. Pokládala jsem jednu nohu před druhou, až nás zakryl okraj budovy. Jsme z dohledu. Teď ať si klidně prohledávají mezi stromy. Pokrok. Skvělé.

Po mé levé ruce se táhla stěna budovy jako tmavý monolit. Připadalo mi, že délka té budovy se zvětšuje. Dala jsem jednu nohu před druhou. Pokud se prostě soustředím na chůzi, dokážu to. Zdálo se mi, že je Louie lehčí, to není v pořádku. Chystám se omdlít a jenom o tom ještě nevím?

Zvedla jsem hlavu a zjistila, že roh budovy je hned vedle mě. Nějaký čas jsem tu promeškala. To není dobré znamení. Vsadila bych se, že mám těžký otřes mozku. Ale nemůže být zas až tak těžký, jinak bych přece omdlela. Proč se mi tomu ale nechce věřit?

Nakoukla jsem za roh a soustředila se na to, abych Louieho nohama nenarážela ho zdi. Vyžadovalo to mnohem větší koncentraci, než by mělo.

Tmou blikaly policejní majáky. Jedno auto bylo zaparkované na kraji trávníku s otevřenými dveřmi. Vysílačka vyplňovala noc zkomoleným skřehotáním. To auto vypadalo prázdné. Z toho, že jsem se pokoušela zaostřit na něco tak vzdáleného, se mi udělalo černo před očima. Zatraceně, jak mám asi řídit? Ale jedno po druhém. Teď musím dostat Louieho do džípu, pryč z dohledu.

Vykročila jsem z úkrytu za budovou. Bylo to mé poslední útočiště. Jestli mě teď poldové chytí, jak jdu přes parkoviště, je všechno ztraceno.

V neděli v noci není na parkovišti pro návštěvníky moc aut. Můj džíp stál přímo pod lampou. Vždycky parkuji pod lampou, pokud je to trochu možné. Bezpečnostní pravidlo číslo jedna pro ženy, které po setmění cestují samotné. Džíp vypadal, jako by na něj mířil reflektor. To světlo nejspíš nebude tak jasné. Jenom tak vypadá, protože se pokouším být nenápadná.

Někde v půli cesty k vozu jsem si uvědomila, že to poranění hlavy nebude jediný problém. Jasně, dokážu zvednout takové břemeno, a dokonce s ním jít, ale ne věčně. Třesou se mi kolena. Každý další krok je pomalejší a stojí mě větší úsilí. Jestli ještě jednou upadnu, už Louieho nedokážu zvednout. Nejsem si ani jistá, jestli budu moci zvednout sama sebe.

Jednu nohu dopředu, prostě jednu nohu před druhou. Soustředila jsem se na své nohy, dokud se mi v zorném poli neobjevily pneumatiky džípu. Tak to nebylo ani tak zlé.

Klíče od auta byly samozřejmě v kapse kabátu. Stiskla jsem knoflík ovládání, který odemyká dveře. Vysoké pípnutí, signalizující, že jsou otevřené, zaznělo tak hlasitě, že by to probudilo i mrtvého. Otevřela jsem prostřední dveře a balancovala s Louiem na jednom rameni. Nechala jsem ho padnout na zadní sedadlo. Kabát se otevřel a odhalil nahé křivky jeho těla. Musela jsem se cítit líp, než jsem myslela, protože jsem si našla čas, abych kabát přehodila přes jeho pohlaví a spodní část břicha. Jednu ruku jsem nechala viset dolů, bezvládnou a nemotornou, ale to nic. Nahou ruku mé slušné vychování přežije.

Zabouchla jsem dveře a na okamžik se zahlédla v bočním zrcátku. Jedna strana mého obličeje se proměnila v krvavou masku a na čistých místech byly krvavé škrábance. Vlezla jsem do auta a ze schránky na podlaze vytáhla krabičku dětských ubrousků s aloe a lanolinem. Začala jsem je s sebou vozit na odstranění krve po probouzení zombií. Funguje to líp než mýdlo a voda, které jsem s sebou vozila předtím. Otřela jsem krev natolik, aby mě nezastavil první polda, který pojede kolem, a vklouzla za volant.

Podívala jsem se do zpětného zrcátka. Policejní auto tam pořád osaměle stálo jako pes, který čeká na svého pána. Motor naskočil. Zařadila jsem rychlost a sešlápla plyn. Džíp vyrazil k pouliční lampě, jako by to byl magnet. Dupla jsem na brzdy a byla moc ráda, že jsem si zapnula bezpečnostní pás.

O. K., tak jsem trošičku dezorientovaná. Rozsvítila jsem světlo na svém stínítku proti slunci. To je určené k tomu, abyste si mohli zkontrolovat make-up, ale já si kontrolovala oči. Obě zorničky byly stejně velké. Kdyby jedna z nich byla rozšířená, znamenalo by to, že mám nitrolebeční krvácení. Na takové věci se umírá. Musela bych nás

vydat policii a nechat se odvézt do nemocnice. Ale není to tak zlé. Doufám.

Vypnula jsem světýlko a vyjela s džípem dopředu. Pokud pojedu dost pomalu, třeba se auto nebude chtít zase líbat s lampou. Výborně. Pomaličku jsem se sunula z parkoviště a čekala, že za sebou uslyším výkřiky. Nic. Ulice byla tmavá a po obou stranách lemovaná automobily. Plazila jsem se rychlostí asi patnáct kilometrů za hodinu, ale měla jsem strach jet rychleji. Měla jsem pocit, že projedu auty na jedné straně silnice. Byl to sice jen pocit, ale zatraceně nepříjemný.

Do očí mě píchla světla větší ulice a reflektory aut. Zvedla jsem ruku, abych si zastínila oči, a málem narazila do zaparkovaného auta. Do prdele! Musím honem zastavit, než do něčeho nabourám. Trvalo mi ještě čtyři bloky, než jsem našla pumpu s telefonními budkami venku. Nebyla jsem si jistá, jak moc strašně vypadám, a nestála jsem o to, aby nějaký příliš horlivý prodavač zavolal policii po všech těch potížích, které jsem absolvovala, abych nepozorovaně zmizela.

Zatočila jsem s autem na parkoviště. Jestli jedu přehnaně opatrně a pojedu ke stojanům, mohli by poldy zavolat stejně. Zajela jsem před řadu telefonních automatů. Zastavila jsem a nesmírně se mi ulevilo, že stojím na místě.

Z popelníku jsem vyhrabala čtvrťák. Nikdy v něm nebylo nic jiného než drobné. Když jsem vystoupila z auta, nejdřív ze všeho jsem si uvědomila, jaká je mi bez kabátu zima. Po zádech, kde jsem měla roztržený svetr, mi stoupal chlad. Bez uvažování jsem vytočila Richardovo číslo. Komu jinému bych volala?

Naskočil záznamník. „Sakra, buď doma, Richarde, buď doma.“

Ozvalo se pípnutí. „Richarde, tady Anita. Louie je zraněný. Zvedni to, jestli tam jsi, Richarde, Richarde, sakra, Richarde, zvedni to.“ Opřela jsem si čelo o studený kov telefonní budky. „Zvedni to, zvedni to, zvedni to, Richarde. Sakra.“

Zvedl to a vypadal udýchaně. „To jsem já, Anito. Co se děje?“

„Louie je zraněný. Jeho rána se zaceluje. Jak to mám vysvětlit na pohotovosti v nemocnici?“

„Nijak,“ řekl. „Máme doktory, kteří se o něho postarají. Dám ti adresu, na kterou ho dovezeš.“

„Nemůžu řídit.“

„Ty jsi zraněná?“

„Jo.“

„Je to vážné?“

„Tak vážné, že radši nechci řídit.“

„Co se vám dvěma stalo?“

Seznámila jsem ho se zkrácenou verzí událostí dnešní noci. Prostě útok upíra, bez nějakého konkrétního důvodu. Nebyla jsem připravená

mu vysvětlovat, že Jean-Claudeovi musím říci o našem zasnoubení. Nebyla jsem si totiž jistá, jestli něco takového pořád ještě platí. Požádal mě o ruku a já souhlasila, ale teď už si nejsem jistá. Dokonce ani nevím, jak moc jistý si je Richard.

„Dej mi adresu." Udělala jsem to. „Znám tu pumpu. Někdy se tam zastavím, když jedu za Louiem."

„Super. Kdy bys tady mohl být?"

„Budete v pořádku, než se tam dostanu?"

„Určitě."

„Protože jestli ne, tak zavolej policii. Nechci riskovat tvůj život jenom kvůli tomu, aby se Louieho tajemství neprozradilo. To by si nepřál."

„Budu na to myslet."

„Nedělej na mě tvrďačku, Anito. Nechci, aby se něco stalo."

S čelem přitisknutým k telefonu jsem se zasmála. „Jenom díky tomu jsem se dostala až sem. Prostě sem přijeď, Richarde. Budu na tebe čekat." Zavěsila jsem, než mohl začít být sentimentální. Cítila jsem se dost žalostně i bez toho, že by mi někdo projevoval soucit.

Vrátila jsem se do džípu. V autě bylo chladno. Zapomněla jsem zapnout topení. Teď jsem ho pustila na maximum. Klekla jsem si na sedadlo a zkontrolovala Louieho. Ani se nepohnul. Sáhla jsem mu na zápěstí a změřila mu puls. Byl silný a pravidelný. Pak jsem mu zvedla ruku a zase ji pustila. Žádná reakce. Ani jsem ji nečekala.

Měňavec obvykle zůstává ve zvířecí podobě osm až deset hodin. Když se zpátky promění dřív, stojí ho to hodně energie. Dokonce i kdyby nebyl zraněný, prospal by Louie celý zbytek noci. I když spánek je pro to příliš mírné slovo. Není možné ho z toho probudit. Není to moc dobrý způsob jak zůstat naživu. Zrovna tak upírům moc neprospívá to, že spí přes den. Je to evoluční metoda, jak nám, slaboučkým lidem, pomoci.

Posunula jsem se na sedadle dolů. Nebyla jsem si jistá, jak dlouho bude Richardovi trvat, než se sem dostane. Mrkla jsem k budově čerpací stanice. Muž u kasy si četl nějaký časopis. Momentálně si nás vůbec nevšímal. Kdyby se díval, přejela bych do stínu. Nestála jsem o to, aby se začal zajímat, proč tady sedím, ale když si nás nevšímá, tak tu prostě zůstaneme.

Položila jsem se do sedadla a opřela si hlavu o opěrku. Nejraději bych zavřela oči, ale neudělala jsem to. Byla jsem si téměř jistá, že mám otřes mozku. Takže usnout není nejlepší nápad. Už jsem měla hlavu poraněnou hůř, ale Jean-Claude mi to vyléčil. Ale stopy upířích zubů jsou na slabý otřes mozku trochu moc radikální.

Tohle je poprvé, co jsem vážněji poraněná od chvíle, kdy se otisky Jean-Claudeových tesáků ztratily. Od té doby bylo těžší mě poranit a

rychleji jsem se hojila. Žádné nepříjemné vedlejší účinky. Jeden z dalších projevů byla schopnost podívat se upírovi do očí, aniž by mě dokázal očarovat. Stejně jako jsem se dneska koukala do očí Gretchen.

Jak to, že jsem se jí mohla dívat do očí jenom tak? Copak mi Jean-Claude lhal? Zůstal tu nějaký trvalý účinek? Další otázka, kterou mu musím položit, až se s ním setkám. Ovšem až mu poreferuji své novinky, může se strhnout hotové peklo a na žádné další otázky už nedojde. No, snad na jedinou. Pokusí se Jean-Claude Richarda zabít? Pravděpodobně ano.

Vzdychla jsem a zavřela oči. Najednou jsem byla unavená, tak unavená, že jsem nechtěla nechat oči otevřené. Spánek na mě dorážel. Otevřela jsem oči a posunula se na sedadle. Třeba je to jenom napětí a vyplavovaný adrenalin, ale možná je to ten otřes mozku. Rozsvítila jsem stropní světlo a znovu zkontrolovala Louieho. Dech i tep byly pravidelné. Hlavu měl nakloněnou na stranu a krk natažený, takže rána byla dobře vidět. Kousnutí se hojilo. Neviděla jsem přímo, jak zarůstá, ale pokaždé, když jsem se podívala, to bylo lepší. Jako když se pokoušíte zahlédnout, jak rozkvétá květ. Vidíte výsledek, ale nikdy vlastně neuvidíte, jak se to děje.

Louie bude v pořádku. Bude v pořádku i Richard? Řekla jsem ano, protože jsem to v momentálním poblouznění myslela vážně. Dokázala jsem si představit, že s ním prožiju svůj život. Než mě objevil Bert a ukázal mi, jak své nadání zpeněžit, jsem doopravdy žila. Chodila jsem na túry, tábořila v přírodě. Mám titul z biologie a myslela jsem, že budu ve studiu pokračovat, udělám si doktorát a budu nadpřirozené tvory studovat po celý zbytek svého života. Něco jako nadpřirozená Jane Goodallová. Tohle všechno mi Richard připomněl, to, jak jsem si původně představovala svůj život. Neměla jsem v plánu strávit ho po pás v krvi a umírání. To vážně ne.

Kdybych řekla ano Jean-Claudeovi, souhlasila bych s tím, že už nebude nic než smrt a násilí. Sexy a atraktivní, ale přece jenom smrt. Myslela jsem si, že s Richardem mám šanci zase žít. Na něco lepšího. Ale po včerejší noci jsem si tím nebyla vůbec jistá.

Copak toho po někom, kdo je člověk, žádám tak moc? Zatraceně, znám spoustu ženských v mé věkové skupině, které si vůbec nikoho nemohou najít. Než jsem potkala Richarda, byla jsem jedna z nich. No dobře, Jean-Claude by mě někam vzal, ale já se mu vyhýbala. Nedokázala jsem si představit, že s Jean-Claudem chodím, jako by to byl normální kluk. Dokázala jsem si představit sex s ním, ale chození ne. Představa, že mě v osm vyzvedne, potom mě hodí domů a spokojí se s polibkem na dobrou noc, mi připadala absurdní.

Pořád jsem klečela na sedadle a pozorovala Louieho. Měla jsem strach se otočit a pohodlně se uvelebit. Bála jsem se, že hluboce usnu a

už se neprobudím. Vlastně jsem neměla doopravdy strach, ale obávala jsem se toho. Návštěva nemocnice by vůbec nebyl špatný nápad. Ale nejdřív musím Jean-Claudeovi říct o Richardovi. A nedovolit mu, aby ho zabil.

Položila jsem si ruce na předloktí a za čelní kostí začala intenzivně tepat bolest. To je dobře. Po těch ranách, které dostala, by mě hlava měla bolet. To, že to tak není, mi dělalo starosti. Pořádnou bolest hlavy ještě dokážu přežít.

Jak se postarám o to, aby Richard zůstal na živu? Zasmála jsem se. Richard je alfa vlk. Jak mě mohlo napadnout, že by se o sebe nedokázal postarat sám? Už jsem viděla, co Jean-Claude dokáže. Viděla jsem ho, když nebyl ani trochu člověk. Kdybych viděla Richarda se proměnit, možná bych o něm smýšlela jinak. Třeba bych necítila takovou potřebu ho chránit. Třeba žádné peklo nevypukne.

Milovala jsem Richarda. Doopravdy. To, ano, jsem myslela vážně. Až do včerejší noci. Před tím, než jsem cítila, jak mi po kůži proudí jeho síla. V jedné věci měl Jean-Claude pravdu. Richard není člověk. Ten snuff ho vzrušil. Je Jean-Claudeova představa sexu ještě podivnější? Vůbec nestojím o to, abych to zjistila.

Někdo zaklepal na okýnko. Trhla jsem sebou a otočila se. Před očima se mi rozeběhly tmavé pruhy. Když jsem zase viděla, byl za oknem Richardův obličej.

Odemkla jsem dveře a Richard si otevřel. Začal se ke mně natahovat, ale zarazil se. Nejistota v jeho tváři byla až bolestná. Nevěděl, jestli mu dovolím, aby se mě dotkl. Odvrátila jsem se od utrpení v jeho obličeji. Miluju ho, ale láska nestačí. Všechny pohádky, romantické románky a mýdlové opery; všechno jsou to lži. Láska není všemocná.

Dával si ohromný pozor, aby se mě nedotkl. Jeho hlas byl neutrální. „Jsi v pořádku, Anito? Vypadáš strašně."

„Těší mě, že vypadám přesně, jak se cítím," souhlasila jsem.

Pohladil mě po tváři, jenom mi prsty přejel po kůži. Byl to jen náznak doteku, ale celá jsem se zachvěla. Přejel po okraji škrábance. Bolelo to a já ucukla. Prst mu ozdobila kapička krve a třpytila se ve stropním světle. Sledovala jsem jeho oči, jak na ni hledí. Pozorovala jsem, jak za jeho upřímnýma hnědýma očima ubíhají myšlenky. Málem si prst olízl stejně jako nedávno Rafael. Pak si je otřel o kabát, ale já si jeho zaváhání všimla. A on to věděl.

„Anito…"

Zadní dveře se otevřely a já se prudce otočila a sáhla pro zbývající nůž. Svět se zakymácel, zaplavily ho tmavé vlny a návaly nevolnosti. Ten pohyb byl příliš prudký. V napůl otevřených zadních dveřích stál vlkodlak Stephen a díval se na mě. Jako by ztuhl na místě, modré oči

měl široce otevřené. Sledoval stříbrný nůž v mé ruce. Fakt, že nevidím a je mi tak zle, že ho nedokážu použít, mu zřejmě unikl. Možná to bylo tím, že jsem klečela a pohybovala se směrem k němu. Byla jsem připravena zaútočit poslepu jako netopýr. Neuvažovala jsem o tom, jestli nám třeba nechce pomoci.

„Neřekl jsi mi, že jsi s sebou někoho přivezl," poznamenala jsem.

„Měl jsem ti o tom říct," připustil Richard.

Uvolnila jsem se a zase si na sedadle sedla na paty. „Jo, to jsi měl." Nůž se ve stropním světle blýskal. Vypadal, že je ostrý jako břitva a dobře ošetřovaný. To taky byl.

„Jenom jsem chtěl prohlédnout Louieho," řekl Stephen. Jeho hlas zněl trošku roztřeseně. Na sobě měl koženou bundu se stříbrnými cvočky zapnutou těsně ke krku. Jeho dlouhé zvlněné blond vlasy mu padaly vpředu přes bundu. Vypadal jako nějaký zženštilý motorkář.

„Fajn," řekla jsem.

Stephen se přese mě podíval na Richarda. Richardovo přikývnutí jsem spíš cítila než viděla. „To je v pořádku, Stephene." V jeho hlase bylo něco, co mě přimělo pomalu se otočit a podívat se na něj.

Ve tváři měl podivný výraz. „Možná jsi opravdu tak nebezpečná, jak se snažíš vypadat."

„Já nic nehraju, Richarde."

Přikývl. „Možná ne."

„Máš s tím nějaký problém?"

„Pokud nevystřelíš na mě nebo na členy mé smečky, tak počítám, že ne."

„Pokud jde o tvoji smečku, nemůžu ti nic slíbit."

„Musím je chránit," upozornil mě.

„Tak se postarej, aby mě sakra nechali na pokoji."

„Chceš kvůli tomu se mnou bojovat?" zeptal se.

„Chceš ty bojovat se mnou?"

Usmál se, ale nebyl to šťastný úsměv. „Já s tebou nemůžu bojovat, Anito. Nikdy bych ti nedokázal ublížit."

„V tom se právě lišíme, Richarde."

Naklonil se ke mně, jako kdyby mě chtěl políbit. Něco v mé tváři ho zastavilo. „Věřím ti."

„To je dobře," prohlásila jsem. Zasunula jsem nůž zpátky do pochvy. Dívala jsem se mu přitom do obličeje. Na to, abych schovala nůž, se dívat nepotřebuji. „Nikdy mě nepodceňuj, Richarde, ani to, co jsem ochotna udělat, abych zůstala na živu. Nebo aby zůstali naživu jiní. Nepřeji si, abychom spolu museli bojovat, to ani trochu, ale jestli svou smečku nezvládneš, udělám to."

Odsunul se ode mě. Jeho tvář měla skoro rozzlobený výraz. „To má být výhrůžka?"

„Sám dobře víš, že se ti to vymklo. Nemůžu ti slíbit, že jim neublížím, pokud nedokážeš zajistit, že se budou chovat slušně. A to nemůžeš.“

„Ne, to zaručit nemůžu.“ Neříkal to moc ochotně.

„Tak po mně nechtěj, abych slibovala, že jim neublížím.“

„Mohla by ses aspoň pokusit je rovnou nezabíjet?“

Uvažovala jsem o tom. „To nevím. Možná.“

„Nemohla bys prostě říct, ‚Ano, Richarde, nebudu zabíjet tvoje kamarády‘?“

„To by byla lež.“

Přikývl. „To asi jo.“

Ze zadního sedadla jsem slyšela šustění, jak se tam pohyboval Stephen. „Louie se proměnil, ale bude v pořádku.“

„Jak jsi ho dostala do džípu?“ vyptával se Richard.

Jenom jsem si ho prohlížela.

Měl dost slušnosti, aby se zatvářil zahanbeně. „Přinesla jsi ho. Já to věděl.“ Jemně se dotkl rány na mém čele. Pořád to bolelo. „Dokonce i s tímhle jsi ho sem donesla.“

„Měla jsem na vybranou ho odnést nebo ho tam nechat poldům. Co by se asi stalo, kdyby ho naložili do sanitky a on se začal takhle uzdravovat?“

„Přišli by na to, kým doopravdy je,“ řekl Richard.

Stephen se opřel o přední sedadla a položil si bradu na předloktí. Vypadalo to, že zapomněl, že jsem ho skoro probodla, nebo byl na nebezpečí zvyklý. Možná. Takhle zblízka byly jeho oči úžasně chrpově modré. S blonďatými vlasy rozpuštěnými okolo tváře vypadal jako jedna z těch porcelánových panenek, které koupíte v nějakém exkluzivním obchodě a nikdy dětem nedovolíte, aby si s nimi hrály.

„Můžu odvézt Louieho k sobě,“ řekl.

„Ne.“ odmítla jsem.

Oba na mě překvapeně pohlédli. Nevěděla jsem, co říct, ale určitě jsem věděla, že Richard se mnou do Trestuhodných slastí jít nemůže. Pokud existuje aspoň nějaká naděje, že to oba přežijeme, nemůže být Richard u toho, až se Jean-Claude tu zprávu dozví.

„Myslel jsem, že tě odvezu domů,“ řekl Richard. „Nebo do nejbližší nemocnice, jak budeš potřebovat.“

Určitě by mi to vyhovovalo, ale dneska ne. „Louie je tvůj nejlepší kamarád. Myslela jsem, že se budeš chtít postarat o něho.“

Koukal na mě a jeho hezké hnědé oči se zúžily na podezíravé štěrbiny. „Pokoušíš se mě zbavit. Proč?“

To mě zasáhlo. Žádná dobrá lež mě nenapadla. A měla jsem pocit, že na špatnou by mi neskočil. „Jak moc důvěřuješ Stephenovi?“

Ta otázka ho zřejmě vyvedla z rovnováhy. „Důvěřuju mu.“

Jeho první reakce byla říct, ano, důvěřuju mu, ale to ho nejdřív nenapadlo. „Ne, Richarde, já se ptám, jestli věříš, že nic nevyzradí Marcusovi ani Jean-Claudeovi.“

„Neřeknu Marcusovi nic, co si nebudeš přát,“ prohlásil Stephen.

„A Jean-Claudeovi?“ zeptala jsem se.

Stephen vypadal, že mu ta otázka není příjemná, ale pak řekl: „Pokud mi položí přímou otázku, musím mu dát přímou odpověď.“

„Jak je možné, že jsi oddanější vládci města než vůdci své vlastní smečky?“

„Já poslouchám Richarda, ne Marcuse.“

Pohlédla jsem na Richarda. „Malá palácová vzpoura?“

„Raina ho chtěla do těch filmů. Vstoupil jsem do toho a zarazil to.“

„Marcus tě musí doopravdy nenávidět,“ poznamenala jsem.

„Má ze mě strach,“ řekl Richard.

„To je ještě horší,“ upozornila jsem ho.

Na to Richard nic neřekl. Znal situaci lépe než já, i když nebyl ochotný podniknout zásadní kroky.

„Fajn, měla jsem v plánu říct Jean-Claudeovi, že jsi mě požádal o ruku.“

„Tys ji požádal o ruku?“ užasl Stephen. V jeho hlase byl nádech překvapení. „Souhlasila?“

Richard přikývl.

Stephenovi se tváří mihl spokojený výraz. „Taky řešení.“ Pak jeho obličej posmutněl. Bylo to jako sledovat vítr nad osetým polem. Všechno bylo vidět na povrchu. „Jean-Claude se posere.“

„Sama bych to nedokázala vyjádřit líp.“

„Tak proč mu to říkat dneska v noci?“ chtěl vědět Richard. „Proč nepočkáš? Stejně nevíš, jestli si mě ještě chceš vzít. Nebo ano?“

„Ne,“ odpověděla jsem. Neříkala jsem to ráda, ale taková byla pravda. Pořád ho miluji, ale jestli to zajde ještě dál, mohlo by být pozdě. Jestli mám nějaké pochybnosti, musím je vyřešit teď. Pohledala jsem mu do tváře, ucítila těžkou vůni jeho kolínské a přála si, abych opatrnost dokázala hodit za hlavu a vrhla se mu do náruče. To ale nedokážu. Ne, dokud si nebudu jistá.

„Tak proč mu to chceš vůbec říkat? Pokud nemáš v plánu mi utéct a neříct mi o tom, tak ještě máme nějaký čas.“

Povzdychla jsem si. Vysvětlila jsem mu, proč to musí být dneska. „Ty se mnou nemůžeš jít.“

„Nepustím tě tam samotnou.“

„Richarde, jestli budeš u toho, až se to dozví, pokusí se tě zabít a já se pokusím zabít jeho, abych tě ochránila.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Jestli se z toho posere, mohlo by to skončit jako *Hamlet*.“

„Proč *Hamlet*?“ zeptal se Stephen.

„Všichni budou mrtví," vysvětlovala jsem.

„Aha," přikývl.

„Ty bys Jean-Claudea zabila, abys mě chránila, i po tom, co jsi viděla včera v noci?"

Zírala jsem na něj. Pokoušela jsem v jeho očích vyčíst, jestli je za nimi někdo, s kým bych mohla mluvit vážně. Je to přece pořád Richard. Se svou láskou k přírodě, ke všem činnostem, při nichž se ušpiníte, a úsměvem, který mě rozpaloval až do prstů u nohou. Nejsem si jistá, jestli se za něho můžu vdát, ale stoprocentně vím, že nikomu nedovolím, aby ho zabil.

„Ano."

„Nechceš si mě vzít, ale budeš kvůli mně zabíjet. To nechápu."

„Zeptej se mě, jestli tě ještě miluju, Richarde. Moje odpověď je pořád ano."

„Tak jak tě za ním můžu pustit samotnou?"

„Fungovalo to docela dobře i bez tebe."

Dotkl se mého čela a já sebou trhla. „Teď moc dobře nevypadáš."

„Jean-Claude mi neublíží."

„To nevíš určitě," přesvědčoval mě.

V tomhle měl pravdu. „Ty mě chránit nemůžeš. Jestli tam budeš, zabije nás oba."

„Nemůžu tě nechat, abys tam šla sama."

„Nechovej se ke mně tak chlapácky, Richarde. To je luxus, který si nemůžeme dovolit. Jestli souhlas s nabídkou ke sňatku způsobí, že se začneš chovat jako idiot, tak se to může změnit."

„Svůj souhlas jsi vzala zpátky."

„Ale ještě to není definitivní ‚ne'," řekla jsem.

„Jenom kvůli tomu, že se tě snažím chránit, mi řekneš ne?"

„Nepotřebuji tvou ochranu, Richarde. Dokonce o ni ani nestojím."

Opřel si hlavu o opěrku a zavřel oči. „Jestli ti přispěchám na pomoc, tak mě necháš."

„Jestli myslíš, že mi musíš spěchat na pomoc, pak mě ani trochu neznáš."

Otevřel oči, otočil hlavu a pohlédl na mě. „Asi bych ti chtěl přispěchat na pomoc."

„To je tvůj problém."

Zasmál se. „Taky mám ten pocit."

„Jestli odvezeš džíp ke mně domů, vezmu si taxík."

„Stephen tě odveze," prohlásil. Rozhodl za něho, aniž by se vůbec zajímal, co na to Stephen. To je nadutost.

„Ne, vezmu si taxík."

„Mně to nevadí," prohlásil Stephen. „Stejně se ještě dneska musím do Trestuhodných slastí vrátit."

Pohlédla jsem na něho. „Čím se živíš, Stephene?“

Položil si bradu na předloktí a usmál se na mě. Dařilo se mu vypadat současně bezstarostně i sexy. „Jsem striptér,“ řekl.

No samozřejmě. Chtěla jsem se zeptat, proč odmítl hrát v pornografickém filmu, ale přitom se svléká. Ale odhazovat oblečení až na vkusné slipy není totéž jako provozovat na plátně sex. Ani zdaleka.

23

Lillian byla asi pětapadesátiletá drobná žena. Vlasy barvy pepř a sůl měla nakrátko ostříhané a učesané takovým tím věcným stylem. Prsty měla hbité a stejně jisté, jako byla sama. Když naposledy ošetřovala mé rány, měla tlapy a šedavou srst.

Seděla jsem na operačním stole ve sklepě jednoho činžáku. V té budově bydlí samí lykantropové a vlastní ji nějaký měňavec. Ve sklepě byla provizorní klinika pro všechny lykantropy v okolí. Já jsem byla první člověk, kterému kdy bylo dovoleno ji navštívit. Měla bych být polichocena, ale podařilo se mi nebýt.

„No, podle rentgenu nemáte zlomeninu lebky.“

„To ráda slyším,“ odpověděla jsem.

„Asi máte slabý otřes mozku, ale slabý otřes se na testech neprojeví, alespoň ne na těch, na které jsme tady vybaveni.“

„Takže můžu jít?“ chystala jsem se seskočit.

Zarazila mě tím, že mi položila ruku na paži. „To jsem neřekla.“

Znovu jsem se položila na stůl. „Poslouchám.“

„Velice nerada,“ poznamenala s úsměvem.

„Jestli chcete, abych se nutila ke zdvořilosti, Lillian, pak jste se ve mně zmýlila.“

„No, o tom já nic nevím,“ prohlásila. „Vyčistila jsem vám škrábance a zalepila čelo. Měla jste veliké štěstí, že nepotřebujete šití.“

Nemám šití ráda, a tak jsem s ní souhlasila.

„Chtěla bych, abyste se každou hodinu během příštích čtyřiadvaceti hodin budila.“ Asi jsem nevypadala moc potěšeně, protože pokračovala: „Vím, že je to nepříjemné, a pravděpodobně i zbytečné, ale vydržte to. Pokud usnete a jste poraněná vážněji, než se domnívám, nemusela byste se probudit. Takže udělejte staré krysí dámě malý ústupek. Nastavte si budík nebo někoho požádejte, ať vás celý příští den každou hodinu budí.“

„Dvacet čtyři hodin od poranění?“ zeptala jsem se s nadějí v hlase.

Rozesmála se. „Normálně bych řekla od teď, ale může to být i od chvíle poranění. Chceme být jenom opatrní.“

„Jsem rád opatrný.“ Richard se odstrčil od stěny. „Hlásím se, že tě budu každou hodinu budit.“

„Ty se mnou jet nemůžeš,“ řekla jsem.

„Počkám u tebe doma.“

„A v noci žádné řádění,“ vzpomněla si Lillian. „Z preventivních důvodů.“

Richardovy prsty se dotkly hřbetu mé ruky. Nepokusil se mě vzít za ruku, jenom se dotkl. Aby mě uklidnil. Nevěděla jsem, co mám dělat. Jestli ho nakonec odmítnu, nebylo by ode mě fér s ním flirtovat. Už jen ten dotek jeho prstů mi dokázal způsobit vlnu horka, která se šířila po celé paži. Touha, prostě touha. Copak o to stojím?

„Pokud s tím souhlasíš, odvezu ti džíp k bytu. Stephen tě může odvézt do Trestuhodných slastí.“

„Můžu si vzít taxík.“

„Měl bych lepší pocit, kdyby tě odvezl Stephen. Prosím,“ naléhal.

To „prosím“ mě rozesmálo. „Tak dobře, Stephen mě smí odvézt.“

„Děkuju,“ řekl Richard.

„Doporučovala bych vám, abyste jela rovnou domů a odpočinula si,“ upozornila mě Lillian.

„To nemůžu,“ řekla jsem.

Zamračila se na mě. „Dobrá, ale odpočiňte si hned, jak to bude možné. Jestli je to slabý otřes mozku a vy se hodně unavíte, mohlo by se to zhoršit. A i když to otřes mozku není, odpočinek vám prospěje víc, než když se budete někde potulovat.“

Usmála jsem se. „Dobře, doktorko.“

Tiše si odfrkla. „Je mi jasné, jak budete dodržovat mé příkazy. Ale dávejte na sebe pozor, oba dva. Ale jestli nechcete poslouchat dobře míněné rady, tak zmizte.“

Sklouzla jsem ze stolu i bez Richardovy pomoci. Je pár důvodů, proč jsme spolu chodili tak dlouho. Okamžik závrati a je mi zase fajn.

Lillian moc potěšeně nevypadala. „Říkala jste, že ty závratě nejsou silné.“

„Čestné skautské.“

Přikývla. „Budu vašemu slovu věřit.“ Nevypadala, že by ji to doopravdy uklidnilo, ale poklepala mě po rameni a odešla. Nic si nepoznamenala. Nejsou tady žádné karty. Nic, co by dokazovalo, že jsem tady byla. Až na pár krvavých chomáčů vaty. Moc pěkně zařízení.

Cestou sem jsem si v autě lehla a odpočívala. Už jen to, že nemusím tahat žádné nahé muže ani řídit, mi hodně pomohlo. Doopravdy se cítím lépe, což je skvělé, protože se dneska v noci musím se Jean-Claudem sejít bez ohledu na to, jak mi bude. Zajímalo

by mě, jestli by mi Gretchen povolila jednu noc odklad, kdyby mě dostala do nemocnice. Nejspíš ne.

Už to nemůžu dál odkládat. Je čas vyrazit. „Už musím jet, Richarde."

Objal mě kolem ramen. Neodtáhla jsem se. Otočil mi hlavu, abych se na něj podívala. Tvářil se velice vážně. „Moc rád bych jel s tebou."

„To už jsme probrali," poznamenala jsem.

Odvrátil oči. „Já vím."

Vzala jsem ho za bradu, aby se mi podíval do očí. „Žádné zbytečné hrdinství, Richarde. Slib mi to."

Jeho oči byly až příliš nevinné. „Nevím, jak to myslíš."

„Pitomost. Venku čekat nemůžeš. Musíš zůstat tady. Slib mi to."

Spustil ruce a odešel ode mě. Opřel se dlaněmi o další operační stůl, takže celou jeho váhu nesly paže. „Nelíbí se mi, že to chceš udělat sama."

„Slib mi, že počkáš tady nebo že počkáš u mě doma. To jsou jediné možnosti, Richarde."

Nepodíval se na mě. Přešla jsem k němu a pohladila ho po ruce. Vibrovalo jí napětí. Ještě to nebyla ta nadpřirozená energie, ale byla přítomna pod povrchem a čekala.

„Richarde, podívej se na mě."

Stál tam se skloněnou hlavou a jeho vlasy mezi námi visely jako opona. Prohrábla jsem ty vlnité vlasy a chytila je kousek od rozpálené hlavy do hrsti a otočila k sobě jeho tvář. Jeho oči byly temné, a nebylo to jen jejich barvou. Bylo v nich něco, co jsem poprvé zahlédla včera v noci. V jeho očích se probouzel netvor jako nějaká mořská příšera, která plave vzhůru temnými vodami.

Sevřela jsem ruku pevněji, ne abych mu ublížila, ale aby mi věnoval pozornost. Z jeho hrdla uniklo slabé zasténání. „Jestli to posereš kvůli nějaké zbytečné mužské ješitnosti, přijdu o život." Přitáhla jsem si jeho obličej blíž, s rukou pořád zamotanou v jeho vlasech. Když jeho tvář byla jenom pár centimetrů ode mě, skoro tak blízko, abychom se políbili, řekla jsem, „Jestli se do toho budeš plést, tak mě zabijou. Rozumíš tomu?"

Temnota v jeho očích chtěla říci ne. Pozorovala jsem boj v jeho tváři. Nakonec řekl: „Rozumím."

„Počkáš na mě doma?"

Přikývl a snažil se vyprostit vlasy z mé ruky. Zatoužila jsem přitáhnout jeho tvář k sobě. Políbit ho. Stáli jsme tam jako přimrazení a váhali. Přiblížil se ke mně. Naše rty se dotkly. Jenom přes sebe něžně a jemně přejely. Hleděli jsme na sebe ze vzdálenosti pár centimetrů. Jeho oči byly nepřítomné a já najednou vnímala jeho tělo jako elektrický výboj ve svém břiše.

Ucukla jsem dál od něho. „Ne, ještě ne. Už si nejsem jistá, co k tobě cítím.“

„Tvoje tělo to ví,“ poznamenal.

„Kdyby šlo jenom o smyslnost, byla bych s Jean-Claudem.“

Jeho tvář se sevřela, jako kdybych ho uhodila. „Jestli už se mnou opravdu nechceš chodit, tak to Jean-Claudeovi neříkej. Nestojí to za to.“

Vypadal, že jsem mu ublížila. A to jsem nikdy nechtěla. Dotkla jsem se jeho paže. Jeho kůže byla hladká, teplá a skutečná. „Kdybych se tomu mohla vyhnout, udělala bych to, ale obávám se, že Gretchen mi tuhle možnost nenechala. A kromě toho by Jean-Claude vycítil lež. Požádal jsi mě o ruku a já souhlasila.“

„Řekni mu, že sis to rozmyslela, Anito. Vysvětli mu proč. Z toho bude mít radost. Že pro tebe nejsem dost člověk.“ Odtáhl se od mé ruky. „To bude přímo žrát.“ V hlase měl hořkost a zlobu. Ta hořkost byla tak intenzivní, že by se dala krájet. Nikdy jsem ho neslyšela takhle mluvit.

Už jsem to nevydržela. Přistoupila jsem k němu zezadu a objala ho kolem pasu. Zabořila jsem obličej do jeho zad. Přejížděla jsem bradou mezi jeho lopatkami. Začal se otáčet, ale sevřela jsem ho pevněji. Stál v mých rukou docela nehybně. Nejdřív se váhavě dotkl mých dlaní a pak je k sobě přivinul. Zády mu proběhlo zachvění. Dlouze zasténal.

Otočila jsem ho tváří k sobě. Na tvářích se mu třpytily slzy. Proboha. Slzy jsem nikdy nezvládala. Můj první instinkt byl slíbit cokoli, jen když ten druhý přestane plakat.

„Nech toho,“ řekla jsem. Špičkou prstu jsem se dotkla jedné slzy. Chvějivě zůstala na mé kůži. „Nedovol, aby tě to zničilo, Richarde. Prosím.“

„Já nemůžu být člověk, Anito.“ Jeho hlas zněl docela normálně. Kdybych neviděla slzy, netušila bych, že pláče. „Kdybych mohl, stal bych se kvůli tobě člověkem.“

„Třeba mi nejde o to, abys byl člověk, Richarde. Já nevím. Dej mi trošku času. Jestli se nedokážu vyrovnat s tím, že máš srst, bude lepší, když to zjistíme teď.“ Připadala jsem si hrozně pitomá a malicherná. Je překrásný. Já ho miluju. Chce si mě vzít. Učí přírodopis na střední škole. Má rád turistiku, táboření, jeskyňařinu. A Pane Bože, sbírá nahrávky muzikálů. A je další v pořadí, aby vedl smečku. Alfa vlkodlak. Do prdele.

„Potřebuji čas, Richarde. Je mi to líto, ale je to tak.“ Mluvím jako idiot. Nikdy v životě jsem ještě nemluvila takhle nerozhodně.

Přikývl, ale nevypadal přesvědčeně. „Možná mě nakonec necháš, ale chceš riskovat život při konfrontaci s Jean-Claudem. To nedává smysl.“

S tím jsem musela souhlasit. „Musím s ním dneska v noci mluvit, Richarde. Nestojím o další hádky s Gretchen, pokud se jim budu moci vyhnout.“

Richard si přejel rukama přes obličej. Prohrábl si vlasy. „Nenech se zabít.“

„Nenechám,“ řekla jsem.

„Slib mi to,“ naléhal.

Chtělo se mi říct: „Slibuji,“ ale neudělala jsem to. „Neslibuju nic, co bych nedokázala splnit.“

„Nemohla bys mě potěšit a zalhat?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“

Povzdechl si. „Upřímnost prý bolí.“

„Musím jít.“ Odcházela jsem, aniž by mě znovu zadržel. Začínala jsem si myslet, že to dělá schválně, aby mě zdržel. A já ho samozřejmě nechala.

„Anito.“ Už jsem byla skoro u dveří. Otočila jsem se. Stál tam v prudkém světle s rukama v bok a tvářil se… bezmocně.

„Dali jsme si pusu na rozloučenou. Tys mi řekl, abych byla opatrná. Já tě varovala, abys nedělal hrdinu. To je všechno, Richarde. Už není co dodat.“

Řekl: „Miluji tě.“

Tak dobře, je co dodat. „I já tě miluju.“ Zatraceně, a je to pravda. Jestli si poradím s tím, že je chlupatý, provdám se za něj. Jak asi Jean-Claude tu zprávu přijme? Jak se říká v tom úsloví, existuje jenom jediný způsob, jak to zjistit.

24

Trestuhodné slasti jsou přímo uprostřed upíří čtvrti. Zářící neon splýval s noční oblohou a dodával temnotě purpurový odlesk vzdáleného požáru. Neozbrojená jsem v téhle čtvrti po setmění nebyla už hodně dlouho. No dobře, mám nůž, a to je lepší než nic, ale jestli proti sobě budu mít upíra, tak ne o moc.

S sebou jsem měla Stephena. Vlkodlak není špatný tělesný strážce, ale Stephen nějak nevypadal dostatečně děsivě. Je jenom o tři nebo pět centimetrů vyšší než já, štíhlý jako proutek a s rameny jenom tak výraznými, aby nevypadal jako ženská. Tvrdit, že mu kalhoty padly těsně, by bylo chabé vyjádření. Byly kožené a vypadaly, jako by je na sobě měl namalované. Bylo těžké si nevšimnout, že zadek má pěkně pevný. Kožená bunda mu končila v pase, takže ve výhledu nic nebránilo.

Já jsem na sobě zase měla svůj černý trenčkot. Bylo na něm trošku krve, ale kdybych ji zkoušela odstranit, byl by mokrý. A mokrý by nehřál. Můj svetr, jeden z mých oblíbených, byl na rameni roztržený skoro až k podprsence. Bez kabátu by mi bylo zima. Gretchen mi dluží svetr. Až mi vrátí pistole, možná si o tom promluvíme.

K zavřeným dveřím vedou tři široké schody. A hlídá je upír Buzz. Má to nejhorší jméno pro upíra, jaké jsem kdy slyšela. Není nijak skvělé, ani když jste člověk, ale Buzz mi připadá pro upíra naprosto nevhodné. Je to výborné jméno pro hromotluka. Buzz je vysoký a svalnatý a černé vlasy má ostříhané na ježka. Připadalo mi, že na sobě má stejné černé tričko jako v červenci.

Věděla jsem, že upíři nemůžou umrznout, ale nevěděla jsem, že jim není zima. Většina upírů se snaží vypadat jako lidi. V zimě nosí kabáty. Možná, že je vlastně nepotřebují, jako si Gretchen nepotřebovala vytáhnout nůž z krku. Třeba to všechno jenom předstírají.

Usmál se a zablýskal tesáky. Vypadal, že ho moje reakce zklamala. „Zmeškal jsi vystoupení, Stephene. Šéf je nasraný."

Stephen jako by se scvrkl. „Stephen mi pomáhal. Myslím, že to Jean-Claudeovi nebude vadit."

Buzz na mě zašilhal, jako by můj obličej viděl poprvé. „Kurva, co se ti to stalo?"

„Jestli si Jean-Claude bude přát, abys to věděl, poví ti to," odpověděla jsem. Proplula jsem okolo něho. Na dveřích byla veliká cedule: Uvnitř nejsou povoleny žádné kříže, krucifixy ani jiné posvěcené předměty. Já jsem rozrazila dveře a pokračovala v chůzi s křížkem v bezpečí kolem krku. Jestli po něm dneska touží, můžou ho vypáčit z mých ztuhlých prstů.

Stephen se mi držel v patách, skoro jako kdyby měl z Buzze strach. Buzz nebyl moc starý upír, není mu ani dvacet. Pořád v sobě má jakousi „živost." Ten naprostý klid těch starých se ho ještě nedotkl. Tak proč se vlkodlak bojí mladého upíra? Dobrá otázka.

Byla neděle večer a podnik byl nacpaný k prasknutí. Hluk se přes nás převalil jako vlna skoro hmatatelného zvuku. Ten intenzivní šum tolika lidí v malém prostoru naznačoval, že se dobře baví. Světla svítila jasně jako obvykle. Maličké jeviště bylo prázdné. Přišli jsme mezi vystoupeními.

U dveří nás přivítala nějaká blondýna. „Máte nějaké posvěcené předměty, které byste si chtěli odložit?" Přitom se usmívala. Kontrola křížů.

Usmála jsem se a odpověděla, „Ani nápad."

Nijak nenaléhala, jenom se usmála a odcházela. Nějaký mužský hlas řekl, „Ještě okamžik, Shelio." Vysoký upír, který k nám kráčel,

byl na pohled moc hezký. Měl výrazné lícní kosti a krátké světlé vlasy upravené v dokonalém účesu. Byl příliš mužný, než aby byl krásný, a příliš dokonalý, než aby byl skutečný. Když jsem tu byla naposledy, dělal Robert striptéra. Vypadalo to, že povýšil na vedoucího.

Shelia čekala a dívala se z Roberta na mě. „Ona mi lhala?“

Robert přikývl. „Ahoj Anito.“

„Ahoj, ty tady teď děláš šéfa?“

Přikývl.

Neměla jsem radost z toho, že tady šéfuje. Už jednou jsem se v něm zklamala, nebo spíš nedodržel Jean-Claudeovy příkazy. Někoho neochránil. A ten někdo zemřel. A Robert se sakra ani nepokusil ty netvory zastavit. Mohl se snažit, aspoň než ho zraní. Netrvám na tom, aby se nechal kvůli něčí obraně zabít, ale mohl se snažit víc. Už nikdy mu nebudu docela důvěřovat ani mu to neodpustím.

„Máš u sebe nějakou posvěcenou věc, Anito. Pokud nejde o policejní záležitost, musíš ji odevzdat Shelii.“

Zvedla jsem k němu oči. Ty jeho byly modré. Sklopila jsem zrak a zase oči zvedla a uvědomila si, že se mu můžu dívat do očí. Byl asi přes sto let starý a zdaleka ne tak mocný jako Gretchen. Ale já bych neměla vydržet jeho pohled.

Jeho oči se rozšířily. „Vzdej to. Taková jsou pravidla.“

Možná že mi to, že se mu můžu dívat do očí, dodalo odvahy, nebo jsem toho už pro dnešek měla dost. „Je tady Gretchen?“

Vypadal překvapeně. „Ano, je vzadu s Jean-Claudem.“

„Tak ti svůj křížek nedám.“

„V tom případě tě nemůžu pustit dál. Jean-Claude to řekl velice jasně.“ V jeho hlase se objevil náznak nervozity, skoro strach. Dobře.

„Pořádně se mi podívej na obličej, ty hlídači. To mi udělala Gretchen. Jestli je tady, tak si křížek nechám.“

Mezi jeho dokonalým obočím se objevily dvě vrásky. „Jean-Claude říkal, že neexistují žádné výjimky.“ Přistoupil blíž a já ho nechala. Ztišil hlas tak, jak to dokázal, aby byl ještě přes šum ostatních slyšet. „Říkal, že jestli ho v čemkoli, třeba v nějaké maličkosti, zklamu, potrestá mě.“

Obvykle mi připadá, že takovéhle výroky jsou buď ubohé, nebo kruté. S tímhle jsem souhlasila.

„Běž se Jean-Claudea zeptat,“ řekla jsem.

Zavrtěl hlavou. „Nemůžu ti věřit, že tu zůstaneš. A jestli se dostaneš dál s křížkem, pak jsem selhal.“

Začínalo to být únavné. „Může se jít zeptat Stephen?“

Robert přikývl.

Stephen jako by mě nechtěl opustit. Ještě se nevzpamatoval z té Buzzovy poznámky. „Zlobí se na mě Jean-Claude, protože jsem zmeškal vystoupení?“

„Měl jsi zavolat, že nebudeš moci vystoupit,“ prohlásil Robert. „Musel jsem vystupovat místo tebe.“

„Je fajn být užitečný,“ poznamenala jsem.

Robert se na mě zamračil. „Stephen měl zavolat.“

„Vezl mě k doktorovi. Máš s tím nějaký problém?“

„Jean-Claude by mohl mít.“

„Tak toho úžasného muže přiveď a zeptáme se ho. Unavuje mě stát takhle u dveří.“

„Anito, to je úžasné, žes nás poctila svou přítomností,“ Gretchen doslova předla očekáváním.

„Robert mě nechce pustit dál.“

Obrátila své oči na upíra. O krok ustoupil. A to ještě nepoužila žádná svá působivá kouzla. Robert se na stoletou mrtvolu nechá vyděsit velice snadno.

„My na ni čekáme, Roberte. Jean-Claude se jí skoro nemůže dočkat.“

Ztěžka polkl. „Bylo mi řečeno, že kromě policie nesmí nikdo vejít s žádným posvěceným předmětem. A že nemám dělat žádné výjimky.“

„Ani kvůli pánově milence?“ Vyslovila ta slova se spoustou ironie.

Robert buď nepochopil, nebo to ignoroval. „Pokud mi Jean-Claude neřekne něco jiného, tak dovnitř s křížkem nepůjde.“

Gretchen chodila kolem nás dokola. Nebyla jsem si jistá, kdo z nich vypadá ustaraněji. „Sundej si ten křížek, ať už to máme za sebou.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ani nápad.“

„Dneska v noci ti přece k ničemu nebyl,“ prohlásila.

V tom měla pravdu. Poprvé jsem si uvědomila, že mě ani nenapadlo křížek vytáhnout. Spoléhala jsem se na své zbraně, ne na svoji víru. To je tedy sakra smutné.

Dotkla jsem se chladného stříbra řetízku. „Křížek zůstane tam, kde je.“

„Oba mi kazíte radost,“ prohlásila. Tak, jak to řekla, to znělo jako něco strašného. „Vrátím ti jednu z tvých zbraní.“

Ještě před chviličkou bych souhlasila, ale teď ne. Cítila jsem se trapně, že jsem křížek nepoužila dřív. Nezabránil by, aby se na mě na začátku vrhla. Na to je příliš mocná. Ale mohl by ji odehnat od Louieho. Budu muset přestat vynechávat bohoslužby, i když jsem vůbec nespala.

„Ne.“

„Chceš se tím vyhnout splnění naší dohody?“ Hlas měla sytý a příjemný, ale s prvními záchvěvy zlosti.

„Já své slovo dodržím.“

„Já ji tam dovedu, Roberte.“ Zvedla ruku, a zarazila tak jeho námitky. „Kdyby ti to Jean-Claude kladl za vinu, řekni mu, že jsem ti chtěla rozsápat hrdlo.“ Přistoupila k němu tak blízko, že jejich těla odděloval jenom dech. Teprve když stáli takhle u sebe, všimla jsem si, že Robert je o jeden a půl hlavy vyšší. Gretchen vypadala mnohem větší. „To není lež, Roberte. Myslím, že jsi slaboch, přítěž. Kdyby nás náš pán nepotřeboval oba, zabila bych tě. Jestli máš pořád strach z Jean-Claudea, nezapomínej, že tě chce mít živého. To já ne.“

Robert polkl tak těžce, že ho to muselo bolet. Ale neustoupil. Bod za odvahu. Pohnula se o kousíček a on uskočil, jako když ho střelí. „Fajn, fajn, tak si ji odveď.“

Gretchen znechuceně nakrčila ret. V jednom se shodneme. Ani jedna z nás nemá ráda Roberta. A jestli máme společnou jednu věc, třeba jich bude víc. Možná bychom mohly být kamarádky. Jo, to určitě.

Šumění hlasů ztichlo jen na občasný šepot. Všechna pozornost se soustřeďovala na nás. Není nad představení na parketu. „Nemělo by na jevišti probíhat nějaké vystoupení?“ zeptala jsem se.

Robert přikývl. „Ano, musím je uvést.“

„Tak si hleď své práce, Roberte.“ Ta slova byla plná pohrdání. Pohrdání šlo Gretchen dobře.

Robert nás s evidentní úlevou opustil. „Zbabělec,“ řekla jsem tiše.

„Pojď, Anito, Jean-Claude nás očekává.“ Odkráčela a dlouhý světlý plášť za ní vlál. Stephen a já jsme si vyměnili pohledy. Pokrčil rameny. Následovala jsem ji a on se držel za mnou, jako by se bál, že mě ztratí.

Jean-Claudeova kancelář byla jako vnitřek dominové kostky. Čistě bílé zdi, bílý koberec, černý lakovaný stůl, černé kancelářské křeslo, u jedné stěny černý kožený gauč a dvě židle přímo před stolem. Ten stůl a židle byly orientální souprava s emailovými jeřáby a orientálními ženami v uvolněných rouchách. Ten stůl se mi vždycky líbil, ale nahlas bych to nepřipustila.

V jednom rohu byl orientální paraván. Nikdy jsem ho neviděla. Byla to veliká zástěna a zakrývala celý roh. Přes paraván se kroutil oranžový a rudý drak s velikýma vypoulenýma očima. Byl to pěkný doplněk tohoto pokoje. Nebyl zařízený příjemně, ale stylově. Přesně takový je Jean-Claude.

Celý v černém seděl na koženém gauči. Jeho košile měla vysoký tuhý límec, který mu rámoval obličej. Nedalo se přesně říci, kde mu končí vlasy a kde začíná límec. Ten límec byl na krku sepnutý přívěskem s rubínem velikosti palce. Košili měl do pasu rozepnutou, takže byl vidět trojúhelník světlé, velice bledé kůže. Jenom ten přívěsek bránil, aby se košile neotevřela úplně.

Manžety měl široké a tuhé jako límec, takže mu skoro zakrývaly ruce. Zvedl jednu a já si všimla, že jsou po straně otevřené, takže mohl ruce používat. Jeho oblečení doplňovaly černé džíny a černé sametové holínky.

Ten přívěsek už jsem viděla, ale ta košile byla určitě nová. „Moc pěkné," pochválila jsem ho.

Usmál se. „Líbí se ti?" Upravil si manžety, jako kdyby to bylo zapotřebí.

„Po bílé je to zajímavá změna," řekla jsem.

„Stephene, očekávali jsme tě dřív." Jeho hlas byl docela laskavý, ale byl v něm podtón něčeho temného a nepříjemného.

„Stephen mě vezl k doktorovi."

Jeho oči v barvě půlnoční modři se obrátily ke mně. „Nějaké komplikace při tvém policejním vyšetřování?"

„Ne," odpověděl jsem. Mrkla jsem na Gretchen. Dívala se na Jean-Claudea.

„Řekni mu to," pobízela mě.

Měla jsem pocit, že nemluví o tom, že mám žalovat, že se mě pokusila zabít. Je čas na trochu upřímnosti nebo aspoň na malé drama. Byla jsem si jistá, že nás Jean-Claude nezklame.

„Stephen potřebuje odejít," řekla jsem. Nestála jsem o to, aby přišel o život, kdyby se mě pokusil chránit. Posloužil by jenom jako kanónenfutter. Proti Jean-Claudeovi neměl šanci.

„Proč?" zeptal se. Znělo to podezřívavě.

„Tak do toho," řekla Gretchen.

Zavrtěla jsem hlavou. „Stephen u toho nemusí být."

„Běž ven, Stephene," řekl Jean-Claude. „Nezlobím se, že jsi zmeškal vystoupení. Anita je pro mě mnohem důležitější, než jestli přijdeš včas do práce."

Bylo hezké to vědět.

Stephen se jakoby zhoupl, skoro jako by se Jean-Claudeovi klaněl, šlehl po mně pohledem a zaváhal. „No tak, Stephene. Budu v pořádku."

Nemusela jsem ho přesvědčovat dvakrát. Utíkal pryč.

„Copak máš za lubem, *ma petite?*"

Pohlédla jsem na Gretchen. Měla oči jenom pro něho. Její tvář vypadala hladově, jako by na tohle dlouho čekala. Dívala jsem se do jeho tmavě modrých očí a uvědomila si, že to můžu bez nebezpečí udělat; můžu se mu dívat do očí.

I Jean-Claude si toho všiml. Jeho oči se jenom trošičku rozšířily.

„*Ma petite,* ty jsi dneska samé překvapení."

„To jsi ještě nic neviděl," varovala jsem ho.

„Každopádně pokračuj. Mám rád překvapení."

Pochybovala jsem, že se mu tohle bude líbit. Zhluboka jsem se nadechla a rychle to vysypala, jako kdyby to tak bylo snadnější, jako lžičku cukru. „Richard mě požádal, abych se za něho provdala a já souhlasila.“ Mohla bych dodat: „Ale už si tím nejsem jistá,“ ale neudělala jsem to. Byla jsem příliš zmatená, než abych dokázala víc než mu sdělit holá fakta. Jestli se mě pokusí zabít, pak třeba přidám nějaké podrobnosti. Ale do té doby… uvidíme.

Jean-Claude tam jenom tak seděl. Vůbec se nepohnul. Cvaklo topení a já vyskočila. Ventilátor byl nad gaučem. Proud vzduchu si pohrával s jeho vlasy, s látkou jeho košile, ale jako bych se dívala na nějakou figurínu. Vlasy a šaty se pohybovaly, ale zbytek byl jako z kamene.

Ticho se protahovalo a vyplňovalo celou místnost. Topení se vypnulo a ticho bylo tak hluboké, že jsem slyšela, jak mi v uších šumí krev. Bylo to jako ticho před stvořením světa. Bylo cítit, že se chystá něco velikého. Jenom nebylo jasné, co. Nechala jsem to ticho plynout kolem sebe. Já nebudu tím, kdo je prolomí, protože jsem měla strach z toho, co bude následovat. Tenhle naprostý klid mě znervózňoval víc než jeho případný vztek. Nevěděla jsem, co s tím mám dělat, a tak jsem nedělala nic. To je postup, kterého zřídkakdy lituji.

První promluvila Gretchen. „Slyšel jsi ji, Jean-Claude? Bude se vdávat za jiného. Miluje jiného.“

Jedinkrát mrkl. Bylo to dlouhé elegantní mávnutí řasami. „Teď se jí zeptej, jestli miluje mě, Gretchen.“

Gretchen se postavila přede mě a zablokovala Jean-Claudeovi výhled. „Copak na tom záleží? Bude si brát někoho jiného.“

„Zeptej se jí.“ Byl to rozkaz.

Gretchen se prudce otočila tváří ke mně. Kosti ve tváři se jí rýsovaly pod kůží a rty měla tenké vzteky. „Ty ho nemiluješ.“

To nebyla zrovna otázka, a tak jsem na to neodpovídala. Jean-Claudeův hlas zazněl jakoby lenivě a byl plný nějakého temného smyslu, který jsem nechápala. „Miluješ mě, *ma petite?*“

Koukala jsem do Gretcheniny tváře zrůzněné vztekem a odpověděla, „Počítám, že bys mi nevěřil, kdybych řekla, že ne?“

„Nemůžeš prostě říct ano?“

„Ano, určitou temnou zvrácenou tváří své duše tě miluji. Spokojený?“

Zasmál se. „Jak si ho můžeš vzít, když miluješ mě?“

„Jeho taky miluju, Jean-Claude.“

„Stejným způsobem?“

„Ne,“ odpověděl jsem.

„Jak je možné, že nás miluješ každého jinak?“

Jeho otázky byly stále záludnější. „Jak mám tobě vysvětlit něco, čemu nerozumím ani sama?“

„Pokus se o to.“

„Ty jsi jako veliká shakespearovská tragédie. Kdyby Romeo a Julie nespáchali sebevraždu, během roku by jeden druhého nenáviděli. Vášeň je určitá forma lásky, ale není opravdová. Nevydrží.“

„A co cítíš k Richardovi?“ Jeho hlas byl plný nějakého silného citu. Měla by to být zlost, ale měla jsem z toho jiný pocit. Skoro jako by to byl nějaký cit, pro který nemám slovo.

„Já Richarda jenom nemiluji, mám ho ráda, jsem ráda v jeho společnosti, já…“ Nesnáším, když musím vysvětlovat své důvody. „Sakra, Jean-Claude, nedokážu to vyjádřit slovy. Dokážu si představit, že s Richardem strávím celý život, a s tebou si to představit nedokážu.“

„Už jste stanovili datum svatby?“

„Ne,“ řekla jsem.

Naklonil hlavu ke straně a zkoumavě na mě hleděl. „To je pravda, ale je v tom i kousíček lži. Copak mi tajíš, *ma petite?*“

Zamračila jsem se na něj. „Řekla jsem ti pravdu.“

„Ale ne celou.“

Nechtěla jsem mu to říct. Hrozně ho to potěší. Připadalo mi, že Richarda trochu zrazuji. „Nejsem si docela jistá, že si Richarda vezmu.“

„A proč ne?“ V jeho tváři bylo něco, co se skoro podobalo naději. Nesmím připustit, aby si udělal mylný názor.

„Viděla jsem ho, jak se strašidelně proměnil. Cítila jsem jeho… energii.“

„No a?“

„A teď si nejsem jistá,“ řekla jsem.

„Ani on pro tebe není dost člověk.“ Zaklonil hlavu a rozesmál se. Ten proud radostných zvuků mě pokrýval jako čokoláda. Těžká, sladká a otravná.

„Miluje jiného,“ prohlásila Gretchen. „Copak záleží na tom, že o něm pochybuje? O tobě taky pochybuje. Odmítla tě, Jean-Claude. Copak ti to nestačí?“

„Tohle na hlavě jsi jí udělala ty?“

Chodila dokola jako tygr v kleci. „Ona tě nemiluje tak jako já.“ Klekla si před něj, rukama se dotýkala jeho nohou a upřeně mu hleděla do tváře. „Prosím, já tě miluji. Vždycky jsem tě milovala. Zabij ji nebo dovol, ať se provdá za toho muže. Nezaslouží si tvůj obdiv.“

Ignoroval ji. „Jsi v pořádku, *ma petite?*“

„Je mi dobře.“

Gretchen zaťala prsty do jeho džínů a pevně ho svírala. „Prosím, prosím!“

Nemám ji ráda, ale bylo strašné slyšet tu bolest, tu beznadějnou bolest v jejím hlase. Pokusila se mě zabít, a mně je jí přesto líto.

„Nech nás, Gretchen."

„Ne!" Přitiskla se k němu.

„Zakázal jsem ti, abys jí ublížila. Tys mě neposlechla. Měl bych tě zabít."

Prostě zůstala klečet a hleděla na něj. Neviděla jsem její výraz a byla jsem ráda. Zbožňování mě moc nebaví.

„Jean-Claude, prosím, prosím. Udělala jsem to jenom kvůli tobě. Ona tě nemiluje."

Jeho ruka byla najednou okolo jejího krku. Neviděl jsem, že se pohnul. Bylo to kouzlo. To, co mi dovolovalo pohlédnout mu do očí, ať už to bylo cokoli, mu nebránilo, aby si hrál s mou myslí. Nebo možná je prostě tak rychlý. Ne.

Pokusila se promluvit. Jeho prsty se svíraly a její slova se změnila v tiché zdušené zvuky. Vstal a vytáhl ji do stoje. Její ruce se stiskly kolem jeho zápěstí a snažily se mu zabránit, aby ji uškrtil. Dál ji zvedal, dokud se její nohy nekymácely ve vzduchu. Věděla jsem, že by s ním mohla bojovat. Cítila jsem sílu těch zdánlivě jemných rukou. Ale až na ty ruce na zápěstí se ani nepokusila zápasit. Nechá ho, aby ji zabil? Udělá to? Můžu tady stát a jenom se dívat?

Stál tu ve své nádherné černé košili, vypadl báječně a elegantně a držel Gretchen ve vzduchu jednou rukou. Došel ke stolu a pořád ji tak držel. Bez námahy si udržel rovnováhu. To by nedokázal ani lykantrop, takhle ne. Sledovala jsem jeho štíhlé tělo, jak kráčí po koberci, a uvědomovala si, že může předstírat, cokoli bude chtít, ale že to není lidské. Že není člověk.

Na opačné straně stolu ji postavil na koberec. Uvolnil sevření na jejím krku, ale nepustil ji.

„Jean-Claude, prosím. Co je zač, že Pán města musí prosit o její pozornost?"

Nechal svou ruku ležet na jejím krku, ale tentokrát nestiskl. Volnou rukou odstrčil zástěnu. Složila se ke straně a odhalila rakev. Stála nad zemí na podstavci zakrytém látkou. Její dřevo bylo skoro černé a vyleštěné do zrcadlového lesku.

Gretcheniny oči se rozšířily. „Jean-Claude. Jean-Claude, je mi to moc líto. Nezabila jsem ji. A mohla jsem. Zeptej se jí, mohla jsem ji zabít, ale neudělala jsem to. Zeptej se jí! Zeptej se jí!" V hlase neměla nic než zděšení.

„Anito." To jediné slovo plné energie a nevůle mi sklouzlo po kůži. Byla jsem moc ráda, že ten hlas není rozzlobený na mě.

„Při prvním útoku mě mohla zabít," odpověděla jsem.

„A proč myslíš, že to neudělala?"

„Myslím, že ztratila koncentraci, protože to chtěla prodloužit. Trošku víc si to užít.“

„Ne, ne, jenom jsem ji chtěla zastrašit. Chtěla jsem ji odradit. Dobře vím, že si nepřeješ, abych ji zabila. Vím to, jinak by byla mrtvá.“

„Nikdy jsi nebyla dobrá lhářka, Gretel.“

Gretel?

Jednou rukou zvedl víko rakve a přitáhl ji blíž.

Uskočila od něho. Jeho nehty jí zanechaly na krku krvavé rýhy. Stála za kancelářským křeslem a postrčila je mezi ně, jako by jí to pomohlo. Po krku jí tekla krev.

„Nenuť mě, abych použil násilí, Gretel.“

„Moje jméno je Gretchen a jmenuji se tak už přes sto let.“ Byl to její první vzdor vůči Jean-Claudeovi. Přemohla jsem nutkání jí zatleskat. Nebylo to těžké.

„Byla jsi Gretel, když jsem tě našel, a jsi jí pořád. Nenuť mě, abych ti připomenul, kdo jsi.“

„Do té prokleté bedny dobrovolně nevlezu. To neudělám.“

„Ty si vážně přeješ, aby Anita viděla i tvé stinné stránky?“ Měla jsem pocit, že už se to stalo.

„Já tam nepůjdu.“ Hlas měla pevný. Ne sebejistý, ale tvrdohlavý. Myslela to vážně.

Jean-Claude se ani nepohnul. Jednu ruku zvedl jakoby malátným pohybem. Není pro to žádné jiné slovo. Ten pohyb byl málem taneční.

Gretchen se zapotácela a chytila se křesla. Připadalo mi, že se její tvář scvrkává. Nebylo to tím, že by do ní vstupovala síla, jako jsem to už jednou viděla. Nebyla to ta éterická mrtvola, která vám rozsápá hrdlo a bude tančit v krvi. Ztrácelo se jí maso a lepilo se ke kostem. Vysychala. Nestárla, ona umírala.

Otevřela pusu a zaječela.

„Pane Bože, co se to s ní děje?“

Gretchen tam stála a rukama kost a kůže svírala opěradlo křesla. Vypadala jako mumifikovaná mrtvola. Její křiklavá rtěnka byla jako krutá rána na její tváři. Dokonce i její blond vlasy zřídly, vyschly a lámaly se jako sláma.

Jean-Claude došel až k ní, stále tak elegantní, stále tak krásný a stále příšerný. „Dal jsem ti věčný život a můžu si ho vzít zpátky, na to nikdy nezapomínej.“

Z krku jí uniklo slabé zakňourání. Jedna její slaboučká ruka se k němu žadonivě natáhla.

„Do bedny,“ rozkázal. Poslední slovo vyslovil temně a děsivě, jako kdyby řekl „peklo“ a myslel to vážně.

Připravil ji o všechen vzdor, nebo by se spíš dalo říct, že jí ho uloupil. Nikdy jsem nic takového neviděla. Další upíří schopnost, o které se nemluví ani v pohádkách. Do háje.

Gretchen udělala první roztřesený krok směrem k rakvi. Dva bolestné plouživé kroky a ztratila oporu křesla. Upadla a její tenoučké kostnaté ručičky zachytily celou její váhu přesně tak, jak by se to nemělo dělat. Je to dobrý způsob, jak si zlomit ruku. Gretchen nevypadala, že by jí zlomené kosti dělaly starost. Ani jsem se nedivila.

Klečela na podlaze s hlavou svěšenou, jako by neměla sílu ji zvednout. Jean-Claude tam jenom stál a díval se na ni. Neudělal jediný pohyb, aby jí pomohl. Kdyby to byl kdokoli jiný než Gretchen, asi bych mu pomohla sama.

Musela jsem se pohnout směrem k ní, protože Jean-Claude mě gestem zarazil. „Jestli se teď nakrmí z nějakého člověka, všechna síla se jí vrátí. Je strašně vyděšená. Já bych ji v tuhle chvíli nepokoušel, *ma petite*."

Zůstala jsem na místě. Neměla jsem v úmyslu jí pomoci, ale nechtěla jsem se na to dívat.

„Lez," řekl.

Začala se plazit.

Měla jsem toho dost. „Dosáhl jsi svého, Jean-Claude. Jestli ji chceš dostat do rakve, tak ji prostě zvedni a strč ji tam."

Pohlédl na mě. V jeho výrazu bylo něco skoro pobaveného. „Tobě je jí líto, *ma petite.* Chtěla tě zabít. Sama to víš."

„Neměla bych problém ji zastřelit, ale tohle…" Neměla jsem pro to slovo. On ji jenom neponižoval. On ji připravoval o její já. Zavrtěla jsem hlavou. „Ty ji mučíš. Jestli je to kvůli mně, tak jsem už viděla dost. A jestli je to kvůli tobě, tak toho nech."

„Je to kvůli ní, *ma petite.* Zapomněla, kdo je její pán. Měsíc nebo dva v rakvi jí to zase připomenou."

Gretchen se dostala k podstavci. V dlaních svírala látku, ale neměla sílu, aby se zvedla na nohy.

„Myslím, že už jsi jí to připomněl dost."

„Jsi tak krutá, *ma petite*, tak pragmatická, a najednou je ti někoho líto. A tvoje lítost je stejně silná jako tvoje nenávist."

„Ale zdaleka to není taková zábava," poznamenala jsem.

Usmál se a nadzvedl víko rakve. Uvnitř bylo samozřejmě bílé hedvábí. Poklekl a nadzvedl Gretchen. Její končetiny mu ležely nemotorně v náručí, jako by jimi nevládla. Když ji zvedal přes okraj, její dlouhý plášť se otřel o dřevo. Něco v její kapse těžce a hlasitě zarachotilo.

Skoro se mi nechtělo to vyslovit – skoro. „Jestli má v kapse moji pistoli, potřebuji ji zpátky."

Skoro něžně ji uložil do hedvábného čalounění a pak jí prohledal kapsy. Vzal browning do jedné ruky a začal zavírat víko. Zvedla kostnaté ruce a snažila se zastavit jeho postup.

Při pohledu na to, jak se ty tenoučké ruce míhají vzduchem, jsem to málem nechala být. „Měla by tam být ještě další pistole a nůž."

Udiveně na mě pohlédl, ale přikývl. Podal mi browning. Popošla jsem blíž a vzala si ho. Stála jsem dost blízko, abych jí viděla do očí. Byly světlé a zakalené jako u velice starého člověka, ale byl v nich ještě dostatek výrazu. Zděšení.

Její oči se prudce stočily a upřely se na mě. V tom pohledu byla němá žádost. Zoufalství by pro to bylo slabé slovo. Dívala se na mě a ne na Jean-Claudea, jako by věděla, že jsem jediná osoba v místnosti, které na ní aspoň maličko *záleží.* Z Jean-Claudeovy tváře se nedalo vyčíst, jestli mu to vadí.

Zasunula jsem si browning pod paži. Je milé mít ho zpátky. Podal mi firestar. „Nůž nemůžu najít, ale jestli ji chceš prohledat sama, poslouž si."

Dívala jsem se na suchou vrásčitou kůži, na obličej bez rtů. Krk měla vychrtlý, jako kuřecí. Zavrtěla jsem hlavou. „Až tolik ho nepotřebuji."

Zasmál se, a dokonce i teď mně ten zvuk přejel po kůži jako samet. Spokojený sociopat.

Zavřel víko, zatímco ona vydávala strašné zvuky. Jako kdyby chtěla křičet, ale neměla hlas. Její tenoučké ruce bušily do víka.

Jean-Claude zaklapl zámky a naklonil se nad zavřenou rakví. Zašeptal: „Spi." Skoro okamžitě zvuky ochably. Zopakoval to slovo ještě jednou a ustaly docela.

„Jak jsi to udělal?"

„To, že jsem ji zklidnil?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Tohle všechno."

„Jsem její pán."

„Ne, Nikolaos byla tvůj pán, ale nedokázala to. Udělala by to s tebou, kdyby toho byla schopna."

„Je to pravda a ty jsi velice všímavá. Já jsem Gretchen stvořil. Nikolaos mě nestvořila. To, že jsi vládce upírů, který někoho proměnil, ti nad ním dává jistou moc. To jsi viděla."

„Nikolaos stvořila většinu upírů ze své malé svity, je to tak?"

Přikývl.

„Kdyby dokázala to, co jsi mi právě předvedl, viděla bych to. Pochlubila by se tím."

Slabě se usmál. „Zase dobrý postřeh. Jsou nejrůznější schopnosti, které může vládce upírů mít. Přivolání zvířete, levitace, odolnost vůči stříbru."

„Tak proto můj nůž Gretchen neublížil?“

„Ano.“

„Ale každý vládce má odlišný arzenál schopností.“

„Arzenál je velice příhodné slovo. Tak tedy, kde jsme to byli, *ma petite?* Aha, že bych mohl zabít Richarda.“

Už je to tu zase.

25

„Slyšela jsi mě, *ma petite?* Mohl bych zabít Richarda.“ Zasunul zástěnu zpátky na místo. Rakev i s jejím příšerným obsahem nám zmizely z očí.

„Ty to nechceš udělat.“

„Ale ano, *ma petite.* Hrozně rád bych mu vyrval srdce a díval se, jak umírá.“ Přešel kolem mě. Černá košile kolem něho vlála a odhalovala mu břicho.

„Říkala jsem ti, že si nejsem jistá, jestli se za něho vdám. Nejsem si dokonce ani jistá, jestli s ním ještě budu chodit. Copak to nestačí?“

„Ne, *ma petite.* Ty ho miluješ. Cítím jeho pach na tvé kůži. Dneska v noci jsi ho líbala. I přes všechny pochyby jsi ho objímala.“

„Ublížíš mu a já tě zabiju, je to naprosto jednoduché.“ Můj hlas byl naprosto věcný.

„Pokusíš se mě zabít, ale mě nejde zabít tak snadno.“ Zase se posadil na gauč, košile se kolem něho rozevřela a odhalila větší část jeho hrudi. Jizva po spálenině ve tvaru kříže zářila na jeho hladké kůži jako jediná nedokonalost.

Zůstala jsem stát. Stejně mi nenabídl židli. „Třeba se zabijeme navzájem. Je to na tobě, Jean-Claude, ale jakmile ten tanec začne, neskončí to, dokud jeden z nás nebude mrtvý.“

„Nemám dovoleno ublížit Richardovi. A může on ublížit mě?“

Dobrá otázka. „Myslím, že k tomu nedojde.“

„Chodila jsi s ním několik měsíců a já do toho řekl tak málo. Než se za něho vdáš, chci stejný čas.“

Podívala jsem se na něj. „Jak to myslíš ‚stejný čas‘?“

„Začni se mnou chodit, Anito, dej mi šanci se ti dvořit.“

„Namlouvat si mě?“

„Ano,“ řekl.

Zůstala jsem na něho zírat. Nevěděla jsem, co říct. „Celé měsíce jsem se ti snažila vyhýbat. Teď toho jenom tak nenechám.“

„Tak já začnu hrát a bude tanec. Dokonce i kdybych měl umřít nebo kdybys umřela ty, umře Richard jako první. To ti můžu slíbit. Chodit se mnou určitě není horší osud než tohle.“

V tom měl pravdu, ale… „Na mě výhrůžky nezabírají.“

„Tak apeluji na tvůj smysl pro fair play, *ma petite*. Dovolila jsi Richardovi, aby si získal tvé srdce. Kdybys nejdřív chodila se mnou, bylo by ti tak drahé moje srdce? Kdybys nebojovala s naší oboustrannou přitažlivostí, copak by ses za Richardem vůbec ohlédla?“

Docela upřímně jsem mu nemohla říct ano. Nebyla jsem si jistá. Jean-Claudea jsem musela odmítnout proto, že není člověk. Je to netvor a se stvůrami já nechodím. Ale včera v noci jsem viděla, co by se mohlo stát z Richarda. Cítila jsem, jak mi po kůži přebíhá energie, která se vyrovná té Jean-Claudeově. Není tak snadné říci, kdo je člověk a kdo netvor. Dokonce už začínám pochybovat sama o sobě. Člověk se může stát zrůdou více způsoby, než si většina lidí uvědomuje.

„Nejsem zastánkyně nezávazného sexu. Ani s Richardem jsem ještě nespala.“

„Já tě nevydírám kvůli sexu, *ma petite*. Snažím se získat stejný čas.“

„Pokud budu souhlasit, tak co?“

„No, vyzvednu tě v pátek večer.“

„Jako na rande?“

Přikývl. „Dokonce bychom mohli přijít na to, jak to, že se mi beztrestně díváš do očí.“

„Snažme se raději, aby to rande bylo co nejnormálnější.“

„Jak je libo.“

Dívala jsem se na něj. On se díval na mě. Vyzvedne mě v pátek. Máme rande. Byla jsem zvědavá, co na to řekne Richard.

„Nemůžu s oběma chodit donekonečna.“

„Dej mi pár měsíců stejně jako Richardovi. Jestli mu tě nedokážu přebrat, vyklidím pole.“

„Necháš mě na pokoji a Richardovi neublížíš?“

Přikývl.

„Dáváš mi své slovo?“

„Mé čestné slovo.“

To beru. Je to nejlepší nabídka, jakou můžu dostat. Nebyla jsem si jistá, jak moc platí jeho čestné slovo, ale získali jsme tím čas. Čas přijít na něco jiného. Nemám představu, co jiného by to mohlo být, ale něco musí existovat. Něco jiného než chodit se strašlivým Pánem města.

26

Ozvalo se zaklepání na dveře. Bez Jean-Claudeova svolení jsem je otevřela. Někdo je tu vlezlý. Raina se vnesla dovnitř. Dotěrnost je to pravé slovo.

Na sobě měla trenčkot s límcem rezavé barvy s hodně utaženým páskem. Když vcházela do dveří, s cvaknutím uvolnila sponu. Rozvázala si pestrý šátek a rozpustila své kaštanové vlasy. V ostrém světle se zaleskly.

Těsně za ní následoval Gabriel v černém plášti. Jak jde jejich oblečení dohromady! Jeho vlasy a podivně šedé oči vypadaly s jeho kabátem stejně skvěle jako Raininy s jejím. Od ušního lalůčku až po záhyb na vrcholku ucha se mu třpytily náušnice. Samé stříbro.

V patách je sledoval Kaspar Gunderson. Na sobě měl světlý tvídový plášť a takový ten klobouček s pírkem. Vypadal jako elegantnější verze toho, jak si v padesátých letech všichni představovali ideálního tatínka. Netvářil se, že je tady rád.

Ve dveřích jako by otálel Robert. „Říkal jsem jim, že jste zaneprázdněni, Jean-Claude. Řekl jsem, že nechcete být rušeni.“ Strachy prakticky lomil rukama. Po tom, co jsem viděla, co se stalo Gretchen, jsem se nedivila, že se bojí.

„Pojď dál, Roberte, a zavři za sebou dveře,“ řekl Jean-Claude.

„Vlastně bych měl dohlédnout na další vystoupení. Já…“

„Pojď dál a zavři ty dveře, Roberte.“

Staletý upír udělal, co mu bylo řečeno. Zavřel dveře a opřel se o ně s rukou na klice, jako kdyby se tak cítil bezpečněji. Pravý rukáv jeho bílé košile byl roztrhaný a z čerstvých otisků drápů tryskala krev. Na krku měl další krev, jako by ho za hrdlo zvedla nějaká ruka s drápy. Stejně jako to Jean-Claude udělal Gretchen, ale s drápy.

„Řekl jsem ti, co se stane, jestli mě znovu zklameš, Roberte. V čemkoli, třeba jen v nějaké maličkosti.“ Jean-Claudeův šepot vyplňoval místnost jako šumění větru.

Robert padl na kolena na bílý koberec. „Prosím, pane, prosím.“ Napřáhl k Jean-Claudeovi ruce. Hustá kapka krve z jeho paže se rozplácla na koberci. Oproti bělostnému koberci se krev zdála sytě rudá.

Raina se zasmála. Vsadila bych se, že vím, otisky čích drápů Robert na sobě má. Kaspar se šel posadit na gauč, a distancoval se tak od celého představení. Gabriel si mě prohlížel. „Hezký kabát,“ řekl.

Oba jsme na sobě měli černé trenčkoty. Skvělé. „Díky,“ odpověděla jsem.

Široce se zasmál a odhalil třpytivé špičaté zuby.

Chtěla jsem se zeptat, jestli ho ty stříbrné náušnice bolí, ale Robert slabě zakňučel a já se otočila k hlavnímu ději.

„Pojď sem, Roberte.“ Jean-Claudeův hlas žhnul, že by dokázal spálit.

Robert před Jean-Claudem skoro ležel na břiše, ponížení samo. „Prosím, pane. Prosím, ne.“

Jean-Claude k němu vykročil dost rychle na to, že se za ním košile rozevlála jako miniaturní pláštěnka. Jeho bílá kůže zářila proti tmavé látce. Zastavil se vedle krčícího se upíra. Jean-Claudeova košile zavířila okolo najednou nehybného těla. Jean-Claude stál naprosto nehnutě. V jeho oděvu bylo více života než v něm samém.

Proboha. „Snažil se, Jean-Claude,“ řekla jsem. „Nech ho být.“

Jean-Claude mě provrtával svýma bezedně modrýma očima. Uhnula jsem před nimi pohledem. Možná mu mohu beztrestně pohlédnout do očí, ale na druhou stranu… Vždycky byl samé překvapení.

„Měl jsem dojem, *ma petite*, že Roberta nemáš ráda.“

„To nemám, ale na jednu noc jsem už dneska trestů viděla dost. Potrhali ho do krve jenom proto, že je nechtěl do tvé kanceláře pustit o pár minut dřív. Proč tě nerozzlobí tohle?“

Raina vykročila k Jean-Claudeovi. Špičaté podpatky jejích lodiček s měděnou metalízou se zakusovaly do koberce. Jako stopa bodných ran.

Jean-Claude sledoval, jak se k němu blíží. Jeho tvář byla netečná, ale v jeho postoji bylo něco divného. Má z ní strach? Možná. Když se k němu blížila, byla na něm vidět ostražitost. Neměl z ní radost. Spíš byl víc a víc zvědavý.

„Měli jsme s Jean-Claudem schůzku. Dotklo by se mě, kdybych měla zase odejít.“ Překročila Roberta a blýskla se dlouhou nohou. Nebyla jsem si jista, jestli pod pláštěm na sobě ještě něco má. Robert se neodvážil ani pokradmu podívat. Ztuhl a trhnul sebou, když mu její kabát přejel po zádech.

Raina stála tak, že se svými pěkně tvarovanými lýtky Roberta skoro dotýkala. Neustupoval před ní. Připadalo mi, že prostě ztuhl na místě a předstíral, že tam vůbec není a že na něho všichni zapomněli. Ale jenom si to přál.

Stála tak blízko Jean-Claudea, že se celým tělem dotýkali. Byla jako vklíněná mezi dva upíry. Očekávala jsem, že Jean-Claude ustoupí a udělá jí trochu místa. Neudělal to.

Vjela mu rukama pod košili a položila je po obou stranách jeho nahého pasu. Její namalovaná ústa se pootevřela a ona se k němu naklonila. Políbila ho a on stál pod jejíma rukama nehybně jako socha. Ale neřekl jí, ať jde k čertu.

Co se to tu sakra děje?

Raina zvedla hlavu, takže mohla promluvit. „Jean-Claude nechce Marcuse urazit. Potřebuje pro vládu nad městem podporu smečky. Je to tak, lásko?“

Položil ruce na její štíhlý pas a ustoupil. Její ruce mu přejížděly pod košilí, dokud nebyl docela mimo její dosah. Dívala se na něho stejně, jako had pozoruje ptáčátka. Hladově. Nemuseli jste být upír, abyste z ní cítili chtíč. Evidentní je velice laskavé vyjádření.

„Máme s Marcusem dohodu,“ řekl Jean-Claude.

„Jakou dohodu?“ zeptala jsem se.

„Proč tě to zajímá, *ma petite?* Scházíš se s monsieur Zeemanem. A já se nesmím scházet s jinými lidmi? Nabídl jsem ti monogamii a ty jsi mě odmítla.“

To mě nenapadlo. Štve mě to. Zatraceně. „Nejde mi o to, že bych se o tebe měla s někým dělit, Jean-Claude.“

Raina si vykračovala za ním a dlouhými namalovanými nehty mu přejížděla po kůži. Rukama kroužila po jeho hrudníku a nakonec mu položila bradu na rameno. Tentokrát se Jean-Claude v jejím objetí uvolnil. Opřel se o ni zády a bledýma rukama hladil její paže. Přitom mě upřeně pozoroval.

„Copak ti vadí, *ma petite?*“

„To, jaké partnerky si vybíráš.“

„Žárlíš?“ zeptala se Raina.

„Ne.“

„Lhářko,“ řekla.

Co jsem na to měla říct? Že mi není příjemné dívat se, jak se na něj věší? Byla to pravda. A to mě štvalo víc než to, jak ho osahává.

Zavrtěla jsem hlavou. „Jenom jsem zvědavá, kam až zajdeš, abys mu potvrdila přízeň smečky.“

„Přece až do konce,“ prohlásila Raina. Obešla ho, takže stála před ním. Na podpatcích byla vyšší než on. „Budeš si se mnou hrát.“ Jediným rychlým pohybem ho políbila. Padla před ním na kolena a dívala se na něho vzhůru.

Jean-Claude jí hladil vlasy. Jeho jemné elegantní ruce zvedaly její tvář vzhůru. Sklonil se k ní, jako by ji chtěl políbit, ale přitom se díval na mě.

Čekal, že mu řeknu, ne, nedělej to? Zpočátku to vypadalo, že z ní má skoro strach. Teď byl docela v pohodě. Cítila jsem, že si mě dobírá. Pokouší se ve mně probudit žárlivost. Trochu to fungovalo.

Dlouze a vášnivě ji políbil. Potom zvedl hlavu s její rtěnkou rozmazanou po svých rtech. „Na co myslíš, *ma petite?*“

Už mi nedokáže číst myšlenky, další výhoda. „Že tím, že jsi s Rainou souložil, jsi v mých očích propadl.“

Gabriel se srdečně a klokotavě zasmál. „Ale on s ní ještě nesouložil, zatím ne.“ Kráčel ke mně dlouhými klouzavými kroky.

Odhrnula jsem trenčkot a ukázala mu browning. „Nenechme se pobláznit.“

Rozepnul si pásek pláště a zvedl ruce, jako že se vzdává. Neměl na sobě košili. V levé bradavce měl stříbrný kroužek a další na kraji pupíku.

Už jenom při tom pohledu jsem sebou trhla. „Myslela jsem, že stříbro lykantropům škodí, podobně jako alergie.“

„Pálí to,“ řekl. Hlas měl mírně chraplavý.

„A to je příjemné?“ zeptala jsem se.

Gabriel pomalu sklonil ruce a setřásl kabát z ramen. Pomalu se otáčel a kabát z něho padal jako při striptýzu. Žádné další stříbrné kroužky jsem neviděla. Když opouštěl jeho ruce, zavířil a on ho obloukem vrhl ke mně. Vyrazila jsem proti kabátu a odkopla ho od sebe. To byla chyba.

Najednou byl na mně a tělem mě tlačil k podlaze. Paže jsem měla přitisknuté k tělu a obalené kabátem. Svým pasem blokoval firestar. Sáhla jsem po browningu, ale jeho ruka roztrhla kabát jako papír a vyrvala mi pistoli z podpaží. Kurva, málem s sebou vzal i pouzdro a moji ruku. Na okamžik byla moje levá paže jenom jediná krutá bolest. Když jsem ji zase cítila, byl browning pryč a já koukala z deseti centimetrů Gabrielovi do obličeje.

Zakroutil se v bocích a drtil firestar mezi našimi těly.

„Nebolí to?“ Zeptala jsem se. Můj hlas byl překvapivě klidný.

„Já mám bolest rád,“ řekl. Položil špičku jazyka na mou bradu a olízl mě napříč přes pusu. Zasmál se. „Snaž se víc. Zatlač těma ručičkama.“

„Tobě se líbí bolest?“ ujistila jsem se.

„Jo.“

„Tak to ti tohle udělá radost.“ Vrazila jsem mu nůž shora do břicha. Vydal tichý zvuk někde mezi zachrochtáním a vyheknutím. Celé tělo se mu zachvělo. Zvedal se nade mnou, ale spodek jeho těla mě pořád tiskl k zemi. Jako kdyby dělal holčičí kliky.

Zvedla jsem se spolu s ním a zarážela nůž hlouběji a tlačila jsem čepel vzhůru.

Gabriel roztrhal kabát na kousky, ale nůž se zachytit nepokusil. Na obou stranách ode mě se opíral o paže a koukal se dolů na nůž a mé zakrvácené ruce.

Opřel mi hlavu do vlasů a trochu se sesul. Myslela jsem, že omdlí. Zašeptal: „Hlouběji.“

„Pane Bože.“ Ostří už bylo skoro u spodní části jeho hrudní kosti. Jedno trhnutí vzhůru a budu u jeho srdce.

Opřela jsem se o podlahu, abych měla pro smrtící ránu lepší úhel.

„Nezabíjej ho," řekla Raina. „Potřebujeme ho."

My? Nůž už směřoval k jeho srdci, když se s neuvěřitelnou rychlostí převalil ze mě dolů. Zůstal ležet o kousek dál. Dýchal velice rychle, hrudník se mu zvedal a klesal. Po nahé kůži mu tekla krev. Oči měl zavřené a rty v polovičním úsměvu.

Kdyby to byl člověk, asi by ještě dnes v noci zemřel. On místo toho leží na koberci a usmívá se. Naklonil hlavu ke straně a otevřel oči. Jeho zvláštní šedé oči hleděly na mě. „To bylo nádherné."

„Ježíši Kriste," řekla jsem. Opřená o gauč jsem se zvedla na nohy. Byl celý od Gabrielovy krve. Nůž byl od ní celý ulepený.

Kaspar seděl na růžku gauče a zíral na mě. S rozšířenýma očima se choulil ve svém plášti. Nedivila jsem se mu.

Otřela jsem si ruce a čepel o černý gauč. „Díky, žes mi pomohl, Jean-Claude."

„Říkali mi, že jsi teď dominantní, *ma petite*. A do sporů o vnitřní dominanci se nemá zasahovat." Usmál se. „A kromě toho jsi mou pomoc nepotřebovala."

Raina si klekla ke Gabrielovi. Sklonila hlavu k jeho krvácejícímu břichu a začala je olizovat. Dlouhými pomalými pohyby jazyka. Krk se jí svíral, jak polykala.

Nebude mi špatně. Nebude mi špatně. Podívala jsem se na Kaspara. „Co tady děláš s těmi dvěma?"

Raina zvedla obličej ušpiněný od krve. „Kaspar je náš vzorek."

„Co to má znamenat?"

„Může se proměnit tam a zase zpátky, kolikrát chce. On neomdlívá. Používáme ho, abychom otestovali potenciální herce naší filmové produkce. Abychom viděli, jak reagují, když se někdo uprostřed děje začne proměňovat."

Začalo se mi dělat zle. „Neříkejte, že proměnu uprostřed sexuálního aktu berete jako kamerové zkoušky."

Raina naklonila hlavu ke straně. Jazykem přejela kolem úst a čistě si olízala krev. „Ty víš o těch našich filmečcích?"

„Jo."

„Překvapuje mě, že ti to Richard řekl. On naši zábavu neschvaluje."

„Ty jsi ve filmu?"

„Kaspar ve filmu hrát nechce," prohlásila Raina. Vstala a kráčela ke gauči. „Marcus nikoho nenutí, aby ve filmu hrál. Ale Kaspar nám pomáhá při konkurzech. Že ano, Kaspare?"

Přikývl. Zíral na koberec a velice se snažil nedívat se na ni.

„A proč jste dneska všichni tady?" zajímala jsem se.

„Jean-Claude nám do dalšího filmu slíbil nějaké upíry."

„Je to pravda?" zeptala jsem se.

Jean-Claudeova tvář byla bez výrazu, krásná, ale nic neříkající. „Robert musí být potrestán."

Zamračila jsem se, že změnil téma. „Rakev je plná."

„Vždycky jsou nějaké další rakve, Anito."

Robert popolezl dopředu. „Je mi to líto, pane, je mi to líto." Nedotkl se Jean-Claudea, ale plazil se blíž k němu. „Už bych to v bedně znovu nevydržel, pane. Prosím."

„Ty sám se Rainy bojíš, Jean-Claude. Jak sis myslel, že na tom bude Robert?"

„Já z Rainy strach nemám."

„Fajn, ale Robert se jí nemůže postavit. To moc dobře víš."

„Možná máš pravdu, *ma petite*."

Robert zvedl hlavu. Jeho hezká tvář se na okamžik rozzářila nadějí. „Děkuji, pane." Podíval se na mě. „Díky, Anito."

Pokrčila jsem rameny.

„Můžeš si do svého dalšího filmu vzít Roberta," řekl Jean-Claude.

Robert ho popadl za nohu. „Pane, já…"

„Ale no tak, Jean-Claude, nedávej jí ho."

Raina se svalila na gauč mezi Kaspara a mě. Vstala jsem. Ona položila ruku Kasparovi kolem ramen. Ten sebou trhl.

„Je dost hezký. A každý upír vydrží veliké trápení. To je ohromně vítané," prohlásila.

„Viděl jsi je dneska sám," divila jsem se. „Doopravdy jim chceš dát jednoho ze svých vlastních lidí?"

„Ať se rozhodne Robert," řekl Jean-Claude. „Bedna, nebo Raina?"

Robert vzhlédl k lykantropce. Ta se na něho usmála zkrvavenými ústy.

Robert sklonil hlavu tak, aby na ni viděl, a pak přikývl. „Do bedny ne. Cokoli je lepší než bedna."

„Padám odsud," oznámila jsem. Už jsem měla pro jednu noc dost těch nadpřirozených tahanic.

„Nechceš se podívat na představení?" zeptala se Raina.

„Mám pocit, že už jsem jedno viděla," řekla.

Zahodila Kasparův klobouk na druhou stranu místnosti. „Svlékni se," rozkázala.

Zasunula jsem nůž do pochvy a sebrala browning z koberce, kam ho odhodil Gabriel. Zase jsem ozbrojená. Třeba mi to k něčemu bude.

Kaspar dál seděl na gauči. Na bílé kůži měl ruměnec. Oči se mu blýskaly. Vztekem a zahanbením. „Byl jsem princ, ještě než vaši předkové objevili tuhle zem."

Raina mu opřela bradu o rameno a dál ho objímala kolem ramen. „My známe tvůj skvělý rodokmen. Byl jsi princ a byl jsi takový mocný a krutý lovec, takový zlomyslný kluk, že tě nějaká čarodějnice

proklela. Proměnila tě v něco krásného a neškodného. Doufala, že tě to naučí být něžný a laskavý.“ Olízla mu ucho a prohrábla rukama chmýří na jeho hlavě. „Ale ty nejsi něžný ani laskavý. Tvé srdce je stejně chladné a tvoje pýcha stejně bezostyšná jako před staletími. A teď si sundej šaty a proměň se kvůli nám v labuť.“

„Není potřeba, abych to dělal kvůli upírovi,“ řekl.

„Ne, udělej to kvůli mně. Udělej to, ať se na to podívá Anita. Udělej to, abychom ti já a Gabriel neublížili.“ Její hlas byl stále tišší a každé další slovo odměřenější.

„Nemůžeš mě zabít, dokonce ani stříbrem ne,“ řekl.

„Ale můžeme zařídit, že si budeš přát, abys mohl zemřít, Kaspare.“

Vykřikl. Bylo to naléhavé, zklamané a trhané zasténání. Najednou vstal a trhl za svůj kabát. Knoflíky odlétly a dopadly na koberec. Hodil kabát Raině do obličeje.

Ta se rozesmála.

Vyrazila jsem ke dveřím.

„Ale ještě neodcházej, Anito. Kaspar je možná otrava, ale je doopravdy moc hezký.“

Rychle jsem se ohlédla.

Kasparovo sportovní sako a kravata ležely na koberci. Bílou košili si rozepínal rychlými vzteklými pohyby. Uprostřed jeho hrudníku bylo vidět bělostné chmýří. Heboučké a prachové jako u velikonočního kačera.

Zavrtěla jsem hlavou a pokračovala ke dveřím. Neutíkala jsem. Nešla jsem ani rychleji než normálně. Byla to ta nejodvážnější věc, kterou jsem za celou noc udělala.

27

Domů jsem jela taxíkem. Stephen tam zůstal, aby se svlékal nebo jenom lízal Jean-Claudeovi boty. Nebyla jsem si jistá, o co jde, a vlastně jsem ani nevěděla, jestli mi na tom záleží. Postarala jsem se, aby Stephen neměl problémy. To bylo to nejlepší, co jsem mohla udělat. Patřil Jean-Claudeovi a já měla Pána města pro jednu noc dost.

Zabít Gretchen byla jedna věc, ale mučit ji druhá. Pořád se mi v hlavě ozýval zvuk jejích zoufale bušících rukou. Ráda bych věřila, že ji Jean-Claude nechá spát, ale na to ho už moc dobře znám. Je vládcem upírů a vládne zčásti pomocí strachu. Gretchen mi připadala jako doopravdy dobrá hrozba. Znelíbíš se mi, a udělám to s tebou taky. Na mě by to fungovalo.

Když jsem stála přede dveřmi svého bytu, uvědomila jsem si, že nemám klíče. Dala jsem Richardovi klíče od auta a na stejném kroužku byly i klíče od domu.

Připadala jsem si hloupě, jak jsem tam stála na chodbě a chystala se zaklepat na dveře vlastního bytu. Než jsem se jich stačila dotknout, otevřely se. Stál v nich Richard. Usmíval se. „Ahoj," řekl mi.

Uvědomila jsem si, že mu úsměv oplácím. „Ahoj."

Ustoupil stranou a nechal mě projít. Nepokusil se mě políbit ve dveřích, jako Ozzie, když se Harriet vrací z práce. Byla jsem ráda. To je příliš intimní rituál. Kdyby tohle někdy byla pravda, mohl by mi ve dveřích dělat nemravné návrhy, ale dneska ne.

Zavřel za mnou dveře a já napůl čekala, že mi podrží kabát. Měl dost rozumu, aby to neudělal.

Sundala jsem si ho sama a položila ho přes gauč, kam putují všechny kabáty. Celý byt naplňovala příjemná vůně uvařeného jídla. „Ty jsi něco vařil," řekla jsem ne úplně potěšeně.

„Myslel jsem si, že budeš mít hlad. A navíc jsem tu měl jenom počkat. Tak jsem uvařil. Zabil jsem tím čas."

Tomu bych rozuměla. I když vaření by mě nenapadlo, pokud by mě někdo nepřinutil.

Svítilo se jenom v kuchyni. Z tmavého obýváku to vypadalo jako rozzářená jeskyně. Pokud se nemýlím, hoří na stole svíčky.

„To jsou svíčky?"

Zasmál se. V jeho hlase zazněl nejistý tón. „Je to moc sentimentální?"

„Je to stolek určený na snídani ve dvou. Na ten nedokážeš naservírovat přepychovou večeři."

„Myslel jsem, že přepážku použijeme jako servírovací stolek a na stole budeme mít jenom talíře. Pokud si dáme pozor, kam pokládáme lokty, bude tam dost místa." Vešel kolem mě do osvětleného prostoru. Začal míchat pánví a něco v ní přehazoval.

Stála jsem tam a dívala se do své kuchyně. Pozorovala jsem svého eventuálního snoubence, jak mi vaří večeři. Připadalo mi, že mi je kůže malá a svědí mě. Nedokázala jsem se úplně nadechnout. Nejradši bych hned zase vyšla ze dveří. Tohle je ještě daleko intimnější než polibek ve dveřích. Nastěhoval se sem a chová se tu jako doma.

Neodešla jsem. To byla ta nejzmužilejší věc, kterou jsem za tuhle noc udělala. Automaticky jsem zkontrolovala zámek na dveřích. Nechal ho odemčený. Nedbalost.

Nevěděla jsem, co teď mám dělat. Můj byt bylo moje útočiště. Mohla jsem sem přijít a jen tak hodit nohy nahoru. Mohla jsem tu být sama. Jsem ráda sama. Potřebovala jsem nějaký čas, abych si

odpočinula, sebrala se a rozmyslela si, jak mu říct, že mám rande s Jean-Claudem.

„Nespálí se ta večeře, když se půjdu nejdřív upravit?“

„Až budeš hotová, můžu to všechno ohřát. Naplánoval jsem to tak, aby se jídlu nic nestalo bez ohledu na to, jak pozdě přijdeš.“

No skvělé. „Tak já se tedy půjdu upravit.“

Otočil se ke mně orámovaný zářícím světlem. Vlasy si stáhl dozadu, ale pár dlouhých zvlněných pramenů se mu uvolnilo. Jeho svetr měl okrově oranžovou barvu a jeho pleť v ní vypadala jako zlatá. Na sobě měl zástěru na níž stálo Masové taštičky paní Lovettové. Ta zástěra mi nepatřila a rozhodně bych si nevybrala zástěru s emblémem ze *Sweeneyho Todda.* Muzikál věnovaný kanibalismu mi na zástěru připadá nevhodný. Sice je rozkošný, ale přece jen…

„Jdu se upravit.“

„To už jsi říkala.“

Otočila jsem se na patě a odkráčela do ložnice. Neběžela jsem, i když pokušení bylo obrovské. Zavřela jsem dveře své ložnice a opřela se o ně. Má ložnice byla nedotčená. Žádné známky invaze.

Pod jediným oknem v místnosti stálo dvojkřeslo. Na křesle sedí plyšoví tučňáci a přetékají z něj na zem. Hrozilo, že celá sbírka jako postupující příliv zabere půlku podlahy. Popadla jsem toho nejbližšího a posadila se na roh postele. Pevně jsem ho objala a zabořila horní polovinu obličeje do jeho chlupaté hlavy.

Řekla jsem, že se za Richarda vdám, tak proč mi jde ta náhlá změna domácího uspořádání tak na nervy? Z ano jsme slevili na možná, ale i kdyby to bylo ano, stejně by mi to šlo na nervy. Svatba. Její důsledky mi ještě docela nedošly. Není fér dávat takové otázky, když jste do půli těla nahý a vypadáte k nakousnutí. Ale kdyby padl na jedno koleno po opulentní večeři v restauraci, byla by moje odpověď jiná? Možná. Ale to se samozřejmě nikdy nedovíme.

Kdybych byla sama, vůbec bych nejedla. Vysprchovala bych se, hodila na sebe vytahané tričko a obklopena několika vybranými tučňáky si vlezla do postele.

Teď mám sníst přepychovou večeři, a navíc ve světle svíček. Kdybych mu řekla, že nemám hlad, urazil by se? Začal by trucovat? Řval by na mě něco o zbytečné práci a hladovějících dětech v jihovýchodní Asii?

„Do prdele,“ řekla jsem pomalu a procítěně. Ale zatraceně, jestli někdy máme společně žít, musí se dozvědět pravdu. Jsem nespolečenská a jídlo je něco, co děláme, abychom neumřeli.

Rozhodla jsem se, že udělám to, co bych dělala, kdyby tady nebyl, tedy tak trochu. Vážně nesnáším, když se cítím nepříjemně ve svém vlastním bytě. Kdybych tušila, že to bude takhle, zavolala bych

Ronnie, aby mě každou hodinu probudila. Je mi fajn. Žádnou pomoc nepotřebuji, a Ronnie by byla mnohem příjemnější, nepředstavuje takové riziko. Kdyby se ovšem Gretchen dostala z bedny, věřím tomu, že Richard by její útok přežil, ale s Ronnie si tak jistá nejsem. Jeden bod pro Richarda. Dá se hrozně špatně zabít.

Zastrčila jsem browning do pouzdra zabudovaného do postele. Svlékla jsem si svetr a nechala ho ležet na podlaze. Je zničený, a navíc se stejně nezmačká. Firestar jsem položila dozadu na záchod. Potom jsem se svlékla a šla se osprchovat. Dveře ložnice jsem nezamkla. Připadalo by mi to stejně urážlivé, jako kdybych potom vyšla ven a on ležel nahý v mé posteli s růží v zubech.

Dveře koupelny jsem zamkla. Dělala jsem to, když jsem byla doma s otcem. Teď to dělám, abych, kdyby někdo vrazil do dveří, měla čas popadnout firestar.

Pustila jsem si sprchu tak horkou, jak jsem to snesla, a zůstala pod ní, dokud se mi prsty nezačaly scvrkávat. Vydrhla jsem se dočista a déle se tu nemohu zdržovat.

Ručníkem jsem otřela páru ze zrcadla. Na pravé tváři jsem měla sedřenou kůži. V pohodě se to zahojí, ale odřenina vypadá strašně, dokud se nevyléčí. Na líci a po straně nosu jsem měla malé škrábance. Na čele mi všemi barvami hrála boule. Vypadám, jako kdyby mě srazil vlak. Je zázrak, že mě vůbec někdo chce líbat.

Nakoukla jsem dveřmi do ložnice. Nikdo tam na mě nečekal. Místnost byla prázdná a naplňovalo ji vrčení větráku topení. Byl tu klid a mír a neslyšela jsem ani zvuky z kuchyně. Zhluboka jsem si oddechla. Aspoň na chviličku jsem sama.

Jsem natolik ješitná, že jsem nestála o to, aby mě Richard viděl v mém obvyklém nočním odění. Mívala jsem pěkný černý župan, k němuž patřilo i kratičké černé kombiné. Daroval mi ho jeden příliš optimistický nápadník. Nikdy se mu nepoštěstilo mě v tom spatřit. Jen si to představte. Župan zašel smutnou smrtí pokrytý krví a dalšími tělesnými tekutinami.

Obléct si kombiné mi připadalo kruté, protože jsem neměla v úmyslu se s ním milovat. Stála jsem před šatnou a neměla vůbec co na sebe. Vzhledem k tomu, že šaty považuji za něco, co si oblékáte, abyste nebyli nazí, bylo to hodně smutné.

Oblékla jsem si veliké tričko s karikaturou Mary Shellyové a šedé tepláky – nic módního, takové ty s gumičkou u kotníků. Pár bílých běžeckých ponožek a to, co se nejvíc podobalo pantoflím, a byla jsem hotová.

Podívala jsem se na sebe do zrcadla a moc mě to nepotěšilo. Cítila jsem se pohodlně, ale zrovna lichotivé to nebylo. Ale je to aspoň fér. Nikdy jsem nechápala ženské, které používají make-up, pečlivě si

upravují vlasy a krásně se oblékají do chvíle, kdy se vdají. Pak najednou na make-up zapomenou a svůdné oblečení někam zmizí. Jestli se my vezmeme, měl by vidět, vedle čeho bude každou noc spát. Pokrčila jsem rameny a vyšla ven.

Učesal si vlasy. Jemně a lákavě se mu vlnily kolem obličeje. Svíčky i zástěra zmizely. Stál ve dveřích mezi obývákem a kuchyní. Ruce měl založené na prsou a ramenem se opíral o zárubeň. Usmíval se. Vypadal tak báječně, že bych se nejraději otočila a převlékla se, ale neudělala jsem to.

„Omlouvám se," řekl.

„A za co?"

„Nejsem si úplně jistý, ale řekl bych, že za to, že jsem předpokládal, že smím obsadit tvou kuchyň."

Jeho úsměv se rozšířil, on sám se odtáhl od dveří a vykročil ke mně. Pohyboval se v kruhu své vlastní energie. Ne té nadpřirozené moci, ale byl to prostě Richard. Anebo ne? Třeba většina jeho přitažlivosti pochází z té šelmy v něm.

Zastavil se a díval se dolů na mne. Stál dost blízko, aby se mě mohl dotknout, ale neudělal to. „Když jsem tu na tebe čekal, málem jsem zešílel. Dostal jsem nápad, že uvařím parádní jídlo. Byla to pitomost. Nemusíš to jíst, ale mně to zabránilo, abych běžel do Trestuhodných slastí bránit tvou čest."

Musela jsem se usmát. „Zatraceně, ani se na tebe nemůžu zlobit. Vždycky mě z toho nějakým vtipem vyvedeš."

„A je na tom něco špatného?"

Rozesmála jsem se. „Ano. Já si svou špatnou náladu užívám, takže ti fakt moc děkuju."

Přejel mi prsty po ramenou a stiskl mi svaly na pažích. Odtáhla jsem se od něho. „Prosím tě, nech toho." A je to. Domácí pohoda je zničena. A je to jen moje chyba.

Spustil ruce k bokům. „Promiň." Měla jsem pocit, že nemyslí to jídlo. Zhluboka se nadechl a přikývl. „Nemusíš si vzít ani kousek." Zřejmě budeme předstírat, že to jídlo myslel. Mně to nevadí.

„Ty by ses na mě nenaštval, kdybych ti řekla, že vůbec nemám hlad?"

„Uvařil jsem ho, jenom abych se cítil líp. Jestli ti to vadí, tak ho nejez."

„Vypiju si šálek kávy a budu se dívat, jak jíš."

Usmál se. „Tak ujednáno."

Ani se nepohnul a díval se na mě. Vypadal smutně. Opuštěně. Když někoho milujete, neměli byste se chovat tak, aby se cítil nešťastně. To je nějaké pravidlo, nebo by aspoň mělo být.

„Rozčesal sis vlasy."

„Máš ráda, když je mám rozpuštěné.“

„A tohle je jeden z mých oblíbených svetrů,“ pokračovala jsem.

„Vážně?“ V jeho hlase byl škádlivý podtón. Předchozí lehkost se klidně může vrátit. Můžeme si užít pohodový večer. Záleží to na mně.

Pohlédla jsem mu do velikých hnědých očí a zatoužila po tom. Ale nedokázala jsem mu lhát. To by bylo víc než kruté.

„Je to trapné.“

„Já vím. Mrzí mě to.“

„Přestaň se omlouvat. Není to tvoje chyba, ale moje.“ Zavrtěl hlavou. „Ty se svými pocity nemůžeš nic dělat.“

„Můj první instinkt byl nechat toho a utéct, Richarde. Přestat se s tebou vídat. Už žádné dlouhé rozhovory. Žádné doteky. Nic.“

„Jestli tohle chceš…?“ Hlas měl podivně přidušený, jako by ho stálo ohromnou námahu ta slova vyslovit.

„Já chci tebe. Jenom si nejsem jistá, jestli tě dokážu přijmout celého.“

„Neměl jsem tě žádat o ruku, dokud nezjistíš, co doopravdy jsem.“

„Viděla jsem Marcuse a jeho kamarády.“

„To ale není totéž jako vidět mě, jak se před tebou měním ve zvíře, nebo je?“

Zhluboka jsem se nadechla a pomaličku vydechla. „Ne,“ odpověděla jsem, „to není.“

„Jestli máš někoho, kdo by tu s tebou dneska byl, můžu odejít. Říkala jsi, že potřebuješ čas, a já se sem prakticky nastěhoval. Nedám ti pokoj.“

„No, to nedáš.“

„Mám strach, že tě ztratím,“ řekl.

„To, že na mě budeš naléhat, ničemu nepomůže,“ odpověděla jsem.

„To asi ne.“

Stála jsem tam a dívala se na něj. V bytě byla tma. Jediné světlo svítilo v kuchyni. Mohlo a mělo by to být velice intimní. Každému říkám, že lykantropie je prostě nemoc. Diskriminace je protizákonná a nemorální. Já nemám předsudků ani za mák, nebo to aspoň sama sobě tvrdím. Když se teď dívám do Richardovy krásné tváře, vím, že to není pravda. Jsem předpojatá. Jsem zaujatá proti příšerám. No, nevadí mi jako kamarádi, ale dokonce i mé nejlepší přítelkyně, Ronnie a Catherine, jsou lidé. Dost dobří jako kamarádi, ale ne dost dobří na lásku. Ne dost dobří, abych s nimi spala v jedné posteli. Vážně si tohle myslím? Doopravdy jsem taková?

Nejsem taková, jaká bych chtěla být. Probouzím zombie a zabíjím upíry. Nejsem tak bezúhonná, abych mohla hodit kamenem.

Posunula jsem se blíž. „Obejmi mě Richarde. Jenom mě obejmi.“

Jeho ruce se ovinuly kolem mě. Já jsem mu položila své kolem pasu a přitiskla mu tvář na hruď. Slyšela jsem rychlé a silné bušení jeho srdce. Objímala jsem ho, poslouchala jeho srdce a vdechovala jeho teplo. Na maličký okamžik jsem se cítila v bezpečí. Takhle jsem se cítila dřív, než mi umřela máma. Je to ta dětská víra, že vám nic nemůže ublížit, když vás máma a táta objímají. To neochvějné přesvědčení, že dokáží všechno napravit. V Richardově náručí jsem to několikrát na krátkou chviličku cítila znovu. I když jsem věděla, že to je lež. Zatraceně, od začátku to byla lež. Důkazem toho byla smrt mé mámy.

Odtáhla jsem se první. Nesnažil se mě zadržet. Vůbec nic neříkal. Kdyby řekl něco aspoň vzdáleně chápavého, rozbrečela bych se. To nesmím. Zpátky k věci.

„Ani ses nezeptal, jak to šlo s Jean-Claudem."

„Hned, jak jsi vešla do dveří, jsi na mě byla naštvaná. Měl jsem pocit, že kdybych se tě hned začal vyptávat, budeš na mě křičet."

Sám od sebe uvařil kávu. Tím získal přinejmenším dva body k dobru. „Nebyla jsem na tebe naštvaná." Nalila jsem si kávu do hrnku v podobě malého tučňáka. Bez ohledu na to, co si nosím do práce, je to můj nejmilejší hrnek.

„Ale jo, byla," odporoval mi.

„Chceš taky trošku?"

„Vždyť víš, že to nepiju."

Důvěřovali byste člověku, který nemá rád kávu? „Pořád doufám, že se vzpamatuješ."

Začal si dávat jídlo na talíř. „Určitě nechceš ani trošku?"

„Ne, díky." Byly to nějaké hnědé kousky masa v hnědé omáčce. Při pohledu na to se mi dělalo špatně. Naposledy jsem jedla s Edwardem, ale dneska mě jídlo prostě nelákalo. Možná s tím má co dělat, že mi tloukli hlavou o beton.

Posadila jsem se na židli s kolenem přitaženým k hrudi. Káva byly vietnamská se skořicí, jedna z mých oblíbených. Cukr a opravdová šlehačka a nemá chybu.

Richard se posadil naproti mně. Sklonil hlavu a pronesl nad jídlem požehnání. Říkala jsem, že je v episkopální církvi? Až na tu chlupatou část je pro mě vážně úplně dokonalý.

„Pověz mi prosím, jak to proběhlo s Jean-Claudem," požádal mě.

Napila jsem se a snažila se vymyslet nějakou zkrácenou verzi. O. K, zkrácenou verzi ale Richard nebude poslouchat. Tak fajn, zkusím prostě pravdu.

„Vlastně tu zprávu vzal líp, než jsem čekala."

Richard zvedl hlavu od talíře a zastavil se s napřaženým příborem. „Že to vzal dobře?"

„To jsem neřekla. Jenom neprorazil zeď a nevyrazil tě okamžitě zabít. Snášel to líp, než jsem čekala.“

Richard přikývl. Lokl si vody a řekl, „Vyhrožoval, že mě zabije?“

„Jo. Ale bylo to skoro, jako by to očekával. Nelíbilo se mu to, ale nezastihlo ho to úplně nepřipraveného.“

„Pokusí se mě zabít?“ Položil tu otázku naprosto klidně a jedl své maso s hnědou omáčkou.

„Ne, nepokusí.“

„Proč ne?“

To byla dobrá otázka. Byla jsem zvědavá, co si bude myslet o mé odpovědi. „Chce se mnou chodit.“

Richard přestal jíst. Jenom na mě koukal. Jakmile byl zase schopný promluvit, zeptal se, „*Cože* chce?“

„Chce dostat příležitost se o mě ucházet. Říká, že když mě nedokáže během pár měsíců ti přebrat, tak to vzdá. Přenechá nás našemu štěstí a nebude se do toho plést.“

Richard se opřel dozadu. „A ty mu věříš?“

„Jo. Jean-Claude si myslí, že je neodolatelný. Podle mě je přesvědčený, že když mu dovolím, aby na mě použil své kouzlo, změním názor.“

„A změníš?“ Zeptal se velice tiše.

„Ne, myslím, že ne.“ Nebylo to zrovna zapálené tvrzení.

„Vím, že po něm toužíš, Anito. Ale miluješ ho?“

Tenhle rozhovor začíná být jako dejà-vu. „Určitou temnou zvrácenou částí svého srdce ano. Ale jinak, než miluju tebe.“

„A v čem je to jiné?“

„Podívej, zrovna tenhle rozhovor jsem měla s Jean-Claudem. Já tě miluju. Dokážeš si mě představit, jak si zařizuji domácnost s Pánem města?“

„A dokážeš si představit, jak si zařizuješ domácnost s alfa vlkodlakem?“

Do prdele. Koukala jsem na něj přes stůl a povzdechla si. Naléhal na mě, ale já mu to nezazlívala. Kdybych byla na jeho místě, dala bych mi kopačky. Jestli ho nemiluji dost, abych ho dokázala přijmout se vším všudy, tak co sakra se mnou. Nestála jsem o to, aby se se mnou rozešel. Nejradši bych byla nerozhodná, ale nechtěla jsem ho ztratit. Trošku jako sníst si svůj koláček, ale přitom ho pořád mít.

Naklonila jsem se přes stůl a natáhla k němu ruku. Po chvíli ji stiskl. „Já tě nechci ztratit.“

„Neztratíš mě.“

„Jsi o hodně tolerantnější, než bych byla já.“

Neusmál se. „Já vím.“

Moc ráda bych se přela, ale pravda je pravda. „Moc ráda bych ti to usnadnila, kdybych věděla jak.“

„Chápu, že máš výhrady ke sňatku s vlkodlakem. Ale Jean-Claude…“ Zavrtěl hlavou.

Stiskla jsem mu ruku. „No tak, Richarde. To je to nejlepší, co teď můžeme dělat. Jean-Claude se nebude snažit zabít ani jednoho z nás. Můžeme se dál scházet a vídat se spolu.“

„Nelíbí se mi, že tě nutí, abys s ním chodila.“ Pohladil mě prsty po hřbetu ruky. „A líbí se mi to ještě míň, protože mám strach, že se ti to bude líbit. V té malé temné části svého já si to ohromně užiješ.“

Nejradši bych to popřela, ale to by byla lež. „Dokážeš vycítit, když lžu?“

„Jo,“ přisvědčil.

„Tak to je záhadné a děsivé.“

„Chtěl bych tě ochránit, takže ta děsivá stránka mi dělá starosti, ale ta záhadná ještě větší.“

„Žárlíš?“

„Mám obavy.“

Co jsem mohla říct? Já taky.

28

Zazvonil telefon. Sáhla jsem po něm, ale nic jsem nenašla. Zvedla jsem hlavu a zjistila, že noční stolek je prázdný. Telefon dokonce přestal zvonit. Radiobudík stál pořád na svém místě a červeně zářil. Stálo na něm 1:03. Zůstala jsem opřená o loket a mžourala na prázdné místo. Zdá se mi to? Proč by se mi zdálo, že mi někdo ukradl telefon?

Dveře ložnice byly otevřené. Stál v nich Richard zarámovaný světlem. Aha. Už si vzpomínám. Vzal si telefon do obýváku, aby mě nebudil. Vzhledem k tomu, že mě měl každou hodinu budit, dovolila jsem mu to. Když smíte spát jenom hodinku, tak i krátký rozhovor to může úplně pokazit.

„Kdo je to?“

„Seržant Rudolf Storr. Žádal jsem ho, aby počkal, až tě budu budit, ale je pěkně neodbytný.“

To si umím představit. „To je v pořádku.“

„Copak by ho čtvrt hodiny zabilo?“ divil se Richard.

Vystrčila jsem nohy zpod peřiny. „Dolph vyšetřuje nějakou vraždu, Richarde. Trpělivost není jeho silná stránka.“

Richard si založil ruce na prsou a opřel se o zárubeň. Světlo z obýváku zdůrazňovalo stíny v jeho tváři. Z jeho oranžového svetru

vykrajovalo veliké hranaté tvary. Zářil spokojeností. Musela jsem se usmát. Poklepala jsem ho po paži a prošla okolo něj. Vypadá to, že jsem dostala hlídacího vlka.

Telefon stál hned za vchodovými dveřmi u druhé telefonní zástrčky. Posadila jsem se na podlahu, opřela se zády o stěnu a zvedla sluchátko. „Dolphe, to jsem já. Co se děje?“

„Co je zač tenhle Richard Zeeman, že ti uprostřed noci zvedá telefony?“

Zavřela jsem oči. Hlava mě bolela. Obličej mě bolel. Moc jsem toho nenaspala. „Nejsi můj otec, Dolphe. O co jde?“

Následovala chvilička ticha. „Jsi nějak podrážděná.“

„Jo, tobě to snad vadí?“

„Ne,“ odpověděl.

„Volal jsi jenom kvůli tomu, abys byl v obraze o mém osobním životě, nebo máš nějaký důvod, proč jsi mě probudil?“ Věděla jsem, že to není další vražda. Na to byl příliš veselý, a tak jsem byla zvědavá, proč to nemohlo pár hodin počkat.

„Něco jsme objevili.“

„Co přesně?“

„Byl bych raději, kdybys přijela a podívala se sama.“

„Tohle mi nedělej, Dolphe. Prostě mi řekni, co to kurva je.“

Další mlčení. Jestli čeká, že se omluvím, načeká se pěkně dlouho. No konečně. „Našli jsme kůži.“

„Jakou kůži?“

„Kdybychom věděli, co to sakra je, copak bych ti doprčic volal v jednu hodinu ráno?“ Znělo to naštvaně. Nejspíš se mu nemůžu divit.

„Promiň Dolphe. Mrzí mě, že jsem na tebe vyjela.“

„Fajn.“

Mou omluvu tak úplně nepřijal. Fajn. „Souvisí to s tou vraždou?“

„Myslím, že ne, ale já nejsem na nadpřirozené jevy žádná kapacita.“ Pořád mluvil nasraně. Třeba se sám taky moc nevyspal. Počítám ovšem, že mu nikdo nemlátil hlavou o chodník.

„Kde jsi?“

Dal mi adresu. Bylo to v Jeffersonském okrese, hodně daleko od místa vraždy.

„Kdy tady můžeš být?“

„Nemůžu řídit,“ odpověděla jsem.

„Cože?“

„Doktoři mi zakázali, abych dneska v noci sedla za volant.“

„Jak vážně jsi zraněná?“

„Moc ne, ale doktorka chtěla, aby mě někdo každou hodinu budil. A žádné řízení.“

„Tak proto je tam pan Zeeman.“

„Jo.“

„Jestli je ti moc špatně na to, abys mohla přijet ještě v noci, může to počkat.“

„Je ta kůže tam, kde ji objevili? Nic není porušeno?“

„Jo.“

„Tak přijedu. Mohlo by tam být nějaké vodítko.“

Nijak to nekomentoval. „Jak se sem dostaneš?“

Pohlédla jsem na Richarda. Mohl by mě tam odvézt, ale nějak mi připadalo, že to není dobrý nápad. Je to jednak civil a za druhé lykantrop. Podléhá Marcusovi a do jisté míry i Jean-Claudeovi. To není vhodná osoba, kterou bych měla přivést k vyšetřování nadpřirozeného zločinu. A kromě toho, i kdyby byl člověk, má odpověď by byla stejná. Nepřipadá v úvahu.

„Pokud mi sem nemůžeš poslat vaše auto, vezmu si taxíka.“

„Zerbrowski se zatím neozval. Bydlí v St. Peters. Musí jet přímo kolem tebe. Mohl by tě vyzvednout.“

„Nebude mu to vadit?“

„Nebude,“ prohlásil Dolph.

Super. Zavřená v jednom autě se Zerbrowským. „Fajn, obléknu se a budu čekat.“

„Obléknu?“

„Nezačínej s tím, Dolphe.“

„Jsi nějak nedůtklivá.“

„Nech toho.“

Rozesmál se. Bylo příjemné slyšet ho se smát. Znamenalo to, že tentokrát nezemřelo moc lidí. Při vyšetřování případů sériových vrahů se Dolph moc nesmál.

Zavěsil a já taky.

„Musíš jet pryč?“ zeptal se Richard.

„Jo.“

„Cítíš se na to?“

„Ano.“

„Anito…“

Opřela jsem si hlavu o stěnu a zavřela oči. „Nech toho, Richarde, musím jet.“

„Nebudeme se o tom bavit?“

„Nebudeme,“ přitakala jsem. Otevřela jsem oči a pohlédla na něj. Pozoroval mě se založenýma rukama.

„Co je?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Kdybych ti řekl, že něco prostě udělám a nebudeme se o tom bavit, byla bys vzteky bez sebe.“

„Ne, nebyla.“

„Anito!“ Vyslovil to jméno stejně, jako ho říkával můj otec.

„Nebyla, kdybys pro to měl dobré důvody.“

„Anito, byla bys nasraná, a moc dobře to víš.“

Chtěla jsem to popřít, ale nemohla jsem. „Tak dobře, máš pravdu. Nelíbilo by se mi to.“ Zvedla jsem k němu hlavu. Budu mu muset zdůvodňovat, proč chci jít ven a dělat svou práci. To není moc hezká vyhlídka.

Vstala jsem. Chtělo se mi říct, že své důvody nemusím nikomu vysvětlovat, ale to už není pravda. Jedinou překážkou našeho společného štěstí je to, že je vlkodlak.

„Jde o nějakou policejní záležitost, Richarde. Kdybych nedělala svou práci, umírali by další lidé.“

„Já si myslel, že tvoje práce je komunikovat se zombiemi a popravovat upíry.“

„Mluvíš jako Bert.“

„Už jsi mi toho o Bertovi řekla dost, abych věděl, že to je urážka.“

„Pokud nechceš, abych tě k němu přirovnávala, přestaň říkat jeho oblíbené fráze.“ Vykročila jsem kolem něho do ložnice. „Musím se obléct.“

Následoval mě. „Já vím, že pomáhat policii je pro tebe hodně důležité.“

Otočila jsem se k němu. „Já policii jenom nepomáhám, Richarde. Duchařské komando funguje teprve něco málo přes dva roky. Poldové v něm nevědí o nadpřirozených bytostech vůbec nic. Přidělovali tam nepohodlné policisty. Uděláš něco, abys nasral své nadřízené, a přeloží tě.“

„V novinách a v televizi tvrdí, že je to nezávislá taktická jednotka podobná hlavní taktické jednotce. Že je čest tam sloužit.“

„To tedy vážně je. Jednotka nedostává skoro žádné zvláštní prostředky. Žádný speciální výcvik, pokud jde o nadpřirozená stvoření nebo jevy. Dolph, seržant Storr, mě viděl v novinách a spojil se s Bertem. Pro policejní úředníky v této zemi neexistuje žádné školení ohledně nadpřirozených zločinů. Dolph si myslel, že bych mohla dělat poradkyni.“

„Ty jsi daleko víc než poradkyně.“

„Jo, to jsem.“ Mohla jsem mu říct, že letos v létě Dolph zkusil mě nezavolat. Vypadalo to jako jasný případ ghoulů na hřbitově, kteří začali být trochu ctižádostivější a napadli líbající se dvojici. Ghoulové jsou zbabělci a nenapadají lidi, kteří vypadají silně. Ale výjimka potvrzuje pravidlo a tak dál. Když mě Dolph konečně přivolal, bylo mrtvých šest lidí. Nebyli to ghoulové. A tak mě v poslední době Dolph přivolával hned na začátku, než to začne být moc ošklivé. Někdy se mi podařilo problém diagnostikovat, ještě než se vymkl z ruky.

To jsem ale Richardovi říci nesměla. V létě by mohl být nižší počet úmrtí, kdyby mě včas přizvali, ale do toho nikomu nic není kromě Dolpha a mne. Mluvili jsme o tom jenom jednou, ale stačilo to. Vlkodlak nevlkodlak, Richard je civilista. Není to jeho věc.

„Podívej, nevím, jestli ti to dokážu vysvětlit tak, abys to pochopil, ale musím jít. Mohlo by se předejít velikým problémům. Třeba později nebudu muset jít na místo nějaké vraždy. Rozumíš tomu?“

Vypadal zmateně, ale to, co řekl, vůbec zmatené nebylo. „Vlastně ani moc ne, ale asi to není potřeba. Mě stačí, když vidím, že to je pro tebe důležité.“

Zhluboka jsem si oddechla. „Super. A teď se musím přichystat. Zerbrowski tu může být každou chvíli. To je detektiv, který mě tam odveze.“

Richard jenom přikývl. To bylo moudré.

Vešla jsem do ložnice a zavřela dveře. S povděkem. Jestli se vezmeme, bude to takhle probíhat pokaždé? Budu muset pořád všechno zdůvodňovat? Pane Bože, doufám, že ne.

Další černé džíny a červený svetr s kapucí, tak měkký a huňatý, že se cítím líp, už jenom když si ho obléknu. Ramenní pouzdro browningu vypadá proti šarlatu svetru velice temně a dramaticky. Díky červené barvě navíc vystoupily čerstvé škrábance v mém obličeji. Asi bych se převlékla, ale zazvonil zvonek.

Zerbrowski. Richard otevírá dveře, zatímco já se prohlížím v zrcadle. Už ta myšlenka mi stačila. Vykročila jsem ke dveřím.

Zerbrowski stál hned za dveřmi s rukama v kapsách svého převlečníku. Kudrnaté černé vlasy prokvetlé šedí měl čerstvě ostříhané. Dokonce v nich měl gel. Zerbrowski byl většinou rád, když si vlasy nezapomněl učesat. Oblek, který byl vidět pod nezapnutým kabátem, byl černý a formální. Kravatu měl hezkou a úhledně uvázanou. Přejela jsem po něm pohledem, a skutečně, boty měl vyleštěné. Ještě nikdy jsem ho neviděla, aby někde neměl skvrny od jídla.

„Proč jsi tak vyparáděný?“ zeptala jsem se.

„A proč vy jste v nedbalkách?“ odpověděl. Usmíval se, když to říkal.

Cítila jsem, jak mi po tváři stoupá horko a nenáviděla se za to. Neudělala jsem nic, za co bych se měla červenat. „Fajn, tak jdeme.“ Popadla jsem trenčkot z opěradla gauče a dotkla se rukou zaschlé krve. Do prdele.

„Musím si vzít čistý kabát. Hned jsem zpátky.“

„Já si zatím popovídám tady s panem Zeemanem,“ prohlásil Zerbrowski.

Z toho jsem měla strach, ale přesto jsem si šla pro koženou bundu. Jestli nakonec budeme oddáni, Richard se dřív nebo později se

Zerbrowským určitě setká. Já bych dala přednost tomu, aby to bylo později.

„Čím se živíte, pane Zeemane?“

„Učím ve škole.“

„No ne, vážně?“

Dál jsem jejich rozhovor neslyšela. Popadla jsem v šatně bundu a vykročila zpátky. Kecali spolu jako staří kámoši.

„Ano, Anita je náš expert na nadpřirozené jevy. Bez ní bychom nevěděli, co si počít.“

„Jsem připravená. Jdeme.“ Prošla jsem kolem nich a otevřela dveře. Zerbrowskému jsem je podržela.

Usmál se na mě. „Jak dlouho spolu chodíte?“

Richard mě pozoroval. Velice dobře zachytí, když mi něco není příjemné. Odpověď na tuhle otázku nechal na mně. To je od něho laskavé. Až příliš. Kdyby se raději choval naprosto nevhodně, a dal mi tak záminku říci ne. Tohle za to nestojí. Ale ať mě vezme čert, jestli se doopravdy nesnaží, abych byla šťastná. A to není nic snadného.

„Od listopadu,“ řekla jsem.

„Dva měsíce, to není špatné. Já a Kate jsme se zasnoubili dva měsíce po našem prvním rande.“ V očích mu blýskalo a výsměšně se usmíval. Tahá mě za nohu a netuší, že se mu to může vymknout z rukou.

Richard se na mě podíval. Ten pohled byl dlouhý a vážný. „Dva měsíce vlastně není moc dlouhá doba.“

Nabízel mi únikovou cestu. Já si ho nezasloužím.

„Pokud je to ta pravá, tak to stačí,“ prohlásil Zerbrowski.

Pokoušela jsem se Zerbrowského dostat ze dveří. Široce se usmíval. Neměl vůbec v úmyslu někam pospíchat. Má jediná naděje byla, že mu Dolph zase zavolá na pager. To by mu zapálilo koudel pod zadkem.

Dolph nevolal. Zerbrowski se na mě křenil, Richard se na mě díval. Jeho veliké hnědé oči byly vážné a zraněné. Zatoužila jsem vzít jeho tvář do dlaní a vytřít mu z očí tu bolest. Do háje.

On je ten pravý – nejspíš. „Musím vyrazit.“

„Já vím,“ řekl.

Rychle jsem pohlédla na Zerbrowského. Široce se na nás usmíval. Užíval si to divadlo.

Očekává se, že ho na rozloučenou políbím? Už nejsme zasnoubení. Nejkratší zasnoubení v dějinách. Ale pořád spolu chodíme. Já ho pořád miluju. Jestli nic jiného, tak tohle si o polibek říká.

Popadla jsem ho vpředu za svetr a přitáhla ho k sobě. Vypadal překvapeně. „Nemusíš to dělat, aby to vypadalo,“ zašeptal.

„Sklapni a polib mě.“

Tím jsem si vysloužila úsměv. Každý polibek stále ještě byl příjemné překvapení. Nikdo jiný nemá tak měkké rty. A ničí rty nechutnají tak úžasně.

Vlasy mu padly do obličeje, já je sevřela v dlani a přitiskla jeho tvář ke své. Jeho ruce mi sklouzly na záda pod koženou bundu a hnětly mi svetr.

Bez dechu jsem ho od sebe odstrčila. Teď se mi nechtělo nikam odcházet. Ale když tu zůstává přes noc, tak možná bude dobré, když na chvilku odejdu. I kdyby nebyl lykantrop, myslela jsem své předsevzetí ohledně předmanželského sexu vážně, ale tělo je mocnější než takové přání. Nebyla jsem si jistá, jestli by duch zvítězil nad hmotou.

Pohled v Richardových očích byl nesmírně intenzivní a nade všecko na světě. Pokusila jsem se skrýt svůj přihlouplý úsměv, ale věděla jsem, že už je pozdě. Byla jsem si jistá, že za to v autě Zerbrowskému zaplatím. Jen tak toho nenechá. Ale když jsem se dívala Richardovi do obličeje, bylo mi to jedno. Nakonec to všechno zvládneme. Určitě to můžeme dokázat.

„Počkej, až Dolphovi povím, že jedeme pozdě, protože jsi se miliskovala s nějakým klukem."

Na tuhle návnadu jsem mu neskočila. „Několik hodin asi nebudu doma. Mohl bys jet domů, místo abys tady na mě čekal."

„Dovezl jsem sem tvůj džíp, vzpomínáš si? Nemám odvoz."

Aha. „Fajn, vrátím se hned, jak to půjde."

Přikývl. „Budu tady."

Vyšla jsem do chodby a už se neusmívala. Nebyla jsem si jistá, jaký mám pocit z toho, že se mám vrátit domů k Richardovi. Jak mám dojít k nějakému skutečnému rozhodnutí, když se bude pořád motat kolem a přivádět mé hormony k šílenství?

Zerbrowski se ušklíbl. „Blakeová, už jsem toho viděl dost. Naše úžasná zabíječka upírů je zamilovaná."

Zavrtěla jsem hlavou. „Počítám, že by k ničemu nebylo, kdybych tě požádala, aby sis to nechal pro sebe?"

Zakřenil se. „Společné vtipkování je zábavnější."

„Ty jsi ale zmetek, Zerbrowski."

„Tvůj miláček mi připadal trochu nervózní, tak jsem se na to neptal, ale teď, když jsme sami, co se ti sakra stalo? Vypadáš, jako by někdo na tvůj obličej použil sekáček na maso."

To tedy doopravdy nevypadám. Jednou jsem to viděla a je to daleko ošklivější. „To je dlouhé povídání. Ty teď znáš moje tajemství. Kde jsi byl dneska ty, takhle naparáděný?"

„Desáté výročí svatby," odpověděl.

„Děláš si legraci?"

Zavrtěl hlavou.

„Moc gratuluju," řekla jsem. Pospíchali jsme dolů ze schodů.

„Díky. Sehnali jsme si hlídání k dětem a tak dál. Přinutila mě, abych nechal pager doma."

Chlad se mi zakousl do ran v obličeji a zhoršil mi bolest hlavy.

„Dveře nejsou zamčené," řekl Zerbrowski.

„Jsi polda. Jak můžeš nechávat auto odemčené?"

Otevřela jsem dveře a zarazila se. Sedadlo spolujezdce i podlaha pod ním byly obsazené. Sáčky od McDonald's a noviny zaplňovaly celé sedadlo a přetékaly na podlahu. Její zbytek zabíral kus zkamenělé pizzy a hromada plechovek od limonád.

„Proboha Zerbrowski, ví ministerstvo životního prostředí o tom, že vozíš obydlenými oblastmi toxický odpad?"

„Už víš, proč ho nechávám odemčené? Kdo by to kradl?" Klekl si na sedadlo a začal přehazovat náruče odpadků na zadní sedadlo. Vypadalo to, že to není poprvé, kdy přední sedadlo uvolňuje tím, že věci přehází dozadu.

Ometla jsem prázdné sedadlo na podlahu. Jakmile bylo tak čisté, že bych to lépe nezvládla, posadila jsem se.

Zerbrowski si zapnul pás a nastartoval. Auto zakašlalo a probudilo se k životu. I já jsem si zapnula pás a on vyjel z parkoviště.

„Co si Katie myslí o tvé práci?" zeptala jsem se.

Zerbrowski si mě rychle změřil. „Je v pohodě."

„Byl jsi už polda, když tě potkala?"

„Jo, věděla, co může čekat. Tvému chlapci se nelíbí, že jdeš dneska ven?"

„Myslí si, že jsem příliš poraněná, abych někam chodila."

„Vypadáš děsně."

„Díky."

„Mají nás rádi a přejí si, abychom byli opatrní. On je učitel na střední škole, proboha. Co on ví o násilí?"

„Víc, než by si přál."

„Já vím, já vím. Školy jsou dneska nebezpečné. Ale to je něco jiného, Anito. My nosíme zbraně. Sakra Blakeová, vždyť zabíjíš upíry a probouzíš mrtvé. O moc hnusnější už to být nemůže."

„Já vím." Ale nebyla jsem si jistá. Být lykantrop možná hnusnější je. Nebo ne?

„Ne, myslím že ne, Blakeová. Milovat někoho, kdo žije uprostřed násilí, je hrozně těžké. Je zázrak, že nás vůbec někdo chce. Tak z toho nevycouvej."

„Copak jsem říkala, že z toho chci vycouvat?"

„Nahlas ne."

Zatraceně. „Nechme toho, Zerbrowski."

„Jak si přeješ. Dolph bude nadšený, že jsi se rozhodla zatáhnout smyčku… no, uzavřít svazek.“

Sklouzla jsem dolů na sedadle, kam až mi to pás dovoloval. „Nevdávám se.“

„Třeba ještě ne, ale ten pohled já znám, Blakeová. Jsi tonoucí ženská a jediná cesta z toho vede uličkou.“

Moc ráda bych se s ním přela, ale na to jsem byla příliš zmatená. Jedna moje část věřila Zerbrowskému, druhá část toužila přestat chodit s Richardem a být zase v bezpečí. Fajn, fajn, nebyla jsem tak docela v bezpečí, když se kolem mě motal Jean-Claude, ale nebyla jsem zasnoubená. I když to přece pořád nejsem.

„Jsi v pohodě, Blakeová?“

Vzdychla jsem. „Dlouho jsem žila sama. Člověk si zvykne na svůj způsob života.“ A kromě toho je on vlkodlak. To jsem nahlas neřekla, ale chtěla jsem. Potřebovala bych znát něčí názor, ale policejní důstojník, a zvlášť Zerbrowski, není zrovna ten, koho bych se zeptala.

„Je s tebou moc často?“

„Jo.“

„A chce svatbu, děti a tohle všechno?“

Děti. Ani jeden z nás se o dětech nezmínil. Představuje si Richard malý domeček, sebe v kuchyni, mě v práci – a děti? Zatraceně, budeme si muset sednout a vážně si promluvit. Jestli se nám podaří spolu žít jako normálním lidem, co to bude znamenat? Chce mít Richard děti? Já rozhodně ne.

Kde budeme žít? Můj byt je příliš malý. V jeho domě? Nejsem si jistá, že by se mi ta představa líbila. Je to jeho dům. Měli bychom mít společný dům? Zatraceně. Já a děti? Já a těhotná? V tomhle životě tedy ne. Myslela jsem, že náš největší problém je jeho srst. Možná není.

29

Přede mnou vířila studená a černá řeka. Trčely z ní kameny jako zuby nějakých obrů. Břeh za mými zády byl strmý a hustě zarostlý stromy. Sníh mezi stromy byl udupaný a uklouzaný, takže bylo vidět listí pod ním. Na protějším břehu byl strmý útes, který se tyčil nad vodou. Tam nebylo možné sestoupit dolů, pokud by se vám nechtělo skočit. Voda uprostřed řeky nebyla ani metr a půl hluboká. Skákat z deseti metrů by nebyl dobrý nápad.

Velice opatrně jsem stála na drolícím se břehu. Tmavá voda se hnala jen několik centimetrů od mých nohou. Ze břehu trčely kořeny stromů a břeh narušovaly. Kombinace sněhu, listí a skoro svislého

břehu se zdála být předurčená k tomu, aby mě poslala do vody, ale já budu vzdorovat tak dlouho, jak to dokážu.

Kameny v řece vytvářely nízkou přerušovanou hráz. Některé sotva vyčuhovaly z pěnící se vody, ale jeden, skoro uprostřed řeky, sahal skoro až do pasu. Přes tenhle kámen byla přehozená ta kůže. Dolph je mistrem v podceňování. Neměla by kůže být menší než schránka na chleba, a určitě ne větší než toyota? Hlava visela dolů z velikého kamene a kůže byla dokonale srovnaná, jako by ji tam někdo naaranžoval. To byl jeden z důvodů, proč ta věc byla pořád uprostřed řeky. Dolph si přál, abych to viděla, pro případ, že by takové umístění mělo nějaký rituální význam.

Na břehu čekal potápěčský tým v suchých oblecích, které jsou silnější než mokré obleky a ve studené vodě vás lépe ochrání před chladem. Vysoký potápěč s nasazenou kapucí stál vedle Dolpha. Představili mi ho jako MacAdama. „Můžeme už jít pro tu kůži?“

„Anito?“ zeptal se Dolph.

„Ať tam jdou raději oni než já,“ odpověděla jsem.

„Je to bezpečné?“ chtěl vědět Dolph.

To je ovšem jiná otázka. Pravdu. „Nevím to jistě.“

MacAdam si mě změřil. „Co by tam mohlo být? Je to přece jenom kůže.“

Pokrčila jsem rameny. „Nevím určitě, jaká kůže to je.“

„Takže?“ zeptal se.

„Takže si vzpomeňte na Šíleného kouzelníka ze sedmdesátých let.“

„Myslel jsem, že to nepamatujete,“ poznamenal MacAdam.

„Studovala jsem to na univerzitě. Magický terorismus, druhý rok. Kouzelník se specializoval na kouzelné nástrahy na odlehlých místech. Jedna z jeho oblíbených pastí byla zvířecí kůže, která se přilepila na toho, kdo se jí první dotkl. Na její odstranění byla potřeba čarodějnice.“

„Bylo to nebezpečné?“ chtěl vědět MacAdam.

„Jeden muž se udusil, když se mu přitiskla k obličeji.“

„Jak to, sakra, že se jí nejdřív dotkl obličejem?“

„Není lehké zeptat se mrtvého. Oživování nebylo v sedmdesátých letech ještě uznaným oborem.“

MacAdam se díval přes vodu. „O. K., jak tedy zjistíte, jestli je to nebezpečné?“

„Už byl někdo ve vodě?“

Ukázal palcem na Dolpha. „Nepustil nás tam a šerif Titus říkal, že máme se vším počkat na nějakého prvotřídního experta na přísery. To jste vy?“

„To jsem já.“

„No tak zkoumejte, abych tam se svými lidmi mohl vlézt.“

„Budeš chtít reflektor?“ zeptal se Dolph. Měli to tu osvětlené jako při premiéře v Mannově Čínském divadle. Když jsem se trochu rozhlédla, nechala jsem světla vypnout. Jsou některé věci, které můžete vidět, jen když je světlo, a jiné se ukážou jenom ve tmě.

„Ještě žádná světla. Nejdřív se na to podívám ve tmě.“

„Proč nechceš světlo?“ vyptával se Dolph.

„Některé věci se před světlem skrývají, Dolphe, ale přesto by mohly roztrhat některého z potápěčů.“

„Vy to berete nějak vážně, že jo?“ řekl MacAdam.

„Jo, vy nejste rád?“

Chvilku na mě hleděl a pak přikývl. „Jo. Jak to chcete provést, abyste se na to podívala zblízka? V posledních dnech se totiž ochladilo, takže voda bude mít okolo čtyř stupňů, a to je bez obleku hodně málo.“

„Zůstanu na kamenech. Možná si namočím ruku, abych zjistila, jestli to něco nevyplaší, ale jinak zůstanu tak suchá, jak se mi to povede.“

„Vy berete vážně příšery,“ řekl, „já beru vážně vodu. V takhle studené vodě se podchladíte tak během pěti minut. Pokuste se tam nespadnout.“

„Díky za radu.“

„Namočíte se,“ poznamenal Aikensen. Stál hned nade mnou. Širák měl naražený na hlavu a silný vlněný límec vyhrnutý až k bradě. Uši a většinu tváře měl ale stejně vystavené chladu. Doufám, že omrzne.

Dal si baterku pod bradu jako při Halloweenu. Usmíval se. „Ničím jsem nehýbal, paní Blakeová. Všechno jsem nechal tam, kde jsem to našel.“

Neopravila jsem to jeho „paní.“ Řekl to jenom, aby mě naštval. Když si toho nebudu všímat, naštve to jeho. Výborně.

Halloweenový úsměv ochabl a on se ve světle baterky jenom mračil.

„Jak to, Aikensene? Nechtěl sis namočit své choulostivé prstíčky?“

Odstrčil se od stromu. Ten pohyb byl příliš prudký. Uklouzl na svahu, máchal okolo sebe rukama a pokoušel se zpomalit svůj pád. Dopadl na zadek a klouzal dál. Blížil se přímo ke mně.

Udělala jsem krok stranou, ale břeh se mi pod nohou ulomil. Odrazila jsem se a skončila na nejbližším kameni v řece. Přikrčila jsem se na něm skoro na všechny čtyři, abych nespadla do vody. Kámen byl mokrý, kluzký a studil až do morku kostí.

Aikensen s ječením skončil v řece. Seděl na zadku a ledová voda mu sahala skoro až do půlky hrudníku. Rukama v rukavicích mlátil do vody, jako kdyby ji chtěl potrestat. Ale dosáhl jen toho, že se ještě víc namočil.

Kůže nesklouzla z kamene a nezahalila ho. Nic ho nechytilo. Ve vzduchu jsem necítila žádná kouzla. Nic než zimu a šumění vody.

„Doufám, že ho nic nesežere," poznamenal MacAdam.

„Já ne," řekla jsem. Pokusila jsem se zakrýt zklamání ve svém hlase.

„Proboha, Aikensene, vypadni z tý vody," zahřměl z vrcholku svahu Titusův hlas. Šerif zůstal s většinou dalších policistů na hraně břehu na štěrkové cestě vedoucí do vsi. Stály tam i dvě sanitky. Od té doby, co přede dvěma lety vešel v platnost nový zákon, musí být na místě činu sanitka, pokud existuje nějaká pravděpodobnost, že zbytky budou humanoidní. Sanitky se volají i na odvezení kojotích zdechlin, jako by to byli mrtví vlkodlaci. Zákon vstoupil v platnost, ale záchrannému systému nikdo žádné peníze nepřidal. Ve Washingtonu rádi věci komplikují.

Byli jsme na zahradě nějaké chaty. Některé domy mívají přístaviště, nebo dokonce krytou loděnici. Jediná loď, s níž byste se dostali skrz tenhle kamenitý kanál, je kanoe, a tak tu nebylo žádné přístaviště, žádná loděnice, jenom studená temná voda a jeden hodně mokrý zástupce.

„Aikensene, zvedni zadek a sedni si na jeden z těch šutrů. A pomoz slečně Blakeové ven, když už jsi stejně mokrý."

„Nepotřebuji jeho pomoc," zavolala jsem na Tituse.

„No, tedy, slečno Blakeová, tohle je náš okres. Nechtěli bychom, aby vás sežrala nějaká bestie, zatímco my budeme pěkně v bezpečí stát na břehu."

Aikensen vstal, málem zase upadl, když mu holínky podklouzly na písčitém dně. Otočil se a nenávistně si mě měřil, jako by to celé byla moje vina, ale vyškrábal se na kámen na druhé straně té kůže. Ztratil baterku a ve tmě z něho crčela voda, jenom širák se mu podařilo udržet nad vodou. Vypadal naštvaně jako zmoklá slepice.

„Je moc hezké, že jste nevlezl zrovna na tenhle kámen," řekla jsem.

Titus se začal spouštět ze svahu dolů. Šlo mu to daleko lépe než předtím mně. Já jsem vrávorala jako opilec od jednoho stromu k druhému. Měl ruce připravené, aby se mohl zachytit, ale v podstatě dolů sešel. Zůstal stát vedle Dolpha.

„Zastupitelská demokracie, slečno Blakeová. Proto je tahle země tak úžasná."

„Co si o tom myslíte vy, Aikensene?" zeptala jsem se mírněji.

Zlostně na mě pohlédl. „On je šéf." Neznělo to, jako by z toho měl radost, ale věřil tomu.

„Pusť se do toho, Anito," pobízel mě Dolph.

Přeloženo: přestaň nás všechny zdržovat. Nikdo tu nechce čekat v zimě. Ani se jim nedivím. Taky o to nestojím.

Posvítila jsem si baterkou na první kámen. Byl světlý a leskl se vodou nebo možná ledem. Opatrně jsem si na něj stoupla. Další kámen, pořád v pohodě. Kdo by tušil, že boty Nike Air jsou vhodné na zledovatělé kameny?

Hlavou mi proběhlo MacAdamovo varování o podchlazení. To bych zrovna potřebovala, ocitnout se v kritickém stavu v nemocnici. Jako bych neměla dost potíží i bez toho, že bych musela zápasit se živly.

Mezi posledními dvěma kameny byla mezera. Byla to lákavá vzdálenost. Skoro na krok, ale o pár centimetrů mimo pohodlný dosah. Kámen, na kterém jsem stála, byl plochý, jen kousek nad vodou, ale poskytoval pevnou oporu. Ten další byl na jedné straně trochu zaoblený se špičkou.

„Máte strach, že si namočíte nohy?“ Aikensen po mně vrhl úsměv, který ve tmě nebyl o moc víc než odhalené bílé zuby.

„Závidíte, protože jste mokrý a já ne?“

„Klidně jsem vás mohl namočit,“ poznamenal.

„Jenom v nějakém zlém snu,“ odpověděla jsem. Musím se natáhnout a doufat, že mě zachrání nějaký div rovnováhy. Ohlédla jsem se k břehu. Napadlo mě, že bych potápěče požádala, jestli pro mě nemají jeden oblek, ale připadalo mi to zbabělé, když se tu Aikensen na kameni třese zimou. A kromě toho ten skok nejspíš zvládnu. Nejspíš.

Postoupila jsem ke kraji kamene, na kterém jsem stála, a skočila. Na okamžik jsem byla ve vzduchu, pak se má noha dotkla kamene. Sklouzla stranou. Dopadla jsem na kámen a zachytila se ho oběma rukama a jednou nohou. Druhá noha skončila až po stehno v ledové vodě. Leknutím jsem zaklela.

Snažila jsem se vyškrábat zpátky na kámen a z nohavice mi crčela voda. Nohou jsem nedosáhla na dno. Pokud Aikensenův výstup nelhal, sahala by mi voda u kamenů asi do pasu. V téhle prohlubni bych zmizela celá. Štěstí, že to byla jenom noha.

Aikensen se smál. Kdyby to byl kdokoli jiný, asi bychom se společně zasmáli tomu, jak to je celé směšné, ale byl to on a smál se mně.

„Aspoň jsem neutopila baterku,“ řekla jsem. Dokonce i mně to připadalo dětinské, ale smát se přestal. Někdy i dětinskostí dosáhnete svého.

Stála jsem teď vedle té kůže. Zblízka vypadala ještě daleko působivěji. Ze břehu vypadala jako z nějaké ještěrky. Když jsem stála vedle ní, viděla jsem, že to byl určitě pořádný had. Největší šupiny byly veliké jako moje dlaň. Prázdné oční důlky jako golfové jamky. Natáhla jsem se, abych na ni sáhla. Při tom pohybu mi kolem paže

něco zavířilo. Vykřikla jsem, ale pak jsem si uvědomila, že to byl jen záhyb hadí kůže, který se zvedl z vody. Jakmile jsem zase popadla dech, dotkla jsem se kůže. Očekávala jsem, že bude lehká jako svlečená hadí kůže. Byla silná a masitá.

Otočila jsem její okraj ke světlu. Tohle nebyla svlečená kůže. Toho obra někdo stáhl. Jestli byl při tom stahování had ještě naživu, je otázka k diskusi. Ale teď je mrtvý. Jen velice málo stvoření dokáže přežít stažení zaživa.

Na těch šupinách a tvaru hlavy bylo něco, co mi připomínalo kobru, ale šupiny dokonce i ve světle baterky duhově zářily. Ten had neměl žádnou barvu. Byl jako duha nebo olejová skvrna. Barva se měnila podle úhlu osvětlení.

„Budete si s tím hrát, nebo můžou přijít potápěči a odnést to?“ chtěl vědět Aikensen.

Na okamžik jsem ho ignorovala. Na čele hada, skoro mezi jeho očima, něco bylo. Něco hladkého, kulatého a bílého. Přejela jsem po tom prsty. Byla to perla. Perla veliká jako golfový míček. Kde se tu sakra vzala tak ohromná perla, zasazená do hadí hlavy? A proč si ten, kdo toho hada stáhl, tu perlu neodnesl s sebou?

Aikensen se naklonil dopředu a přejel rukou po kůži. „Brr, co to sakra je?“

„Veliký had,“ vysvětlovala jsem.

Se zaječením uskočil. Začal si mnout ruce, jako by z nich ten pocit mohl dostat.

„Bojíte se hadů, Aikensene?“

Probodl mě pohledem. „Ne.“

Byla to lež a oba jsme to věděli.

„Bavíte se dobře tam na těch kamenech?“ chtěl vědět Titus. „Pohněte sebou.“

„Připadá ti na umístění té kůže něco významného, Anito?“ zeptal se Dolph.

„Ani ne. Ta věc se musela nejspíš zachytit na kamenech. Nezdá se mi, že by ji sem někdo umístil schválně.“

„Takže s ní můžeme hýbat?“

Přikývla jsem. „Jo, už sem můžou potápěči. Aikensen zkontroloval, jestli ve vodě nečíhají dravci.“

Aikensen na mě pohlédl. „Co to má sakra znamenat?“

„To znamená, že ve vodě mohly být nějaké odporné obludy, ale vás se nic sežrat nepokusilo, takže je to bezpečné.“

„Použila jste mě jako návnadu?“

„Spadl jste tam.“

„Slečna Blakeová potvrdila, že s tím můžeme hýbat?“ chtěl vědět Titus.

„Ano,“ přisvědčil Dolph.

„Do toho, hoši.“

Potápěči se po sobě podívali. „Můžeme už rozsvítit reflektor?“ zeptal se MacAdam.

„Jistě,“ řekla jsem.

Světlo do mě doslova narazilo. Zvedla jsem ruku, abych si zastínila oči, a málem jsem sklouzla z kamene dolů. Pane Bože, to je najednou světla. Voda byla pořád černá, neprůhledná a zčeřená, ale kameny se třpytily a my s Aikensenem jsme najednou stáli na hlavním jevišti. Jasné světlo zbavilo hadí kůži veškeré barvy.

MacAdam si nasadil masku a sevřel regulátor v puse. Následoval ho jenom jeden potápěč. Asi měli pocit, že pro kůži nemusí chodit čtyři.

„Proč si berou bomby, když se sem budou jenom brodit?“ zajímal se Aikensen.

„Je to pojistka pro případ, že by je strhl proud nebo kdyby narazili na nějakou tůň.“

„Proud tu není tak zlý.“

„Je tak silný, že kdyby zachytil tu kůži, odnese ji. S bombou můžete cokoli sledovat po proudu až dolů.“

„Mluvíte, jako byste to dělala.“

„Mám zkoušky.“

„No to jste ale všestranná,“ poznamenal.

Potápěči už byli skoro u nás. Jejich bomby vypadaly jako velrybí hřbety trčící z vody. MacAdam vykoukl obličejem s maskou z vody a položil ruku v rukavici na kámen. Vyndal si regulátor z pusy, držel se kamene a kopal nohama, aby odolal proudu. Další potápěč se přesunul k Aikensenovi.

„Bude vadit, když tu kůži potrháme?“ zeptal se MacAdam.

„Já ji na téhle straně vyháknu.“

„Namočíte si ruku.“

„To snad přežiju.“

Přes masku jsem mu neviděla moc dobře do obličeje, ale vsadila bych se, že se na mě mračí.

„Jo, to přežijete.“

Jela jsem rukou po předním okraji kůže, dokud jsem se nedotkla vody. Chlad způsobil, že jsem zaváhala, ale jenom na jeden úder srdce. Sáhla jsem hlouběji a namočila se až po rameno, abych tu kůži uvolnila. Moje dlaň se dotkla něčeho slizkého a tvrdého. Kůže to nebyla. Maličko jsem vyjekla a ucukla zpátky, takže jsem málem upadla. Znovu jsem získala rovnováhu a sáhla po zbrani.

Měla jsem čas říct „Něco tam je,“ než se to vynořilo.

Kulatý obličej s rozšklebenou tlamou beze rtů vystřelil vzhůru a ruce se natahovaly po MacAdamovi. Ještě než to dopadlo zpátky do vody, zahlédla jsem tmavé oči.

Potápěči odsud rychlými jistými tempy plavali jako o závod ke břehu.

Aikensen se zapotácel dozadu a upadl do vody. Vynořil se s pistolí v ruce a prskal vodu.

„Nestřílejte," přikázala jsem. Ta věc se znovu vynořila. Sklouzla jsem do vody k ní. Zaječela a hmátla po mně lidskou rukou. Popadla mě za bundu a přitáhla se ke mně. Pistoli jsem měla v ruce, ale nevystřelila jsem.

Aikensen na to mířil. Ze břehu se ozývaly výkřiky. Další poldové pospíchali k nám, ale na to není čas. V řece jsme jenom Aikensen a já.

To stvoření se ke mně přitisklo. Už nekřičelo, jenom se mě drželo, jako bych byla ta poslední věc na světě. Hlavu bez uší mi ukrylo na hrudi. Namířila jsem zbraň Aikensenovi na prsa.

To zřejmě vzbudilo jeho pozornost. Zamžoural a snažil se na mě zaostřit. „Co to sakra děláte?"

„Namiřte někam jinam, Aikensene."

„Už mě otravuje koukat se do hlavně tvé pistole, čubko."

„Nápodobně," odpověděl jsem.

Křik hlasů, shon na břehu, blíží se k nám lidé, už jsou skoro tady. Už zbývá jenom chvilička, než někdo přijde. Někdo nás chtěl zachránit. Ale přišel o pár vteřin pozdě.

Vedle Aikensena dopadla střela. Dost blízko, aby ho postříkala vodou. Trhl sebou a jeho zbraň vystřelila. Ten tvor byl úplně bez sebe, ale já už dávno směřovala do úkrytu za kameny. Držel se mě jako přilepený. Pluli jsme kolem velikého kamene, okolo se plácala hadí kůže, ale mně se podařilo zamířit browning na Aikensena. Zvuk jeho magnumu rozechvěl vzduch a jeho ozvěnu jsem cítila až do morku kostí. Kdyby se Aikensen otočil směrem k nám, vypálila bych.

„K čertu, Aikensene, dej tu zatracenou zbraň pryč!" Šplouchání bylo těžkopádné, ve vodě se pravděpodobně brodil Titus, ale já nesměla z Aikensena spustit oči.

Aikensen se díval směrem, odkud se ozývalo cákání. Dolph tam dorazil první. Tyčil se nad Aikensenem jako boží hněv.

Aikensenova zbraň se začala otáčet směrem k němu, jako kdyby vycítil nebezpečí.

„Namiř tu pistoli na mě a nacpu ti ji do krku," prohlásil Dolph. Jeho hluboký hlas přehlušil dokonce i zvonění v mých uších.

„Jestli na tebe zamíří," poznamenala jsem, „zastřelím ho."

„Jestli ho někdo zastřelí, budu to já." Titus se k němu přebrodil. Byl menší než všichni ostatní kromě mě, takže musel zápasit s

proudem. Popadl Aikensena za opasek podrazil mu nohy, a pistoli mu vytrhl z rukou, ještě než dopadl do vody.

Aikensen se vynořil, lapal po dechu a byl bez sebe vzteky. „Proč jsi to sakra udělal?“

„Zeptej se slečny Blakeové, proč jsem to udělal. Zeptej se jí! Jen se jí zeptej!“ Byl malý a promočený, ale přesto se mu podařilo nahnat Aikensenovi strach.

„Proč?“ řekl Aikensen.

Sklonila jsem browning, ale neschovala ho. „Problém s velkou zbraní, Aikensene, je v tom, že prostřelí pořádnou spoustu masa.“

„Cože?“

Titus do něho strčil, až se zapotácel. Aikensen se ze všech sil snažil udržet na nohou. „Kdybys zmáčknul ten kohoutek, hochu, když se k ní to stvoření tisklo, zabil bys ji taky.“

„Myslel jsem, že to chce chránit. Říkala, že na to nemám střílet. Podívejte se na to!“

Najednou se všichni otočili ke mně. Za pomoci kamenů jsem se vyškrábala na nohy. To stvoření byla jen mrtvá zátěž, jako kdyby omdlelo s rukama svírajícíma moji bundu. Měla jsem větší problém zbraň schovat než ji dostat ven. Zima, adrenalin a mužské ruce, které se drží mé bundy a zakrývají podpažní pouzdro.

Protože právě to se mě drželo. Nějaký muž, muž, kterého zaživa stáhli z kůže, ale z nějakého důvodu nebyl mrtvý. Samozřejmě to nebyl tak docela muž.

„Je to muž, Aikensene,“ řekl Titus. „Je to zraněný člověk. Kdybys nebyl tak zatraceně zaměstnaný vytahováním pistole a střílením okolo sebe, viděl bys to přímo před sebou.“

„Je to nága,“ poznamenala jsem.

Vypadalo to, že mě Titus neslyší. Dolph se zeptal, „Co jsi říkala?“

„Je to nága.“

„Kdo to je?“ chtěl vědět Titus.

„Ten muž,“ řekla jsem.

„Co to sakra je nága?“

„Pojďte hned všichni ven z vody,“ ozval se ze břehu nějaký hlas. Byl to saniťák s náručí plnou dek. „No tak, lidi, ať vás nemusíme všechny vézt do nemocnice.“ Nebyla jsem si jistá, ale měla jsem pocit, že slyším, jak si pro sebe mumlá. „Zatracení blázni.“

„Co to sakra je nága?“ zeptal se Titus znovu.

„Vysvětlím vám to, když mi pomůžete dostat ho na břeh. Jsem promrzlá, že by mi upadl zadek.“

„Jste zmrzlá, že by vám toho mohlo upadnout víc,“ upozornil mě saniťák. „Všichni hned na břeh. Pohněte, lidi.“

„Pomozte jí," rozkázal Titus. Ve vodě byli dva uniformovaní zástupci. Cachtali se ke mně. Zvedli toho muže, ale jeho ruce byly pevně zaťaté do mé bundy. Bylo to smrtelné sevření. Zkontrolovala jsem mu puls na krku. Byl tam, slabý, ale pravidelný.

Saniťák balil každého do deky hned, sotva se dostal na břeh. Jeho kolegyně, drobná žena se světlými vlasy, zírala na nágu, jehož tělo se ve světle reflektorů lesklo jako otevřená rána.

„Co se mu to sakra stalo?" zeptal se jeden ze zástupců.

„Stáhli ho z kůže," odpověděla jsem.

„Ježíši Kriste," řekl zástupce.

„Správná myšlenka, ale špatné náboženství," poznamenala jsem.

„Cože?"

„Nic. Nemohli byste mu otevřít prsty?" Nedokázali to, nešlo to. Skončilo to tak, že ho nesli zavěšeného mezi sebou. Já jsem za nimi klopýtala ke břehu s jeho prsty dál zaťatými do svého oblečení. Nikdo z nás neupadl. Druhý zázrak. Ten první byl, že Aikensen je pořád naživu. A když pozoruji modravou kůži toho muže, možná tím počet zázraků ještě nekončí.

Lékařka se světlými vlasy si klekla vedle nágy. Hodně hlasitě si oddechla. Další záchranář přehodil deky kolem mě a obou zástupců.

„Jakmile mu vypáčíte ruce, hněte zadkem a pospíchejte do sanitky. Musíte co nejrychleji z těch mokrých šatů."

Otevřela jsem pusu a on na mě namířil prst. „Svléknout šaty a sedět v teplé sanitce nebo cesta do nemocnice. Můžete si vybrat."

„No ovšem, kapitáne," odpověděla jsem.

„A nezapomeňte na to," upozornil mě. Pokračoval dál a rozděloval deky a příkazy mezi ostatní policisty.

„A co s tou kůží?" zajímal se Titus. Byl zabalený v dece.

„Přineste ji na břeh," řekla jsem.

MacAdam se zeptal: „Jste si jistá, že to bylo jediné překvapení v té tůni?"

„Myslím, že pro dnešek to bude náš jediný nága."

Přikývl a s kolegou vklouzl zpátky do vody. Je příjemné, když se s vámi nikdo nehádá. Možná za to může čistě stažené tělo toho nágy.

Záchranářka musela páčit nágovy prsty z mé bundy jeden po druhém. Nechtěly se narovnat. Zůstávaly ohnuté jako prsty mrtvého, jakmile nastoupí rigor mortis.

„Vy víte, kdo to je?" zeptala se blonďatá záchranářka.

„Nága."

Vyměnili si s kolegou pohledy. Zavrtěl hlavou. „Co to sakra je nága?"

„Stvoření z hinduistických legend. Většinou se zobrazují v hadí podobě."

„Skvělé," řekl. „Bude reagovat jako plaz, nebo jako savec?"

„To nevím."

Lékaři z další sanitky připravovali nosítka a posílali všechny dovnitř do tepla. Potřebovali jsme víc lékařů.

Záchranáři napustili velikou spoustu vaty teplým fyziologickým roztokem a nágu do něho zabalili. Celé jeho tělo je otevřená rána se vším, co k tomu patří. Největší riziko je infekce. Může nesmrtelné stvoření chytit infekci? Kdo ví? O nadpřirozených stvořeních toho vím hodně, ale první pomoc pro nesmrtelné? To není můj obor.

Zabalili ho do několika vrstev dek. Pohlédla jsem velícího seržanta záchranářů. „I kdyby byl plaz, deky mu nemůžou uškodit."

Měl pravdu.

„Jeho puls je slabý, ale pravidelný," řekla žena. „Mám risknout nitrožilní injekci, nebo…"

„Já nevím, odpověděl jí parťák. „Stejně už by neměl být naživu. Prostě ho odvezeme. Udržíme ho při životě a odvezeme ho do nemocnice."

Ozvalo se vzdálené houkání dalších sanitek. Posily už jsou na cestě. Záchranáři položili nágu na dlouhá nosítka, umístili ho do Stokesova pytle a připoutali ho k lanům, která jim další záchranáři hodili z vrcholu kopce.

„Máte nějaké další informace, které by nám mohly pomoci při jeho léčení?" zeptal se saniťák. Zpříma na mě hleděl.

„Myslím, že ne."

„Tak mazejte do sanitky. Hned!"

Nehádala jsem se. Byla mi zima a šaty mi začínaly přimrzat k tělu dokonce i pod dekou.

Skončila jsem v jedné z vytopených sanitek oblečená jenom do deky a saniťáci a doktoři na mě pumpovali teplý kyslík. Dolph a Zerbrowski skončili ve stejné sanitce jako já. Lepší s nimi než s Aikensenem a Titusem.

Zatímco jsme čekali, až nám doktoři řeknou, že to všichni přežijeme, vrátil se Dolph k práci.

„Řekni mi něco o nágách," požádal mě.

„Jak jsem říkala, jsou to stvoření z hinduistických legend. Nejčastěji se zobrazují jako hadi, a zejména kobry. Mohou na sebe vzít i lidskou podobu. Nebo se objevují jako hadi s lidskou hlavou. Jsou to strážci dešťových kapek a perel."

„Řekneš to poslední znova?" požádal mě Zerbrowski. Jeho úhledně učesané vlasy usychaly do nepořádných kudrn. Skočil do řeky, aby mě, chudáka, zachránil, i když neumí plavat.

Zopakovala jsem to. „V čele té kůže je zapuštěná perla. Myslím, že ta kůže patří tomu nágovi. Někdo ho stáhl, ale on nezemřel. Jak se ta kůže nebo on dostali do řeky, to nevím.“

Dolph řekl: „Ty myslíš, že byl had a oni ho stáhli, ale jeho to nezabilo.“

„Zřejmě ne.“

„Jak to, že je teď v lidské podobě?“

„To nevím.“

„Proč není mrtvý?“ chtěl vědět Dolph.

„Nágové jsou nesmrtelní.“

„Neměla bys to říct záchranářům?“ poznamenal Zerbrowski.

„Úplně ho stáhli z kůže, a on je pořád naživu. Myslím, že na to přijdou sami,“ odpověděla jsem.

„To je asi pravda.“

„Kdo z vás vystřelil na Aikensena?“

„Titus,“ řekl Dolph.

„Vynadal mu a sebral mu zbraň,“ pokračoval Zerbrowski.

„Doufám, že mu ji nevrátí. Jestli by někdo neměl mít zbraň, pak je to Aikensen.“

„Máš s sebou něco na převlečení, Blakeová?“ zajímal se Zerbrowski.

„Kde bych to vzala?“

„Já mám v kufru auta dvoje tepláky. Chtěl bych se vrátit k tomu, co zbývá z mého výročí.“

Představa, že na sobě mám použité tepláky, které ležely v Zerbrowského autě, na mě byla příliš silná. „Díky, radši ne, Zerbrowski.“

Zakřenil se na mě. „Jsou čisté. Katie a já jsme chtěli jít dneska cvičit, ale nějak jsme se tam nedostali.“

„Nedorazili jste do fitka, co?“ podotkla jsem.

„Ne.“ Po krku mu stoupala červeň. Muselo to být něco skvělého nebo vážně trapného, že jsem Zerbrowského tak rychle dostala.

„A na jaké cvičení chodíte?“ zeptala jsem se.

„Člověk cvičení potřebuje,“ poznamenal Dolph důležitě.

Zerbrowski na mě pohlédl a zvedl obočí. „A jak s tebou cvičí tvůj miláček?“ Otočil se k Dolphovi. „Povídal jsem ti, že si Blakeová našla přítele? Je u ní přes noc.“

„Pan Zeeman mi zvedl telefon,“ řekl Dolph.

„Nemáš telefon hned vedle postele, Blakeová?“ chtěl vědět Zerbrowski. Hleděl na mě svýma široce rozevřenýma nejnevinnějšíma očima.

„Dones ty tepláky a odvez mě odsud,“ řekla jsem.

Zerbrowski se rozesmál a Dolph se k němu přidal.

„Jsou to Kaitiny tepláky, tak je ničím nepokecej. Jestli si budeš chtít zacvičit, radši se svlékni.“

Ukázala jsem mu pozdrav se zdviženým prstem.

„Ach, udělej to ještě jednou,“ smál se Zerbrowski, „rozevírá se ti deka.“

Všichni se úžasně bavili na můj účet.

30

Ve čtyři hodiny ráno jsem stála na chodbě před svým bytem. Oblečená jsem byla v příšerně růžové teplákové soupravě. Své mokré šaty jsem opatrně držela zmuchlané pod levou paží. I v těch nových růžových teplákách mi byla zima. Saniťáci mě propustili jenom proto, že jsem jim slíbila, že budu pít teplé tekutiny a dám si horkou koupel. Do schodů jsem vyběhla jen ve sportovních ponožkách. Mohla jsem si obléct Katiiny tepláky, ale ne její boty.

Byla mi zima, byla jsem unavená a obličej mě bolel. Bolest hlavy ale zmizela. Možná to bylo tím potopením do studené vody. Možná to bylo nágovým dotekem. Nedokázala jsem si vzpomenout na žádné příběhy, které by s nágy spojovaly spontánní uzdravení, ale už to bylo dlouho, co jsem o nágách četla. Brali jsme je v závěrečném semestru nadpřirozené biologie. Důležité vodítko bude ta perla a kobří kůže. Měla bych vyhrabat učebnici a znovu si to přečíst. I když doktoři na pohotovosti v nemocnici, do které ho odvezli, by si to měli nastudovat ještě dřív. Budou mít nágy v počítači? Podle zákona by to tak být mělo. Mají nágové někoho, aby je v opačném případě zažaloval o náhradu? Nebo vstane ze smrtelné postele a zažaluje je sám?

Podruhé během šesti hodin jsem stála bez klíčů přede dveřmi vlastního bytu. Na okamžik jsem si opřela hlavu o dveře a bylo mi mě líto. Už jsem se dneska nechtěla znovu vidět s Richardem. Musíme si promluvit o spoustě věcí, které nemají nic společného s tím, že je měňavec. Neměla jsem radost z toho, že jsem začala přemýšlet o dětech. Nechtělo se mi ty spratky probírat dneska v noci. Chtěla jsem zalézt do postele a být sama.

Zhluboka jsem se nadechla a narovnala se. Nemusím vypadat tak nešťastně, jak se cítím. Zazvonila jsem na vlastní zvonek a přísahala si, že si nechám udělat další klíče. Ne, ty další nebudou pro Richarda. Budou taky pro mě.

Richard mi otevřel. Vlasy měl pomačkané spánkem, padaly mu kolem obličeje jako těžká huňatá deka. Byl bez košile a bos. Horní

knoflík džínů měl rozepnutý. Najednou jsem byla ráda, že ho vidím. Žádostivost je úžasná věc.

Popadla jsem ho za horní okraj džínů a přitáhla ho k sobě. Když se mokré šaty dotkly jeho nahého hrudníku, trhl sebou, ale necouvl. Jeho tělo bylo spánkem rozpálené, skoro jako by měl horečku. Hřála jsem si ruce na jeho zádech, on sebou škubl, ale neuhnul. Upustila jsem mokré šaty na zem.

Políbili jsme se. Jeho rty byly něžné. Přejížděla jsem mu dlaněmi kolem pasu s prsty nebezpečně nízko. Tiše a něžně mi promluvil do ucha. Očekávala jsem sladké hlouposti nebo oplzlé přísliby. Ale skutečnost byla jiná: „Máme společnost."

Ztuhla jsem. Představila jsem si Ronnie nebo v horším případě Irvinga, jak sedí na gauči, zatímco my se tu osaháváme. „Doprdele," prohlásila jsem pomalu a procítěně.

„Konečně jsi doma, *ma petite*." To bylo ještě horší než Irving.

Zírala jsem na Richarda s otevřenou pusou. „Co se tu děje?"

„Přišel, když jsem spal. Probudilo mě, když se otevřely dveře."

Najednou mi byla zase zima až do promočených prstů u nohou. „Jsi v pořádku?"

„Vážně to chceš probírat na chodbě, *ma petite?*" Jean-Claudeův hlas byl neuvěřitelně věcný.

Nejraději bych zůstala na chodbě už jenom pro to, že mi řekl opak, ale to by bylo dětinské. A kromě toho je to můj byt.

Prošla jsem dveřmi s Richardovou hřejivou přítomností po boku. Abych měla volné ruce, kopla jsem mokré šaty do dveří. Pistole byla přes tepláky jasně vidět. Pouzdro se bez opasku volně plandalo, ale kdybych potřebovala, stejně bych ji dokázala vytáhnout. Pravděpodobně to potřebovat nebudu, ale neuškodí pánovi připomenout, že si dokážu jít za svým.

Richard zavřel dveře a opřel se o ně s rukama za zády. Obličej měl skoro úplně schovaný za záplavou vlasů. Pruhy svalů na jeho břiše si zrovna říkaly o pohlazení a asi bychom se tím právě zabývali, kdybych neměla v obýváku upíra.

Jean-Claude se posadil na gauč. Černou košili měl rozhalenou kolem nahé hrudi. Ruce měl roztažené na opěradle, což košili ještě rozevíralo a odhalovalo jeho bradavky. Pouhé dva stíny nepatrně tmavší než jeho bílá kůže. Rty mu zkřivil nepatrný úsměv. Na bílém gauči vypadal působivě a dokonale. Ladil se zařízením. Zatraceně. Budu si muset koupit nový nábytek. Něco, co není bílé ani černé.

„Co tady děláš, Jean-Claude?"

„Takhle vítáš nového nápadníka?"

„Dneska mě prosím tě neotravuj. Jsem příliš unavená a podrážděná, než abych to zvládla. Řekni mi, proč jsi tady a co chceš, a pak zmiz."

Zvedl se jako by někdo zatáhl za provázek, lehce, jako by ani neměl kosti. Košile se konečně zavřela nad bledou dokonalostí jeho těla. Aspoň něco.

„Jsem tady, abych si promluvil s tebou a s Richardem.“

„Proč?“

Zasmál se a ten zvuk po mně přejel jako zvlněná kožešina, měkký a kluzký, šimravý a mrtvý. Zhluboka jsem se nadechla a sundala si pouzdro. Není tu, aby někomu ublížil. Je tu, protože chce flirtovat. Prošla jsem kolem nich a připevnila pouzdro na opěradlo kuchyňské židle. Cítila jsem, jak mě jejich oči sledují. Bylo to současně hrozně lichotivé i nepříjemné.

Otočila jsem se k nim. Richard stál pořád u dveří, pořád byl svlečený a přitažlivý. Jean-Claude stál naprosto nehybně vedle gauče jako trojrozměrný obraz z erotického snu. Sexuální napětí v místnosti bylo astronomické. To, že k ničemu nedojde, bylo skoro smutné.

V konvici byla pořád ještě káva. Když vypiju hodně horké kávy a dám si pořádně horkou koupel, třeba roztaju. Dala bych přednost horké sprše, ve čtyři ráno je to daleko rychlejší. Ale slíbila jsem to záchranářům. Má to co dělat s vnitřní teplotou.

„A proč jsi chtěl mě a Richarda vidět?“ Nalila jsem si kávu do čistě umytého hrnku s tučňákem. Richard se umí postarat o domácnost.

„Řekli mi, že pan Zeeman má v plánu tady strávit noc.“

„I kdyby, tak co má být?“

„Kdo ti to řekl?“ zeptal se Richard. Odstrčil se ode dveří. Dokonce si zapnul vrchní knoflík u kalhot. Škoda.

„Prozradil mi to Stephen.“

„Dobrovolně by ti to neřekl,“ prohlásil Richard. Stál velmi blízko Jean-Claudea. Fyzicky byl o jen kousek vyšší. A jen napůl oblečený. Měl by být nejistý a váhavý. Ale vypadal, že je naprosto ve své kůži. Když jsem poprvé Richarda potkala, ležel nahý v posteli. Ani tehdy nevypadal rozpačitě.

„Stephen to neřekl dobrovolně,“ ujistil ho Jean-Claude.

„Je pod mou ochranou,“ řekl Richard.

„Ještě nejsi vůdce smečky, Richarde. Můžeš Stephena chránit uvnitř smečky, ale pořád vládne Marcus. Stephena mi vydal a tebe taky.“

Richard tam jenom tak stál. Ani se nepohnul, ale najednou kolem něho zavířil vzduch. Kdybyste mrkli, mohli byste to zmeškat. Děsivý náznak síly polevil, ale mě brněla kůže. Do prdele.

„Já nikomu nepatřím.“

Jean-Claude se k němu otočil. Tvář měl příjemnou a milou, hlas konverzační. „Ty neuznáváš Marcusovo vůdcovství?“ Byla to záludná otázka a všichni jsme to věděli.

„Co se stane, jestli řekne ne?“ chtěla jsem vědět.

Jean-Claude se obrátil zase ke mně. Tvář měl záměrně bez výrazu. „Řekne ne.“

„Ty to řekneš Marcusovi, a pak co?“

On se usmál, pomalu zakřivil rty a jeho dokonale modré oči zajiskřily. „Marcus to bude chápat jako přímé napadení své autority.“

Položila jsem hrnek a vyšla z kuchyně. Když jsem stála skoro mezi nimi, Richardova energie mi běhala po kůži jako proud brouků. Jean-Claude se nijak neprojevoval. Nemrtví nejsou moc hluční. „Jestli necháš Richarda zabít, třeba nepřímo, je po dohodě.“

„Nepotřebuji, abys mě chránila,“ ozval se Richard.

„Jestli se necháš zabít v boji s Marcusem, je to jedna věc, ale jestli tě zabijí kvůli tomu, že Jean-Claude žárlí, bude to moje vina.“

Richard mě pohladil po rameni. Jeho energie mi projela tělem jako elektřina. Zachvěla jsem se a on ruku spustil. „Můžu se Marcusovi podřídit a uznat jeho vůdcovství, pak budu v bezpečí.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Viděla jsem, co Marcus považuje za přijatelné. Bezpečí se to nepodobá ani vzdáleně.“

„Marcus nevěděl, že nafilmovali dvojí konec,“ řekl Richard.

„Takže ty jsi s ním o tom mluvil?“

„Bavíte se o těch rozkošných filmech, co vymyslela Raina?“ zeptal se Jean-Claude.

Oba jsme na něho pohlédli. Vyšlehla energie a ještě zesílila. Těžko se mi vedle něho dýchalo; jako když se pokoušíte polykat bouřku.

Zavrtěla jsem hlavou. Jedno po druhém. „Co o těch filmech víš?“ zeptala jsem se.

Jean-Claude se na nás podíval, na jednoho, a potom na druhého. Nakonec se mi díval do očí. „Podle tvého hlasu to vypadá důležitější, než to ve skutečnosti je. Co zase Raina provedla?“

„Jak ses o těch filmech dozvěděl?“ chtěl vědět Richard. O krok se přiblížil. Dotkl se hrudníkem mých zad a já zalapala po dechu. Kůže na celých zádech mě štípala, jako by se jí někdo dotýkal elektrickým drátem, ale nepříjemné to nebylo. Byl to prostě docela ohromující pocit. Příjemný, ale bylo jasné, že jestli to brzy nepřestane, začne to být bolestivé.

Ustoupila jsem od něho, stála mezi nimi, ale ani k jednomu z nich nebyla obrácená zády. Oba se dívali na mne. Na tvářích měli skoro identický výraz. Naprosto odcizený, jako kdyby měli představy, o kterých se mi ani nesnilo, poslouchali nějakou hudbu, na kterou já neumím tancovat. Jsem v téhle místnosti jediný člověk.

„Jean-Claude, prostě mi řekni, co víš o těch Raininých filmech. Na rovinu.“

Chviličku se na mě díval a pak graciézně pokrčil rameny. „Tak dobře. Tvoje alfa samice mi nabídla, abych s ní vystupoval v erotickém filmu. Nabídla mi hlavní roli.“

Řekla bych, že ji odmítl. Sice je exhibicionista, ale pro svá představení vyžaduje určité dekorum. Pornofilm by pro něho byl za hranicí přijatelnosti.

„Bavilo tě s ní souložit před kamerou?“ zeptal se Richard. Měl vulgární hlas a jeho energie naplnila celou místnost.

Jean-Claude se k němu otočil a v očích mu blýskal vztek. „Chvástá se tebou, můj huňatý příteli. Tvrdí, že jsi byl úžasný.“

„To bylo laciné, Jean-Claude,“ upozornila jsem ho.

„Ty mi nevěříš. Jsi si jím tak jistá?“

„V tom, že nesouložil s Rainou, ano.“

Po Richardově tváři přeběhl podivný výraz.

Zírala jsem na něj. „Přece jsi to neudělal?“

Jean-Claude se rozesmál.

„Bylo mi devatenáct. A ona moje alfa fena. Měl jsem pocit, že nemám na vybranou.“

„To určitě.“

„Smějí si vybírat z nových samců. To je jedna z věcí, které bych chtěl zarazit.“

„Pořád ještě s ní spíš?“ zeptala jsem se.

„Ne, ne od chvíle, kdy mám na výběr,“ odpověděl Richard.

„Raina o tobě mluví tak laskavě, Richarde. S takovými mazlivými podrobnostmi. Nemůže to být před tak dlouhou dobou.“

„Je to sedm let.“

„Vážně?“ V tom jediném slově se skrývaly nekonečné pochybnosti.

„Já ti nelžu, Anito,“ ujišťoval mě Richard.

Richard vykročil kupředu. Jean-Claude vyrazil proti němu. Hladina testosteronu stoupala výš než nadpřirozené síly. Asi se utopíme v obojím.

Celým tělem jsem se postavila mezi ně a natáhla ruce proti jejich hrudi. Jakmile se má ruka dotkla Richardovy nahé kůže, energie se mi vlila do paže jako nějaká chladivá elektrizující tekutina. Jean-Claudea jsem se dotkla až o chvíli později. Díky nějakému triku látky nebo upíra jsem položila ruku i na jeho holou kůži. Pleť měl chladnou a měkkou a já cítila, jak mi Richardova síla proudí tělem a naráží na tu dokonalou pleť.

V okamžiku, kdy jsem se jí dotkla, vyřinula se z upíra energetická vlna jako odpověď. Obě energie spolu nebojovaly, mísily se v mém nitru a přelévaly se mezi sebou. Jean-Claudeova energie byla jako studený nápor větru. Richardova byla hřejivá a elektrizující. Obě se navzájem živily, jako dřevo živí plamen. A pod tím vším jsem vnímala

samu sebe, tu věc, která mi dovoluje vyvolávat mrtvé. Protože pro to nemám lepší označení, pojmenovala bych to magie. Všechny tři síly se smíchaly v závrati, ze které se mi zježily chlupy, rozbušilo srdce a sevřel žaludek.

Podlomila se mi kolena a já na všech čtyřech lapala po dechu. Měla jsem pocit, že se mi kůže chce oddělit od těla. Srdce jsem cítila v krku a nemohla dýchat. Všechno mělo kolem sebe jakoby zlatavé okraje a před očima mi tančily mžitky. Hrozilo, že omdlím.

„Co to sakra bylo?“ Byl to Richard. Připadalo mi, že jeho hlas přichází z daleko větší dálky, než by měl. Nikdy předtím jsem ho neslyšela klít.

Jean-Claude si klekl vedle mě. Nepokusil se mě dotknout. Z několika centimetrů se mi díval do očí. Jeho zorničky zmizely a zbyla jenom ta nádherná půlnoční modř. Takhle jeho oči hleděly, když se ke mně choval jako upír. Myslím, že to tentokrát neudělal schválně.

Richard si klekl z druhé strany. Přiblížil ruku, aby se mě dotkl. Když byla asi tři centimetry daleko, přeskočila mezi námi jiskra jako při výboji statické elektřiny. Ucukl rukou zpátky. „Co je to?“ Jeho hlas zněl trošku vystrašeně. To já byla taky.

„*Ma petite*, můžeš mluvit?“

Přikývla jsem. Všechno bylo dokonale ostré, podobně svět vypadá, když je člověk pod vlivem adrenalinu. Stíny na Jean-Claudeově hrudi, tam, kde se mu košile rozevírala, byly trojrozměrné a hmatatelné. Látka košile měla černý jakoby kovový odstín jako záda nějakého brouka.

„Řekni něco, *ma petite*.“

„Anito, jsi v pořádku?“

Jakoby zpomaleně jsem se otočila k Richardovi. Vlasy mu padaly přes jedno oko. Každičký pramen dokonale splýval jako čára namalovaná jedním tahem. V překvapivém kontrastu k tomu jsem viděla každou řasu kolem jeho hnědého oka.

„Jsem v pořádku.“ Jsem ale doopravdy?

„Co se stalo?“ zeptal se Richard. Nebyla jsem si jistá, koho se ptá. Jen jsem doufala, že to nejsem já, protože jsem to netušila.

Jean-Claude se posadil vedle mě na podlahu a opřel se zády o stěnu. Zavřel oči a zhluboka se rozechvěle nadechl. Když vydechl, otevřel oči. Pořád měly tu intenzivní sytou barvu, jako by se chtěl na něco vrhnout. Jeho hlas zazněl normálně nebo aspoň stejně normálně jako jindy. „Nikdy jsem necítil takovou záplavu energie, aniž bych předtím prolil krev.“

„To jsem si mohla myslet, že řekneš něco dokonalého,“ poznamenala jsem.

Richard nade mnou jako by váhal, zřejmě mi chtěl pomoci, ale bál se mě dotknout. Nepřátelsky si Jean-Claudea měřil. „Co jsi nám to udělal?“

„Já?“ Jean-Claudeova překrásná tvář byla skoro ochablá, oči měl přivřené a ústa otevřená. „Já neudělal nic.“

„To je lež,“ řekl Richard. Seděl v tureckém sedu kousek ode mě, dost daleko, aby se nemusel bát, že se náhodou dotkneme, ale dost blízko, aby mezi námi stále probíhala zbytková energie. Kousek jsem se odsunula, ale zjistila jsem, že blíž k Jean-Claudeovi to není o nic lepší. Ať už to bylo cokoli, nebyla to jednorázová věc. To napětí tu pořád viselo ve vzduchu, měli jsme ho pod kůží.

Podívala jsem se na Richarda. „Mluvíš, jako by sis byl docela jistý, že něco udělal. Jsem ochotna ti věřit. Takže musíš vědět něco, co já nevím.“

„Já jsem to nezpůsobil, ani ty jsi to nezpůsobila. A poznám kouzla hned, jak je ucítím. Musel to být on.“

Otočila jsem se zase k Jean-Claudeovi. „Takže?“

Rozesmál se. Ten zvuk mi probíhal po páteři jako kartáč z chlupů, měkký, hladivý a děsivý. Bylo to příliš brzy po té záplavě energie, kterou jsme spolu sdíleli. Zachvěla jsem se a on se zasmál hlasitěji. Bolelo to a bylo jasné, že by to člověk neměl dělat, ale byl to tak úžasný pocit, že se nedalo přestat. Jeho smích byl vždycky nebezpečně lahodný jako otrávený bonbon.

„Můžu přísahat na cokoli, čemu uvěříš, že jsem záměrně nic neudělal.“

„A co jsi udělal náhodou?“ zeptala jsem se.

„Polož tutéž otázku sama sobě, *ma petite.* Nejsem jediný v téhle místnosti, kdo vládne nadpřirozenými silami.“

Dostal mě. „Tvrdíš, že to udělal jeden z nás.“

„Já říkám, že nevím, kdo to udělal, ani co *to* je. Pan Zeeman má ale pravdu v tom, že to bylo kouzlo. Surová moc tak silná, že zježí srst na krku každého vlka.“

„Co má tohle znamenat?“ chtěl vědět Richard.

„Kdybys dokázal takovou moc ovládnout, můj vlku, tak by se před ní sklonil i Marcus.“

Richard si přitáhl kolena k hrudníku a objal je rukama. Jeho oči se dívaly nepřítomně a zamyšleně. Ta představa ho zaujala.

„Jsem v téhle místnosti jediná, kdo se nepokusí upevnit svou vládu?“

Richard se na mě podíval. Tvářil se skoro omluvně. „Já Marcuse nechci zabít. Kdybych předvedl dostatečnou demonstraci moci, možná by se pokořil.“

Jean-Claude se na mě usmál. Byl to velice spokojený úsměv. „Připouštíš, že není člověk, a teď chce moc, aby se mohl stát vůdcem smečky.“ Jeho úsměv se ještě rozšířil.

„Nevěděla jsem, že jsi milovník hudby ze šedesátých let,“ poznamenala jsem.

„Je spousta věcí, které o mně nevíš, *ma petite*.“

Zůstala jsem na něho zírat. Představa Jean-Claudea tančícího v rytmu Shangri-Las byla podivnější než cokoli, co jsem dneska v noci viděla. Na nágy jsem konec konců věřila, ale tomu, že Jean-Claude má nějaké koníčky, se mi věřit nechtělo.

31

Horká koupel. A pak zase do vytahaného trička, tepláků a ponožek. Budu nejhůř oblečená osoba v místnosti. Tu černou róbu určitě při nejbližší příležitosti vyměním.

Seděli oba na gauči tak daleko od sebe, jak to jen bylo možné. Jean-Claude seděl jako nějaký manekýn, s jednou rukou na opěradle a druhou na područce gauče. Jedno chodilo měl na opačném koleni a dokonale předváděl své měkké holínky. Richard byl zkroucený na své straně gauče, jedno koleno si tiskl k nahému hrudníku a druhé měl stočené pod sebou.

Richard vypadal, že je v pohodě. Jean-Claude vypadal, jako kdyby čekal, až kolem půjde nějaký potulný fotograf. Dva muži mého života. To se nedá vydržet.

„Potřebuji se trošku vyspat, takže všichni, kdo tu nemají co dělat, ven.“

„Pokud mluvíš o mně, *ma petite*, pak nemám v úmyslu odejít, pokud Richard nepůjde se mnou.“

„Stephen ti řekl, proč jsem tady,“ spustil Richard. „Je zraněná a nesmí zůstat o samotě.“

„Podívej se na ni, Richarde. Připadá ti poraněná?“ Pokynul elegantní rukou. „Připouštím, že utrpěla určitou újmu. Ale nepotřebuje tvou pomoc. Možná dokonce nepotřebuje ani moji.“

„Richarda jsem pozvala, aby tu zůstal. Tebe jsem nezvala.“

„Ale ty jsi mě přece pozvala, *ma petite*.“

„Jednak mi tak přestaň říkat, a za druhé, kdy jsem tě pozvala?“

„Když jsem tady byl naposledy. Myslím, že to bylo v srpnu.“

Doprčic, na to jsem zapomněla. To je víc než neopatrné. Ohrozila jsem Richarda. Věci se nějak vyřešily, ale když jsem ho tady nechala

samotného, netušila jsem, že je sám na místě, kam si Jean-Claude může chodit, jak je mu libo.

„Teď už se o to postarám," řekla jsem.

„Jestli tě potěší dramatické gesto, tak si poslouž. Ale Richard tu nesmí zůstat přes noc."

„A proč ne?"

„Domnívám se, že jsi jedna z těch žen, které když dávají své tělo, dávají své srdce. Mám pocit, že jestli se vyspíš s tímhle svým panem Zeemanem, mohl by to být bod, odkud už není návratu."

„Sex není nic závazného," řekla jsem.

„Pro většinu lidí ne, ale pro tebe myslím ano."

Fakt, že mě takhle dobře zná, mi vehnal červeň do tváří. Zatraceně. „Nemám v plánu se s ním vyspat."

„Já ti věřím, *ma petite*, ale všímám si, jak ho sleduješ očima. Sedí si tu, vypadá svůdně, rozpáleně a velice čiperně. Kdybych tu nebyl, když jsi se vrátila domů, odolala bys mu?"

„Ano."

Pokrčil rameny. „Možná. Síla tvé vůle je až děsivá, ale já si nemůžu dovolit riskovat."

„Ty mi nevěříš, že mu nebudu dělat neslušné návrhy?"

Zase to pokrčení rameny, které může znamenat cokoli. Jeho úsměv byl přívětivý a blahosklonný.

„Proč? Dostal jsi na něho zálusk sám?"

Tahle otázka ho zasáhla nepřipraveného. Překvapení v jeho tváři za ten Richardův pohoršený výraz stálo. Jean-Claude pohlédl na Richarda. Věnoval mu plnou pozornost. Prohlížel si Richarda, těkal mu očima po těle v pomalém intimním tanci. Jeho pohled ale neskončil na jeho genitáliích ani na prsou, ale na krku. „Je pravda, že krev měňavců může být sladší než lidská krev. Pokud se ti podaří nenechat se roztrhat, je to hodně divoká jízda."

„Mluvíš jako násilník," řekla jsem.

Jeho úsměv rozkvetl v překvapeném zablýsknutí tesáky. „To není špatné přirovnání."

„To je totiž urážka," řekla jsem.

„Já vím, že to tak bylo míněno."

„Myslel jsem, že máme dohodu," řekl Richard.

„To máme."

„Ty si tu sedíš a mluvíš o tom, že si ze mě uděláš potravu, ale pořád máme dohodu."

„Bylo by mi potěšením tě sníst z mnoha důvodů, ale máme dohodu. Já ji neporuším."

„Jakou dohodu?" zeptala jsem se.

„Vzájemně zkoumáme své schopnosti," řekl Jean-Claude.

„Co to přesně znamená?“ zeptala jsem se.

„To úplně nevíme,“ řekl Richard. „Podrobnosti jsme ještě nedopracovali.“

„Zatím jsme se dohodli, že se navzájem nezabijeme, *ma petite*. Dej nám trošku času, abychom naplánovali to ostatní.“

„Fajn. Takže oba vypadněte.“

Richard se na gauči posadil zpříma. „Anito, slyšela jsi Lillian. Potřebuješ, aby tě pro jistotu každou hodinu někdo budil.“

„Nastavím si budík. Hele, Richarde, je mi fajn. Oblékni se a běž.“

Vypadal zmateně a trochu ublíženě. „Anito!“

Jean-Claude nevypadal ublíženě ani zmateně. Vypadal namyšleně.

„Richard tu přes noc nezůstane. Spokojen?“

„Ano.“

„Ani ty tu nezůstaneš přes noc.“

„To jsem ani neměl v plánu.“ Vstal a natočil ke mně obličej. „Odejdu hned, jak dostanu polibení na dobrou noc.“

„Co?“

„Můj polibek.“ Obešel gauč a postavil se přede mě. „Musím přiznat, že jsem si představoval, že na sobě budeš mít něco trošku“ – zatahal mě za rukáv – „víc erotického, ale člověk se musí spokojit s tím, co dostane.“

Vytrhla jsem mu rukáv z prstů. „Ještě jsi nic nedostal.“

„To je pravda, ale neztrácím naději.“

„Nechápu proč,“ řekla jsem.

„Dohoda mezi mnou a Richardem vychází ze skutečnosti, že spolu všichni chodíme. Chodíš s Richardem a chodíš i se mnou. Oba se ti dvoříme. Taková malá spokojená rodinka.“

„Nemůžeš to urychlit? Chtěla bych do postele.“

Mezi jeho očima se objevila maličká vráska. „Anito, ty mi to vůbec neulehčuješ.“

„Hurá,“ řekla jsem.

Vráska se vyhladila a on si vzdychl. „Ty si myslíš, že jsem čekal, že to bude snadné?“

„Ano,“ odpověděla jsem, „čekal.“

„Polibek na dobrou noc, *ma*… Anito. Jestli se mnou vážně chceš chodit, tak nebude poslední.“

Probodla jsem ho pohledem. Chtěla jsem mu říct, ať táhne do háje, ale v jeho postoji bylo něco divného. „A když řeknu, že žádný polibek nebude?“

„Tak pro dnešek odejdu.“ Přistoupil ke mně blíž, takže jsme se skoro dotýkali. Látka jeho košile se mi vpředu otírala o tričko. „Ale jestli se budeš s Richardem líbat a mně tohle privilegium odepřeš, pak

je po naší dohodě. Aby se tě on dotýkat směl a já ne, to mi nepřipadá ani trošku fér.“

S tím chozením jsem souhlasila, protože mi to v tu chvíli připadalo jako dobrý nápad, ale teď… Nedomýšlela jsem, jaké to bude mít důsledky. Chodit spolu, líbat se, skončit v posteli. No nazdar! „Nelíbám se ještě před prvním rande.“

„Ale ty už jsi mě políbila, Anito.“

„Ale ne ze své vůle,“ upozornila jsem ho.

„Ještě řekni, že se ti to nelíbilo, *ma petite*.“

Nejradši bych zalhala, ale ani jeden z nich by mi to nesežral. „Jsi neodbytný zmetek.“

„Zdaleka ne tak neodbytný, jak bych si přál,“ řekl.

„Nemusíš dělat nic, co bys nechtěla,“ ozval se Richard. Klečel na gauči a rukama svíral opěradlo.

Zavrtěla jsem hlavou. Nevím jistě, jestli bych to dokázala vysvětlit slovy, ale jestli to vážně chceme udělat takhle, tak má Jean-Claude pravdu. Nemůžu se s Richardem držet za ruku a s ním ne. A je to vážný motiv nezajít s Richardem až do konce. Něco za něco a tak podobně.

„Po našem prvním rande ti sama ráda dám polibek, ale ne před ním,“ prohlásila jsem. Rozhodla jsem se vyzkoušet starý trik z koleje.

Zavrtěl hlavou. „Ne, Anito. Ty sama jsi řekla, že máš Richarda ráda nebo ho dokonce miluješ. Že si dokážeš představit, že bys s ním, na rozdíl ode mě, strávila celý život. Třeba je daleko příjemnější. Pokud jde o příjemné chování, nemůžu s ním soupeřit.“

„To je svatá pravda,“ souhlasila jsem.

Koukal na mě svýma tak modrýma očima. Nepoužil svou sílu, ale v jeho pohledu byl důraz. Nebyla to magie, ale stejně tu bylo nebezpečí.

„Ale je tu jedna oblast, ve které s ním soupeřit můžu.“ Cítila jsem ten pohled na svém těle, jako by se mě dotýkal. Pod tlakem jeho pohledu jsem se zachvěla.

„Nech toho.“

„Ne.“ Jediné slůvko, něžné jako pohlazení. Jeho hlas patřil k jeho nejlepším stránkám. „Jediné políbení, Anito, a můžeme toho tady nechat. Ale neztratím tě bez boje.“

„Jsi schopný s Richardem bojovat jenom proto, že tě nepolíbím?“

„Nejde o ten polibek, *ma petite.* Jde o to, co jsem viděl, když jste se setkali u dveří. Viděl jsem, jak se z vás před mýma očima stává pár. Musím hned zasáhnout, nebo je všechno ztraceno.“

„Využíváš svůj hlas, aby sis ji podmanil,“ poznamenal Richard.

„Slibuji, že dneska nepoužiji žádný trik.“

Když slíbí žádné triky, myslí to vážně. Když dá své slovo, tak je dodrží. Což také znamená, že dneska v noci klidně bude o polibek s

Richardem bojovat. Obě pistole jsem nechala v ložnici. Zatraceně, na tohle jsem teď moc unavená.

„O. K," řekla jsem.

„Nemusíš dělat nic, co bys nechtěla, Anito," opakoval Richard.

„Jestli máme všichni skončit v krvavé bitce, tak ať je to kvůli něčemu důležitějšímu, než je políbení."

„Ty to chceš udělat," řekl Richard. „Ty ho chceš políbit." Neznělo to moc potěšeně.

Co jsem mu měla říct? „V tuhle chvíli bych nejvíc ze všeho chtěla do postele. Sama. Potřebuji se alespoň trochu vyspat." To byla pravda. Možná ne celá pravda, ale stačilo to, abych si vysloužila zmatený a zamračený pohled od Richarda a podrážděný povzdech od Jean-Claudea.

„Jestli je to tak nechutná povinnost, tak to provedeme rychle," řekl.

Stáli jsme tak blízko, že nemusel udělat ani krok, aby se ke mně přitiskl tělem. Pokusila jsem se zvednout ruce a zachovat nějakou vzdálenost mezi námi. Přejela jsem dlaněmi po nahé kůži jeho břicha. Uskočila jsem od něj a sbalila ruce do pěstí. Pocit z jeho kůže mi na dlaních zůstal.

„Co je, *ma petite?*"

„Nech ji na pokoji," řekl Richard. Stál vedle gauče s rukama volně sevřenýma v pěst. Kůže mi sršela jeho energií. Ta se k nám blížila jako pomalu vanoucí větřík. Vlasy se mu shrnuly přes jednu stranu obličeje. Přes tuhle oponu vlasů se díval ven. Obličej měl ve stínu. Na nahé kůži mu zářilo světlo a odráželo se na ní v šedých, zlatých a černých odstínech. Jen tam stál a najednou vypadal jako primitiv. Místností zaznělo hluboké, až do páteře pronikající zavrčení.

„Nech toho, Richarde."

„Používá na tebe svou moc." Jeho hlas byl změněný k nepoznání. Hluboké basové vrčení, které už přestávalo být lidské. Byla jsem vděčná za ty stíny. Byla jsem ráda, že nevidím, co se děje v jeho obličeji.

Měla jsem takové obavy, že by Jean-Claude mohl začít boj, že mě ani nenapadlo, že by s tím mohl přijít Richard. „Nepoužil na mě svou moc. Jenom jsem se dotkla jeho holé kůže. Nic víc."

Vykročil dopředu do světla a obličej měl normální. Co se děje uvnitř toho hladkého hrdla, za těmi rty, co si zrovna říkají o líbání, že je jeho hlas tak obludný?

„Oblékni se a vypadni."

„Cože?" Jeho rty se pohnuly, ale vyřinulo se z nich to vrčení. Bylo to jako dívat se na špatně nadabovaný film.

„Pokud Jean-Claude na tebe nesmí zaútočit, pak samozřejmě ani ty nesmíš napadnout jeho. Myslela jsem, že jediná příšera, se kterou mám

co dělat, je on. Jestli se nedokážeš chovat jako člověk, Richarde, tak zmiz.“

„A co můj polibek, *ma petite*?“

„Oba jste to dohnali tak daleko, jak to pro dnešek šlo,“ odpověděla jsem. „Oba ven.“

Položero v místnosti naplnil Jean-Claudeův smích. „Jak si přeješ, Anito Blakeová. Najednou už mi pan Zeeman nedělá takové starosti.“

„Než si začneš gratulovat, Jean-Claude – ruším své pozvání.“

Ozval se zvuk jako tichý aerodynamický třesk. Místnost naplnilo zaburácení. Dveře se otevřely a narazily na stěnu. Dovnitř se vehnal vítr jako neviditelná řeka, škubal nám za oblečení a hrnul nám vlasy do očí.

„To snad nebylo nutné,“ řekl Jean-Claude.

„Ale ano,“ odpověděla jsem, „bylo.“

Bylo to, jako kdyby ho nějaká neviditelná ruka vystrčila ze dveří. A zabouchla je za ním.

„Je mi to líto,“ řekl Richard. Vrčení sláblo. Hlas už měl skoro normální. „Úplněk je moc blízko na to, abych se takhle rozčiloval.“

„Já to nechci poslouchat,“ řekla jsem. „Běž prostě pryč.“

„Mrzí mě to, Anito. Většinou takhle neztrácím kontrolu, dokonce ani při úplňku.“

„A co je dneska jinak?“

„Ještě nikdy jsem nebyl zamilovaný. Zřejmě mi to nějak narušuje koncentraci.“

„To s tebou dělá žárlivost,“ upozornila jsem ho.

„Tak mi řekni, že nemám důvod žárlit, Anito. Přesvědč mě o tom.“

Povzdechla jsem si. „Běž pryč, Richarde. Než půjdu do postele, musím si ještě vyčistit pistole a nůž.“

Usmál se a zavrtěl hlavou. „Dneska jsem tě asi nepřesvědčil o tom, jak moc jsem člověk.“ Obešel gauč a naklonil se přes něj pro svůj svetr, který ležel úhledně složený na podlaze.

Natáhl si ho přes hlavu. Z kapsy džínsů vytáhl gumičku a stáhl si vlasy dozadu. I přes svetr jsem viděla, jak mu pracují svaly na pažích. Natáhl si boty a sklonil se, aby si je zavázal.

Kabát měl dlouhý až po kotníky. V položeru vypadal jako kápě.

„Počítám, že ani já polibek nedostanu.“

„Dobrou noc, Richarde,“ řekla jsem místo odpovědi.

Zhluboka se nadechl a pak pomalu vydechl. „Dobrou noc, Anito.“

Odešel. Zamkla jsem dveře. Vyčistila jsem zbraně a šla do postele. Po tom představení, které mi předvedli Richard s Jean-Claudem, byl browning ta jediná věc, kterou jsem dneska chtěla mít u sebe v posteli. No tak dobře, ještě plyšového tučňáka.

32

Zazvonil telefon. Připadalo mi, že zvoní už dlouho. Ležela jsem v posteli, poslouchala jeho zvonění a čekala, kdy to sakra ten záznamník zvedne. Převalila jsem se a natáhla se vedle postele pro sluchátko. Nebylo tam. Zvonění přicházelo z vedlejšího pokoje. Do prdele. Včera v noci jsem si ho zapomněla přinést zpátky.

Vylezla jsem z teplých peřin a potácela se do obýváku. Telefon musel zazvonit aspoň patnáctkrát, než jsem se k němu dostala. Klesla jsem na podlahu se sluchátkem přitisknutým k uchu. „Kdo je tam?“

„Anito?“

„Ronnie?“

„Máš děsný hlas.“

„A ještě hůř vypadám,“ řekla jsem.

„Co se stalo?“

„Až potom, proč mi voláš v –“ podívala jsem se na hodinky „– sakra, v sedm ráno. A mělo by to být něco důležitého!“

„Ono to je dost důležité. Myslela jsem, že bychom měly stihnout George Smitze, než odejde do práce.“

„A proč?“ Ve tváři mi tepalo. Položila jsem se na koberec a opřela si telefon u ucha. Koberec byl úžasně měkký.

„Anito, Anito, jsi tam?“

Zamrkala jsem a uvědomila si, že jsem usnula. Posadila jsem se a opřela se o zeď. „Jsem tady, ale neslyšela jsem ani slovo z toho, co jsi řekla po tom, že si musíme promluvit se Smitzem, než půjde do práce.“

„Já vím, že nejsi ranní ptáče, Anito, ale ještě nikdy jsi mi neusnula. Kolik jsi toho v noci naspala?“

„Asi hodinu.“

„Proboha, to je mi líto. Ale myslela jsem, že bys o tom chtěla vědět. Našla jsem pistoli, ze které se ještě kouří.“

„Prosím tě, Ronnie, o čem to mluvíš?“

„Mám fotky George Smitze s nějakou jinou ženou.“ Chvíli počkala, až to vstřebám. „Jsi tam, Anito?“

„Jsem tady. Přemýšlím.“ To druhé bylo daleko horší, než bych si přála. Hned po ránu nebývám v nejlepší formě. Po hodině spánku jsem se k tomu ani nepřiblížila. „Proč říkáš, že to je kouřící pistole?“

„No, manželé často nahlásí, že se žena pohřešuje, aby odvrátili podezření.“

„Ty myslíš, že Smitz se své ženy zbavil?“

„Vyjádřila jsi to moc poeticky, ale ano, myslím.“

„Proč? Spousta mužů svou ženu podvádí, ale většina z nich ji nezabije.“

„Mám přesvědčivý důkaz. Jakmile jsem udělala tu fotku, obešla jsem pár obchodů se zbraněmi v okolí. V obchodě poblíž řeznictví si koupil stříbrné kulky.“

„To nebylo moc prozíravé,“ poznamenala jsem.

„To většina vrahů nebývá.“

Přikývla jsem, uvědomila si, že to nemůže vidět, ale bylo mi to fuk. „Fajn, vypadá to, že pan Smitz není ten truchlící vdovec, za kterého se vydává. A co s tím chceš dělat?“

„Konfrontovat ho u něho doma.“

„A proč nejít na policii?“

„Prodavač si není úplně jistý, že to byl George.“

Zavřela jsem oči. „Skvělý, to je prostě skvělý. Ty si myslíš, že se nám přizná?“

„Mohl by. Patnáct let s ní spával v jedné posteli. Je to máma jeho dětí. Mohl by cítit velikou vinu.“

Po hodině spánku mi to nemyslí ani trochu reálně. „Poldové, aspoň za bukem by měli čekat poldové.“

„Anito, je to můj klient. Já své klienty nepředávám policii, pokud nemusím. Jestli se přizná, tak je zavoláme. Jestli se nepřizná, předám jim, co budu mít. Ale nejdřív to musím zkusit po svém.“

„Fajn, zavoláš mu a řekneš, že tam jedeme, nebo chceš, abych to udělala já?“

„Já to udělám. Jenom jsem si myslela, že bys ráda byla u toho.“

„Jo, dej mi vědět v kolik.“

„Ještě neodešel do práce. Zavolám mu a zastavím se pro tebe.“

Nejradši bych řekla: „Ne, musím jít zase do postele,“ ale co kdyby ji zabil? Co jestli zabil i ty ostatní? George mi nepřipadal dost nebezpečný na to, aby přemohl měňavce, ale taky jsem si myslela, že doopravdy truchlí. Že má o svou ženu opravdu strach. Co sakra můžu vědět?

„Budu připravená,“ odpověděla jsem. Zavěsila jsem bez rozloučení. Začínám být stejně hrozná jako Dolph. Až sem Ronnie přijede, musím se jí omluvit.

Telefon zazvonil, ještě než jsem se vyškrábala na nohy. „Co je, Ronnie?“

„Tady Richard, Anito.“

„Promiň, Richarde, o co jde?“

„Mluvíš příšerně.“

„Ty ne, a přece ses nevyspal o moc víc než já. Jak to, že máš o tolik spokojenější hlas? Doufám, že nejsi ranní ptáče.“

Rozesmál se. „Promiň, vinen v plném rozsahu obžaloby.“

Že je huňáč, to bych mu mohla odpustit; ale že je ranní ptáče, to si budu muset promyslet. „Richarde, nevykládej si to zle, ale co chceš?“

„Jason se pohřešuje.“

„Kdo je to Jason?“

„Mladý samec, blonďatý, lezl po tobě v Potřeštěné kavárně.“

„Aha, vzpomínám si. A ztratil se?“

„Ano. Jason je jeden z nových členů naší smečky. Dneska je úplněk. Zrovna dneska by se neodvážil jít sám ven. Když jeho ručitel přišel k němu domů, byl pryč.“

„Ručitel – jako u anonymních alkoholiků?“

„Něco takového.“

„Nějaké stopy boje?“

„Ne.“

Vstala jsem a nesla si telefon v jedné ruce. I přes tíživou únavu jsem se snažila přemýšlet. Jak si to Richard představuje mít tak veselý hlas? „Manžel Peggy Smitzové – Ronnie ho přistihla s jinou ženou. Nějaký prodavač mu nejspíš prodal stříbrné kulky.“

Na druhém konci linky bylo ticho. Slyšela jsem jeho slabý dech, ale to bylo všechno. Ten dech byl trošku zrychlený.

„Řekni něco, Richarde.“

„Jestli Peggy zabil, my se o to postaráme.“

„Nenapadlo tě, že by mohl být za všemi těmi zmizeními?“ zeptala jsem se.

„Nechápu, jak by to udělal.“

„A proč ne? Stříbrná kulka vyřídí každého měňavce. Na to není potřeba žádné zvláštní umění. Potřebuješ jenom, aby ti ten měňavec důvěřoval.“

Ještě delší ticho. „O. K, co chceš tedy dělat?“

„Já s Ronnie ho půjdeme teď ráno konfrontovat. Jestli Jason zmizel, nemůžeme si dovolit chodit okolo horké kaše. Nemohl bys mi poslat pár měňavců, aby mi pomohli nahnat Smitzovi strach? Třeba se pomocí svalů rychleji dopracujeme pravdy.“

„Já mám dneska školu a nemůžu si dovolit, aby zjistil, kdo jsem.“

„Já tě nežádám, abys přišel osobně. Stačí, když pošleš někoho ze svých. Jenom se pokus, ať vypadají trošku hrozivě. Irving je sice vlkodlak, ale moc děsivě nepůsobí.“

„Někoho ti pošlu. K tobě domů?“

„Jo.“

„Kdy?“

„Hned, jak to bude možné. A… Richarde.“

„Ano.“

„Neříkej nikomu, že podezříváme George Smitze. Nechtěla bych ho najít roztrhaného, až tam dorazíme.“

„To bych neudělal.“

„Ty ne, ale Marcus možná, a jsem si jistá, že Raina klidně.“

„Řeknu jim, že máte podezřelého a že potřebujete posilu. Neřeknu jim, koho podezíráte."

„Super, díky."

„Jestli najdeš Jasona, než ho zabijí, budu tvým dlužníkem."

„Vyberu si odměnu v sexuálních službách," odpověděla jsem. Ve chvíli, kdy jsem to vypustila z úst, jsem si přála, aby k tomu nedošlo. Bylo to myšleno doopravdy, ale po dnešní noci jsem už nebyla docela přesvědčená.

Zasmál se. „Tak domluveno. Musím utíkat do práce. Miluju tě."

Na okamžik jsem zaváhala. „I já tě miluju. Pěkně dětičky uč."

Na několik tepů se odmlčel. Všiml si toho zaváhání. „To budu. Ahoj."

„Ahoj." Když jsem zavěsila, na okamžik jsem zůstala na místě. Jestli někdo kolem střílí měňavce, tak je Jason mrtvý. To nejlepší, co bych mohla dokázat, je najít mrtvolu. Je to lepší než nic, ale ne dost.

33

To ráno, trochu po deváté, jsme zastavili před domem George Smitze. Řídila Ronnie. Já si nesla brokovnici. Na zadním sedadle seděli Raina s Gabrielem. Kdybych si mohla vybrat, vybrala bych si jako posilu někoho jiného. Jako posilu bych si navíc nevybrala bývalou milenku svého kluka. Co si vlastně Richard myslí? Nebo mu možná Raina nedala na vybranou. Teď je tady ona, ne jejich sex. Ale přesto si nejsem jistá, jaký z toho mám pocit. No dobře. Moc dobře vím, jaký mám pocit. Jsem nasraná. I já jsem spala s jiným. Nečiň jinému… a tak dál. Každopádně mi Richard poskytl přesně to, o co jsem ho požádala: hrozivé, strach vzbuzující měňavce. Nejsem zvyklá, že dostanu přesně to, o co si řeknu. Příště budu ještě konkrétnější.

Gabriel byl zase oblečený v černé kůži. Klidně to mohl být úplně stejný oděv, ve kterém jsem ho viděla poprvé. Včetně okované rukavice na pravé ruce. Ale třeba je celý jeho šatník jen ohromná hromada kůží. Náušnice byly pryč. Dokonce i dírky v chrupavce se zahojily.

Raina byla oblečená docela normálně. Skoro. Na sobě měla po kotníky dlouhý kožich. Z lišky. Kanibalismus je jedna věc, ale nosit kožešinu svých příbuzných? To mi připadalo trošku moc chladnokrevné i na tuhle šílenou pekelnou děvku. Jasně, ona je vlk, ne liška, ale sakra, já kožešiny nenosím z morálních důvodů. Ona je staví na odiv.

Naklonila se kupředu. „Co děláme před Pegginým domem?"

Je čas obrátit karty. Tak proč se mi do toho nechce? Rozepnula jsem si pás a otočila se, abych na ni viděla. Dívala se na mě s docela příjemným výrazem. Ve své lykantropí podobě měla vysoké lícní kosti a svůdné rty. Třeba se dneska chystala na něco ohavného.

Gabriel se rozvaloval na zadním sedadle. Jeho ruka v rukavici putovala dolů po Ronniině paži. Dokonce i přes kožich se zachvěla. „Dotkni se mě ještě jednou a nacpu ti tu ruku do krku." Odtáhla se od něho tak daleko, jak jí to dovoloval volant, což moc daleko nebylo. Gabriel se jí během jízdy dotkl několikrát. Jen tak ji škádlil, nic, co by ji uvádělo do rozpaků, ale stejně to bylo otravné.

„Ruce jsou moc kostnaté, dávám přednost šťavnatějšímu kousku masa. Vybral bych si prsíčko nebo stehýnko," řekl Gabriel. Jeho šedivé oči byly úžasné dokonce i ve slunečním světle, a možná dokonce ještě víc. V jejich šedi bylo takové světlo, že doslova zářily. Už jsem takové oči viděla, ale pořád jsem si je nedokázala zařadit.

„Gabrieli, přestaň otravovat. Chápu, že si škádlení Ronnie ohromně užíváš, ale jestli toho nenecháš, podíváme se, jak ti funguje schopnost regenerace."

Přisunul se na sedadle blíž ke mně. To není zrovna zlepšení. „Jsem tvůj, kdykoli po mně zatoužíš."

„Doopravdy patří ke tvé představě ideálního sexu přiblížit se ke smrti tak blízko?"

„Pokud to bude bolet," přisvědčil Gabriel.

Ronnie na nás hleděla rozšířenýma očima. „O vašem společném večeru mi budete muset něco říct."

„To by tě určitě nezajímalo," odpověděla jsem.

„Proč jsme tady?" zeptala se znovu Raina. Nenechala se panem Koženým odvést od tématu. Dobře jí tak. A špatně pro mě. Její pohled byl tak intenzivní, jako by můj obličej byla ta nejdůležitější věc na světě. Tak tohle na ní Marcus vidí? Spousta mužů je nesmírně polichocena, když pozornost nevěnujeme ničemu jinému. To jsme ale všichni.

„Ronnie?"

Vytáhla z kabelky fotky. Byly to obrázky, které nepotřebují žádné vysvětlení. George byl hrozně neopatrný, nechal roztažené závěsy.

Gabriel se stočil na sedadle a se širokým úsměvem ve tváři listoval fotografiemi. Dostal se k jednomu konkrétnímu obrázku a rozesmál se. „Velice působivé."

Rainina reakce byla naprosto odlišná. Ani trochu ji to nepobavilo. Byla naštvaná. „Ty jsi nás sem přivezla, abychom ho potrestali za to, že Peggy podvádí?"

„Ne tak docela," řekla jsem. „Myslíme si, že je odpovědný za její zmizení. A jestli je zodpovědný za její zmizení, může být odpovědný ještě za další věci."

Raina na mě hleděla. Její soustředění bylo pořád stejně výhradní, ale teď jsem musela bojovat s nutkáním se zavrtět. Její zloba byla prostá a nefalšovaná. George ublížil příslušnici smečky. Za to zaplatí. V jejím pohledu nebyla žádná nejistota, jen bezprostřední vztek.

„Mluvit budeme Ronnie a já. Vy dva jste tu, abyste mu nahnali strach, pokud to bude potřeba."

„Pokud je tu nějaká možnost, že má Jasona, nemáme čas na žádné jemnosti."

Souhlasila jsem s ní, ale nahlas jsem to neřekla. „My budeme mluvit, vy se budete držet vzadu a tvářit se výhružně. Pokud po vás nebudeme něco chtít. Jasné?"

„Jsem tady, protože mě o to požádal Richard," ujistila mě Raina. „On je alfa samec a já poslouchám jeho příkazy."

„Nějak jsem neměla dojem, že bys poslouchala něčí příkazy," poznamenala jsem.

Slehla po mně hodně nestoudným úsměvem. „Poslouchám příkazy, které chci poslechnout."

Tomu jsem věřila. Palcem jsem ukázala na Gabriela. „A kdo zavolal jeho?"

„Já jsem si ho vybrala. Gabriel v zastrašování vyniká."

Je veliký, oblečený v kůži, okovaný cvočky a má ostré špičaté zuby. Jo, řekla bych, že to vzbuzuje strach.

„Dejte mi své slovo, že se budete držet zpátky, pokud vás nebudeme potřebovat."

„Richard povídal, že tě máme poslouchat stejně jako bychom poslouchali jeho," prohlásila Raina.

„Výborně. Poněvadž Richarda posloucháš, jenom pokud ti to vyhovuje, co to přesně znamená?"

Raina se zasmála. V tom zvuku byl drsný vypočítavý tón. Při takovém smíchu se vám vybaví šílení vědci a lidé dlouho držení na samotce. „Nechám tě to vyřídit, Anito Blakeová, pokud odvedeš dobrou práci. Jason je člen mé smečky. Nedovolím, aby ho tvoje upejpavost ohrozila."

Líbilo se mi to čím dál tím míň. „Já nejsem upejpavá."

Usmála se. „To je pravda. Omlouvám se."

„Ty nejsi vlk," řekla jsem Gabrielovi. „Co ty z toho budeš mít?"

Gabriel se usmál a zablýskal ostrými špičatými zuby. „Marcus i Richard mi budou dlužit laskavost. Celá ta zatracená smečka mi bude dlužná."

Přikývla jsem. To byl motiv, kterému bych věřila. „Vrať ty obrázky Ronnie. Žádné kousavé poznámky, prostě jí je vrať."

Našpulil pusu a vystrčil spodní ret. Bez těch tesáků by to fungovalo líp. Ale fotky Ronnie odevzdal. Jeho prsty jí přejely po dlani a chvilku tam spočinuly, ale nic neřekl. Přesně tohle jsem žádala. Proč ti měňavci berou sakra všechno tak doslova?

Upíral na mě své podivné oči. Najednou jsem si vzpomněla, kde jsem ty oči viděla. Za maskou ve filmu, který bych nejraději neviděla. Ten druhý muž v tom snuffu byl Gabriel. Nebyla jsem dost vyspalá, abych dokázala zakrýt své zděšení. Cítila jsem, jak se mi vraští tvář, a nedokázala jsem to zastavit.

Gabriel naklonil hlavu na stranu jako pes. „Proč se na mě díváš, jako by mi právě vyrostla další hlava?"

Co jsem mu měla říct? „Tvé oči. Právě jsem přišla na to, kde jsem je viděla."

„Ano?" Přisunul se blíž, položil si bradu na opěradlo sedadla a dovolil mi, abych si ty zářivé oči dobře prohlédla. „Kde?"

„V zoo. Ty jsi leopard." Lež má krátké nohy, ale mě honem nic lepšího nenapadlo.

Mrkl, ale dál se na mě díval. „Mňau, ale myslela jsi na něco jiného." Znělo to, jako by si byl naprosto jistý.

„Věř si tomu nebo ne, mně je to úplně fuk. Lepší odpověď ode mě nedostaneš."

Zůstal ve stejné poloze, bradu si podepíral o čalounění. Nebyla mu vidět ramena, takže jeho hlava vypadala jako bez těla, jako nabodnutá na kůl. A to je docela přesné, jestli Edward zjistí, kdo je. A Edward na to přijde. S radostí mu to řeknu, jestli to zabrání výrobě dalších filmů. Nebyla jsem si samozřejmě jistá, že to tomu zabrání. Celé to je Rainin nápad. Možná, že o tom alternativním konci nic neví. Jo, a já si přivydělávám jako velikonoční zajíček.

Ronnie na mě zírala. Zná mě příliš dobře. O tom filmu jsem jí nic neřekla. A teď jsem ji seznámila se dvěma hlavními hvězdami. Kurva! Vystoupili jsme z auta do jasného mrazivého zimního dne. Kráčeli jsme po chodníku a v zádech nám šel měňavec, kterého jsem viděla před kamerou zavraždit ženu a žrát její ještě se škubající tělo. Kéž je Georgi Smitzovi Bůh milostivý, jestli je vinen. A kéž je milostivý nám všem, jestli není. Jason se pohřešuje. Richard říkal, že to je jeden z nejnovějších členů smečky. Pokud ho nemá George Smitz, tak kdo tedy?

34

Než jsem se stačila dotknout zvonku, popadla mě Raina za ruku. Její sevření bylo ohromně hbité. Vůbec jsem nestačila nijak zareagovat. Nehty měla dlouhé a dokonale upravené, s lakem v barvě připálené dýně. Tyhle oranžovohnědé nehty se mi zaťaly do zápěstí právě tak hluboko, aby neporušily kůži. Nechala mě pocítit sílu té jemné ručky. Neublížila mi, ale úsměv na její tváři říkal, že by mohla. Vrátila jsem jí ho. Je sice silná, ale není to upír. Vsadila bych se, že stačím vytáhnout pistoli, než mi rozdrtí zápěstí.

Nepokusila se o to. Pustila mě. „Možná bychom s Gabrielem měli jít zadem. Říkalas, že si přeješ, abychom se drželi vzadu.“ Usmívala se a tvářila se nesmírně rozumně. Otisky nehtů na mé kůži pořád ještě nezmizely.

„No jen se na nás podívejte slečno Blakeová. Dokonce i když nic neřekneme, nemůže si nás nevšimnout.“

To znělo rozumně. „Jak se vy dva dostanete zadem dovnitř, pokud bude zavřeno?“

Raina mi věnovala pohled hodný Edwarda, jako kdybych jí položila hodně pitomou otázku. Jsem tady jediná, kdo neumí otevřít zámek? „Fajn, tak běžte.“

Raina se usmála a odešla neuklizeným sněhem. Její kaštanové vlasy zářily proti liščí kožešině. Hnědé boty s vysokými podpatky zanechávaly v tajícím sněhu malé ostré stopy. Gabriel jí šel v patách. Řetězy na jeho kožené bundě při chůzi cinkaly. Jeho okované kovbojské boty rozdupaly Raininy elegantní stopy, jako kdyby to dělal schválně.

„Ty si nikdo s podomními obchodníky nesplete,“ poznamenala Ronnie.

Přejela jsem pohledem naše džíny, moje niky a její sněhule, svoji koženou bundu a její dlouhý semišový kabát. „Nás taky ne,“ upozornila jsem ji.

„To je fakt.“

Zazvonila jsem na zvonek.

Stály jsme na malé přední verandě a poslouchali, jak kape z okapu. Měli jsme jednu z těch podivných zimních oblev, jimiž je Missouri tak proslulá. Sníh byl rozbředlý a ztrácel se jako sněhulák na sluníčku. Ale dlouho to nevydrží. Tolik sněhu v prosinci je stejně hodně neobvyklé. Skutečný sníh tu většinou nemíváme až do ledna nebo února.

Panu Smitzovi trvalo dlouho, než došel ke dveřím. Nakonec jsem zaslechla pohyb. Ke dveřím se pohybovalo něco dost těžkého na to, aby to byl člověk. Dveře nám otevřel George Smitz ve zkrvavené zástěře oblečené přes džíny a světle modrou košili.

Na jednom rameni měl krvavou skvrnu, jako kdyby zvedl hovězí půlku a umazal se krví. Otřel si ruce o zástěru, plochu dlaní otíral o látku, jako kdyby si je pořád nemohl očistit. Třeba prostě není zvyklý být celý od krve. Nebo se mu možná potí dlaně.

Usmála jsem se a podala mu ruku. Stiskl ji. Dlaň měl zpocenou. Je nervózní. Výborně. „Jak se vám vede, pane Smitzi?“

Potřásl si rukou s Ronnie a uvedl nás dovnitř. Stáli jsme v malé předsíňce. Po jedné straně byl kumbál, na protější stěně zrcadlo s nízkým stolkem. Na něm stála váza plná žlutých hedvábných květů. Stěny byly světle žluté a ladily s květinami.

„Odložíte si kabáty?“

Jestli je vrah, tak je to ten nejzdvořilejší, se kterým jsem se setkala. „Ne díky, necháme si je.“

„Peggy na mě vždycky vyjížděla, když jsem někomu neřekl o kabát. ‚Georgi, nevyrostl jsi v chlévě, zeptej se, jestli jim nemáš pověsit kabát.‘“ Připadalo mi, že ji dost přesně napodobuje.

Vešli jsme do obýváku. Měl světle žluté tapety s maličkými hnědými kvítky. Gauč, dvojmístná pohovka i sklápěcí křeslo, všechno bylo světle, světlounce žluté, skoro bílé. Na světlém dřevěném stolku byly další hedvábné květiny. Žluté.

Obrázky na stěně, tretky na policích, a dokonce i koberec pod našima nohama, všechno bylo žluté. Připadala jsem si jako uvnitř kapky citrónové šťávy.

Buďto mi to bylo vidět ve tváři, nebo na to byl George zvyklý. „Žlutá byla Peggina oblíbená barva.“

„Byla?“

„Chtěl jsem říct *je*, Pane Bože.“ Zhroutil se na světle citrónový gauč a tvář ukryl ve svých ohromných dlaních. On byl jediná věc v celé místnosti, která neladila se žlutými krajkovými záclonami. „Ta nejistota je strašná.“ Pohlédl na nás. V očí se mu třpytily slzy. To bylo na Oscara.

„Slečna Simsová povídala, že máte o Peggy nějaké zprávy. Našli ji? Je v pořádku?“ Jeho oči byly tak bezelstné, že bylo utrpení se do nich podívat. Pořád jsem si nebyla jistá, jestli lže. Kdybych neviděla jeho fotky s tou druhou ženou, nevěřila bych tomu. Nevěra ale samozřejmě ještě není vražda. Může být vinen jedním, a tím druhým ne. No jasně.

Ronnie se posadila na gauči tak daleko od něho, aby to ještě nepůsobilo nespolečensky. Mnohem líp než já se přetvařuje, že se v přítomnosti toho zmetka cítí dobře. Jestli se mi někdy podaří se vdát a můj muž mě bude podvádět, určitě nebudou pohřešovat mne.

„Prosím, posaďte se, slečno Blakeová. Nezlobte se, já jsem nikdy nebyl moc dobrý hostitel.“

Opřela jsem se o opěradlo žlutého sklápěcího křesla. „Myslela jsem, že pracujete ve stavebnictví, pane Smitzi. Proč máte tu zástěru?“

„Peggin táta nemůže vést obchod sám. Převedl ho na ni už před lety. Možná jsem měl přestat dělat na stavbách. Ale to víte, je to rodina. Nemůžu ho nechat ve štychu. Většinu práce dělala Peggy. Tátovi je skoro dvaadevadesát. Prostě to všechno nezvládne.“

„Vy to řeznictví zdědíte?“ zeptala jsem se. Automaticky jsme vklouzly do modelu hodný podlá a zlý polda. Zkuste hádat, který jsem byla já.

Zamžoural na mě. „No, ano. Počítám, že jo.“

Tentokrát se nezeptal, jestli jsem v pořádku. Jenom na mě hleděl těma svýma hrozně smutnýma očima.

„Milujete svou ženu?“

„Samozřejmě, že ano. Co to má být za otázku?“ Teď nevypadal tak smutně, spíš naštvaně.

„Ronnie,“ řekla jsem mírně.

Vytáhla z kabelky fotky a podala mu je. Horní obrázek ho zachytil, jak objímá nějakou tmavovlasou ženu. Peggy Smitzová byla blondýna.

Do tváře mu stoupla barva. Nezačervenal se, spíš zbrunátněl. Vypoulil oči. Vstal a začal rychle chraplavě sípat. „Co to sakra je?“

„Myslím, že ty fotky mluví samy za sebe,“ poznamenala jsem.

„Najal jsem vás, abyste našla mou ženu, ne abyste mě špehovala.“ Obrátil se k Ronnie a tyčil se nad ní jako obr. Veliké ruce měl sevřené do ještě větších pěstí. Svaly na pažích se mu napjaly, žíly mu na nich vystupovaly.

Ronnie se zvedla a dobře využila svých stopětasedmdesáti centimetrů. Byla klidná. Jestli měla strach se postavit muži, který je o padesát kilo těžší, nedala to najevo.

„Kde je Peggy, Georgi?“

Pohlédl na mě a pak zase na Ronnie. Zvedl ruku, jako kdyby ji chtěl uhodit.

„Kam jste ukryl tělo?“

Prudce se ke mně otočil. Jenom jsem tam seděla a dívala se na něj. Aby se ke mně dostal, musel by překonat nebo obejít konferenční stolek. To už bych klidně byla někde z jeho dosahu. Nebo držela pistoli. Nebo ho prohodila oknem. To poslední mi připadalo čím dál lákavější.

„Vypadněte z mého domu.“

Ronnie ucouvla z jeho dosahu. Stál tu jako nějaká hora s fialovým obličejem a kymácel se mezi námi.

„To nemůžeme udělat, Georgi. Víme, že jsi ji zabil.“ Možná, že *víme* bylo trochu silné slovo, ale „jsme si skoro jisté, že jsi ji zabil“ tak

nějak nemá ten správný zvuk. „Jestli nemáš v plánu dát se na útěk, tak bych se raději posadila, Georgi.“

„Ano, v každém případě se podsaď, Georgi.“ Neohlédla jsem se, abych se podívala, kde stojí Raina. Měla jsem pocit, že by mi George asi neublížil, ale pustit oči z chlapa, který váží přes sto kilo, mi nepřipadalo jako dobrý nápad.

Zíral na Rainu. Vypadal zmateně. „Co to sakra znamená?“

Ronnie ze sebe vypravila, „Ach, Bože.“ S otevřenou pusou hleděla za má záda.

Za mými zády se něco dělo, ale co? Vstala jsem, očima sledovala George, ale ten už se nedíval na mě. Ustoupila jsem od něho do bezpečné vzdálenosti. Jakmile jsem byla v bezpečí, podívala jsem se ke dveřím.

Raina na sobě měla hnědé hedvábné kombiné, boty s vysokými podpatky, a jinak nic. Dlouhý kožich měla otevřený a jeho krvavě rudá podšívka dramaticky lemovala její tělo.

„Měla jsem za to, že se budete držet vzadu, dokud vás nezavolám.“

Odhodila kožich na zem. Udělal chlupatou hromadu. Ladně kráčela po místnosti a kývala vším, co se na ní mohlo pohnout.

Vyměnily jsme si s Ronnie pohledy. Naznačila ústy slova: „Co se děje?“ Já jsem pokrčila rameny. Neměla jsem ani tu nejmenší představu.

Raina se naklonila nad hedvábné květy na stolku a nabídla Georgi Smitzovi dlouhý a důkladný pohled na svůj štíhlý zadek.

Barva z tváře se mu začala ztrácet. Pomalu začal povolovat pěsti. Tvářil se zmateně. Vítej v klubu!

Raina se na něho usmála. Velice pomalu se zvedla a poskytla Georgeovi dobrý výhled na svá vysoko posazená pevná prsa. Jeho oči se od jejího dekoltu nedokázaly odlepit. Postavila se, přejela rukama po svém kombiné a nakonec se dotkla i svého klínu. George vypadal, že se mu obtížně polyká.

Raina došla k němu a zastavila se jen na prst od něho. Zvedla k němu hlavu a plnými smyslnými rty zašeptala, „Kde je Jason?“

Zamračil se na ni. „Kdo je Jason?“

Nalakovanými nehty ho pohladila po tváři. Nehty jí přerůstaly prsty, byly delší a delší, až z nich byly dlouhé zahnuté drápy. Jejich špičky měly pořád barvu připálené dýně.

Zahákla mu drápy pod bradu přesně tak, aby neprotrhla kůži. „Stačí trošičku zatlačit a každý měsíc si budeš užívat vytí.“

To byla lež. Pořád je v lidské podobě. Není nakažlivá. Z obličeje mu zmizela všechna barva. Jeho pleť dostala odstín neběleného papíru.

„Kde je tělo vaší ženy, pane Smitzi?“ zeptala jsem se. Její hrozba by si zasloužila víc než jednu otázku.

„Já ne… nevím, o čem mluvíte.“

„Nelži, Georgi, nemám to ráda.“ I druhou ruku mu zvedla před obličej a drápy z ní vyjely jako tasené nože.

Zakňučel.

„Kde je Peggy, Georgi?“ zašeptala. Její hlas byl pořád svůdný. Místo té výhrůžky by klidně mohla zašeptat miluji tě.

Drápy mu nechala pod bradou a pomalu spustila druhou ruku. Jeho oči ji sledovaly. Pokusil se sklonit hlavu, ale drápy ho zastavily. Zasténal.

Raina proťala zkrvavenou zástěru. Dvojí rychlé ostré seknutí. Šaty pod zástěrou zůstaly netknuté. Má talent.

„Já… zabil jsem ji. Zabil jsem Peggy. Ach, Bože. Já ji zastřelil.“

„Kde je mrtvola?“ zeptala jsem se. Připadalo mi, že Raina si celou hru užívá tak, že jí na nějakých drobnostech nezáleží.

„V kůlně vzadu. Je tam hliněná podlaha.“

„Kde je Jason?“ zeptala se Raina. Hroty drápů se mu dotkla džínů těsně nad pohlavím.

„Proboha, já nevím, kdo je Jason. Prosím, já nevím. Já nic nevím.“ Slova z něho vycházela jako zadýchaný vzlykot.

Do místnosti vešel Gabriel. Bundu někde nechal a na sobě měl těsné černé triko, kožené kalhoty a kovbojské holínky. „Nemá žaludek na to, aby oddělal Jasona nebo někoho z těch ostatních.“

„Je to tak, Georgi? Ty na to nemáš žaludek?“ Raina přitiskla prsa na jeho hrudník s drápy pořád pod jeho čelistí a u pohlaví. Spodní drápy byly vražené do džínoviny, ale ještě ji neprotrhly.

„Prosím, prosím, neubližujte mi.“

Raina přiblížila obličej velice blízko k jeho. Drápy ho nutila postavit se na špičky nebo si nechat probodnout hrdlo. „To je dojemné.“ Zaťala drápy do jeho džínů, až se látka roztrhla.

George omdlel. Raina musela dát od něho ruce pryč, aby ho nerozsápala. V ruce jí zůstal skoro dokonalý kruh džínoviny. Dírou v kalhotách mu byly vidět bílé spodky.

Gabriel si klekl vedle těla a balancoval na bříšku chodidla. „Tenhle člověk Jasona nesejmul.“

„Škoda,“ řekla Raina.

Byla to škoda. Někdo dostal osm, ne, sedm měňavců. Osmá byla Peggy Smitzová. Jejího vraha jsme tady měli na koberci. Kdo je dostal a proč? K čemu by někdo chtěl sedm lykantropů? Něco do sebe zapadlo. Ten nága byl stažený zaživa. Kdyby to nebyl nága, ale lykantrop, čarodějnice by mohla jeho kůži použít k tomu, aby se proměnila v hada. Je to způsob, jak se stát měňavcem se všemi výhodami a bez jakýchkoli nepříjemností. Měsíc nad vámi nemá moc.

„Co je, Anito?“ zajímala se Ronnie.

„Musím do nemocnice a s někým si promluvit.“

„Kvůli čemu?“ Jediný pohled stačil, aby Ronnie prohlásila: „Fajn, zavolám poldy. Ale přivezla jsem vás sem.“

„Sakra.“ Zvedla jsem hlavu a zahlédla automobil projíždějící ulicí. Byla to mazda. Zelená. Poznala jsem to auto.

„Já možná budu mít odvoz.“ Otevřela jsem dveře a s máváním přešla chodník. Auto zpomalilo a zaparkovalo v řadě vedle Ronniina.

Po stisknutí knoflíku sjelo okénko dolů. Za volantem seděl Edward s očima skrytýma za tmavými brýlemi. „Sleduji Rainu čtvrtý den. Jak sis mě všimla?“

„Pitomá náhoda.“

Zakřenil se. „Ne až tak pitomá.“

„Potřebuju svézt.“

„A co Raina a její kožený kamarádíček?“

Napadlo mě říci mu, že Gabriel je ten druhý lykantrop z toho snuffu, ale kdybych to teď udělala, půjde a zabije ho. Nebo mě přinejmenším nebude chtít vzít do nemocnice. Jedno po druhém.

„Buďto je můžeme odvézt domů, nebo si můžou vzít taxíka.“

„Taxíka,“ odpověděl.

„I já bych tomu dala přednost.“

Edward objel blok, aby na mě počkal. Rainu a Gabriela jsme přesvědčili, aby si zavolali taxi před nějaký jiný dům. Nechtělo se jim vypovídat na policii. Jaký div. George Smitz se probral a Raina ho přesvědčila, aby se přiznal policii, až dorazí. Omluvila jsem se Ronnie, že ji opouštím, a pak šla celý blok pěšky na sraz s Edwardem. Mířili jsme do nemocnice promluvit si s nágou. Jen doufejme, že bude při vědomí.

35

Před pokojem, kde ležel nága, stál uniformovaný policista. Edward zůstal v autě. Konec konců je hledaný policií. Jedna z nevýhod spolupráce s Edwardem a policií je v tom, že někdy s nimi nemůžete spolupracovat najednou.

Ten policista u dveří byla malá žena s blonďatým ohonem. Vedle dveří byla židle, ale ona stála s jednou rukou na pažbě pistole. Úkosem si mě změřila světlýma očima.

Odměřeně přikývla. „Vy jste Anita Blakeová?“

„Jo.“

„Máte nějaký průkaz?“ řekla úsečně a myslela to vážně. Musí být u policie nová. Jenom nováčci dělají takové tvrďáky. Starší poldové by požádali o průkaz, ale nesnažili by se mluvit drsně.

Vytáhla jsem klipsnu s průkazem zalepeným v igelitu. Tím, který si připínám na košili, když mám procházet policejní linií. Nebyl to policejní odznak, ale bylo to to nejlepší, co mám.

Vzala průkaz do ruky a dlouho na něj hleděla. Bojovala jsem s nutkáním zeptat se, jestli teď nedávno udělala zkoušky. Nasrat policistu nikdy není k ničemu. Zvlášť ne kvůli hlouposti.

Nakonec mi průkaz vrátila. Oči měla modré a studené jako zimní obloha. Pěkně tvrdé. Zřejmě si ten pohled každé ráno nacvičuje před zrcadlem. „Toho muže nesmí nikdo vyslýchat bez policejní přítomnosti. Když jste volala, že s ním potřebujete mluvit, spojila jsem se se seržantem Storrem. Už je na cestě.“

„Jak dlouho budu muset čekat?“

„To nevím.“

„Podívejte, jeden muž se pohřešuje a jakékoli zpoždění by ho mohlo stát život.“

Tím jsem zaujala její pozornost. „Seržant Storr se o žádném pohřešovaném nezmínil.“

Sakra. Zapomněla jsem, že poldové o pohřešovaných měňavcích nevědí. „Myslím, že není nezbytné, abyste se přesně držela rozkazu, jen abyste získala čas. Myslíte na životy, které jsou v sázce?“

Výraz v jejích očích se změnil z tvrdého na otrávený. Udělala jsem na ni dojem. „Seržant Storr to řekl naprosto konkrétně. Chce být u toho, až toho muže budete vyslýchat.“

„Jste si jistá, že jste mluvila se seržantem Storrem a ne s detektivem Zerbrowském?“ To by Zerbrowskému bylo podobné, že by mi takhle zavařil, jenom aby mě naštval.

„Já vím, s kým jsem mluvila, slečno Blakeová.“

„Nechtěla jsem naznačit že ne, strážníku.“

„Hovořila jsem se seržantem a dobře vím, co mi řekl. Nepůjdete dovnitř, dokud sem nedorazí. Takový mám rozkaz.“

Začala jsem říkat něco ošklivého, ale zarazila jsem se. Ta policistka má pravdu. Má své rozkazy a kvůli mně je neporuší.

Podívala jsem se na její jmenovku. „Faj, strážnice Kirlinová. Počkám za rohem v čekárně pro pacienty.“ Otočila jsem se a odcházela, než jí řeknu něco opravdu nehezkého. Nejraději bych si vynutila vstup do pokoje, vytáhla na ni svou hodnost. Já ale žádnou hodnost nemám. Tohle je jedna z chvil, kdy mi někdo proti mé vůli připomíná, že jsem civil. Nesnáším, když mi někdo něco připomíná.

Posadila jsem se na pestrobarevnou pohovku, za níž byla plocha vysokých zelených rostlin. Po ramena vysoká vegetace působila jako

stěna a dělila čekárnu jakoby na tři místnosti. Poskytovala iluzi soukromí, pokud byste ho potřebovali. Vysoko na jedné stěně byla pověšená televize. Nikdo se zatím neobtěžoval ji zapnout. Panovalo tu nemocniční ticho. Jediný zvuk vydávalo topení za stěnou z kartoték.

Nesnáším čekání. Jason se pohřešuje. Je mrtvý? Jestli je naživu, jak dlouho vydrží? Jak dlouho mě Dolph nechá čekat?

Vyšel zpoza rohu. Bůh žehnej jeho srdíčku, vůbec mě nenechal čekat.

Vstala jsem. „Strážnice Kirlinová tvrdí, že jsi se zmínila o nějakém pohřešovaném. Zatajuješ mi něco?“

„Jo, ale ne ze své vůle. Mám klienty, kteří nechtějí jít na policii. Pokoušela jsem se je přesvědčit…“ Pokrčila jsem rameny. „Jenom to, že mám pravdu a oni se mýlí, neznamená, že můžu vyklopit jejich tajemství bez toho, že bych to s nimi nejdřív probrala.“

„Při oživování mrtvých se na klientovy informace služební tajemství nevztahuje, Anito. Pokud po tobě nějaké informace budu chtít, máš zákonnou povinnost mi je poskytnout.“

Nebyla jsem dost vyspalá, abych tohle řešila. „Nebo co?“

Zamračil se. „Nebo půjdeš do vězení za bránění spravedlnosti.“

„Fajn, tak jdeme,“ řekla jsem.

„Neprovokuj mě, Anito.“

„Podívej, Dolphe, řeknu ti všechno, co vím, jakmile to odsouhlasí. Možná bych ti to řekla stejně, protože se chovají hloupě, ale teď ti neřeknu nic, protože ses mě pokoušel zastrašit.“

Zhluboka se nadechl nosem a pomalu vzduch vypustil. „Fajn, tak si pojďme promluvit s naším svědkem.“

Ocenila jsem, že nága je pořád „náš“ svědek. „Jo, tak jdeme.“ Dolph mě vedl z čekárny. Po chodbě jsme kráčeli mlčky. Ale to ticho bylo družné. Nebylo potřeba vyplňovat ho zbytečným tlacháním nebo obviňováním.

Dveře nám otevřel nějaký doktor v bílém plášti. Stetoskop měl přehozený kolem krku jako boa. Strážnice Kirlinová stála nehybně na svém místě a nepolevovala v bdělosti. Věnovala mi svůj nejlepší ocelově tvrdý pohled. Chtělo by to ještě propracovat. Ale když jste malá blondýna, žena a policistka, musíte se alespoň snažit vypadat drsně.

„Může s vámi mluvit jen velice krátce. Je to zázrak, že je naživu, a že dokonce může mluvit. Já výslech budu sledovat. Když bude rozrušený, tak váš rozhovor přeruším.“

„To mi nevadí, doktore Wilburne. Je to oběť a svědek, ne podezřelý. Nechceme mu nijak ublížit.“

Doktor nevypadal, že bychom ho docela přesvědčili, ale zacouval do pokoje a podržel nám dveře.

Dolph se tyčil za mnou. Vypadal jako otrlý silák. Docela jsem chápala, proč si doktor myslí, že svědkovi chceme nahnat strach. Dolph by nevypadal neškodně, ani kdyby se o to pokoušel, a on se ani nepokoušel.

Nága ležel v posteli obklopený houštím drátů a hadiček. Kůže mu zase dorůstala. Objevovala se mezi plochami otevřeného bolestivého masa, ale dorůstala. Pořád vypadal, jako kdyby ho někdo uvařil zaživa, ale už to bylo lepší.

Pohnul očima a podíval se na nás. Velice pomalu otočil i hlavou, aby viděl líp. „Pane Javade, na seržanta Storra se pamatujete. Přivedl s sebou někoho, kdo by s vámi chtěl mluvit."

„Ta žena…," řekl. Jeho hlas byl tichý a zněl vyčerpaně. Opatrně polkl a zkusil to znovu. „Ta žena od řeky."

Popošla jsem kupředu. „Ano, byla jsem u té řeky."

„Pomohla jste mi."

„Snažila jsem se."

Dolph pokročil vedle mě. „Pane Javade, mohl byste nám říci, kdo vám to udělal?"

„Čarodějnice," odpověděl.

„Říkal jste čarodějnice?" ujišťoval se Dolph.

„Ano."

Dolph se obrátil ke mně. Nemusel mě pobízet. Tohle je můj obor. „Javade, poznal byste ty čarodějnice? Znáte jejich jména?"

Znovu polkl a znělo to, jako by měl sucho v krku. „Ne."

„Kde vám to provedly?"

Zavřel oči.

„Nevíte, kde jste byl, když… vás stáhly?"

„Nadrogovaly mě."

„Kdo vás nadrogoval?"

„Ženské… oči."

„Co bylo s jejíma očima?"

„Oceán." Musela jsem se k němu naklonit, abych ho slyšela. Jeho hlas se docela vytrácel.

Najednou oči široce otevřel. „Oči, oceán." Vydal hluboký hrdelní zvuk, jako kdyby polykal vzlyky.

Najednou se u něho objevil doktor. Zkontroloval jeho životní funkce a co nejjemněji se dotkl jeho poničené kůže. Dokonce i při tak slaboučkém doteku sebou škubl bolestí.

Doktor stiskl knoflík vedle postele. „Je čas na léky pana Javada. Hned je donesu."

„Ne," řekl Javad. Popadl mě za ruku. Zasténal, ale vydržel. Připadalo mi, že se mě dotýká horkým syrovým masem. „Ne první."

„Ne první? To nechápu."

„Ostatní.“

„Udělali to i dalším?“

„Ano. Zastavte je.“

„Zastavím. Slibuji.“

Zhroutil se zpátky na postel, ale nedokázal ležet v klidu. Na to měl příliš velké bolesti. Každičký pohyb byl utrpení a kvůli bolesti nevydržel ležet klidně.

Do pokoje vešla sestra v růžovém plášti s injekcí. Zasunula jehlu do jeho kanyly. Chviličku na to se začal uvolňovat. Oči se mu třepotavě zavřely. Dostavil se spánek a mně se v hrudníku něco uvolnilo. Takovou bolest bylo těžké vydržet, i když jste se jenom dívali.

„Probudí se a my mu musíme dát další sedativa. Ještě jsem neviděl nikoho, kdo by se takhle hojil. Ale to, že se hojí, neznamená, že ho to nebolí.“

Dolph si mě vzal stranou. „Co mělo znamenat to o očích a těch dalších?“

„To nevím.“ Poloviční pravda. Nevím, co znamená ta poznámka o očích, ale mám podezření, že ti ostatní jsou pohřešovaní měňavci.

Dovnitř vešel Zerbrowski. Pokynul Dolphovi. Vyšli spolu na chodbu. Doktor i sestra se zabývali nágou. Na chodbu mě nikdo nezavolal, ale to je docela fér. Já se jim nesvěřuju, tak proč by se oni měli svěřovat mě.

Dveře se otevřely a Dolph si mě zavolal na chodbu. Vyšla jsem ven. Strážnice Kirlinová na svém místě nebyla. Asi jí řekli, aby šla na chvilku pryč.

„Nenašel jsem žádný případ pohřešované osoby, který by s tebou nějak souvisel,“ řekl mi Dolph.

„Ty jsi Zerbrowskému řekl, aby mě prověřil?“

Dolph se na mě jenom tak díval. Oči měl naprosto klidné a nezaujaté – oči poldy.

„Až na Domingu Salvadorovou,“ doplnil Zerbrowski.

„Anita tvrdí, že neví, co se paní Salvadorové stalo,“ řekl Dolph. Přísně si mě změřil. Šlo mu to daleko líp než strážnici Kirlinové.

Potlačila jsem nutkání začít se vykrucovat. Dominga Salvadorova byla mrtvá, viděla jsem, jak k tomu došlo. Sama jsem stiskla kohoutek, metaforicky řečeno. Dolph mě podezíral, že mám něco společného s jejím zmizením, ale nemohl to dokázat a ona byla hodně zlá žena. Kdyby byla usvědčena ze všeho, z čeho byla podezřelá, dostala by samozřejmě trest smrti. Zákon nemá čarodějnice o nic raději než upíry. Na její zabití jsem použila jednu zombii. A to by stačilo k tomu, aby mi to zajistilo cestu na elektrické křeslo.

Zazvonil mi pager. Spásné zvonění. Podívala jsem se na číslo. Nepoznala jsem ho, ale s tím se jim nemusím svěřovat. „Nutný případ,

musím k telefonu.“ Odešla jsem, než Dolph stačil něco říci. Připadalo mi to tak jistější.

Nechali mě zavolat si ze sesterny. To od nich bylo moc laskavé. Richard zvedl telefon při prvním zazvonění. „Anito?“

„Jo, co se děje?“

„Jsem ve škole. Louie na dopolední vyučování nepřišel.“ Ztišil hlas tak, že jsem si musela zacpat jedno ucho, abych ho vůbec slyšela. „Dneska je úplněk. To by měl přijít. Tohle může vzbudit podezření.“

„Proč voláš mně?“

„Říkal, že se sejde s tou tvojí kamarádkou spisovatelkou, Elvírou něco.“

„Elvírou Drewovou?“ Jakmile jsem to uslyšela, představila jsem si její tvář. Její modrozelené oči mají barvu mořské vody. Doprdele.

„Myslím, že jo.“

„Kdy se s ní měl sejít?“

„Dneska ráno.“

„A šel tam?“

„To nevím. Jsem ve škole. Ještě jsem se u něj doma nestavil.“

„Ty máš strach, že se mu něco stalo?“

„Ano.“

„Já jsem tu schůzku nedomlouvala. Zavolám do práce a zjistím, kdo to byl. Budeš na tomhle čísle?“

„Musím se zase vrátit do třídy. Ale zavolám ti hned, jak to bude možné.“

„O. K. Já ti zavolám hned, jak se něco dozvím.“

„Už musím,“ řekl.

„Počkej, myslím, že vím, co se stalo těm zmizelým měňavcům.“

„Cože!“

„Jde o probíhající policejní vyšetřování. Neměla bych o tom mluvit, ale kdybych mohla policii říct o těch pohřešovaných měňavcích, mohli bychom Louieho a Jasona najít rychleji.“

„Marcus ti řekl, že s policií nemáš mluvit?“

„Jo.“

Na chviličku se odmlčel. „Řekni jim to. Na moji odpovědnost.“

„Výborně. Ozvu se ti.“ Zavěsila jsem. Až když jsem slyšela vytáčecí tón, uvědomila jsem si, že jsem mu neřekla, že ho miluju. Co naděláš.

Vytočila jsem kancelář. Zvedla to Mary. Nečekala jsem ani, až se se mnou přivítá. „Dej mi Berta.“

„Jsi v pořádku?“

„Prostě to udělej.“

Nehádala se se mnou. Rozumná holka. „Anito, doufám, že to je důležité. Mám tady klienta.“

„Mluvil jsi dneska s někým o tom, že máš krysodlaka?“

„No, vlastně mluvil.“

Sevřel se mi žaludek. „Kdy a kde se ta schůzka měla uskutečnit?“

„Dneska ráno okolo šesté. Pan Fane na ni chtěl jít, než bude muset do práce.“

„Kde?“

„V jejím domě.“

„Dej mi adresu.“

„Co se děje?“

„Myslím, že Elvíra Drewová se ho chystá zabít.“

„To si děláš srandu, že jo?“

„Tu adresu, Berte.“

Dal mi ji.

„Dneska v noci možná nepřijdu do práce.“

„Anito…“

„Nech si to, Berte. Jestli ho zabije, je to naše vina.“

„Fajn, fajn. Udělej, co je potřeba.“

Zavěsila jsem. Tohle bylo poprvé, kdy Bert ustoupil. Kdybych nevěděla, že se mu v hlavě míhají taláry, zapůsobilo by to na mě víc.

Vrátila jsem se k naší malé skupince. Nikdo nic neříkal. „V téhle oblasti zmizelo sedm měňavců.“

„O čem to mluvíš?“ chtěl vědět Dolph.

Zavrtěla jsem hlavou. „Prostě mě poslouchej.“ Řekla jsem mu všechno o těch zmizeních. Nakonec jsem dodala: „Ještě se ztratili další dva měňavci. Jsem přesvědčená, že ten, kdo stáhl z kůže toho nágu, si myslel, že je to lykantrop. Pomocí magie je možné měňavci sebrat kůži a použít ji na své vlastní proměňování. Získáš tím veškeré výhody, větší sílu, rychlost, atd… a nejsi spojený s Měsícem.“

„A proč to nefungovalo u toho nágy?“ zeptal se Zerbrowski.

„Je nesmrtelný. Měňavec musí na závěr toho kouzla zemřít.“

„Takže víme proč. Víme ale sakra, kde jsou?“ chtěl vědět Dolph.

„Mám adresu,“ upozornila jsem ho.

„A jak?“

„To ti vysvětlím cestou. To kouzlo neúčinkuje před soumrakem, ale nemůžeme počítat s tím, že je nechají naživu. Mohli by dostat strach, že se nága uzdraví natolik, že by mohl promluvit.“

„Po tom, jak jsem ho včera v noci viděl, bych si z toho hlavu nedělal,“ poznamenal Zerbrowski.

„Ty nejsi čarodějnice,“ řekla jsem.

Odešli jsme. Nejradši bych byla, kdyby mi Edward kryl záda. Když jdete za úplňku hledat zrádné čarodějnice a pár měňavců, mít Edwarda za zády není vůbec špatný nápad. Ale nedokázala jsem přijít na to, jak to zařídit. Dolph a Zerbrowski se jen tak něčeho neleknou, ale jsou to

poldové. Nesmějí nikoho zastřelit, pokud mu neposkytnou veškeré možnosti vzdát se. Elvíra Drewová stáhla nágu z kůže. Nejsem si jistá, jestli bych jí nějakou možnost chtěla dávat. Pochybuji, že bychom to přežili.

36

Dům Elvíry Drewové byla úzká dvoupatrová stavba oddělená od silnice hustým pruhem keřů a stromů. Dokud nezatočíte na příjezdovou cestu, není do dvora vůbec vidět. Okolo malé zahrádky se na všechny strany táhne les, jako kdyby sem ten domek někdo položil a zapomněl o něm komukoli říci.

Po štěrkové příjezdové cestě nás provázela hlídka. Dolph zaparkoval za ostře zeleným vozem. To auto jí jde k očím.

V zahradě stála cedule „K pronájmu." Vedle ní ležela ještě jedna a čekala, až ji někdo zarazí do země. Pravděpodobně přijde ke vjezdu.

V autě visely dva vaky se šaty. Zadní sedadlo bylo nacpané krabicemi. Kvapný odjezd na obzoru.

„Pokud je vražedkyně, proč by vám dávala skutečnou adresu?" chtěl vědět Zerbrowski.

„My si klienty prověřujeme. Musejí nám sdělit místo pobytu nebo nějakým způsobem prokázat, kdo jsou. Požadujeme více osobních údajů než většina bank."

„Proč?"

„Protože jednou za čas nám hrábne. Nebo nějakému bulvárnímu reportérovi. Potřebujeme vědět, s kým máme tu čest. Vsadím se, že se pokusila zaplatit hotově a bez osobních údajů, ale když dostala trojitý formulář, nebyla na to připravená."

Dolph kráčel ke dveřím první. Následovali jsme za ním jako vzorní vojáci. Jedním z uniformovaných policistů byla strážnice Kirlinová. Její parťák byl nějaký starší chlapík se šedivějícími vlasy a kulatým bříškem. Vsadila bych se, že se netřese jako porce sulcu. Na tváři měl kyselý výraz, který říkal, že už tohle všechno viděl a že se mu to nic nelíbí.

Dolph zaklepal na dveře. Ticho. Zaklepal silněji. Dveře se otřásly. Otevřela je Elvíra. Na sobě měla úžasnou zářivě zelenou toaletu staženou v pase. Její make-up byl stále dokonalý. Její lak na nehty ladil s jejími šaty. Dlouhé blond vlasy měla sčesané přímo dozadu a převázané šátkem jen o odstín tmavším než byla její róba. Její oči se třpytily barvami.

Dolph zamumlal, „Oči jako oceán."

„Promiňte, co má tohle znamenat?“

„Můžeme jít dál, paní Drewová?“

„Kvůli čemu?“

Nebyl čas opatřit si povolení. Dolph si dokonce ani nebyl jistý, jestli bychom ho s tím, co zatím máme, dostali. Barva něčích očí není přísně vzato důkaz.

Trochu jsem vykoukla za Dolphem a řekla. „Zdravím, slečno Drewová, potřebovali bychom vám položit pár otázek ohledně Louise Fanea.“

„Slečno Blakeová, nevěděla jsem, že jste u policie.“

Usmívala se, i já se usmívala. Je Louie tady? Zdržuje nás tady a jeho zatím někdo zabíjí? Zatraceně. Kdyby u toho nebyla policie, vytáhla bych zbraň a šla dovnitř. Řídit se zákony má i své nevýhody.

„Ověřujeme zmizení pana Fanea. Vy jste byla poslední, kdo se s ním sešel.“

„Ale proboha.“ Neustoupila ze dveří.

„Mohli bychom jít dál a položit vám pár otázek?“ požádal ji Dolph.

„No, já nevím, co bych vám povídala. Pan Fane na naši schůzku nepřišel. Vůbec jsem ho neviděla.“

Stála ve dveřích jako pěkně usměvavá zeď.

„Potřebovali bychom jít dovnitř a trošku se tu porozhlédnout, slečno Drewová. Jen pro jistotu.“

„Máte povolení?“

Dolph si ji změřil. „Ne, slečno Drewová, to nemáme.“

Její úsměv byl oslnivý. „Pak je mi ovšem líto, ale nemůžu vás pustit dál.“

Popadla jsem ji vpředu za šaty a škubla dost silně, abych zjistila, že nemá podprsenku. „Buďto půjdeme kolem vás, nebo přes vás.“

Na rameno mi dopadla Dolphova ruka. „Promiňte, slečno Drewová. Slečna Blakeová je někdy příliš horlivá.“ Ta slova ze sebe vypravil skrze zaťaté zuby, ale vyslovil je.

„Dolphe…“

„Pusť ji, Anito, a hned.“

Pohlédla jsem do jejích zvláštních očí. Pořád se usmívala, ale teď v nich bylo ještě něco dalšího. Strach. „Jestli umře on, zemřeš i ty.“

„Kvůli podezření vás k smrti neodsoudí,“ řekla.

„Já jsem nemluvila o soudním rozhodnutí.“

Oči se jí rozšířily. Dolph mi trhl ramenem. Strkal mě dolů se schodů. Zerbrowski se mezitím omlouval za mé faux pas.

„Co si sakra myslíš?“ zlobil se Dolph.

„Je tam uvnitř. Vím to.“

„Nic nevíš. Už jsme volali kvůli povolení. Dokud ho nedostaneme, tak pokud nás dovnitř nepustí nebo on nepřijde o oknu a nezavolá o pomoc, prostě tam nemůžeme. Takový je zákon.“

„Pěkně na hovno.“

„Možná, ale my jsme policie. Když už nebudeme dodržovat zákony my, tak kdo tedy?“

Chytila jsem se kolem loktů a zaťala do nich nehty. Kdybych to neudělala, vyběhla bych nahoru a rozmlátila Elvíře Drewové její dokonalý obličej. Uvnitř je Louie a je to moje vina.

„Běž se projít, Anito, uklidni se.“

Pohlédla jsem na něj. Mohl mi říct, abych si šla sednout do auta, ale neudělal to. Pokusila jsem se něco vyčíst z jeho obličeje, ale byla to najednou dokonale bezvýrazná tvář policisty. „Procházka, to je dobrý nápad.“

Došla jsem ke stromům. Nikdo mě nezarazil. Dolph mě nezavolal zpátky. Musel vědět, co chci udělat. Vešla jsem mezi holé zimní stromy. Kapky tajícího sněhu mi padaly na hlavu a do obličeje. Šla jsem tak dlouho, dokud mi nezmizeli z dohledu. V zimě jsou věci vidět jen na pár metrů, ale já byla dost daleko na naši malou hru na předstírání.

Zahnula jsem zpátky k domu. Niky jsem měla od tajícího sněhu celé promáčené. Pod nohama jsem měla nasáklou podušku z listí. U sebe jsem měla obě pistole a dva nože. Místo toho, který mi Gretchen nevrátila, jsem si vzala jiný. Nechala jsem si vyrobit čtyřdílnou sadu. Není snadné sehnat nůž, který má dost vysoký obsah stříbra na zabíjení netvorů, a přitom ještě pevné ostří.

Nesmím ale nikoho zabít. Můj úkol je dostat se dovnitř, najít Louieho a zaječet o pomoc. Když někdo uvnitř zakřičí o pomoc, může policie dál. Taková jsou pravidla. Kdyby Dolph neměl strach, že Louieho zabijí, nedovolil by mi to. Ale zákon nezákon, sedět venku, zatímco podezřelá zabíjí další oběť, to se dá jen těžko spolknout.

Přidřepla jsem si u řady stromů lemujících zadní stranu domu. Zadní dveře vedou na uzavřenou verandu. Jsou tu prosklené dveře do domu a ještě další dveře na jedné straně. Většina domů v St. Louis má sklep. Některé ze starších domů do něho původně měly vstup jenom zvenku. Přidejme verandičku a přidejme dvířka. Kdybych někoho ukrývala, sklep by mi připadal jako dost dobré místo. A jestli je to jenom kumbál na smetáky, tak tam prostě nepůjdu.

Zkontrolovala jsem okna v poschodí. Záclony jsou zatažené. Jestli se tam někdo dívá, nemůžu ho vidět. Ale je tu zase naděje, že on mě také neuvidí.

Přeběhla jsem otevřený prostor beze zbraně. Jsou to čarodějnice. Čarodějnice zpravidla nikoho nezastřelí. Čarodějnice, skutečné

čarodějnice, se dokonce obvykle vůbec nechovají násilně. Adeptka čarodějnictví by asi nechtěla mít nic společného s lidskou obětí. Ale slovo *čarodějnice* může znamenat spoustu různých věcí. Některé dokážou být pěkně děsivé, ale sotva po vás budou střílet.

Klekla jsem si vedle dřevěných dveří na verandu. Přiblížila jsem ruce co nejblíž ke klice, ale nedotkla jsem se jí. Ne, teplá není… sakra, pro to neexistuje žádné slovo. Ale klika není začarovaná. Dokonce i hodné čarodějnice někdy začarují své vnější dveře, takže jsou upozorněny na přítomnost vetřelce nebo se stane něco jiného. Řekněme, že se vloupáte dovnitř a nic nevezmete. Kouzlo na vás ulpí a dovolí čarodějnici nebo jejím přátelům vás najít. Zlé čarodějnice si mohou dát na dveře daleko horší věci. My už jsme zjistili, jaké čarodějnice jsou, a tak mi opatrnost připadala nanejvýš na místě.

Projela jsem škvíru ve dveřích nožem. Slabé zacinkání a dveře se otevřely. Ještě to není vloupání, ale už jsem uvnitř. Zavřel by mě za to Dolph? Nejspíš ne. Ale kdyby mě Elvíra přiměla k tomu, abych ji beze svědků zastřelila, tak asi jo.

Došla jsem k dalším dveřím. Doufala jsem, že vedou do sklepa. Přejela jsem po nich rukou a bylo to tady. Kouzlo. Nejsem čarodějnice. Neumím kouzlo rozluštit. Vycítím ho, ale to je maximum, co dovedu. No, ještě něco. Dokážu ho zlomit. Ale je to jen výboj syrové energie namířený na kouzlo. Prostě se obrátím k tomu, co mi dovoluje probouzet mrtvé, a sevřu knoflík dveří. Zatím to vždycky fungovalo, ale je to jako vykopnout dveře, když nevíte, co je na druhé straně. Nakonec vám do tváře vystřelí brokovnice.

Skutečná potíž je v tom, že i když se přes ně bezpečně dostanu, ten, kdo sem to kouzlo umístil, o tom bude vědět. Sakra, dobrá čarodějnice ucítí růst síly, ještě než se kliky dotknu. Pokud je za dveřmi Louie, tak super. Půjdu dovnitř a budu ho chránit, dokud moje ječení nepřivolá kavalerii. Jestli za dveřmi není, mohly by zpanikařit a zabít ho.

Většina čarodějnic, hodných i zlých, do určité míry uctívá přírodu. Adeptky bílé magie by dokonce měly obřadní místo někde venku. Ale na tohle by mohlo stačit nějaké tmavé uzavřené místo.

Kdybych se chystala k lidské oběti, držela bych ji pokud možná co nejblíž k obřadnímu místu. Je to sázka naslepo. Jestli se mýlím a ony Louieho zabily… Ne. Nebudu hned počítat s nejhorší možností.

Ještě pořád je světlo. Je ještě odpoledne. Zimní sluneční paprsky jsou našedlé a měkké, ale není tma. Mé schopnosti se naplno projeví až po setmění. Za denního světla cítím mrtvého a určité jiné věci, ale jenom omezeně. Když jsem to naposledy zkoušela, byla tma. K magii jsem přistupovala stejně jako ke všemu ostatnímu. Přímo po hlavě, hrubou silou. Vlastně jsem sázela na to, že moje síla je větší než

schopnosti toho, kdo to kouzlo připravil. Trošku jako podle teorie, že snesu daleko horší výprask, než mi on nebo ona dokážou nachystat.

Ale je to pravda i za denního světla? Na to přijdeme. Otázka zní: Je to kouzlo jenom na klice? Možná. Já bych dveře zamkla, kouzlo nekouzlo. Proč tedy nevyřadit střední článek?

Vytáhla jsem browning a ustoupila. Pevně jsem se postavila a soustředila se na bod kousek od zámku, ale ne přesně na něm. Čekala jsem, dokud jsem nevnímala vůbec nic než ten kousek dřeva. V uších jsem měla ticho. Kopla jsem ze všech sil. Dveře se zatřásly, ale neotevřely se. Ještě dvě kopnutí a dřevo se rozštíplo. Zámek povolil.

Žádný záblesk nenásledoval. Kdyby se někdo díval, neviděl by vůbec nic, než jak padám dozadu. V celém těle mě štípalo, jako kdybych strčila prst do zásuvky.

V domě jsem slyšela zvuk běžících nohou. Doplazila jsem se k otevřeným dveřím. Za veřej jsem se vytáhla a stoupla si. Na tváři jsem cítila závan chladného vzduchu. Ještě než jsem si byla jistá, že dokážu chodit, jsem se vydala ze schodů. Musím najít Louieho, než mě najde Elvíra. Pokud ho nenajdu včas, mohla by mě nechat zavřít za vloupání a nepovolené vniknutí a budeme na tom hůř než předtím.

Potácela jsem se ze schodů s jednou rukou na zábradlí a s pistolí v druhé. Tma tu byla sametově černá. Mimo oblast denního světla jsem neviděla vůbec nic. I moje noční vidění potřebuje alespoň nějaké světlo. Za sebou jsem zaslechla kroky.

„Jsi tady, Louie?“

Ve tmě pode mnou se něco pohnulo. Vypadalo to velké. „Louie?“

Na horní podestě schodů stála Elvíra. Byla zarámovaná ve světle, jako by stála ve svatozáři kolem celého těla. „Slečno Blakeová, musím trvat na tom, abyste ihned opustila můj pozemek.“

V kůži mi pořád ještě pulsovalo to, co bylo v zámku. Jedině ruka na zábradlí mě držela na nohou.

„Vy jste zaklela dveře?“

„Ano.“

„Jste dobrá.“

„Zřejmě ne dost. Ale teď vážně musím trvat na tom, abyste vystoupila po schodech a opustila mé území.“

Ze tmy se ozvalo hluboké zavrčení. Neznělo to moc jako krysa, ale rozhodně to neznělo ani moc lidsky.

„Pojď ven, honem ven, ať už jsi kdekoli,“ řekla jsem.

Vrčení se ozvalo blíž a bylo hlasitější. Přes osvětlenou skvrnu se mihlo něco velikého a chlupatého. Ten letmý pohled mi stačil. Vždycky můžu říct, že jsem myslela, že to je Louie. Opřela jsem se o zábradlí a zaječela. Z plných plic jsem volala o pomoc.

Elvíra se rychle ohlédla. Slyšela jsem vzdálené výkřiky policistů vstupujících předními dveřmi.

„Proklínám tě.“

„Kecy jsou na nic,“ odpověděla jsem.

„Kdybych měla dost času, nezůstalo by jen u slov.“

„Běž se bodnout.“

Vběhla do domu, neutíkala ven. Zmýlila jsem se? Je Louie celou dobu uvnitř a já jsem tu dole s jiným chlupatým stvořením? Je to Jason?

„Jasone?“

Cosi došlo ke schodům a ve slaboučkém světle to hledělo vzhůru. Byl to pes. Huňatý kříženec veliký jako poník, ale měňavec to nebyl.

„Do háje.“

Znovu na mě zavrčel. Zvedla jsem se a začala couvat do schodů. Pokud nebudu muset, nechtěla bych mu ublížit. Kde je Dolph? Už by tady měl být.

Pes mě nechal vyjít do schodů. Zřejmě má jenom hlídat sklep. Nic proti tomu.

„Hodný pejsek.“

Ustupovala jsem, dokud jsem nestála u rozbitých dveří. Zabouchla jsem je a přidržela kliku. Pes na ně dopadl s hromovým hlukem. Jeho váha bránila tomu, aby se otevřely.

Pomalu jsem otevřela zadní dveře. Kuchyně byla dlouhá, úzká, a hlavně bílá. Hlasy se ozývaly ze vzdálenějšího konce domu. Domem otřáslo hluboké zavrčení. Z něj se mi zježily chlupy na krku.

„Nikomu se nic nestane,“ řekl Dolph.

„To je pravda,“ prohlásila Elvíra. „Hned odejděte a nikomu se nic nestane.“

„To nemůžeme.“

Chodba se schody po jedné straně vedla z kuchyně do obýváku a k těm hlasům. Pokračovala jsem a hlasy se blížily. Znovu se ozvalo to zavrčení, tentokrát blíž.

Dolph zařval: „Anito, pohni zadkem!“

Trhla jsem sebou. Ještě mě nemůže vidět. Do obýváku se vstupuje otevřenými dveřmi. Klekla jsem si na koleno a nakoukla podél zdi dovnitř. Elvíra stála otočená tváří k nim. Vedle ní stál vlk velký jako tele. Na první pohled vypadal jako ohromný pes. To je dobré maskování. Sousedi ho uvidí a řeknou si, že to není vlk, ale pes.

Ten další byl leopard. Černý leopard, který by zahanbil každou halloweenskou kočku. Zerbrowského zahnal do rohu. Jeho hladký chlupatý hřbet mu sahal až do pasu. Je veliký jako drak. Pro Boha.

Proč nestřílejí? Policie má povoleno v sebeobraně střílet.

„Jste Louie Fane nebo Jason?“ vyptával se Dolph. Došlo mi, že se ptá těch měňavců. Neřekla jsem mu, jaký měňavec je Louie, ani že Jason je vlk. Ten vlk by mohl být Jason. I když nechápu, proč by Elvíře pomáhal. Třeba to ani vědět nemusím.

Zvedla jsem se a vyšla zpoza rohu. Možná byl ten pohyb příliš prudký. Možná té kočce jenom došla trpělivost. Leopard se vrhl na Zerbrowského. Jeho pistole vypálila.

Vlk se obrátil ke mně. Všechno se zpomalilo. Celou věčnost jsem přes hlaveň sledovala zvíře a tiskla spoušť. Všechny zbraně v místnosti pálily. Vlk šel k zemi zřejmě s mojí kulkou v mozku. Nebyla jsem si jistá, jestli ho zasáhl ještě někdo jiný.

Rezonující ticho vyplňovaly Zerbrowského výkřiky. Leopard byl přímo u něj a sekal po něm tlapou.

Dolph ještě jednou vypálil, pak odhodil pistoli na podlahu a vykročil. Sáhl po kočce, ta se obrátila k němu a sekala po něm drápy ostrými jako dýky. Zaječel, ale neustoupil.

„Dolphe, uhni, já ho dostanu,“ zavolala jsem. Pokusil se mi ustoupit z cesty, ale ta kočka se na něho vrhla a srazila ho k zemi. Postupovala jsem s napřaženou zbraní kupředu. Váleli se v jednom chumlu. Jestli zasáhnu Dolpha, bude stejně mrtvý, jako kdyby ho dostal ten leopard.

Klekla jsem si k nim a vrazila pistoli do teplého chlupatého těla. Po ruce mi sekly drápy, ale já dvakrát stiskla spoušť. Zvíře sebou trhlo, zaškubalo se a dodýchalo.

Dolph na mě mžoural. Na tváři měl krvavé škrábance, ale je na živu. Postavila jsem se na nohy; v levé ruce jsem neměla cit, což znamená, že ji mám vážně zraněnou. Až ta necitlivost pomine, chtěla bych být někde u doktora.

Zerbrowski ležel na zádech. Všude byla spousta krve. Klesla jsem vedle něj na kolena. Položila jsem browning na zem a pokusila se mu na krku nahmátnout tep. Byl tu, nitkovitý, ale alespoň tu byl. Málem jsem úlevou vykřikla, ale nebyl na to čas. Ve spodní polovině břicha měl tmavou krvavou skvrnu. Stáhla jsem mu kabát a skoro ho pozvracela. Přišlo by mu to k smíchu? Ta zatracená kočka ho skoro vykuchala. Z tržné rány mu vyhřezly jeho vnitřnosti.

Pokusila jsem se sundat si bundu a přehodit ji přes ránu, ale levá ruka mi nefungovala. „Pomozte mi někdo.“

Nikdo se nehýbal.

Strážnice Kirlinová nasadila slečně Drewové pouta. Zelené šaty se jí rozevřely a teď bylo docela zřejmé, že pod nimi nic nemá. Brečela, oplakávala padlé kamarády.

Dolph se zeptal, „Je naživu?“

„Jo.“

„Zavolal jsem sanitku," řekl uniformovaný policista.

„Pojďte sem a pomozte mi zastavit krvácení."

Jenom se na mě tak divně díval, tak jako rozpačitě, ale ani on, ani Kirlinová se nepohnuli.

„Co to s vámi je? Pomozte jí."

„My to nechceme dostat."

„Co?"

„Tu nemoc," řekl.

Dolezla jsem zpátky k leopardovi. Dokonce i mrtvý vypadal ohromný. Byl skoro třikrát větší než normální šelma. Chvilku jsem mu ohledávala břicho a našla jsem háček. Ne knoflík, ani opasek, ale háček, u něhož se kůže odchlipovala. Pod ní bylo nahé lidské tělo. Odhrnula jsem kožešinu, aby to dobře viděli. „Jsou to měňavci, ale ne lykantropové. Je to kouzlo. Není to nakažlivé vy ustrašení zmetci."

„Anito, nedobírej si je," upozornil mě Dolph. Jeho hlas zněl tak divně a tak nepřítomně, že jsem si o něho dělala starosti.

Muž si sundal bundu a položil ji přes Zerbrowského. Váhavě, jako kdyby krvi pořád nevěřil, ji na něho přitiskl.

„Zmizte od něho." Přitiskla jsem se přes bundu a využila své váhy, abych udržela vnitřnosti v těle. Pohybovaly se pod mýma rukama jako něco živého, tvárného a tak teplého, že mě až pálily.

„Kdy si pro svoji jednotku opatříš nějaké stříbrné kulky?" zeptala jsem se.

Dolph se skoro zasmál. „Doufám, že už brzy."

Možná bych jim pár krabiček mohla koupit k Vánocům. Prosím tě, drahý Bože, ať se všichni dožijeme Vánoc. Dívala jsem se na bledý Zerbrowského obličej. V zápalu boje mu spadly brýle. Rozhlédla jsem se kolem, ale nikde jsem je neviděla. Připadalo mi důležité je najít. Klečela jsem v krvi a brečela, že ty jeho zatracené brýle nemůžu najít.

37

Zerbrowského sešili. Nikdo z doktorů nám nic neřekl. Byli opatrní. Hlídají jeho stav. V nemocnici byl i Dolph. Nebylo to tak zlé, ale dost na to, aby tu na pár dní zůstal. Od té chvíle, co ho odvezli, nenabyl Zerbrowski vědomí. Čekala jsem. Katie, jeho žena, dorazila asi někdy uprostřed všeho toho čekání.

Bylo to teprve naše druhé setkání. Byla to malá žena se hřívou tmavých vlasů stažených do volného ohonu. I bez make-upu byla moc hezká. Nikdy asi nepřijdu na to, jak se Zerbrowskému podařilo ji sbalit.

Kráčela ke mně se široce rozevřenýma tmavýma očima. Svírala kabelku jako nějaký štít, prsty zatínala do kůže. „Kde je?“ hlas měla vysoký a zadýchaný, jako kdyby patřil malé holčičce. Mluvila takhle pořád.

Než jsem stačila něco říct, vyšel z dvoukřídlých dveří na konci chodby nějaký doktor. Katie na něho upírala oči. Z tváře jí zmizela všechna krev.

Vstala jsem a přešla k ní. Zírala na blížícího se doktora jako na nějakého netvora z toho nejděsivějšího snu. Možná že to je mnohem přesnější odhad, než bych si přála.

„Vy jste paní Zerbrowská?“ zeptal se doktor.

Přikývla. Prsty, jimiž svírala kabelku, měla skoro průhledné a třásly se jí napětím.

„Váš manžel je stabilizovaný. Vypadá to dobře. Dokáže to.“

Vánoce přece jenom budou.

Katie slabě zasténala, a pak se jí podlomila kolena. Zachytila jsem ji, stála jsem vedle ní a podepírala její bezvládné tělo. Určitě nemá ani pětačtyřicet kilo.

„Kdybyste mohla, máme tady pokoj…“ Pohlédl na mě, a pak pokrčil rameny.

Zvedla jsem Katie, ta znovu nabyla rovnováhu a řekla: „Veďte mě.“

Nechala jsem ji sedět vedle Zerbrowského postele. Rukama svíral ty její, jako kdyby věděl, že tam je. Třeba to ví. Dolphova žena Lucille seděla vedle ní, aby ji držela za ruku, kdyby to bylo potřeba. Dívala jsem se na Zerbrowského bledý obličej a modlila se, aby to potřeba nebylo.

Chtěla jsem tu počkat, až se Zerbrowski probere, ale doktor mi řekl, že to nejspíš bude až zítra. Tak dlouho beze spánku nevydržím. Nové stehy způsobily, že spálenina v podobě kříže na mé levé ruce vypadala klikatá. Otisky drápů se stáčely k jedné straně a míjely záhyb zjizvené tkáně v ohbí paže.

Když jsem Katie nesla, několik stehů se přetrhlo a rána přes obvaz krvácela. Doktor, který Zerbrowského operoval, mi to osobně znovu zašil. Jizvy si dlouze prohlížel.

Paže mě bolela a byla zafačovaná od zápěstí k lokti. Ale všichni jsme naživu. Jo.

Taxík mě vysadil u mého bytu v docela rozumnou hodinu. Louie byl zdrogovaný a svázaný ve sklepě. Elvíra se přiznala, že stáhla kožešinu z vlkodlaka, z leopardodlaka a pokusila se o to u nágy. Jason v jejím domě nebyl. Popřela, že by ho kdy viděla. K čemu by potřebovala další vlkodlačí kůži? Ta krysodlačí měla být údajně pro ni. Na otázku, pro koho měla být ta hadí kůže, odpověděla, že také pro ni.

Byla v tom přinejmenším jedna další osoba, kterou nebyla ochotna prozradit.

Byla to čarodějnice a používala magii k zabíjení. Za to je automaticky trest smrti. Po usvědčení bude trest vykonán během čtyřiceti osmi hodin. Žádné odvolání. Žádná milost. Smrt. Soudci se ji pokusili přimět, aby se přiznala i k dalším zmizením. Kdyby se přiznala, mohli by jí snížit trest. Mohli. Vraždící čarodějnice. Nevěřila jsem, že by jí dali lehčí trest, ale třeba by to udělali.

Přede dveřmi mého bytu seděl Richard. Vzhledem k tomu, že dneska v noci byl úplněk a tak vůbec, jsem neočekávala, že ho uvidím. Na záznamníku jsem mu nechala zprávu, že jsme našli Louieho a že je v pořádku.

Policie se pokusila všechno udržet v tajnosti, a hlavně utajit Louieho totožnost. Doufali jsme, že to zvládne. Ale aspoň je naživu. Pes je ve zvířecím útulku.

„Dostal jsem tvoji zprávu," řekl. „Díky, žes zachránila Louieho."

Zasunula jsem klíč do zámku. „Rádo se stalo."

„Jasona jsme nenašli. Vážně si myslíš, že ho mají ty čarodějnice?"

Otevřela jsem dveře. Následoval mě dál a zavřel za námi. „To nevím. Mně to také dělá starost. Jestli chytily Jasona, měl by být tam." Ten vlk, jakmile jsme mu sundali kůži, byl nějaká mně neznámá žena.

Šla jsem do ložnice, jako kdybych tu byla sama. Richard mě následoval. Připadala jsem si lehce, nepřítomně a slabě neskutečně. Uřízli mi rukáv bundy i svetru. Snažila jsem se bundu zachránit, ale nejspíš byla stejně zničená. Také nařízli pochvu nože na levou ruku. Měla jsem ji i s ním v kapse bundy. Proč na pohotovosti vždycky všechno rozřežou?

Přiblížil se ke mně zezadu, nedotkl se mě a jeho ruce váhaly nad mým předloktím. „Neřekla jsi mi, že jsi poraněná."

Zazvonil telefon. Bez přemýšlení jsem ho zvedla.

Nějaký mužský hlas řekl, „Anita Blakeová?"

„Ano."

„Tady je Williams, přírodovědec z Audubonského centra. Přehrával jsem si pásky se sovami, které jsem nahrál dnes v noci. Vsadil bych se, že na jedné z nich jsou hyeny. Řekl jsem to policii, ale oni nechápou, co by to mohlo znamenat. Chápete, co by to bylo, jestli tu vyje hyena?"

„Hyenodlak," řekla jsem.

„Ano, i já bych to tak viděl."

Nikdo mu neřekl, že vrahem byl vlkodlak. Ale jedním z pohřešovaných byl hyenodlak. Možná, že Elvíra doopravdy neví, co se stalo se všemi pohřešovanými lykantropy.

„Řekl jste, že jste to oznámil policii?"

„Ano, to jsem udělal."

„Komu jste to řekl?“ „Volal jsem do kanceláře šerifa Tituse.“

„S kým jste mluvil?“

„S Aikensenem.“

„Nevíte, jestli o tom Titusovi řekl?“

„Ne, ale proč by neměl?“

No jasně, proč?

„Někdo je u dveří. Vydržíte chvilku?“

„Myslím, že byste…“

„Hned jsem zpátky.“

„Williamsi, Williamsi, neotevírejte dveře.“ Ale mluvila jsem jenom do vzduchu. Slyšela jsem, jak kráčí po podlaze. Dveře se otevřely. Vydal překvapený zvuk. Přes místnost se vrátily těžší kroky.

Někdo zvedl sluchátko. Slyšela jsem jeho dech. Nic neříkal.

„Řekni mi něco, ty čubčí synu.“

Dýchání ještě ztěžklo.

„Jestli jsi mu ublížil, Aikensene, nacpu ti do krku špičkou nože tvýho čuráka.

Zasmál se a zavěsil. Dokonce bych ani nebyla schopna před soudem dosvědčit, kdo je na druhém konci drátu.

„Sakra, sakra, sakra.“

„Co se děje?“

Zavolala jsem na informace, abych si sehnala číslo na policejní oddělení ve Willotonu. Stiskla jsem tlačítko, které je automaticky vytočilo za minimální sazbu.

„Anito, co se stalo?“

Zvedla jsem ruku a řekla mu, aby počkal. Zvedla to nějaká žena. „To je zástupkyně Holmesová?“

Nebyla. Náčelníka Garrowaye jsem dostala, až když jsem telefonistce řekla, že je to otázka života a smrti. Neječela jsem na ni. Za to bych si zasloužila spoustu bodů.

Sdělila jsem Garrowayovi verzi jako z *Reader’s Digest.* „Nemůžu věřit tomu, že by i Aikensen mohl být do něčeho takového zapletený, ale pošlu tam auto.“

„Díky.“

„Proč jsi prostě nezavolala 911?“ chtěl vědět Richard.

„Zavolali by na okresní policii. Dokonce by to mohl dostat Aikensen.“

Namáhavě jsem se dobývala z rozřezané bundy. Richard mi ji sundal z levého ramene, jinak bych se z ní asi nikdy nedostala. Když jsem ji konečně svlékla, uvědomila jsem si, že mi docházejí kabáty. Za dva dny jsem zničila dva. Popadla jsem ten jediný, který mi zbývá. Je nabíraný, rudý a dlouhý. Měla jsem ho na sobě jen dvakrát. Naposledy

o Vánocích. Červený kabát je nápadný dokonce i v noci. Když se budu muset k někomu přiblížit, mohla bych si ho sundat.

Richard mi pomohl strčit levou ruku do rukávu. Pořád to bolelo.

„Pojedeme pro Jasona," řekl.

Pohlédla jsem na něho. „Nepůjdeš nikam, než tam, kam za úplňku chodí lykantropové."

„Nedokážeš si sama ani obléci kabát. Jak chceš řídit?"

V tom měl pravdu.

„Mohlo by to být nebezpečné."

„Jsem dospělý vlkodlak a dneska je úplněk. Myslím, že to dokážu zvládnout." V očích měl podivný výraz, jako kdyby slyšel hlasy, které já nikdy nepoznám.

„Fajn, tak jedeme. Pojedeme ale zachraňovat Williamse. Myslím si, že ti měňavci nejsou od jeho domu daleko, ale nevím přesně kde."

Stál tam ve svém dlouhém vatovaném kabátě. Na sobě měl bílé tričko, džíny s dírou na koleně a pár ne zrovna parádních bot.

„Proč ty obnošené šaty?"

„Pro jistotu. Když se proměním v šatech, jsou vždycky roztrhané. Už jsi hotová?"

„Jo."

„Tak jedeme," prohlásil. Něco na něm bylo jiné než jindy. Napětí skryté jako voda těsně před tím, než se přelije přes okraj. Když jsem mu pohlédla do hnědých očí, něco se za nimi mihlo. Uvnitř bylo něco huňatého a číhalo to, až se to dostane ven.

Uvědomila jsem si, co z něho cítím. Dychtivost. Z Richardových upřímných hnědých očí se díval jeho netvor a nemohl se dočkat, až dostane svůj úkol.

Co jsem měla říci. Vyrazili jsme.

38

O můj džíp se opíral Edward. Paže měl zkřížené na prsou a jeho dech se ve vzduchu měnil v páru. Po setmění teplota klesla o dvacet stupňů. Už zase uhodil mráz. Všechno, co přes den roztálo, se zase změnilo v led. Sníh nám křupal pod nohama.

„Co tady děláš, Edwarde?"

„Chystal jsem se jít k tobě do bytu, ale pak jsem zahlédl, že jdeš dolů."

„Co chceš?"

„Chci si hrát," prohlásil.

Zůstala jsem na něho koukat. „Jenom tak? Nevíš, v čem jsem namočená, ale chceš z toho kousek.“

„To, že tě sleduju, mi dává příležitost zabít spoustu lidí.“

Smutné, ale pravdivé. „Nemám čas se hádat. Nastup.“

Vklouzl na zadní sedadlo. „Koho přesně jedeme zabít dneska v noci?“

Richard nastartoval motor. Zapnula jsem si pás. „To uvidíme. Je tam jeden odpadlík z řad policie a někdo, kdo drží jako rukojmí sedm měňavců.“

„Ty čarodějnice to neudělaly?“

„Všechno ne.“

„Myslíš, že se mi dneska podaří dostat nějaké lykantropy?“ Mám dojem, že tím škádlil Richarda.

Toho se to nedotklo. „Uvažoval jsem o tom, kdo by je mohl dostat všechny bez boje. Musel to být někdo, komu důvěřovali.“

„A komu důvěřují?“ zeptala jsem se.

„Jednomu z nás,“ odpověděl.

„Ale, hochu,“ prohlásil Edward, „na dnešním menu máme lykantropa.“

Richard ho neopravil. A jestli to nevadí jemu, tak mně tuplem ne.

39

Williams ležel zhroucený na boku. Byl střelen z blízkosti do srdce. Dvěma ranami. Tolik medicína.

Jedna jeho ruka byla obtočená okolo .357 Magnum. Dokonce bych se vsadila, že bude mít na kůži prach, jako kdyby z té pistole doopravdy vystřelil.

Zástupkyně Holmesová a její parťák, na jehož jméno si nedokážu vzpomenout, leželi ve sněhu mrtví. Magnum ji připravilo o větší část hrudníku. Její skřítkovské rysy byly ochablé a už ne tak hezké. S očima hledícíma přímo vzhůru to nevypadalo, že spí. Vypadala prostě jako mrtvá.

Jejímu parťákovi scházela většina obličeje. Zhroutil se na zem a jeho krev a mozek se smísily s mrznoucím sněhem. Pistoli pořád svíral v ruce.

I Holmesová měla zbraň vytaženou. Jako by jí k něčemu byla. Pochybovala jsem o tom, že by někdo z nich Williamse zastřelil, ale vsadila bych měsíční gáži, že jedna z jejich pistolí ano.

Klekla jsem si do sněhu a zaklela: „Kurva.“

Richard stál vedle Williamse. Koukal na něj, jako by si ho chtěl vtisknout do paměti. „Samuel neměl pistoli. Byl dokonce odpůrcem lovu.“

„Tys ho znal?“

„Nezapomeň, že i já jsem v Audubonu.“

Přikývla jsem. Nic z toho nevypadalo opravdově. Vypadalo to nahrané. Je možné, že by s tímhle uspěl? Ne. „Je mrtvý,“ řekla jsem mírně.

Edward se postavil vedle mě. „Kdo je mrtvý?“

„Aikensen. Pořád ještě chodí a mluví, ale už je mrtvý. Jenom to ještě neví.“

„Kde ho najdeme?“ zeptal se Edward.

Dobrá otázka. Ale nemám na ni odpověď. Zapískal mi pager a já vyjekla. Jenom takové maličké zaječení, které je vždycky tak trapné. S bušícím srdcem jsem se podívala na číslo.

Neznala jsem ho. Kdo by to mohl být? Nemůže být důležité, abych mu zavolala ještě dneska v noci? Číslo svého pageru jsem nechala v nemocnici. Ale neznám ani jejich číslo. Musím se ozvat. A sakra, ještě musím zavolat náčelníku Garrowayovi a říci mu, že jeho lidé padli do léčky. Oba hovory bych mohla vyřídit z Williamsova domu.

Šourala jsem se k domu. Edward mě následoval. Teprve když jsme byli na verandě, uvědomila jsem si, že Richard s námi není. Otočila jsem se. Klečel vedle Williamsova těla. Nejdřív jsem si myslela, že se modlí, ale pak jsem si všimla, že se dotýká zkrvaveného sněhu. Vážně to chci vědět? Jo.

Došla jsem zase k němu. Edward i bez požádání zůstal na verandě. Bod pro něj. „Richarde, jsi v pořádku?“ Byla to hloupá otázka pro člověka, který znal mrtvého ležícího mu u nohou. Ale na co jiného bych se ho asi měla zeptat?

Stiskl v dlani zkrvavený sníh a rozmačkal ho na kaši. Zavrtěl hlavou. Myslela jsem, že je jenom rozzlobený nebo zarmoucený, ale pak jsem viděla pot na jeho obličeji.

Svůj obličej se zavřenýma očima zvedl k obloze. Na ní se vznášel jasný měsíc v úplňku, ohromný a stříbřitě bílý. Jeho světlo takhle daleko od města skoro měnilo noc v den. Po obloze se pohybovaly chuchvalce mraků ozářené měsíčním svitem.

„Richarde?“

„Já jsem ho znal, Anito. Chodili jsme spolu pozorovat ptáky. Diskutovali jsme o jeho doktorské práci. Znal jsem ho, a teď dokážu myslet jenom na pach krve a na to, že je ještě teplý.“

Otevřel oči a pohlédl na mě. V jeho očích byla bolest, ale hlavně temnota. Z jeho očí se díval ven netvor.

Odvrátila jsem se. Nedokázala jsem snést ten pohled. „Musím si zavolat. Nesněz žádné důkazy.“ Odešla jsem sněhem. Mám za sebou pěkně dlouhou noc.

Zavolala jsem si z telefonu ve Williamsově kuchyni. Nejdřív jsem zavolala Garrowayovi a řekla mu, co jsme objevili. Jakmile se mu podařilo popadnout dech, zaklel a řekl, že přijede osobně. Nejspíš uvažoval, jestli to nemohlo dopadnout jinak, kdyby hned jel sám. Dávat příkazy není nikdy snadné.

Zavěsila jsem a vytočila číslo ze svého pageru. „Haló.“

„Tady Anita Blakeová. Měla jsem tohle číslo na pageru.“

„Anito, tady je Kaspar Gunderson.“

Labutí muž. „Ano, Kaspare, co se děje?“

„Máte hrozný hlas, stalo se něco?“

„Spousta věcí, proč jsi mně volal?“

„Našel jsem Jasona.“

Trošku jsem se narovnala. „Nedělej si legraci.“

„Ne, vážně jsem ho našel. Mám ho teď u sebe doma. Pokoušel jsem se spojit s Richardem. Nevíte, kde je?“

„Se mnou.“

„Perfektní,“ řekl. „Nemohl by se přijet postarat o Jasona, ještě než se promění?“

„No asi jo, ale proč?“

„Já jsem jenom pták, Anito. Nejsem predátor. Nedokážu zvládnout nezkušeného vlkodlaka.“

„O. K., řeknu mu to. Kde je ten dům?“

„Richard ví, kde to je. Musím se zase vrátit k Jasonovi a uklidňovat ho. Jestli to nevydrží, dokud nepřijede Richard, někde se schovám. Kdybych neotevíral, budete vědět, co se přihodilo.“

„Je to pro tebe nebezpečné?“

„Hlavně si pospěšte.“ Zavěsil.

Richard vešel dovnitř. Stál ve dveřích a vypadal zasněně, jako kdyby poslouchal nějakou hudbu, kterou slyší jenom on.

„Richarde?“

Jeho hlava se pomalu otočila za zvukem mého hlasu jako video puštěné zpomaleně. Jeho oči teď byly světlé a zlatě žluté. Měly barvu jantaru.

„Ježíši,“ řekla jsem.

Neodvrátil zrak. Mžoural na mě svýma novýma očima. „Co se děje?“

„Volal mi Kaspar. Našel Jasona. Pokoušel se s tebou spojit. Říká, že ho nezvládne, až se promění.“

„Jason bude v pohodě,“ řekl. Vyslovil to spíš jako otázku.

„Jo, a jsi ty v pořádku?“

„Ne, budu se muset brzy proměnit nebo mi čas určí měsíc.“

Jeho výroku jsem tak docela nerozuměla, ale to mi může vysvětlit v autě. „Edward může řídit, kdyby si měsíc jako ideální čas vybral chvíli, kdy pojedeme po dálnici.“

„To je dobrý nápad, ale Kasparův dům je tamhle na kopci.“

„Co tím chceš říct?“

„Kaspar bydlí na konci téhle cesty.“

„Výborně, tak jedeme.“

„Budete mě tam muset s Jasonem nechat,“ řekl.

„Proč?“

„Postarám se, aby nikomu neublížil, ale potřebuje lovit. Vezmu ho ven. Ve zdejších lesích jsou jeleni.“

Zírala jsem na něho. Pořád to je Richard. Pořád je moje láska, ale… Jeho oči měly barvu světlého jantaru a v jeho opálené tváři vypadaly děsivě.

„Neproměníš se v autě?“ zeptala jsem se.

„Ne. Nikdy bych tě neohrozil. Mám to své zvíře naprosto pod kontrolou. Právě tohle znamená být alfa vlk.“

„Nebála jsem se, že bys mě sežral,“ řekla jsem. „Jenom bych nechtěla mít ten průhledný sliz po těch nových sedadlech.“

Blýskl po mně úsměvem. Daleko víc by mě to potěšilo, kdyby neměl zuby o trošku špičatější než jindy.

Ježíši Kriste.

40

Dům Kaspara Gundersona byl kamenný, nebo přinejmenším obložený kamenem. Stěny byly ze světlých granitových kvádrů s bílými detaily. Střešní tašky byly světle šedé. I dveře byly bílé. Všechno to bylo čisté a úhledné, a přitom pořád působilo venkovsky. Dům se rozkládal na mýtině na vrcholku kopce. Cesta u něj končila. Bylo tu místo na otočení, ale dál nevedla.

Richard zazvonil, Kaspar mu otevřel. Zdálo se, že se mu ohromně ulevilo, že nás vidí. „Richarde, díky bohu. Zatím se mu podařilo udržet si lidskou podobu, ale obávám se, že už to o moc déle nevydrží.“ Podržel nám dveře.

Vešli jsme dovnitř a zjistili jsme, že v jeho obýváku sedí dva cizí muži. Ten nalevo byl malý, tmavý a měl brýle s drátěnými obroučkami. Ten druhý byl vyšší, blonďák s nazrzlými vousy. Oni byli to jediné, co neladilo se zařízením. Celý pokoj byl bílý – koberec,

gauč, dvě křesla i stěny. Bylo to jako stát uprostřed kornoutu vanilkové zmrzliny. Má stejný gauč jako já. Potřebuji nový nábytek.

„Kdo je to?“ chtěl vědět Richard. „To není nikdo z našich.“

„To se můžeš vsadit.“ Byl to Titus. S pistolí v ruce stál ve dveřích do kuchyně. „Ať se nikdo ani nepohne,“ řekl. Jeho jižanský akcent byl hutný jako kukuřičný chleba.

Ze dveří vedoucích dál do domu vystoupil Aikensen. V ruce měl další obrovský magnum.

„Kupujete si je po bednách?“ chtěla jsem vědět.

„Ta tvoje výhrůžka po telefonu se mi líbila. Vzrušilo mě to.“

Bez uvažování jsem udělala krok dopředu. „Prosím,“ řekl Aikensen. Velikou pistolí mi mířil na hruď. Titus mířil na Richarda. I muži na křeslech teď měli tasené zbraně. To je ale veselý večírek.

Za mými zády stál naprosto nehybně Edward. Úplně jsem cítila, jak zvažuje různé možnosti. Za našimi zády cvakla pojistka pušky. Všichni jsme sebou trhli, dokonce i Edward. Za námi ve dveřích stál další muž. Jeho šedivé vlasy začínaly řídnout. Měl v rukou pušku a mířil s ní na Edwardovu hlavu. Nezbylo by z ní, ani co by se vešlo do pytlíku od svačiny.

„Všichni ruce vzhůru.“

Poslechli jsme. Co jiného jsme mohli dělat?

„Spojte prsty nad hlavou,“ rozkázal Titus.

Edward a já jsme to udělali, jako bychom to už dělali mockrát. Richard byl pomalejší.

„Honem, vlčí muži, nebo tě skolím hned na místě, a při tom handrkování by mohla tvoje přítelkyně taky přijít o život.“

Richard propletl prsty obou rukou. „Kaspare, co se tu děje?“

Kaspar seděl na gauči, ne, doslova si hověl. Vypadal spokojeně a šťastně jako nakrmená kočka… tedy labuť.

„Tito pánové zaplatili určitou drobnou částku za lov lykantropů. Já jim poskytuji kořist a místo k lovu.“

„A Titus s Aikensenem se starají o to, že to nikdo nezjistí, je to tak?“

„Říkal jsem vám, že trošku lovím, slečno Blakeová,“ řekl Titus.

„Ten mrtvý byl jeden z vašich lovců?“

Ucukl očima, ne že by se úplně podíval jinam, ale škubl jimi. „Ano, slečno Blakeová, byl.“

Podívala jsem se na ty dva muže s pistolemi v rukou. Neohlédla jsem se, abych si prohlédla Šedovlasa u dveří. „Vy tři si myslíte, že má cenu umřít kvůli lovu měňavců?“

Ten tmavý muž si mě změřil přes své kulaté brýle. Jeho oči byly nezaujaté a klidné. Pokud mu vadilo mířit zbraní na své bližní, nedával to znát.

Vousatý muž těkal očima po místnosti, jeho pohled se u ničeho nezdržel. Moc si to neužíval.

„Proč jste to s Aikensenem neuklidili, než mrtvolu viděla Holmesová se svým parťákem?“

„Byli jsme lovit vlkodlaka,“ prozradil Aikensen.

„Kaspare, my jsme tvůj lid,“ řekl Richard.

„Ne,“ prohlásil Kaspar. Postavil se. „To nejste. Já nejsem lykantrop. Nemám to dokonce ani dědičné. Zaklela mě nějaká čarodějnice už tak dávno, že se na to neodvažuji vzpomínat.“

„A kvůli tomu by nám tě mělo být líto?“ zeptala jsem se.

„Ne. A navíc mám za to, že vám nic nemusím vysvětlovat. Vy oba jste ke mně byli slušní. Kvůli tomu se možná cítím provinile.“ Pokrčil rameny. „Tohle bude náš poslední lov. Veliká slavnost na závěr.“

„Kdybys zabil Rainu a Gabriela, dokázala bych to pochopit,“ řekla jsem. „Ale co ti kdy udělali ti lykantropové, které jsi pomáhal vraždit?“

„Pamatuji se, že když mi ta čarodějnice řekla, co udělala, napadlo mě, že být veliký děsivý dravec by mohlo být fajn. Pořád bych mohl lovit. Dokonce bych mohl i zabíjet své nepřátele. Ale místo toho ze mě udělala…“ Široce rozpřáhl ruce.

„Zabil jsi je proto, že jsou tím, čím jsi chtěl být sám,“ řekla jsem.

Slabě se usmál. „Žárlivost, Anito, závist. To jsou velice trpké pocity.“

Chtěla jsem mu říct, jaký je zmetek, ale to by k ničemu nebylo. Kvůli tomu, že se tomuhle zkurvysynu nelíbí, že je labuť, umřelo sedm lidí. „Ta čarodějnice tě raději měla pomaličku zabít.“

„Chtěla, abych se poučil a kál se.“

„Mně pokání moc nejde,“ prohlásila jsem. „Mám radši pomstu.“

„Kdybych si nebyl jistý, že dneska v noci zemřeš, dělalo by mi to starosti.“

„Žralo by tě to,“ dodala jsem.

„Kde je Jason?“ zeptal se Richard.

„Vezmeme ho za ním, co, hoši,“ navrhl Titus.

Edward neřekl ani slovo. Netušila jsem, na co myslí, ale doufala jsem, že nesáhne po zbrani. Kdyby to udělal, byla by většina lidí v téhle místnosti mrtvá. A tři z nich bychom byli my.

„Prohledej je, Aikensene.“

Aikensen se široce usmál. Zastrčil svou velikou pistoli do pouzdra. Takže zbývá jeden revolver, dvě automatické pistole a jedna velkorážná puška. To stačí. I tým snů, jako jsem já s Edwardem, má své meze.

Rychle Richarda prošacoval. Užíval si to, dokud se nezvedl natolik, aby mu viděl do očí. Když zahlédl ten vlčí zrak, trošičku zbledl. Neškodí, když bude trochu nervózní.

Kopnutím mi dal nohy dál od sebe. Zlostně jsem si ho změřila. Jeho ruce váhaly nad mými ňadry. Tak se prohlídka nezačíná. Jestli zkusí cokoli jiného, než najít zbraň, vytáhnu pistoli a risknu to.

„Aikensene, zacházej tady se slečnou Blakeovou jako s dámou. Žádné osahávání.“

Aitkensem si přede mnou klekl na kolena. Přejel mi dlaní přes prsa. Lehce a těsně nad bradavkami. Vrazila jsem mu levý loket do nosu. Vytryskla krev. Svalil se na zem s rukama přitisknutýma k rozbitému nosu.

Ten tmavovlasý muž se zvedl. Velice rozhodně na mě mířil svou zbraní. Na brýlích se mu odráželo světlo a zakrývalo jeho oči.

„Všichni se hned uklidněte,“ řekl Titus. „Řekl bych, že si to Aikensen zasloužil.“

Aikensen se na podlaze zvedl a krev mu pokrývala spodní polovinu obličeje. Tápavě sahal po zbrani.

„Jestli ta pistole opustí pouzdro, já sám tě zastřelím,“ prohlásil Titus.

Aikensen rychle a těžce oddechoval otevřenými ústy. U nosu se mu objevovaly krvavé bublinky, kdykoli se pokusil dýchat nosem. Určitě ho má zlomený. Není to stejně dobré jako ho vykuchat, ale aspoň nějaký začátek. Měl ruku pořád na pistoli, ale nevytáhl ji. Dlouho zůstal klečet. Viděla jsem zápas v jeho očích. Tak moc mě chtěl zastřelit, že mu to skoro stálo za pokus. Super. Ten pocit je vzájemný.

„Aikensene,“ řekl mírně Titus. Hlas měl docela vážný, jako by si zrovna uvědomil, že by to Aikensen mohl risknout. „Já si nedělám legraci, hochu. Nehraj si se mnou.“

Zvedl se na nohy, plival krev a pokoušel se ji dostat z úst. „Dneska v noci zemřeš.“

„Možná, ale ne díky tobě.“

„Slečno Blakeová, velice bych ocenil, kdybyste mohla Aikensena přestat dráždit aspoň do té doby, než vás odvedu.“

„Vždycky moc ráda spolupracuji s policií,“ odpověděla jsem.

Titus se zasmál. Ten zmetek. „No, dneska zločinci platí líp, slečno Blakeová.“

„Běž do prdele.“

„Není třeba být hrubá.“ Zasunul svou zbraň do pouzdra na boku. „Teď se nepokusím o nic jiného, než najít vaše zbraně. Ještě jednu pitomost, a budeme muset jednoho z vás zastřelit, abyste pochopili, že to myslíme vážně. Určitě nechcete přijít tady o svého drahouška. Nebo tady o svého kamaráda.“ Usmíval se. Prostě starý dobrák šerif Titus. Tak přátelský. Proboha.

Našel obě pistole a prohledával mě ještě jednou. Musela jsem ucuknout, protože se zeptal: „Jak jste si poranila tu ruku, slečno Blakeová?“

„Pomáhala jsem policii s jiným případem.“

„Oni dopustili, aby se civilista poranil?“

„Seržant Storr a detektiv Zerbrowski jsou v nemocnici. Oba byli zraněni při výkonu služby.“

Přes jeho baculatý obličej přeběhl nějaký výraz. Možná to byla lítost. „Hrdinům se vždycky dostane tak akorát smrti, slečno Blakeová. Na to byste raději neměla zapomínat.“

„Umírají i grázlové, Titusi.“

Odhrnul rukáv červeného kabátu a sebral mi nůž. Potěžkával ho a zkoušel, jak je vyvážený. „Vyrobený na zakázku?“

Přikývla jsem.

„Obdivuji dobré vybavení.“

„Nechte si ho, za chvilku si ho vezmu.“

Zachechtal se. „Ty máš ale žaludek, holka. To musím přiznat.“

„A ty jsi zasraný zbabělec.“

Jeho úsměv se vytratil. „Chtít mít pokaždé poslední slovo není ta nejlepší vlastnost, slečno Blakeová. Spoustu lidí to nasere.“

„O to tu jde.“

Přesunul se k Edwardovi. Musím Titusovi přiznat, že byl důkladný. Edwardovi sebral dvě automatické pistole, derringer a nůž dost velký, aby se dal považovat za menší meč. Vůbec jsem netušila, kde ho schovával.

„Co si vy dva myslíte, že jste zač? Nějaká šílená kavalerie?“

Edward na to nic neříkal. Jestli vydrží mlčet on, vydržím to taky. Na to, abychom se jednoho z nich pokusili naštvat a vrhli se na ostatní, tu bylo příliš mnoho zbraní. Je jich přesila a jsou líp vyzbrojení. To není nejlepší začátek týdne.

„A teď všichni půjdeme dolů,“ prohlásil Titus. „Chceme, abyste se všichni připojili k našemu dnešnímu lovu. Vypustíme vás do lesa. Pokud se vám podaří nám uniknout, jste volní. Můžete utíkat na nejbližší policejní stanici a udat nás. Jestli se pokusíte o nějakou hloupost, ještě než vás vypustíme, tak vás prostě zabijeme. Rozumíte tomu všichni?“

Jenom jsme na něj hleděli.

„Neslyším vás.“

„Slyšela jsem, co jste povídal,“ řekla jsem.

„A co ty, blonďáku?“

„Já jsem tě taky slyšel,“ prohlásil Edward.

„Vlčí muži, slyšíš mě?“

„Neříkej mi tak," řekl Richard. Ani jeho hlas nezněla nijak vyděšeně. Výborně.

Jestli máš zemřít, zemři aspoň statečně. Tvé nepřátele to nasere.

„Můžeme už dát ruce dolů?" zeptala jsem se.

„Ne," odpověděl Titus.

V levé ruce mi začalo škubat. Jestli je to to nejbolestivější, co se mi dneska stane, tak mám před ostatními náskok.

První šel Aikensen. Další šel Richard a za ním ten tmavovlasý muž s klidnýma očima. Pak ten vousáč. Pak já. Titus. Edward. Šedovlas s puškou hned za ním. Řadu uzavíral Kaspar. To je ale průvod.

Schody vedly do přírodní jeskyně pod domem. Měla tak deset na dvacet metrů a strop nebyl vyšší než tři metry padesát. Ve vzdálenější stěně byl vidět nějaký tunel. Elektrická světla všechno ozařovala tvrdým žlutým světlem. Do žulových stěn byly zasazeny dvě klece. V té vzdálenější byl Jason schoulený do klubíčka. Nepohnul se, ani když jsme všichni vešli dovnitř.

„Co jste mu udělali?" chtěl vědět Richard.

„Chtěli jsme ho přinutit, aby se před námi proměnil," řekl Titus. „Tady Ptáček tvrdil, že to bude snadný cíl."

Kaspar vypadal, že je mu to trapné. Ale jestli se ho dotkla poznámka o Ptáčkovi nebo Jasonova tvrdohlavost, to se dalo těžko říct. „On se pro nás promění."

„To tvrdíš ty," oponoval Šedovlas.

Kaspar se na něj zamračil.

Aikensen otevřel volnou klec. Z nosu mu pořád tekla krev. Držel si na něm vrstvu papírových kapesníků, ale moc to nepomáhalo. Všechny kapesníky byly rudé.

„Vlez tam, Vlčku," řekl Titus.

Richard zaváhal.

„Pane Carmichaeli, toho kluka, buďte tak laskav."

Muž s tmavšími vlasy schoval devítku a zpoza opasku vytáhl .22. Namířil na Jasonovo schoulené tělo.

„Stejně jsme už probírali, jestli mu přece jenom nedat kulku. Jestli by ho to nepomohlo přesvědčit, aby se před námi proměnil. Hned vlez do klece."

Richard se nehýbal.

Carmichael přes mříže zamířil. Pistoli si opíral o předloktí.

„Nedělejte to," zarazil ho Richard. „Poslechnu vás." Vešel do klece.

„Teď ty, blonďáku."

Edward se nehádal. Prostě šel dovnitř. Vůbec to snášel daleko líp, než bych byla čekala.

Aikensen zavřel dvířka. Zamkl je, a pak přešel ke druhé kleci. Neodemkl ji. Čekal s nasáklým papírovým kapesníkem přitisknutým k nosu. Jedna kapka krve dopadla na podlahu.

„A tebe ubytujeme tady s tvým kamarádíčkem.“

Richard sevřel mříže své klece. „Nesmíte ji tam dát. Jestli se promění, bude se potřebovat nažrat.“

„Proměně pomáhají dvě věci,“ prohlásil Kaspar, „sex a krev. Sám jsem viděl, jak se naše mladá dáma Jasonovi líbí.“

„Nedělej to, Kaspare.“

„Pozdě,“ řekl.

Jestli půjdu do té klece, skončím sežraná zaživa. To je jeden z mých pěti nejméně oblíbených způsobů smrti. Nepůjdu do té klece. To ať mě raději zastřelí.

„Aikensen tu klec otevře a vy vstoupíte dovnitř, slečno Blakeová.“

„Ne,“ vzepřela jsem se.

Titus si mě změřil. „Slečno Blakeová, tady pan Fienstien vás klidně postřelí, že, pane Fienstiene?“

Vousatý muž s nejistýma očima i postojem na mě namířil 9mm berettu. Pěkná zbraň, pokud netrváte na americké značce. Hlaveň mi připadala přehnaně veliká a masivní na nesprávném konci.

„Fajn, střelte mě.“

„Slečno Blakeová, my si neděláme legraci.“

„To ani já. Buď se nechám sežrat zaživa, nebo mě zastřelíte. Tak mě zastřelte.“

„Pane Carmichaeli, mohl byste sem namířit dvaadvacítku?“ Carmichael to provedl. „Můžeme vás jen poranit, slečno Blakeová. Střelit vás do nohy, a pak vás strčit do té klece.“

Hleděla jsem do jeho prasečích očiček a byla si jistá, že by to udělal. Nechtěla jsem vlézt do té klece, ale už vůbec jsem tam nechtěla zraněná.

„Počítám do pěti, slečno Blakeová, potom vás tady Carmichael poraní a my vás odtáhneme do klece. Jedna… dvě… tři… čtyři…“

„Dobře, dobře, doprdele. Odemkni ty zatracené dveře.“

Aikensen to udělal. Vešla jsem dovnitř. Za mnou se zaklaply dveře. Zůstala jsem kousek od nich. Jason se třásl, jako by měl horečku, ale jinak se ani nepohnul.

Muži venku vypadali zklamaně. „Zaplatili jsme hezké peníze za lov vlkodlaka,“ řekl Šedivec. „Nenecháme se obrat.“

„Máme na to celou noc, vznešení pánové. Tomuhle šťavnatému pamlsku dlouho neodolá,“ ujišťoval Kaspar.

Nelíbilo se mi, že mi říká pamlsek. Šťavnatý nebo nešťavnatý. „Než jsme sem jeli, volala jsem Garrowayovi. Řekla jsem mu, že jeho zástupci padli do léčky. A řekla jsem mu, že to byl Aikensen.“

„Lhářko.“

Podívala jsem se přímo na Tituse. „Tak vy myslíte, že lžu?“

„Možná vás prostě všechny postřílíme a utečeme, slečno Blakeová.“

„Vrátíte těmhle pánům jejich peníze?“

„My chceme lovit, Titusi.“ Všichni tři ozbrojení muži vypadali, že se rozhodně o svou zábavu nehodlají nechat připravit. „Policie neví, že tady ptačí muž je do toho zapletený,“ uvažoval Carmichael s dvaadvacítkou. „Může zůstat nahoře. Kdyby se přišli vyptávat, může se jich zbavit.“

Titus si otřel dlaně o kalhoty. Potí se mu ruce, že by nervozita? Doufejme.

„Nikam nevolala. Jenom blufuje,“ řekl Aikensen.

„Ať se promění,“ řekl Carmichael.

„Vůbec si jí nevšímá,“ poznamenal Šedovlas.

„Dopřejte tomu čas, gentlemani.“

„Říkal jsi, že čas nemáme.“

„Ty jsi expert, Kaspare. Vymysli něco.“

Kaspar se usmál a fascinovaně se díval na něco za mými zády. „Myslím, že už nebudeme muset čekat dlouho.“

Pomalu jsem se obrátila a podívala se za sebe. Jason byl pořád ještě stočený do klubíčka, ale obličej měl otočený ke mně. Očima těkal po mém těle a pak se zadíval na muže stojící před klecí. „Já to nechci. Já se pro vás neproměním.“ Jeho hlas byl přiškrcený, ale jinak normální. Zněl lidsky.

„Vydržel jsi dlouho, Jasone,“ řekl Kaspar, „ale měsíc vychází. Cítíš její strach, Jasone? Cítíš její tělo? Přiznej si, jak po ní toužíš.“

„Ne!“ Sklonil hlavu až k zemi, předloktím i dlaněmi se přitiskl k podlaze s koleny u těla. Zavrtěl hlavou s tváří přitisknutou na kámen. „Ne.“ Zvedl obličej. „Nechci to dělat jako kabaretní kousek.“

„Myslíte si, že kdybychom dali Jasonovi a tady slečně Blakeové trošku soukromí, tak by to celou věc urychlilo?“ zeptal se Titus.

„Mohlo by,“ přisvědčil Kaspar. „Vypadá to, že nemá rád publikum.“

„My vás teď necháme chvíli vydechnout, slečno Blakeová. Kdybyste, až se vrátíme, nebyla naživu, rád jsem vás poznal.“

„Já totéž říct nemůžu, Titusi,“ řekla jsem já.

„No to je asi nejčistší pravda. Sbohem, slečno Blakeová.“

„Shnij v pekle, čubko,“ rozloučil se Aikensen.

„Vzpomeneš si na mě pokaždé, když se podíváš do zrcadla, Aikensene.“

Zdvihl ruku k nosu. I ten dotek ho bolel. Zamračil se na mě, ale není snadné vypadat drsně s papírovými kapesníky na nose. „Doufám, že budeš chcípat pomalu.“

„Nápodobně,“ řekla jsem.

„Kaspare, prosím,“ řekl Richard. „Nedělej to. Já se pro vás proměním. Můžete honit mě. Jen o odtud Anitu pusťte.“

Muži se zastavili a dívali se na něj.

„Nepomáhej mi, Richarde.“

„Udělám vám ten nejlepší lov, jaký si umíte představit.“ Tiskl se k mřížím a svíral je v rukou. „Ty víš, že to dokážu, Kaspare. Řekni jim to.“

Kaspar si ho dlouze měřil. Zavrtěl hlavou. „Myslím, že bys je všechny zabil.“

„Slibuji, že to neudělám.“

„Richarde, co to povídáš?“

Nevšímal si mě. „Prosím, Kaspare.“

„Musíš ji strašně milovat.“

Richard se na něj jenom díval.

„Ať uděláš cokoli, Richarde, stejně mě nenechají odejít.“

Neposlouchal mě.

„Richarde!“

„Bohužel,“ prohlásil Kaspar. „Tobě věřím, Richarde, ale tvé zvíře… obávám se, že to tak důvěryhodné není.“

„No tak, marníte čas. Garroway neví, kde má hledat, ale mohl by sem přijít. Necháme jim trochu soukromí,“ řekl Titus.

Všichni odcházeli za podsaditým šerifem. Kaspar byl na schodech poslední. „Radši bych byl, kdyby v těch klecích byli Gabriel a Raina. Je mi to líto.“ Labutí muž zmizel v kamenném tunelu.

„Kaspare, nenechávej nás tu takhle!“ Richardův křik vracela ozvěna. Ale nikdo neodpovídal. Zaslechla jsem šustění a prudce jsem se otočila. Jason byl zase na kolenou. Za jeho světle modrýma očima se něco mihlo. Něco divokého a vůbec ne přátelského. Nebyla jsem ani zpola tak sama, jak bych si přála.

41

Jason udělal plíživý krok směrem ke mně a pak se zarazil. „Ne, ne, ne.“ Každé jeho slovo bylo hluboké zasténání. Hlava mu klesla dolů. Jeho husté světlé vlasy se shrnuly dopředu, ale nebyly dost dlouhé, aby dosáhly až na zem. Na sobě měl o hodně větší košili a džíny. Šaty, u kterých vám nebude vadit, když se v nich proměníte.

„Anito,“ řekl Richard.

Otočila jsem se tak, abych viděla do druhé klece, ale neztratila Jasona z očí.

Richard se natahoval skrz mříže. Jednu ruku vztahoval ke mně, jako kdyby mohl překonat prostor mezi námi a přitáhnout mě k sobě.

Edward se doplazil ke dveřím a přejížděl rukama kolem zámku. Zevnitř klece jsem zámek vůbec neviděla. Přitiskl se tváří na mříže a zavřel oči. Když nemůžete oči použít, jenom vás rozptylují.

Couvl dozadu a z kapsy vytáhl tenké kožené pouzdro. Odemkl je a odhalil maličké nástroje uvnitř. Na tuhle dálku jsem je neviděla dost jasně, ale věděl jsem, o co jde. Edward se chystá odemknout zámek. Ještě než nás začnou hledat, bychom mohli být daleko v lesích.

Edward se zase usadil u mříží. Ruce z obou stran zámku, v každé z nich šperhák. Oči měl zavřené, obličej bez výrazu, veškeré soustředění v rukou.

Jasonovi se z hloubi hrudi ozval slabý, ale hluboký zvuk. Popolezl ke mně pomalými zdráhavými kroky. Hlavu držel vzhůru. Jeho oči měly pořád ještě nevinnou barvu jarní oblohy, ale za nimi už nikdo nebyl. Hleděl na mě, jako kdyby mi viděl do těla, jako by sledoval, jak mi v hrudi buší srdce a cítil krev v mých žilách. Nebyl to vůbec lidský pohled.

„Jasone,“ řekl Richard, „vydrž to. Za pár minut budeme volní. Jenom to vydrž.“

Jason nijak nezaregoval. Myslím, že ho neslyšel.

Odhad několika minut byl příliš optimistický, ale já jsem ochotná tomu věřit, když tomu uvěří Jason.

Jason se připlazil blíž. Přitiskla jsem se zády k mřížím. „Edwarde, jak to jde s tím zámkem?“

„Nejsou to zrovna nástroje, které bych si na tenhle zámek vybral, ale půjde to.“

V tom, jak se ke mně Jason blížil, bylo něco zvláštního. Jako kdyby měl svaly na místech, kde by je mít neměl. „Pospěš si Edwarde.“

Neodpověděl. Nemusela jsem se ujišťovat, že pracuje na tom zámku. Hrozně jsem věřila, že ty dveře odemkne. Couvala jsem podél mříží a snažila se udržovat si od vlkodlaka stejnou vzdálenost. Edward ty dveře otevře, ale stihne to včas? To je otázka za 64 000 dolarů.

Od vchodu se ozval nějaký zvuk a já se ohlédla. Do jeskyně vešel Carmichael. V ruce držel devítku. Usmíval se. Já neměla moc radosti, že ho vidím.

Edward si ho nevšímal, pracoval dál na zámku, jako kdyby do místnosti nevešel ozbrojený muž.

Carmichael zvedl zbraň a namířil na Edwarda. „Hned ustup od toho zámku.“ Natáhl úderník, což není potřeba, ale působí to dramaticky.

„Tebe živého nepotřebujeme. Přestaň… sahat… na… ten… zámek.“ S každým slovem přistupoval blíž.

Edward k němu zvedl hlavu. Tvář měl pořád bez výrazu, jako kdyby byl pořád soustředěný jenom na ruce a namířenou pistoli před sebou pořádně nevnímal.

„Odhoď to nářadí. Hned.“

Edward na něho zíral. Jeho výraz se nezměnil, ale oba malé nástroje upustil.

„Vyndej celou sadu z kapsy a vyhoď ji z klece. Ani se nesnaž tvrdit, že žádnou nemáš. Jestli máš tyhle dva, tak máš i ostatní.“

Zajímalo by mě, co Carmichael dělá v normálním světě. Asi nic pěkného. Něco, u čeho víte, jaké nástroje jsou v profesionální sadě na otevírání zámků.

„Tohle je poslední varování,“ řekl Carmichael. „Hoď to ven nebo zmáčknu spoušť. Už mě otravuje se s tebou babrat.“

Edward vyhodil tenký kožený sáček. Tiše pleskl o kámen. Carmichael se nesnažil paklíče sebrat. Jsou mimo náš dosah. A to se počítá. Ustoupil dozadu a nespouštěl nás všechny z očí. Část své pozornosti zaměřil na mě. Jaká radost.

„Náš malý vlkodlak je vzhůru. Doufal jsem, že bude.“

Z Jasonova hrdla zaznělo hluboké trhané zavrčení.

Carmichael vyštěkl potěšeným smíchem. „Chtěl jsem vidět, jak se proměňuje. Dobře, že jsem se vrátil.“

„Jsem celá bez sebe, že jsi tady,“ řekla jsem.

Popošel dopředu a zastavil se těsně mimo dosah od naší klece. Upřeně Jasona pozoroval. „Nikdy jsem žádného z nich neviděl proměnit se.“

„Pusť mě ven a můžeme se dívat spolu.“

„A proč bych to měl dělat? Já jsem si za představení zaplatil.“

Oči se mu třpytily nedočkavostí. Měl je šťastné a rozzářené jako dítě na Štědrý večer. Kurva.

Další zavrčení obrátilo moji pozornost výhradně k Jasonovi. Dřepěl na kamenné podlaze s rukama i nohama skrčenýma pod sebou. Když slyším, jak z jeho lidských rtů uniká vrčení, ježí se mi vzadu na krku chloupky.

Nedíval se na mě. „Myslím, že vrčí na tebe, Carmichaeli.“

„Já ale nejsem v kleci,“ upozornil mě. To má pravdu.

„Jasone, nezlob se na něj,“ řekl Richard. „Zlost živí zvíře. Ty si rozčilování nesmíš dovolit.“ Richardův hlas byl úžasně klidný, skoro konejšivý. Snaží se Jasona přemluvit před, ze, od – nebo jak řeknete, že se vlkodlak nemá proměnit.

„Ne,“ řekl Carmichael, „jen se naštvi, vlku. Já ti uříznu hlavu a pověsím si ji na zeď.“

„Po smrti se změní zase do lidské podoby," upozornila jsem ho.

„Já vím," řekl Carmichael.

Pane Bože. „Až policie ve vašem majetku najde lidskou lebku, mohla by vás začít trošku podezírat."

„Mám spoustu trofejí, které bych nechtěl ukazovat policii," řekl.

„Čím se živíte v reálném světě?"

„Tohle je tak skutečné, jak připustíte."

Zavrtěla jsem hlavou. Nebylo snadné se s ním přít, ale mně se hrozně chtělo.

Jason popolezl k mřížím. Byl nahrbený jako opičák. Nebylo to nic ladného, ale měl v sobě energii, jako kdyby chtěl vypálit do vzduchu. Jako kdyby uměl létat.

„Uklidni se, Jasone, klid," řekl Richard.

„Tak do toho, hochu, zkus to. Vrhni se na mříže a já zmáčknu kohoutek."

Před mýma očima napjal každičký sval a vrhl se na mříže. Přitiskl se k mřížím a rukama chňapal skrz ně. Paže měl natažené, aby dosáhl co nejdál. Natlačil mezi mříže rameno, jako kdyby se chtěl protáhnout ven. Carmichael na okamžik vypadal nejistě, ale pak se rozesmál.

„Zastřel mě," prosil Jason. Jeho hlas už připomínal spíš vrčení než slova. „Zastřel mě."

„To nejspíš ne," řekl Carmichael.

Jason sevřel mříže v dlaních a s hlavou na ně přitisknutou sklouzl na kolena. Dýchal rychle a namáhavě, jako kdyby právě uběhl míli za rovnou minutu. Kdyby byl člověk, omdlel by následkem hyperventilace. Pomaličku, bolestně pomalu ke mně otočil hlavu. Pokusil se Carmichaela přimět, aby ho zastřelil. Riskoval život, aby se na mě dokázal nedívat. Za to má u mě v notýsku spoustu bodů.

Pohlédl na mě. Tvář měl odhalenou, zdrsnělou chtíčem. Není to sex ani hlad, obojí nebo ani jedno, tomu pohledu v jeho očích nerozumím a ani nechci rozumět.

Lezl po čtyřech ke mně, couvla jsem a skoro se rozběhla.

„Neutíkej," volal na mě Richard. „Dráždí ho to."

Když jsem pohlédla do Jasonových odcizených očí, stálo mě veškeré úsilí, abych zůstala na místě. Rukama jsem za zády stiskla mříže, až mě prsty zabolely, ale přestala jsem chtít utíkat. Utíkat není dobré.

Jakmile jsem se zastavila, zastavil se i Jason. Krčil se těsně mimo dosah. Položil ruku na zem a popolezl ke mně. Bylo to pomalé, jako by se mu nechtělo, ale pořád se přibližoval.

„Ještě další skvělý nápad?" zeptala jsem se.

„Neutíkej. Nevzpírej se. To je vzrušující. Snaž se být v klidu. Pokus se nemít strach. Strach je ohromně vzrušující."

„Mluvíš z vlastní zkušenosti?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ odpověděl.

Nejradši bych se obrátila a podívala se mu do tváře, ale nedokázala jsem to. Měla jsem oči jenom pro vlkodlaka, který se ke mně po čtyřech blížil. Vlkodlak ve druhé kleci se o sebe dokáže postarat sám.

Jason mi klesl u nohou na všechny čtyři jako pes, který čeká na rozkaz. Zvedl hlavu a díval se na mě. V očích se mu šířila zelená skvrna. Modř jeho duhovek se ztrácela ve víru nové barvy. Teď měly jeho oči barvu první jarní trávy, byly svěže světlounce zelené, ale vůbec ne lidské.

Zasténala jsem. Nemohla jsem si pomoci. Posunul se blíž a větřil vzduch kolem mě. Přejel mi konečky prstů po noze. Ucukla jsem. Dlouze zavyl a přejel mi po noze tváří. Ve Ztřeštěné kavárně se dostal daleko dál, ale oči měl málem docela lidské. A já byla ozbrojená. Zrovna teď bych za pistoli dala skoro cokoli.

Jason mě popadl za lem kabátu, sevřel ruce do pěstí a trhal látkou. Takhle mě strhne na zem. Ani nápad. Setřásla jsem kabát z ramen. Jason mi ho vytrhl. Překročila jsem látku do volného prostoru. Tiskl si můj kabát oběma rukama k obličeji. Válel se s ním po zemi a třel se o něj tělem, hrál si s ním jako pes s kusem zdechliny. Kochal se mým pachem.

Zvedl se na kolena. Vlnil se ke mně, pohyboval se s plavnou elegancí, která mě zatraceně znervózňovala. Lidé po čtyřech ladně nelezou.

Ustupovala jsem pomaličku. Jen neutíkat. Ale nestála jsem o to, aby se mě znovu dotkl. Pohyboval se stále rychleji naprosto precizními pohyby. Světle zelenýma očima na mně visel, jako by na světě vůbec nic jiného neexistovalo.

Zrychlila jsem ústup. Následoval mě.

„Neutíkej, Anito, prosím tě,“ naléhal Richard.

Pozpátku jsem zalezla do kouta klece. Vyjekla jsem.

Jason vzdálenost mezi námi překonal dvěma ladnými skoky. Jeho dlaně se dotkly mých nohou. Polkla jsem zaječení. Hrozilo, že mě vlastní tep zadusí.

„Anito, ovládej svůj strach. Klid, snaž se uklidnit.“

„Já se, kurva, snažím uklidnit.“ Hlas jsem měla napjatý a vyděšený.

Jason mi zahákl prsty za pásek. Přitiskl se tělem k mým nohám a přitlačil mě na mříže. Tiše jsem zasténala, a hned jsem toho litovala. Jestli to má být takhle, tak odtud sakra nepůjdu s fňukáním.

Poslouchala jsem v uších bušení srdce a pomalu a rovnoměrně dýchala. Hleděla jsem do těch jarně zelených očí a znovu se učila dýchat.

Jason přitiskl tvář na můj bok a rukama mi sjel okolo pasu. Srdce mi divoce poskočilo, ale já to zvládla. Soustřeďovala jsem na vlastní srdce, dokud se můj tep nezpomalil. Je to ten druh koncentrace, která vám v judu dovolí provést nový chvat. Ta koncentrace, s níž probouzím zombie.

Když Jason zase zvedl hlavu a podíval se na mě, už jsem mu pohled vrátila chladně. Výraz jsem měla prázdný, netečný a klidný. Nebyla jsem si jistá, jak dlouho to vydrží, ale nic lepšího jsem dělat nemohla.

Vklouzl mi prsty pod svetr a jel jimi po zádech nahoru. Polkla jsem a tep se mi zrychlil. Snažila jsem se ho zase zpomalit, zkoušela jsem se soustředit, ale po holé kůži kolem pasu mi klouzaly jeho ruce. Jeho prsty mi stoupaly nahoru po žebrech. Sevřela jsem mu zápěstí a zastavila jeho ruce ještě před ňadry.

Postavil se a já nechala ruce na jeho pažích. Zvedal se s rukama pod mým svetrem, takže nadzvedl látku a odhalil mi břicho. Jasonovi se pohled na nahou kůži zřejmě líbil. Zase si klekl, takže jsem ho musela pustit. Jeho dech mě na holém břiše skoro pálil. Tu a tam, kousek od pupku, se míhal i jeho jazyk. Jeho rty mi něžně a mazlivě přejížděly po kůži.

Cítila jsem, jak se zhluboka třesavě nadechuje. Přitiskl obličej do měkké kůže mého břicha. Olizoval mi je a tvrdě se k němu tiskl ústy. Po kůži na bocích mi přejely jeho zuby. Zachvěla jsem se, ale ne bolestí. Ruce pod mým svetrem měl křečovitě sevřené do pěstí. Nechtěla jsem pouštět jeho zápěstí, ale chtěla jsem, aby byl ode mě co nejdál.

„Chce mě sežrat, nebo…“

„Ošoustat,“ doplnil mě Carmichael. Skoro bych na něj zapomněla. Zapomenout na muže s pistolí je neopatrné. Možná jsem si ale uvědomovala, že ten mě neohrožuje. Skutečná hrozba mi klečela u nohou.

„Jason je jedním z nás teprve pár měsíců. Pokud by dokázal převést energii násilí do sexu, nebyl bych proti. Snažil bych se ho držet dál od smrtících zón,“ to se ozval Richard.

„Co to má znamenat?“

„Drž si ho dál od krku a od břicha.“

Shlížela jsem dolů na Jasona. On se díval na mě a koulel očima. V těch světlých očích bylo něco temného. Temnota tak hluboká, že by se v ní mohlo utonout.

Vytáhla jsem Jasonovy ruce zpod svého svetru. Vklouzl mi rukama do dlaní a naše prsty se propletly. Očichával mi břicho snažil se strčit mi svou hlavu pod svetr. Stále ještě propletenýma rukama jsem ho zvedla na nohy.

Zvedl naše ruce vzhůru a přitiskl je nahoře k mřížím. Přemohla jsem nutkání se bránit, ucuknout. Vzdor je vzrušující, a to není dobré.

Jsme skoro stejně vysocí. Jeho oči jsou zblízka až příliš zářivé. Otevřel ústa a já zahlédla tesáky. Pane Bože.

Přejel tváří po mé. Jeho rty se pohybovaly po mé čelisti. Otočila jsem hlavu a snažila se ho držet dál od velké tepny na svém krku. Nadechl se a přejel mi ústy po rtech. Přitiskl se ke mně tak silně, že mi bylo jasné, že je moc rád, že tu jsem. Nebo je rádo aspoň jeho tělo. Zabořil mi tvář do vlasů a tiskl se ke mně s rukama zvednutýma k mřížím klece.

Cítila jsem, jak mi na sanici buší jeho krční tepna. Dýchal velice rychle a hrudník se mu zvedal a klesal, jako kdyby tu probíhalo něco víc než předehra. Nezmění se to z předehry na předkrm?

Na kůži mi zasršela energie, ale Jasonova nebyla. Tuhle energii jsem už pocítila. Vzrušuje Richarda to představení? Vzruší ho, až mě uvidí takhle umírat, stejně, jako když umírala ta žena ve filmu?

„Je moje, Jasone," byl to Richardův hlas s hlubokým podtónem. Proměna už přichází.

Jason zakňučel. Jiné slovo pro to není.

Richardova energie se valila vzduchem jako vzdálené hřmění přicházející bouřky. „Slez z ní, Jasone. Hned!" Poslední slovo něčím hodně připomínalo zavrčení. Bylo to zavrčení pumy: beze strachu a bez varování.

Cítila jsem, jak se Jasonova hlava v mých vlasech třese. Křečovitě sevřel mé ruce. Z té síly jsem zalapala po dechu. To není zrovna dobré!

Pustil mi ruce tak náhle, že jsem ztratila rovnováhu, ale tělem mě udržel zpříma. Ucukl ode mě a já se zapotácela. Popadl mě kolem stehen a zvedl mě do vzduchu příliš rychle na to, abych se ho pokusila zastavit. Narazil mnou o mříže. Nejsilnější náraz jsem ztlumila zády. S modřinami, ale naživu.

Jedním loktem mě podepíral a druhou mi vykasával svetr. Já si ho tahala zpátky dolů. Vydal hluboký hrdelní zvuk a srazil mě na podlahu. Dopad na kámen mě na okamžik zbavil vší bojovnosti. Roztrhl svetr, jako by byl z papíru, a na břiše mi ho rozevřel. Zvedl hlavu k nebi a zavyl; ústa, která se otevřela, už nebyla lidská.

Kdybych měla dost vzduchu, ječela bych taky.

„Jasone, ne!" Ani tenhle hlas už nebyl lidský. Klec zaplavila Richardova energie, hustá k zadušení. Jason s ní zápasil, jako kdyby byla hustší než vzduch. Rukama zakončenýma místo nehtů drápy tloukl do něčeho neviditelného.

„Zpátky," slova byla mezi vrčením sotva k rozeznání.

Jason odpověděl vzteklým zavrčením, ale zuby cenil do vzduchu, ne na mě. Slezl ze mě a pomalu se s mručením plazil po kamení.

Zůstala jsem ležet na zádech a bála se pohnout. Měla jsem strach, že jakýkoli pohyb ho může vyvést z rovnováhy a on dokončí, co začal.

„Doprdele," ulevil si Carmichael. „Hned se vrátím, přátelé, a ten ptáčkař ať si honem vymyslí něco, po čem se někdo z vás promění." Odešel a zanechal nás v tichu, které nahradilo vytrvalé plíživé vrčení. Došlo mi, že tohle už není Jason.

Pomalu jsem se zvedla na předloktí. Jason se mě nepokusil sežrat. Richard ještě stál za mřížemi své klece, ale obličej měl delší. Měl už čumák. Jeho pevné hnědé vlasy se prodlužovaly a po páteři mu plynuly dolů po zádech. S lidstvím už ho spojovala jenom nitka. Slaboučké zářivé vlákno.

U dveří stál docela nehybně Edward. Když se Richard proměnil, nepokoušel se utíkat. Edward měl vždycky ocelové nervy.

42

První se ve dveřích objevil Titus. „Všichni jste mě nesmírně zklamali. Tady Carmichael mi povídal, že jste to skoro měli, ale tenhle to pokazil."

Kaspar zíral na Richarda jako by ho viděl poprvé. Možná, že tohohle napůl vlka a napůl člověka ještě neviděl, ale něco v jeho pohledu mi říkalo, že tomu tak není. „Marcus by to, co ty, nedokázal."

„Jason jí nechtěl ublížit," řekl Richard. „Chtěl se zachovat správně."

„Fajn, ptáčkaři," řekl Carmichael, „co dál?"

Zůstala jsem sedět na kamenné podlaze. Jason se choulil na všech čtyřech u protější stěny a kýval se dopředu a dozadu, dopředu a dozadu. Z hrdla mu vycházelo hluboké vytí.

„Už má na krajíčku," řekl Kaspar. „Krev se o to postará. Dokonce ani alfa ho nedokáže zadržet, když je v blízkosti čerstvá krev."

To jsem neslyšela ani trochu ráda.

„Slečno Blakeová, mohla byste prosím jít k mřížím?"

Pohybovala jsem se tak, abych nespustila z očí ani vyjícího vlkodlaka, ani tábor ozbrojenců venku. „Proč?"

„Udělejte to, nebo vás Carmichael střelí. Nenuťte mě, abych zase začal počítat, slečno Blakeová."

„Myslím, že nechci jít k mřížím."

Titus vytáhl pětačtyřicítku a přešel ke druhé kleci. Edward se posadil na zem. Přes celou místnost se na mě podíval a já si byla jistá, že jestli se odtud někdy dostaneme, jsou oni všichni mrtví. Richard pořád stál u mříží a svíral je v rukou.

Titus vzhlédl k Richardově zvířecí tváři a tiše hvízdl. „Dobrý Bože.“ Namířil pistoli na Richardův hrudník. „Tohle jsou stříbrné kulky, slečno Blakeová. Jestli jste zavolala Garrowaye, stejně na dva hony nemáme čas. Garroway neví, že jste tady, takže trochu času máme, ale nemáme celou noc. A kromě toho si myslím, že tady vlčí muž by mohl být až příliš nebezpečný. Takže jestli mě budete dál srát, zabiju ho.“

Zachytila jsem Richardovy nové oči. „Stejně nás zabijí. Nedělej to,“ řekl. Jeho hlas bylo pořád to hluboké vrčení, jehož hluboké tóny mi běhaly po páteři nahoru a dolů.

Zabijou nás. Ale nemůžu tady stát a dívat se na to. Ne, pokud můžu nevyhnutelné alespoň trošičku odložit. Došla jsem k mřížím. „A co teď?“

Titus dál mířil na Richarda. „Prostrčte prosím ruce mřížemi.“

Ráda bych řekla ne, ale už jsem došla k tomu, že nechci vidět Richarda umírat. Takže říkat ne bylo tak trochu zbytečné. Prostrčila jsem předloktí mřížemi, čímž jsem se k vlkodlakovi obrátila zády. To není dobré.

„Podržte jí zápěstí, pánové.“

Sbalila jsem ruce do pěstí ale neucukla. Tak dobře, udělám to.

Carmichael popadl mé levé zápěstí. Vousatý Fienstien chytil to pravé. Fienstien mě nedržel moc pevně. Dokázala bych se mu vyškubnout, zato Carmichaelova ruka byl jako z teplé ocele. Pohlédla jsem mu do očí a nenašla tam žádné slitování. Fienstien začíná být vystrašený. Šedovlas stojí s puškou uprostřed místnosti a distancuje se od toho. Takže to celé je jen na Carmichaelovi.

Titus došel k nám a začal odmotávat obvaz na mé ruce. Zápasila jsem s nutkáním zeptat se ho, co to dělá. Měla jsem určité tušení a doufala jsem, že se mýlím.

„Kolik tam máte stehů, slečno Blakeová?“

Nemýlila jsem se. „To nevím, po dvaceti jsem to přestala počítat.“ Upustil obvazy na podlahu. Vytáhl můj vlastní nůž a podržel ho tak, aby se v něm odráželo světlo. Není nad malou show.

Opřela jsem si čelo o mříže a dýchala zhluboka.

„Některou tu ránu vám znovu otevřu. Přeřežu stehy.“

„To už mi došlo,“ řekla jsem.

„Nebudete se bránit?“

„Dejte se do toho.“

Aikensen přešel až k nám. „Já to udělám. Dluží mi trošku krve.“

Titus se na mě podíval, jako by mě žádal o dovolení. Věnovala jsem mu svůj nejlepší prázdný pohled. Předal nůž Aikensenovi.

Aikensen držel jeho ostří nad prvním stehem hned u zápěstí. Cítila jsem, jak se mi rozšířily oči. Nevěděla jsem, co mám dělat. Dívat se mi

nepřipadalo jako dobrý nápad, ale nedívat se mohlo být ještě horší. Prosit je, ať to nedělají, mi připadalo zbytečné a ponižující. Někdy prostě nemáte na vybranou z dobrých možností.

Přeřízl první steh. Cítila jsem, jak povolil, ale vlastně to ani nebolelo. Odvrátila jsem zrak. Stehy povolovaly jeden po druhém. To zvládnu.

„Potřebujeme krev," řekl Carmichael.

Podívala jsem se zrovna ve chvíli, kdy Aikensen přiložil špičku nože k ráně. Chystal se pomalu znovu otevírat ránu. To bude bolet. Na okamžik jsem zahlédla v druhé kleci Edwarda. Byl na nohou a díval se na mě. Pokoušel se mi něco říct. Sklouzl očima doprava.

Šedovlas se vzdálil z dohledu. Stál poblíž druhé klece. Evidentně by vás klidně zastřelil, ale neměl rád mučení.

Edward na mě pohlédl. Domnívala jsem se, že chápu, co po mně chce. Aspoň jsem doufala.

Nůž se mi zakousl do kůže. Zasténala jsem. Bolest byla ostrá a bezprostřední jako u všech mělkých ran, ale tohle bude trvat dlouho. Krev mi silným proudem zalila kůži. Aikensen ještě o pár milimetrů přitlačil. Najednou jsem škubla rukama. Fienstien moji ruku pustil a začal ji chytat. Carmichael zesílil sevření. Nedokážu se uvolnit, ale mohla bych se vrhnout na zem a pohybovat rukama, aby mě nemohli říznout.

Zaječela jsem a začala se bránit doopravdy. Jestli Edward potřebuje odvést pozornost, můžu mu to zajistit.

„Jedna ženská v kleci a vy ji nedokážete zvládnout tři!" Titus se přikolíbal blíž. Popadl mou levou ruku, jejíž zápěstí držel Carmichael. Pravačku jsem měla u sebe za mřížemi.

Fienstien nejistě postával u klece a nebyl si jistý, co má dělat. Když chcete utrácet peníze za lov příšer, měli byste násilí snášet líp. Jeho pouzdro se přiblížilo k mřížím.

Křičela jsem znova a znova a trhala levou rukou. Titus chytil mou ruku pod paži a tiskl si ji k tělu. Z toho, jak mi Carmichael svíral zápěstí, se mi dělaly podlitiny. Konečně mě mají. Aikensen vložil nůž do rány a začal řezat.

Fienstien se sklonil, jako by jim chtěl pomoci. Vykřikla jsem a přitiskla se k mřížím. Nevytáhla jsem mu pistoli. Nahmátla jsem kohoutek a zatlačila ho k jeho tělu. Výstřel ho zasáhl do břicha. Zhroutil se dozadu.

Jeskyní jako ozvěna zazněl další výstřel. Nad Titusem vybuchla Carmichaelova hlava. Klobouk měl pokrytý krví a mozkem.

Edward měl pušku u ramene. Šedovlas ležel zhroucený u mříží klece. Krk měl zahnutý do nezvyklého úhlu. U jeho těla klečel Richard. Zabil ho on?

Za mnou se ozval nějaký zvuk. Hluboké hrdelní vytí. Titus držel zbraň. Pořád ještě svíral moji ruku. Fienstien se válel na zemi a jeho zbraň byla mimo dosah.

Za mnou se ozývalo temné vrčení. Zaslechla jsem nějaké pohyby. Jason se vrací do hry. Super.

Titus mi škubl paží a málem mi ji vykloubil. Pětačtyřicítku mi vrazil do tváře. Její hlaveň byla chladná.

„Odlož pušku nebo zmáčknu kohoutek."

Tvář jsem tiskla k mřížím a pistoli. Nemohla jsem se ohlédnout, ale slyšela jsem, jak ke mně něco leze.

„Už se proměňuje?"

„Ještě ne," odpověděl Richard.

Edward měl pušku dál zdviženou a mířil na Tituse. Aikensen ztuhl na místě. Zůstal stát s krvavým nožem v ruce.

„Hned to polož, blonďáku, nebo je po ní."

„Edwarde."

„Anito," řekl. Jeho hlas zněl jako kdykoli jindy. Oby jsme věděli, že Tituse dokáže sundat, ale jestli by se mu při umírání škubl prst, je i po mně. To ovšem značně komplikovalo rozhodování.

„Udělej to," řekla jsem.

Stiskl kohoutek. Titus narazil do mříží. Celý obličej mi zalila krev. Po tváři mi klouzal chuchvalec něčeho hustšího, než je krev. Dýchala jsem rychle a mělce. Titus se svalil na mříže a pistoli dál svíral v ruce.

„Otevři jí klec," řekl Edward.

Něco se dotklo mé nohy. Škubla jsem sebou a prudce se otočila. Jason mě popadl za krvácející ruku. Měl nesmírnou sílu. Klidně by mi dokázal rozdrtit zápěstí. Sklonil tvář k ráně a olizoval krev jako kočka smetanu.

„Hned otevři ty dveře nebo je i po tobě."

Aikensen dál stál jako přikovaný.

Jason mi lízal ruku. Jazykem přejížděl po ráně. Bolelo to, ale já sténání potlačila. Žádné zvuky, žádný odpor. Udělal zatraceně dobře, že se na mě nevrhl, když jsem zápasila s muži venku. Ale trpělivost vlkodlaka není nekonečná.

„Hned!" vykřikl Edward.

Aikensen sebou trhl a šel ke dveřím. U nich upustil nůž a nemotorně se začal zabývat zámkem.

Jason mě maličko kousl do ruky. Zasténala jsem. Nedokázala jsem si pomoci. Richard jen dunivě zavrčel.

Jason se ode mě odtrhl. „Utíkej," řekl. Ponořil tvář do louže krve na podlaze a vylizoval ji. Hlas měl přidušený, bylo to víc vrčení než slova. „Uteč!"

Aikensen otevřel dveře. Vycouvala jsem ven.

Jason naklonil hlavu k nebi a zavyl: „Utíkej!“

Vyběhla jsem. Aikensen za mnou dveře zabouchl. Jasnon se svíjel na podlaze. V křečích bušil do země. Z úst se mu řinula pěna. Ruce se mu svíraly, jako kdyby chtěl popadnout něco neviditelného. Už jsem viděla, jak se lidé proměňují, ale nikdy to nebylo takhle dramatické. Vypadalo to jako silný epileptický záchvat, nebo jako když někdo umírá na otravu strychninem.

Vlk se z jeho kůže vyklubal docela hotový, jako když cikáda odhodí svou starou kůži. K mřížím se hnal vlčí samec. Mával po nás drápy. Oba jsme ucouvli. Z vlčí tlamy padala pěna. Vzduchem cvakaly zuby. A já si byla jistá, že by mě zabil a potom sežral. Takový je a takhle se chová.

Aikensen zíral na vlkodlaka. Klekla jsem si a zvedla upuštěný nůž. „Aikensene?“

Obrátil se ke mně, stále ještě bledý a vyděšený.

„Těšilo tě střelit zástupkyni Holmesovou do hrudníku?“

Zlostně se na mě podíval. „Pustil jsem tě ven. Udělal jsem, co po mně chtěl.“

Přistoupila jsem k němu blíž. „Vzpomínáš, co jsem řekla, že se stane, jestli Williamsovi ublížíš?“

Zvedl ke mně zrak. „Vzpomínám.“

„To je dobře.“ Vrazila jsem mu nůž do podbřišku. Zatlačila jsem ho dovnitř až po rukojeť. Přes ruku se mi vyřinula krev. Zíral na mě už trochu skelnýma očima.

„Slib je slib,“ řekla jsem.

Padl na zem a já viděla, že jeho vlastní váha tlačí nůž ještě hlouběji do břicha. Zavřel oči a já nůž vytáhla.

Otřela jsem ho o jeho bundu a z bezvládné ruky mu vzala klíče. Edward měl pušku na popruhu přes rameno. Richard se na mě díval, jako kdyby mě viděl poprvé. Dokonce i přes jeho zdeformovaný obličej a jantarové oči mi bylo jasné, že s tím nesouhlasí.

Odemkla jsem jejich klec. Edward vyšel ven a Richard následoval za ním. Oči měl ale upřené na mě. „Nemusela jsi ho zabíjet,“ prohlásil. Ta slova byla Richardova, i když hlas ne.

Spolu s Edwardem jsme si měřili alfa vlkodlaka. „Ale ano, musela.“

„My zabíjíme, když musíme, ne pro potěšení nebo pýchu,“ říkal Richard.

„Tak to možná děláš ty,“ upozornila jsem ho. „Ale ostatní členové smečky a ostatní měňavci nejsou takoví puntičkáři.“

„Policie už bude na cestě,“ řekl Edward. „Měl bys jít.“

Richard pohlédl na divoké zvíře v druhé kleci. „Dej mi klíče. Odvedu Jasona tunelem. Cítím, že vede ven.“

Podala jsem mu je. Konečky prstů mi přejel po dlani. Jeho ruka se kolem klíčů pevně sevřela. „Už moc dlouho nevydržím. Běžte."

Hleděla jsem do těch zvláštních jantarových očí. Edward mě pohladil po rameni. „Musíme jít."

Zvenčí se ozvaly sirény. Museli zaslechnout výstřely.

„Buď opatrný," řekla jsem.

„Budu." Dovolila jsem Edwardovi, aby mě vedl po schodech nahoru. Richard se vrhl na zem a zakrýval si obličej rukama. Pak zvedl tvář, ale kosti už měl delší. Obličej se mu měnil, jako kdyby byl z měkké hlíny.

Klopýtali jsme do schodů. Jedině Edwardovy ruce mě chránily před pádem. Ohlédla jsem se a utíkali jsme dál. Když jsem se znovu ohlédla, nebyl Richard v dohledu.

Nahoře na schodech odložil Edward pušku. Dveře se otevřely a dovnitř vstoupila policie. Teprve teď jsem si uvědomila, že Kaspar zmizel.

43

Edward ani já jsme nemuseli do vězení, přestože policie našla muže, které jsme zabili. Všem připadalo jako zázrak, že jsme se z toho vůbec dostali živí. Na lidi to zapůsobilo. Edward mě překvapil, když vytáhl legitimaci nějakého Teda Forrestera, lovce odměn. Rozbití bandy ilegálních lovců lykantropů zlepší pověst všech lovců odměn, a Teda Forrestera obzvlášť. I já z toho budu mít slušnou publicitu. To bude mít Bert radost.

Zeptala jsem se Edwarda, jestli Forrester je jeho pravé jméno. Jenom se usmál.

Dolpha propustili ještě před Vánocemi. Zerbrowského si tam nechali déle. Oběma jsem koupila krabici stříbrných kulek. Vždyť jsou to jenom peníze. A navíc bych se nechtěla dívat, jak některému z nich uniká život.

Ještě naposledy jsem navštívila Ztřeštěnou kavárnu. Marcus mi řekl, že Albert tu dívku zabil sám od sebe. Gabriel nevěděl, co bude dál, ale jakmile byla mrtvá, nemohl si pomoci. Lykantropové jsou rozhodně praktičtí. Ze stejného důvodu Raina ten film distribuovala. Ve skutečnosti jim to nevěřím. Hodit to na mrtvého je zatraceně pohodlné. Ale Edwardovi jsem to neřekla. Gabrielovi s Rainou jsem řekla, že jestli se objeví ještě nějaký snuff, už jim ten jejich chlupatý zadek nic nezachrání. Pošlu na ně Edwarda. Ale to jsem jim neprozradila.

Richardovi jsem koupila zlatý křížek a donutila ho slíbit mi, že ho bude nosit. On mi koupil plyšového tučňáka, který hraje Zimní pohádku, pytlík černo-bílých gumových tučňáků a malou sametovou krabičku jako na prsten. Myslela jsem, že mi srdce vyskočí z krku. Ale nebyl v ní prsten, jenom lísteček s nápisem Dodržet sliby.

Jean-Claude mi koupil skleněnou skulpturu tučňáků na ledové kře. Je překrásná a byla drahá. Líbila by se mi víc, kdyby mi ji přinesl Richard.

Co se kupuje Vládci města k Vánocům? Půllitr krve? Rozhodla jsem se pro starožitnou kamej. U krku jedné z jeho krajkových košil se bude vyjímat skvěle.

Někdy v únoru dorazil balík od Edwarda. Byla v ní labutí kůže. Na lístku stálo, „Našel jsem čarodějnici, která zrušila jeho kletbu.“ Zvedla jsem opeřenou kůži z krabice a na dně ležel další lístek. Na tom druhém stálo: „Zaplatil mi Marcus.“ Mohla jsem tušit, že přijde na to, jak vydělat na zabití, které by jinak dělal zadarmo.

Richard nechápal, proč jsem zabila Aikensena. Pokoušela jsem se mu to vysvětlit, ale říct, že jsem ho zabila, protože jsem mu to slíbila, by znělo jako nafoukanost. Ale já nejsem nafoukaná. Bylo to kvůli Williamsovi, který už nikdy nezíská doktorát ani neuvidí sýčky. Kvůli Holmesové, která se už nikdy nestane první ženskou náčelnicí policie. Kvůli všem těm lidem, které zabil, a už tedy nikdy nedostanou další šanci. Když ji nemají mít oni, tak on také ne. To, že jsem Aikensena zabila, mě o spánek nepřipraví. Možná by mi tohle mělo dělat větší starosti než samo to zabití – fakt, že si z toho vůbec nedělám hlavu. Ale ne.

Labutí kůži jsem si dala za sklo do vkusného rámu. Pověsila jsem si ji v obýváku. Ladí s gaučem. Richardovi se nelíbí. Mně docela jo.

Laurell Kaye Hamiltonová

Americká autorka dark fantasy se narodila jako Laurell Kaye Kleinová 19. 2. 1963 ve vesničce Heber Springs poblíž Shirley v americkém státě Arkansas. Po smrti matky během automobilové nehody v roce 1969 byla vychovávána babičkou v městečku Sims ve státě Indiana, kde také později vystudovala anglický jazyk a biologii. Spolu se svou rodinou bydlí v Arnoldu blízko St. Louis ve státě Missouri. Vedle lidových příběhů mělo na její rozhodnutí stát se spisovatelkou velký vliv setkání s tvorbou Roberta E. Howarda.

Do fantastiky vstoupila povídkou **House of Wizards** (1989) v časopise *Marion Zimmer Bradley Fantasy Magazine*. V následujících letech napsala dalších šest kratších prací, dnes se však již po delší dobu věnuje pouze románové tvorbě. V knižním debutu **Nightseer** (1992) popsala příběh půlelfky, která se díky schopnostem předpovídání stane vyvolenou na cestě za pomstou vraždy své matky, jíž má na svědomí obávaná čarodějnice. Dále napsala román **Nightshade** (1992) z prostředí TV seriálu *Star Trek: Next Generation* či novelizaci z herního prostředí **Ravenloft: Death of a Darklord** (1995).

Do povědomí čtenářů fantastiky se zapsala především jako autorka románové série s hlavní hrdinkou Anitou Blakeovou, lovkyní upírů. Patří do ní prozatím tituly **Guilty Pleasures** (1993, č. Provinilé slasti/Triton 2005), **The Laughing Corpse** (1994, č. Rozesmátá mrtvola/Triton 2006), **Circus of the Damned** (1995, č. Cirkus prokletých/Triton 2007), **The Lunatic Cafe** (1996, č. Ztřeštěná kavárna/Triton 2008), **Bloody Bones** (1996, připravuje Triton), **The Killing Dance** (1997, připravuje Triton), **Burnt Offerings** (1998), **Blue Moon** (1998), **Obsidian Butterfly** (2000), **Narcissus in Chains** (2001), **Cerulean Sins** (2003), **Incubus Dreams** (2004) a **Danse Macabre** (2006). Anita Blakeová žije ve světě, kde jsou upíři, zombie či vlkodlaci běžnou součástí společnosti. Z různých důvodů přivádí mrtvé zpět k životu a neváhá se nechat najmout ani k lovu většinou mimo zákon postavených upírů. Život jí komplikuje láska k vysoce postavenému vlkodlakovi, která se neobejde bez četných problémů. Ne všechny se dají řešit pomocí zbraní, s nimiž si Anita rozumí lépe než s většinou živých bytostí. Po třech svazcích vyšlo prvních šest knih společně pod tituly **Club Vampyre** (1998) a **The Midnight Cafe** (1998), další dva díly pak ještě v knize **Black Moon Inn** (1999).

Erotikou říznuté směsi dark fantasy a detektivky se drží rovněž série **A Kiss of Shadows** (2000), **A Caress of Twilight** (2002), **Seduced by Moonlight** (2004) a **A Stroke of Midnight** (2005). Princezna Meredith zde opustí říši nadpřirozena, které vládne její teta – Královna vzduchu a temnot – a ukryje se v moderním Los Angeles, kde si zařídí zcela novou identitu jako soukromá vyšetřovatelka Meredith Gentryová. Samozřejmě se však před svou minulostí dlouho neschová a je nucena k návratu i proti své vůli. Právě otevřené využití motivů erotiky a násilí spojené s oblíbenou směsí fantastických a hororových témat činí z tvorby Laurell K. Hamiltonové vítané osvěžení nijak bohaté nabídky tohoto žánru na českém trhu; snad se bude domácím čtenářům líbit stejně jako zahraničním.

Martin Šust

Laurell K. Hamiltonová
Ztřeštěná kavárna

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze/Kroměříži roku 2008
jako svou 1156. publikaci, v edici TRIFID svazek 284.
Vydání 1.
Z anglického originálu The Lunatic Cafe
přeložil Pavel Toman.
Fotografie na obálce Alžběta Trojanová.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědná redaktorka Marie Bubníková.
Autorský medailon Martin Šust.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH
Vytiskla tiskárna EKON, Jihlava.

ISBN 978-80-7387-137-6
http://www.triton-books.cz
Doporučená prodejní cena 219,– Kč
(členové SFK TRIFID 179,– Kč)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat
na internetové adrese http://www.tridistri.cz
Tamtéž naleznete informace o zvýhodněných cenách
SF klubu Trifid

Klubová výdejna pro knihy z edice Trifid
vydané nakladatelstvím Triton:
Knihkupectví Krakatit
Jungmannova 14
Praha 1
tel.: 222 519 838